

การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ
นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน
DEVELOPMENT OF CURRICULUM ENRICHMENT TO ENHANCE COMPETENCY IN
USING BUSINESS THAI FOR CHINESE STUDENTS AT YUNNAN UNIVERSITY OF
FINANCE AND ECONOMICS P.R.CHINA

FANG ZIYU

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ
นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

๑. ปรินญาณินพณนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
 ๒. ปรินญาณินพณนี้จัดทำขึ้นโดยสาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู
 ๓. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ๔. ปีการศึกษา ๒๕๖๓
 ๕. ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPMENT OF CURRICULUM ENRICHMENT TO ENHANCE COMPETENCY IN
USING BUSINESS THAI FOR CHINESE STUDENTS AT YUNNAN UNIVERSITY OF
FINANCE AND ECONOMICS P.R.CHINA

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of DOCTOR OF PHILOSOPHY
(Educational Science & Learning Management)
Faculty of Education, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ
นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

ของ

FANG ZIYU

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย สุชาติโนบล) (รองศาสตราจารย์ ดร.ชรินทร์ มั่งคั่ง)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิพา แยมรุ่ง)

..... ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส สาธารณรัฐประชาชนจีน
ผู้วิจัย	FANG ZIYU
ปริญญา	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติชัย สุธาสิโนบล
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภวรรณ สัจจพิบูล
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลลักษณ์ ลังกา

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส 2) เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส 3) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส 4) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส การดำเนินการศึกษาวิจัยเป็นแบบวิจัยและพัฒนา แบ่งเป็น 4 ระยะ คือ 1) ระยะที่ 1 วิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน 2) ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตร 3) ระยะที่ 3 การตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร 4) ระยะที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่ใช้ในการศึกษาความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน จำนวน 103 คน 2) กลุ่มนักศึกษาจีน ชั้นปีที่ 4 ที่เข้ารับการเรียนตามหลักสูตร จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบถามความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน 2) หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3) แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนและหลังการเรียน และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรผ่านเกณฑ์ค่าเฉลี่ยที่กำหนดไว้ มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ได้ 2) ผลการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน สรุปได้ว่าคะแนนหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ในด้านความพึงพอใจ นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : หลักสูตร; ภาษาไทยเชิงธุรกิจ; นักศึกษาจีน

Title	DEVELOPMENT OF CURRICULUM ENRICHMENT TO ENHANCE COMPETENCY IN USING BUSINESS THAI FOR CHINESE STUDENTS AT YUNNAN UNIVERSITY OF FINANCE AND ECONOMICS P.R.CHINA
Author	FANG ZIYU
Degree	DOCTOR OF PHILOSOPHY
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Assistant Professor Kittichai Suthasinobol , Ph.D.
Co Advisor	Assistant Professor Suppawan Satjapiboon , Ph.D.
Co Advisor	Assistant Professor Wilailak Langka , Ph.D.

The objectives of this research were as follows: (1) to study the needs and problems with using the Thai language for business among Chinese students at the Yunnan University of Economics and Finance in China; (2) to develop curriculum enrichment to enhance competency in Thai language in business among Chinese students at the Yunnan University of Economics and Finance in China; (3) to study the efficiency of the curriculum enrichment to enhance the competency in Thai language in business among Chinese students at the Yunnan University of Economics and Finance in China; and (4) to study the effectiveness of the curriculum enrichment to enhance competency in the Thai language for business among Chinese students at the Yunnan University of Economics and Finance in China. The study was conducted according to the research and development process which was divided into four steps, namely: (1) Step One: analysis of the problems and the needs in of using Thai language for business for Chinese students; (2) Step Two: developed curriculum enrichment to enhance the competency of Thai language for business among Chinese students; (3) Step Three evaluated the effectiveness of the curriculum enrichment; (4) the evaluation and improvement of curriculum enrichment. The samples of this study were divided into two groups: a group of 103 participants used to study the needs of using Thai language in business; and (2) the experimental group, consisting of 25 fourth-year Chinese students used in the Thai language in business course learning. The instruments employed in this research included: (1) the questionnaires used for needs of using Thai language in business for Chinese students; (2) curriculum enrichment to enhance competency in Thai language in business for Chinese students; (3) the pre-test and post-test papers, and (4) the questionnaires used for evaluating the satisfaction of the learning towards curriculum enrichment. The statistics employed in this study included frequency count, percentage, mean, standard deviation and t-test. The results revealed the following (1) curriculum enrichment to enhance the competency in Thai language in business for Chinese students passed the mean score, showing that it was possible for further use; (2) From the pre-and-post tests on the competency in Thai language in business testing, the different scores of the students showed that there was improvement at a significant level of .05; (3) the satisfaction towards the curriculum enrichment to enhance the competency in Thai language in business for Chinese students on average was at the highest level.

Keyword : curriculum enrichment; Thai language in business; Chinese students

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติชัย สุทธาสิโนบล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภวรรณ สัจจพิบูล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลลักษณ์ ดังกา อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ร่วมที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยครั้งนี้ทุกขั้นตอน รวมทั้งทำให้ผู้วิจัยในฐานะเป็นชาวต่างชาติได้รับประสบการณ์ในการทำวิจัยของไทย และรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัยที่จะช่วยพัฒนาการทำงานให้เป็นไปอย่างมีระบบ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาดังกล่าว และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ มั่งคั่ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่งทิวา แยมรุ่ง ซึ่งเป็นกรรมการสอบปากเปล่าในครั้งนี้ และได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอันเป็นประโยชน์ จึงทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณเพื่อนๆ สาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ รุ่นที่ 3 ทุกคนที่ให้อกำลังใจและช่วยเหลือผู้วิจัยตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดร.ศศิวัฒน์ หอยสังข์ที่ได้ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านการเรียนมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณหน่วยงาน China Scholarship Council (CSC) ได้มอบทุนการศึกษา ระดับชาติของประเทศไทย ประเภททุนการศึกษา A2 ตั้งแต่ ปี 2017- 2021 ให้แก่ผู้วิจัย และเป็นกำลังใจของผู้วิจัยตลอดมา

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่บรรพบุรุษ ผู้มีพระคุณ ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ชี้แนะแนวทางการศึกษา และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จได้ถึงทุกวันนี้

FANG ZIYU

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
คำถามของการวิจัย.....	10
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	10
ความสำคัญของการวิจัย	11
ขอบเขตของการวิจัย	12
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	12
2. ตัวแปรที่ศึกษา.....	13
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	13
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	14
สมมุติฐานของการวิจัย.....	15
กรอบแนวคิดของการวิจัย	16
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	18
1. การพัฒนาหลักสูตร	18
2. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	45

3. ภาษาไทยเชิงธุรกิจ.....	56
4. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย	66
5. ความสามารถทางการสื่อสาร	102
6. หลักสูตรวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน	118
7. ความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร	128
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	132
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	144
รายละเอียดของการวิจัยแต่ละขั้นตอน มีดังนี้.....	146
ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน (R1).....	146
ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตร (D1)	151
ระยะที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร (R2)	157
ระยะที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (D2)	162
บทที่ 4 ผลการศึกษา	164
1. ผลการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน	165
2. ผลการสร้างหลักสูตร.....	176
3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร	197
4. ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร	209
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	211
ความมุ่งหมายของการวิจัย	211
วิธีดำเนินการวิจัย.....	211
สรุปผลการวิจัย.....	217
อภิปรายผล	220

ข้อเสนอแนะ	231
บรรณานุกรม	233
ภาคผนวก.....	247
ประวัติผู้เขียน.....	341

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 การเปรียบเทียบคำภาษาไทยทั่วไปกับคำภาษาไทยเชิงธุรกิจ	59
ตาราง 2 จำนวนนักศึกษาจีนระดับปริญญาตรีที่เรียนภาษาไทยในคณะต่าง ๆ ณ มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์และการเงินนานาชาติ	123
ตาราง 3 รายวิชาภาษาไทยที่นักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทยต้องเรียน	125
ตาราง 4 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาเอกภาษาไทย	148
ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปรผลระดับความต้องการในการใช้ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนโดยรวม	168
ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการฟัง	169
ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการพูด	171
ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการอ่าน	173
ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการเขียน	175
ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรเสริม เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์และการเงินนานาชาติ สาธารณรัฐประชาชนจีน	188
ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาโครงร่างหลักสูตร เสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์และการเงินนานาชาติ สาธารณรัฐประชาชนจีน	191

ตาราง 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และ การเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ดังแสดงในตาราง 12	193
ตาราง 13 คะแนนการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนก่อน และหลังการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับทดลอง จำนวน 25 คน.....	199
ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับทดลอง จำนวน 25 คน.....	200
ตาราง 15 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรโดยรวม	201
ตาราง 16 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านเนื้อหาเป็นรายข้อ	202
ตาราง 17 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านอาจารย์ผู้สอนเป็นรายข้อ	204
ตาราง 18 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านกิจกรรมเป็นรายข้อ	206
ตาราง 19 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านการประเมินผลเป็นรายข้อ	208
ตาราง 20 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม แบบสอบถามความต้องการและ ความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน	296
ตาราง 21 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย เชิงธุรกิจ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชน จีน.....	300
ตาราง 22 คะแนนผลการทดสอบจากการทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาจีน.....	302
ตาราง 23 ข้อมูลการวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ นักศึกษาจีน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรจากการทดลองใช้ (Try-out).....	303

ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนและหลังการใช้หลักสูตรจากการทำ Try-out.....	308
ตาราง 25 การทดสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร	310
ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร	311

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	17
ภาพประกอบ 2 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตร	20
ภาพประกอบ 3 รูปแบบการพัฒนหลักสูตรของ Tyler.....	26
ภาพประกอบ 4 รูปแบบการพัฒนหลักสูตรของ Taba	28
ภาพประกอบ 5 รูปแบบการพัฒนหลักสูตรของ Saylor, Alexander and Lewis	30
ภาพประกอบ 6 รูปแบบการพัฒนหลักสูตรของ Hunkins	31
ภาพประกอบ 7 วัฏจักรกระบวนการพัฒนหลักสูตรของ สจัด อุทรานันท์	32
ภาพประกอบ 8 รูปแบบการพัฒนหลักสูตรแบบครบวงจรของวิชัย วงษ์ใหญ่.....	34
ภาพประกอบ 9 Factors Affecting ESP Course Design Process	35
ภาพประกอบ 10 กรอบแนวคิดการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน	143
ภาพประกอบ 11 ขั้นตอนการพัฒนหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน	145

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยกับประเทศจีนมีอาณาเขตใกล้เคียงกันทางทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ มีความสัมพันธ์ฉันท์ญาติมิตร และมีความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมที่ได้หยั่งรากลึกมานานนับพันปี ซึ่งเริ่มต้นจากการติดต่อสื่อสารการไปมาหาสู่กันและค้าขายระหว่างกันทางทะเลโดยเรือสำเภาในยุคโบราณ ตลอดจนการที่มีคนจีนโพ้นทะเลได้ย้ายถิ่นฐานจากจีนมาตั้งรกรากในแผ่นดินไทย ความผูกพันทางสายเลือดและจิตวิญญาณของชาวไทยและชาวจีนได้สะท้อนให้เห็นในคำกล่าวอย่างคุ้นเคยว่า “จีนไทยมิใช่อื่นไกล พี่น้องกัน” (ชัยรัตน์ พรทิพย์วรเวทย์, 2559: 4-34) เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 ประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนได้เปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่ด้วยการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการ ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศได้ดำเนินกันไปในฐานะมิตรประเทศอย่างราบรื่น เกื้อกูล และส่งเสริมซึ่งกันและกันบนพื้นฐานของความเคารพอธิปไตยและบูรณภาพแห่งดินแดนซึ่งกันและกัน การไม่รุกรานซึ่งกันและกัน การไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน ความเท่าเทียมกันและมีผลประโยชน์ร่วมกันเพื่อดำรงไว้ซึ่งความมั่นคง และการอยู่ร่วมกันโดยสันติภาพและเสถียรภาพมาโดยตลอดกว่า 4 ทศวรรษ (จุลชีพ ชินวรรณ, 2553: 200 - 202) ภายใต้บริบทความสัมพันธ์ทางการทูตจึงทำให้ประชาชนทั้งสองประเทศมีการไปมาหาสู่กันตลอดเวลา มีความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างกัน มีความใกล้ชิดกันมากขึ้นในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านกรอบทวิภาคี พหุภาคี และเวทีภูมิภาค เช่น ความตกลงเร่งลดภาษีสินค้าผักและผลไม้ระหว่างไทย-จีน ความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงระหว่างไทย-จีน รวมถึงการตกลงการค้าเสรีอาเซียน-จีน (ASEAN - China Free Trade Agreement) การตกลงว่าด้วยการลงทุนอาเซียน-จีน (ASEAN - China Investment Agreement) โดยมีประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคแห่งโอกาสของความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (พิทยา สุวคันธ์, 2549: 7)

การติดต่อสื่อสารและความร่วมมือในการทำนิติกรรมต่าง ๆ ระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนนั้น ย่อมมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนที่มีวัฒนธรรม ภาษาที่แตกต่างกันในระดับสังคม และภูมิภาคเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา สำหรับภาษาไทยจัดได้ว่าเป็นภาษาที่สำคัญภาษาหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสาร และช่วยอำนวยความสะดวกเพื่อการอยู่อาศัยร่วมกันระหว่างคนจีนกับคนไทยในแต่ละภูมิภาคของสังคมไทย เนื่องจากภาษาไทยเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่สำคัญใน

การแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกและสร้างความเข้าใจระหว่างผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กัน อีกทั้งยังเป็นเสมือนสะพานเชื่อมโยงประชาชนระหว่างกัน ตลอดจนนำไปสู่การพัฒนาความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ดังนั้น การใช้ภาษาไทยจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับคนจีนในการศึกษาเรียนรู้สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนไทย รวมทั้งยังช่วยสร้างกัลยาณมิตร มิตรไมตรี ความเคารพ ความศรัทธาและความไว้วางใจต่อกัน ตลอดจนสืบสาน และกระชับความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนทั้ง 2 ประเทศให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น และอยู่ร่วมกันในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงได้อย่างสันติ และมีความสุข ดังนั้น การผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยจึงถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่าสูงสุด และถือเป็นหัวใจสำคัญในการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับไทยให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นในยุคศตวรรษที่ 21

มณฑลยูนนานเป็นมณฑลตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศจีน และมีพรมแดนติดกับ 3 ประเทศในกลุ่มอาเซียน ได้แก่ ประเทศพม่า ประเทศลาว และประเทศเวียดนาม อีกทั้งยังเป็นมณฑลที่ใกล้ประเทศไทยมากที่สุด โดยนับระยะทางบนเส้นทาง R3A จากชายแดนของมณฑลยูนนานผ่านประเทศลาวเข้าสู่ประเทศไทยเพียง 247 กิโลเมตร ทำให้มีความสะดวกทางด้านคมนาคม ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางแม่น้ำโขงด้วย มณฑลยูนนานจึงเป็นมณฑลสำคัญที่รัฐบาลจีนให้ดำเนินความร่วมมือกับประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง โดยเฉพาะหลังจากมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน - จีน รัฐบาลจีนจึงได้วางเป้าหมายที่จะพัฒนาให้มณฑลยูนนานเป็น “ประตูสู่ภูมิภาคเอเชียอาคเนย์” นอกจากมณฑลยูนนานกับประเทศไทยใกล้กันทางทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์แล้ว ยังมีวัฒนธรรมชนเผ่าไตลื้อ ไทใหญ่ที่มีรากฐานภาษาคลายคลึงกับภาษาไทย จึงทำให้ความร่วมมือทางด้านวิชาการ การท่องเที่ยว การค้าขาย และการลงทุนระหว่างกันได้เติบโตอย่างกว้างขวาง (ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน, 2558: Online) มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน (Yunnan University of Finance and Economics) เป็นหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาในมณฑลยูนนานได้ตระหนักถึงความสำคัญของความร่วมมือด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างไทยกับจีนที่มีแนวโน้มขยายวงกว้างขึ้นในอนาคต จึงจัดตั้งคณะอาเซียน (ASEAN School) ขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2550 เพื่อเป็นการเสริมสร้างศักยภาพความเข้มแข็งทางวิชาการ และผลิตบัณฑิตให้ตรงกับความต้องการในตลาดแรงงานในภูมิภาคของสังคมระหว่างจีนกับประเทศอาเซียน (Yunnan University of Finance and Economics, 2563: Online) พร้อมการพัฒนาหลักสูตรตามจุดแข็งของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน โดยมีการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาการบัญชีบริหารควบคู่กับวิชาภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษาจีน มีความรู้ความสามารถเชิงบริหารธุรกิจพาณิชย์ การจัดการด้านการเงิน และมีความเชี่ยวชาญใน

การปฏิบัติงานทางวิชาชีพ รวมทั้งมีความรู้ในศาสตร์ภาษาไทยทั้งทักษะการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน เพื่อใช้ประกอบอาชีพในอนาคต (云南财经大学教务处, 2016: 166) ต่อมาใน พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานได้เปิดหลักสูตรใหม่ โดยรูปแบบผลิตภัณฑ์เป็น “ศาสตร์ภาษาไทยร่วมกับวิทยาการทางเศรษฐกิจและการเงิน” ซึ่งบูรณาการระหว่าง วิชาภาษาและวรรณกรรมไทย กับวิชาเศรษฐกิจการค้าเป็นหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ภาษาไทย แขนงวิชาเศรษฐกิจการค้า โดยกำหนดคุณลักษณะและมาตรฐานของนักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษาว่า นักศึกษาจีนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต ภูมิปัญญา ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ วรรณคดี วรรณกรรม ศาสนา และภูมิศาสตร์ของไทย มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปลภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นบัณฑิตที่มีโลกทัศน์ และ วิสัยทัศน์อันกว้างไกล การเคารพความแตกต่างทางวัฒนธรรม สามารถใช้ภาษาไทยในการ ประกอบอาชีพด้านการวิเทศสัมพันธ์ การค้าระหว่างประเทศ การแลกเปลี่ยนทางวิชาการ ฯลฯ (云南财经大学教务处, 2016: 334)

ทั้งนี้ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมีประสิทธิภาพเป็นไปตามกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา กลุ่มสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศของ กระทรวงศึกษาธิการของจีนที่กำหนดไว้ ซึ่งเน้นพัฒนาการใช้ภาษาเชิงวัฒนธรรมและวรรณกรรม ไทยทั่วไป และเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรสาขาวิชา ภาษาไทยนอกจากได้จัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยต่าง ๆ ภายในห้องเรียนแล้ว ยังได้จัด กิจกรรมเสริมนอกห้องเรียน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดย การจัดกิจกรรมการแข่งขันการประกวดทีมพากย์เสียงภาพยนตร์ไทย การประกวดร้องเพลงไทย การประกวดละครเวที และการประกวดสุนทรพจน์โดยการใช้ภาษาไทยระดับมหาวิทยาลัย อีกทั้ง ได้ร่วมกิจกรรมในการประกวดเทพีสงกรานต์ การประกวดประดิษฐ์กระทง และการประกวดรำวง ไทยกับนักศึกษาทั้งชาวไทย และชาวจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ของมณฑลยูนนานตาม เทศกาลที่สำคัญ ๆ ของไทย เพื่อสร้างโอกาสให้นักศึกษาจีนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ และฝึก ใช้ภาษาไทยตามสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเข้าใจวัฒนธรรมไทย และเข้าถึงวิถีชีวิตของคนไทยด้วย นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานยังมีการสนับสนุนนักศึกษาจีนในฐานะ อาสาสมัครใช้ภาษาไทยเพื่อช่วยประสานงานในงาน Thailand Festival ที่จัดในย่านธุรกิจที่สำคัญ ใจกลางเมืองนครคุนหมิงโดยสถานกงสุลใหญ่ไทย ณ นครคุนหมิง (สถานกงสุลใหญ่ไทย ณ นคร คุนหมิง, 2561: Online) และงาน China-South Asia Expo ด้วย การจัดการเรียนสอนภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานที่ผ่านไป 10 ปีนั้น สามารถกล่าวได้ว่า แม้ว่า

ภาษาไทยจะไม่ใช้ภาษาสากลเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้สื่อสารได้ทั่วโลก แต่เป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจและความนิยมจากนักศึกษาจีนเป็นอย่างมาก เพราะนักศึกษาจีนที่เลือกเรียนภาษาไทยนอกจากสามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรมระหว่างไทยกับจีนแล้ว ยังสามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ๆ และศึกษาต่อระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยของไทยได้อีกทั้งยังมีโอกาสประกอบอาชีพในหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทั้งประเทศจีน และประเทศไทยด้วย

ในพ.ศ.2556 รัฐบาลจีนได้เดินหน้าขับเคลื่อนแนวคิดริเริ่มโครงการ “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” หรือ The Belt and Road Initiative (BRI) ซึ่งยึดมั่นในหลักการ 3 ประการประกอบด้วย การร่วมกันหารือ การร่วมกันสร้างสรรค์นวัตกรรม และการแบ่งปันกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการเชื่อมโยงในด้านการประสานนโยบาย การเชื่อมโยงในด้านสาธารณูปโภค การเชื่อมโยงในด้านการค้าการลงทุนให้คล่องสะดวก การเชื่อมโยงในด้านการหมุนเวียนทางการเงิน และการเชื่อมโยงในด้านความเชื่อใจประชาชนระหว่างประเทศจีนกับ 65 ประเทศทั่วโลก ซึ่งรวมทั้งประเทศไทยในยุคศตวรรษที่ 21 (Office of the Leading Group for the Belt and Road Initiative, 2563: Online) ในขณะเดียวกันรัฐบาลไทยได้ดำเนินยุทธศาสตร์ “ไทยแลนด์ 4.0” และโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก หรือ EEC (Eastern Economic Corridor) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนและการอำนวยความสะดวกในการประกอบกิจการเพื่อการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย (สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก, 2563: Online) เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดริเริ่มโครงการ “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” ของจีนกับยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 ของไทยแล้ว สามารถเห็นได้ว่าการดำเนินการความร่วมมือทางเศรษฐกิจการค้าการลงทุน และสร้างผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างประเทศจีนกับประเทศไทยในอนาคตอันใกล้จะมีแนวโน้มยกระดับการเชื่อมโยงในมิติต่าง ๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น ทั้งนี้ การอำนวยความสะดวกในการเชื่อมโยงหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน นักธุรกิจ หรือผู้ประกอบการระหว่างไทยกับจีนนั้น การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจัดเป็นสื่อกลางที่สามารถอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร การประสานงาน และการเจรจาความร่วมมือทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากภาษาไทยเชิงธุรกิจมีลักษณะเฉพาะด้านขอบข่ายและเนื้อหาขององค์กรธุรกิจ จำเป็นต้องอาศัยหลักการใช้ภาษาศิลปะในการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวชักจูงผู้อื่น กล่าวคือ ต้องเลือกใช้คำง่าย สั้น ๆ สื่อความหมายกะทัดรัด และชัดเจน การใช้ภาษาถ้อยคำสำนวนที่สละสลวย ความนุ่มนวล สุภาพ

และมีความหมายในเชิงบวกเพื่อก่อให้เกิดความพอใจ ขวัญกำลังใจ และความกระตือรือร้นต่อธุรกิจ (พนมพร นิรัญทวี, 2540: 1-7); (ศิริภรณ์ หอมสุวรรณ, 2543: 2); (เอกฉัท จารุเมธีชน, 2549: 4) ดังนั้น การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพจะสามารถเสริมสร้างความเข้าใจและความไว้วางใจอันดีต่อกัน รวมทั้งรู้จักให้เกียรติและเคารพซึ่งกันและกัน ลดการเอาวัดเอาเปรียบกัน ตลอดจนก่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน ด้วยเหตุนี้ ทางมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงิน ยูนนานจึงเล็งเห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยมากขึ้น และเร่งพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ ซึ่งเป็นวิชาภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Thai for Specific Purposes) สำหรับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับตั้งแต่ภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษาที่ 2 นอกจากนั้นเพื่อยกระดับคุณภาพการผลิตบัณฑิตสาขาวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงิน ยูนนานให้เป็นไปตามมาตรฐานของมหาวิทยาลัยไทย ทางมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงิน ยูนนานได้สร้างความสัมพันธ์ความร่วมมือทางการศึกษากับมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยจำนวน 3 แห่ง พร้อมจัดส่งนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 จำนวน 3 กลุ่มไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยทั้ง 3 แห่งในประเทศไทยเป็นระยะเวลา 1 ปี รวมทั้งมอบหมายให้มหาวิทยาลัยไทยช่วยจัดทำประมวลรายวิชา (Course Syllabus) ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 และภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3 ให้กับนักศึกษาจีนในชั้นปีที่ 3 เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม และทิศทางการเชื่อมโยงระหว่างไทยกับจีนในมิติต่าง ๆ ในยุคศตวรรษที่ 21

จากการสำรวจสภาพการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานในการประสานงานและอำนวยความสะดวกในงานสำคัญๆ เช่น Thailand Festival และงาน China-South Asia Expo ที่จัดขึ้นในนครคุนหมิงทุกปีที่ผ่านมา ได้พบว่า ในแวดวงธุรกิจมีความต้องการบัณฑิตชาวจีนที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในฐานะผู้ช่วยผู้จัดการในหน่วยงานต่างๆ ค่อนข้างสูง แต่เมื่อได้พิจารณาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้พบว่า หลังจากนักศึกษาจีนได้มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยในประเทศไทยระยะ 1 ปีกลับมาศึกษาต่อชั้นปีที่ 4 ในประเทศจีนแล้ว มีความรู้และความเข้าใจทางวัฒนธรรมไทยมากขึ้น และสามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารกับคนไทยในชีวิตประจำวันได้ดี แต่ยังพบปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นตามสถานการณ์ธุรกิจจริงอยู่หลายด้าน สาเหตุอาจเกิดจากนักศึกษาจีนมีความรู้พื้นฐานทางด้านการใช้หลักภาษาไทย และคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่จำกัดจึงไม่สามารถเลือกใช้

คำศัพท์ที่เหมาะสมในการสื่อสารทางธุรกิจได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นผลมาจากกลวิธีในการเรียนและลักษณะนิสัยในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน นอกจากนี้ นักศึกษาจีนยังขาดทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สาเหตุอาจเกิดจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนนั้นไม่ได้สนับสนุนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอย่างรอบด้านเท่าที่ควร จึงเห็นได้ว่าความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีนยังไม่พร้อมที่จะไปอำนวยความสะดวกให้กับบรรดานักธุรกิจ และผู้ประกอบการทั้งชาวไทยและชาวจีนอย่างเต็มศักยภาพ เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจำเป็นต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจบริบทธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ การเงินและการบัญชี สังคมวิทยา จิตวิทยา สถิติ กฎหมายธุรกิจ และศาสตร์ต่าง ๆ รวมทั้งภูมิหลังของประเภทธุรกิจต่าง ๆ และลักษณะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ต้องใช้ภาษากระชับรัดและชัดเจน แนบเนียน สละสลวย การใช้ข้อความต้องตรงตามหลักภาษาไทย และการพูดและการเขียนต้องใช้สำนวนที่สุภาพ โดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟังและผู้อ่านเป็นสำคัญ (เอกฉัท จารุเมธิชน, 2549: 3-5) นอกจากนี้การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมักจะมีคำศัพท์เฉพาะในแวดวงธุรกิจเท่านั้น รวมทั้งมีคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนมาก ทั้งคำที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ คำทับศัพท์ และศัพท์บัญญัติ ดังนั้น ภาษาไทยเชิงธุรกิจจึงจัดเป็นภาษาเฉพาะกิจ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Thai for Specific Purposes) (ประคอง นิมนานเหมินทร์, 2552: 93) ลักษณะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจึงแตกต่างจากการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันทั่วไป หรือการใช้ภาษาไทยเชิงวัฒนธรรมและวรรณกรรม จนทำให้นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ไม่สามารถสร้างสรรค์การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และการประสานงานตามบริบทธุรกิจได้อย่างถูกต้อง

ปัญหาที่ประสบในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในสถานการณ์จริงของนักศึกษาดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นว่าหลักสูตรรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานยังขาดประสิทธิภาพที่น่าพอใจ ซึ่งหลักสูตรรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่พัฒนาขึ้นนั้น โดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญ และอาจารย์ที่สอนภาษาต่างประเทศร่วมให้ความคิดเห็นในการร่างโครงสร้างหลักสูตร แต่ไม่ได้พัฒนาในรายละเอียดว่า ประมวลรายวิชา (Course Syllabus) ภาษาไทยเชิงธุรกิจนั้น ควรจัดเนื้อหาการเรียนรู้อย่างไร ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบใด ควรพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและทักษะอื่นๆ ในการสื่อสารอย่างไร และประเมินความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอย่างไร เพียงแต่ระบุว่าให้นักศึกษาจีนนำความรู้จากวิชาที่เรียนไปใช้ในการปฏิบัติงานในอนาคต ซึ่งขาดกระบวนการขั้นต้นในการสำรวจวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการของทั้งนักศึกษาจีน และบริบทสังคมปัจจุบันอย่างรอบด้าน เมื่อได้

พิจารณาประมวลรายวิชา (Course Syllabus) ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 1 ที่จัดสอนในภาคเรียนที่ 2 ชั้นปีที่ 2 ในมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ได้พบว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 1 นั้นได้ยึดหลักการสอนเป็นไปตามวิชาภาษาอังกฤษเชิงธุรกิจกับวิชาภาษาจีนเชิงธุรกิจสำหรับชาวต่างชาติระดับอุดมศึกษาในประเทศจีน โดยเน้นเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศ และจัดหัวเรื่อง การเสนอราคา การต่อรองราคา การสั่งซื้อสินค้า ส่วนลดและค่านายหน้า การบรรจุทุกสินค้าและลำเลียง การจองสำหรับการขนส่งสินค้า การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ฯลฯ เป็นหลัก การเรียนแบบท่องจำ เนื้อหาที่ล้าสมัย รวมทั้งมีข้อจำกัดในการฝึกประสบการณ์ด้านการใช้ภาษาไทยสื่อสารในสถานการณ์ธุรกิจจริง ส่วนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 และวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3 ของมหาวิทยาลัยไทยทั้ง 3 แห่งนั้น ต่างก็ได้กำหนดประมวลรายวิชา (Course Syllabus) ภาษาไทยเชิงธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอง และอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนมีความอิสระในการกำหนดขอบเขตของเนื้อหาสาระของรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ จึงทำให้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่จัดสอนในเมืองไทยนั้นไม่สามารถกำหนดมาตรฐานประมวลรายวิชา (Course Syllabus) ให้เป็นมาตรฐานเดียวกันได้ โดยการสัมภาษณ์กลุ่มนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยได้พบว่า การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 และรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3 นั้นเป็นวิชาการอ่านภาษาไทยธุรกิจ และการเขียนภาษาไทยธุรกิจ ซึ่งเน้นทฤษฎีการใช้ภาษาไทยในเขียนจดหมายธุรกิจ และหนังสือราชการไทย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นวิชาที่ยากที่สุด สำหรับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย และการจัดขอบข่ายและลำดับการเรียนรู้ของรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้ง 3 วิชาขาดการเชื่อมโยงและต่อเนื่องกัน แม้ว่าในมหาวิทยาลัยไทยมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาจีนเรียนรู้วัฒนธรรมและมารยาททางธุรกิจในสังคมไทย แต่ไม่ได้เปิดโอกาสจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติตามองค์กรธุรกิจในประเทศไทย นักศึกษาจีนจึงขาดประสบการณ์การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในบริบทธุรกิจไทย และไม่สามารถนำความรู้จากรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 และรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3 ที่จัดสอนโดยมหาวิทยาลัยในไทยไปสร้างสรรค์ และประยุกต์ใช้ในสถานการณ์เชิงธุรกิจได้อย่างรอบด้าน แม้มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานได้มีการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาไทยเพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยให้ตอบสนองความต้องการของสังคมเป็นระยะ ๆ ก็ตาม แต่ผลการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้ง 3 วิชาที่ผ่านมานั้นยังน่ากังวล

จากการศึกษาสภาพปัญหาที่ประสบในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนดังกล่าว เห็นได้ว่าปัจจัยหลักที่ทำให้นักศึกษาจีนไม่สามารถสร้างสรรค์การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจได้อย่างถูกต้องตามที่คาดหวัง คือหลักสูตรรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจบางส่วน

ยังไม่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงต่อความต้องการทางด้านการใช้ภาษาไทย เพื่อบริการในอุตสาหกรรม และกิจการธุรกิจประเภทต่างๆ ในสมัยใหม่ เนื่องจากการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารทางธุรกิจที่เคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องตามลำดับ ภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมอันมีผลต่อการรับรู้ของบุคคลและองค์กรเกิดการเปลี่ยนแปลงและการตอบสนองตามที่คุณ์ส่งสารคาดการณ์หรือมุ่งหมายไว้ (อวยพร พานิช, 2547: 5) ดังนั้น การจัดเนื้อหาความรู้ บทสนทนา และกิจกรรมที่กำหนดในเอกสาร หรือหนังสือเชิงพาณิชย์ปัจจุบันนี้ จึงต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่มีต่อความต้องการของแวดวงธุรกิจระหว่างไทยกับจีนในปัจจุบัน อีกทั้งต้องคำนึงถึงลักษณะเฉพาะของภาษาไทยเชิงธุรกิจ ซึ่งจัดเป็นภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Language for Specific Purposes) โดยมีลักษณะการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร ประสานงานในสถานการณ์ธุรกิจ หรือประกอบอาชีพในภาคธุรกิจ ดังที่นักการศึกษา Robinson (1991: 3) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ว่า ผู้เรียนส่วนมากจะเป็นผู้ใหญ่ และมีพื้นฐานความรู้ และทักษะภาษาเป้าหมายมาบ้างแล้ว อาจไม่สนใจในด้านวรรณกรรมและวัฒนธรรม แต่จะสนใจเรียนรู้ภาษาตามวัตถุประสงค์ของคนที่ต้องการเพื่อนำไปปฏิบัติงานให้มีความชำนาญมากขึ้น หรือเป็นการเตรียมพร้อมเข้าสู่สิ่งแวดล้อม หรือบริบทใหม่ ดังนั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาความต้องการและจำเป็นเพื่อกำหนดความสามารถที่คาดหวังว่า ผู้เรียนจะสามารถทำได้เมื่อผ่านการเรียนรู้ที่จัดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ Mackey และ Mountford (Mackay, 1978: 15) ได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น เกิดจากแรงบันดาลใจ และความต้องการในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Needs) ในงานอาชีพของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาภายในประเทศและการติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศ ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นจำเป็นต้องตอบสนองความต้องการด้านอาชีพและหน้าที่การงาน โดยมีจุดมุ่งหมายในการนำภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ และ P. Stevens (1988: 12) ได้กล่าวถึงการจัดเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการสอนภาษาต่างประเทศที่ต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ส่วนหัวข้อและเนื้อหาที่จัดให้ผู้เรียนเรียนนั้นจะขึ้นอยู่กับขอบเขตบริบทการใช้ภาษาที่ผู้เรียนต้องการ และมีความสัมพันธ์กับอาชีพ หรือวัตถุประสงค์เฉพาะ นอกจากนี้ Hutchinson and Waters (Hutchinson, 1987: 18-19) ได้กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยมุ่งเน้นการจัดการเรียนรู้ให้เป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน ซึ่งความต้องการของผู้เรียนอาจมีความแตกต่างกัน แต่ผู้สอนกับผู้เรียนจะต้องมีความร่วมมือกัน เพื่อให้มีความเข้าใจใน

วัตถุประสงค์ที่ตรงกัน วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น อาจแตกต่างจากการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั่วไป จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจให้มีประสิทธิภาพนั้น ต้องเริ่มต้นจากการวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น (Need Analysis) เป็นขั้นตอนแรก ซึ่งจะต้องคำนึงถึงความต้องการทางด้านหน้าที่การใช้ภาษาของนักศึกษาจีนที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรสาขาวิชาเอกภาษาไทย (Target Needs) ความต้องการและความสนใจเรียนภาษาไทยเชิงธุรกิจส่วนตัวของนักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรสาขาวิชาเอกภาษาไทย (Learner Needs) ความต้องการของนักธุรกิจ ผู้ประกอบการ หรือผู้ให้บัณฑิต (Sponsor Needs) เพื่อนำข้อมูลจากการศึกษาความต้องการไปกำหนดจุดประสงค์ และเนื้อหาสาระการเรียนรู้ของหลักสูตร และจัดเตรียมเนื้อหาให้ตรงตามความต้องการของนักศึกษาจีน

ดังนั้น แนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร ประสานงานในสถานการณ์ธุรกิจให้สอดคล้องกับสภาพสังคมระหว่างไทย-จีนในยุคศตวรรษที่ 21 อย่างแท้จริง คือ โดยใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเน้น การวิเคราะห์ปัญหา และความต้องการ (Need Analysis) ของผู้เรียน ซึ่งจะบ่งบอกถึงขอบเขตเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการ และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดภายในเวลาจำกัด และนำไปใช้ในสถานการณ์การทำงานของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (M. B. B. Finocchiaro, Christopher., 1983: 44-47) การวิเคราะห์ปัญหา และความต้องการ (Need Analysis) ของผู้เรียนจึงเป็นขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรสำคัญที่ได้เป้าหมายอย่างชัดเจนต่อการกำหนดบริบท เนื้อหา สื่อการสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน และประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ตรงกับความต้องการอย่างแท้จริง

จากการวิเคราะห์ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ได้เห็นว่าความสามารถการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ไม่เพียงแต่แสดงถึงบุคลิกภาพและศักยภาพในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงคุณภาพและมาตรฐานการสอนภาษาไทยของสถาบันอีกด้วย ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์ประจำและเป็นผู้จัดการเรียนการสอนภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานจึงมีความประสงค์อย่างยิ่งที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน” เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นบัณฑิตที่กำลังจะ

สำเร็จการศึกษา และจะเตรียมตัวก้าวเข้าสู่เป็นบุคคลสำคัญในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในประเทศจีน และประเทศไทย ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นไม่ส่งผลกระทบต่อกรอบโครงสร้าง หลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยและมาตรฐานการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยต่าง ๆ ของ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน แต่ถือเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานมีประสิทธิภาพและ มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการแข่งขัน ประกอบอาชีพที่ต้องใช้ความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นเครื่องมือเพื่อการ ติดต่อสื่อสารตามบริบทธุรกิจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทย นอกจากนั้นหลักสูตรเสริม เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจยังสามารถนำไปปรับปรุงใช้กับโครงการ ผูกอบรมเตรียมอาสาสมัครภาษาไทยไปปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยประสานงานในงานสำคัญ ๆ ระดับสากล เช่น Thailand Festival งาน China-South Asia Expo ในอนาคตต่อไป

คำถามของการวิจัย

1. สภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นอย่างไร
2. หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีลักษณะ อย่างไร
3. หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมี ประสิทธิภาพหรือไม่ เพียงใด
4. หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมี ประสิทธิภาพหรือไม่ เพียงใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

3. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

4. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

ความสำคัญของการวิจัย

จากความสำคัญความเป็นมาของปัญหา ซึ่งพิจารณาเหตุที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน คือการเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดริเริ่มโครงการ “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” ของจีนกับยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 ของไทยแล้ว อาจมองได้ว่า การดำเนินการความร่วมมือทางเศรษฐกิจการค้าการลงทุน และสร้างผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างประเทศจีนกับประเทศไทยในอนาคตอันใกล้จะมีแนวโน้มยกระดับการเชื่อมโยงในมิติต่าง ๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจึงเป็นสื่อกลางที่สามารถอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร การประสานงาน และการเจรจาความร่วมมือทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ซึ่งเป็นอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงทางด้านการผลิตบัณฑิตสาขาการบริหารจัดการ และเศรษฐศาสตร์การค้าของสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้เล็งเห็นความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน จึงร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเปิดรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ จำนวน 3 วิชา เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมยุคใหม่ แต่ผลสำรวจความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีนยังขาดประสิทธิภาพในการสื่อสารตามบริบทธุรกิจ สาเหตุอาจเกิดจากหลักสูตรรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจบางส่วนยังไม่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงต่อความต้องการทางด้านการใช้ภาษาไทยเพื่อบริการในอุตสาหกรรม และกิจการธุรกิจประเภทต่างๆ ในสมัยใหม่ อีกทั้งในวงการการศึกษาในระดับการอุดมศึกษาทั้งประเทศจีน และประเทศไทยยังไม่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน จึงทำให้ผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับการอุดมศึกษา ไม่สามารถทราบถึงสภาพความต้องการทางสังคมต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีนอย่างรอบด้าน

สภาพการณ์ต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จึงส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจมีการแข่งขันกันสูงขึ้น อุตสาหกรรม และกิจการธุรกิจต่าง ๆ กำลังเปลี่ยนแปลงตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีแห่งยุคใหม่ หากนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ไม่สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจการค้า สังคมและวัฒนธรรมอย่างรวดเร็วที่มีต่อการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจได้ จะเป็นผู้เสียเปรียบในการแข่งขัน ประกอบอาชีพกับนักศึกษาจีนสาขาวิชาภาษาไทยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ในอนาคตที่มีแนวโน้มจะรุนแรงขึ้น

การวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงสภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนอย่างรอบด้าน และทำให้ได้หลักฐานเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนในยุคศตวรรษที่ 21

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

1.1 ระยะการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น มีกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ

1.1.1 กลุ่มผู้บัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน จำนวน 3 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จากกลุ่มประชากรผู้บัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

1.1.2 กลุ่มบัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย ที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน จำนวน 5 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยเลือกบัณฑิตชาวจีนที่จบการศึกษา สาขาวิชาภาษาไทยจากมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน และทำงานในบริษัทของจีนประจำประเทศไทย

1.1.3 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจ จำนวน 3 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จากกลุ่มผู้สอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ซึ่งเป็นอาจารย์ชาวไทยสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

1.1.4 กลุ่มนักศึกษาจีน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 103 คน จากนักศึกษาจีนสาขาวิชาภาษาไทยที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงปีที่ 4 ภาค

การศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

1.2 ระยะเวลาทดลองใช้หลักสูตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ชั้นปีที่ 4 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ทั้งหมดจำนวน 25 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่

2.1 ตัวแปรต้น คือ หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

2.2 ตัวแปรตาม คือ คุณภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนประกอบด้วย

2.2.1 ประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

2.2.2 ประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยการเปรียบเทียบผลการทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนการใช้หลักสูตรกับผลการทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจหลังการใช้หลักสูตร และความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อหลักสูตร

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เวลาทดลองจำนวน 42 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ ช่วงเวลาทดลอง คือ เดือนพฤศจิกายน 2563 – เดือนธันวาคม 2563 ปีการศึกษา 2563 ตามระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ภาษาไทยเชิงธุรกิจ** หมายถึง ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารทางธุรกิจระหว่างบุคคล หรือองค์กร โดยใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารในบริบทสถานที่ทำงาน บริบทการบริการ บริบทงานสัมมนาธุรกิจ บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ บริบทการค้า บริบทการลงทุน และบริบทการแสดงไมตรีจิตระหว่างประเทศจีนกับประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่มุ่งหมายไว้ ผู้ที่ใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการติดต่อสื่อสารในบริบท สถานการณ์ธุรกิจนั้นจำเป็นต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งการใช้น้ำเสียง และถ้อยคำที่ถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

2. **หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ** หมายถึง มวลประสบการณ์ เนื้อหาวิชา กิจกรรม และการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ซึ่งจัดไว้อย่างมีระบบ โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-Based Learning) ในการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรฉบับนี้เป็นหลักสูตรเสริมรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสานงานในบริบทธุรกิจ โดยมีองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรมี 7 องค์ประกอบ คือ 1) สภาพปัญหาและความจำเป็น 2) หลักการของหลักสูตร 3) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 4) โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร 5) แนวการจัดกิจกรรม 6) สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ 7) แนวการวัดและประเมินผล

3. **ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ** หมายถึง มีความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทย ภาษาศาสตร์ การบริหารธุรกิจ สังคมและวัฒนธรรมไทยมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปลภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสาร และสามารถประสานงานกับคนไทยได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีน

4. **ประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ** หมายถึง การประเมินผลประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอัน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยการตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย

4.1 ผลของค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โครงร่าง และเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยประสิทธิภาพจะต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป

4.2 ผลการประเมินความเหมาะสมโดยรวมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จะต้องมียผลการประเมินอยู่ในระดับมากขึ้นไป

5. ประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หมายถึง ผลการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ดังนี้

5.1 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หมายถึง นักศึกษาจีนหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสูงกว่าก่อนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร

5.2 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หมายถึง ความคิดเห็นของนักศึกษาจีนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านวิธีการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนรู้ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ค่าเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ในทุก ๆ ด้านรวมกันต้องมีค่าตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป จากผลการทดสอบที่ จึงจะถือว่าหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผ่านเกณฑ์การประเมิน

สมมุติฐานของการวิจัย

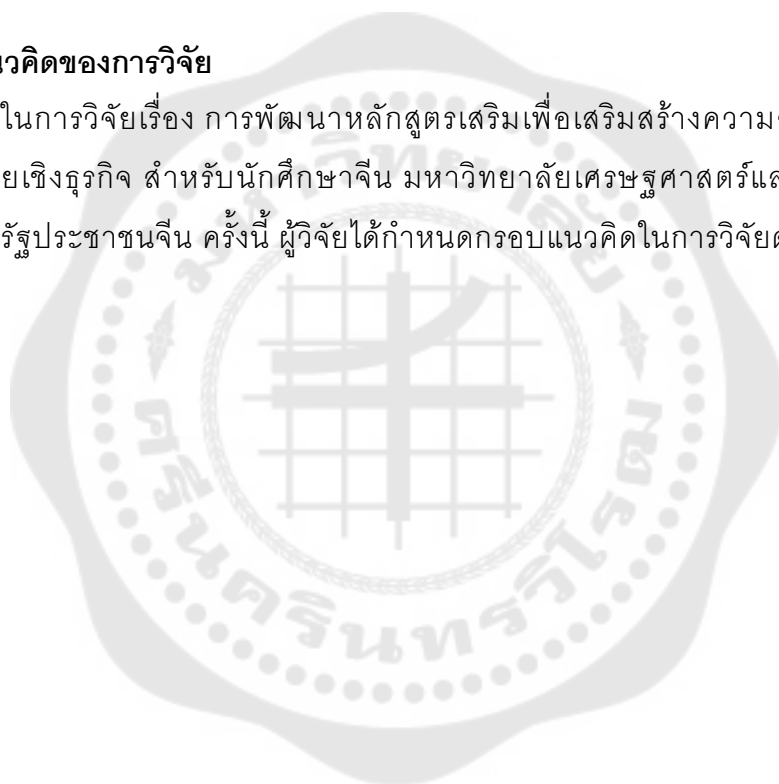
ผู้วิจัยได้กำหนดสมมุติฐานของการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ครั้งนี้ดังต่อไปนี้

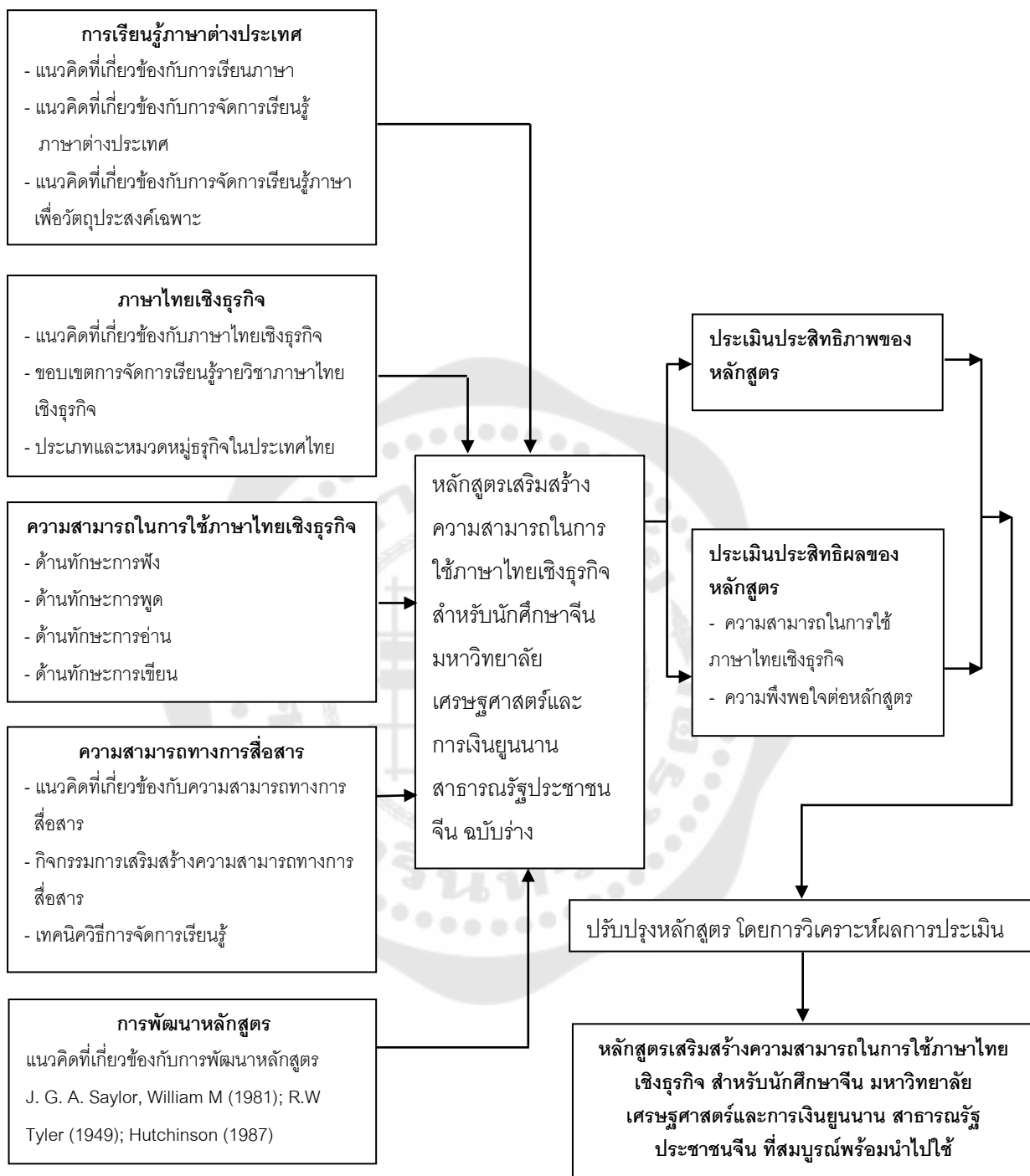
1. นักศึกษาจีนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร

2. นักศึกษาจีนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมาก

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวความคิด ทฤษฎี และหลักการดำเนินการ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นกรอบแนวคิดสนับสนุนการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

1. การพัฒนาหลักสูตร
2. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
3. ภาษาไทยเชิงธุรกิจ
4. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย
5. ความสามารถทางการสื่อสาร
6. หลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน
7. ความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทางการศึกษา ซึ่งเสมือนแม่แบบในการกำหนดทิศทางขับเคลื่อนการจัดการเรียนรู้ทางการศึกษาให้มีระบบกลไก และเป็นมาตรฐานไปในทิศทางเดียวกันของการจัดการเรียนรู้ทางการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จ อีกทั้งยังเป็นสิ่งสำคัญสำหรับสถานศึกษาหรือการศึกษา เนื่องจากหลักสูตรเป็นแนวทางกำหนดเนื้อหาสาระ แนวทางในการจัดกิจกรรม ประสบการณ์การเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่จะเกิดขึ้น (David G. Armstrong, 2003: 4) รวมทั้งเป็นแนวทางในการประเมินหลักสูตรทั้งระบบ ดังนั้นในการพัฒนาหลักสูตรนั้น นอกจากจะต้องทราบถึงกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรอย่างรอบยอแล้ว ยังต้องเข้าใจและนำทฤษฎีการเรียนรู้มาพัฒนาหลักสูตรด้วย เพื่อนำไปสู่ขั้นตอนของการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลทางการศึกษา ทั้งนี้หลักสูตรเป็นคำที่ยืดหยุ่น และมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายในลักษณะของ

หลักสูตรที่หลากหลายตามความคิด ความรู้ และความเข้าใจที่แปรเปลี่ยนไปตามสภาพและบริบทของแต่ละคน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรมา ดังต่อไปนี้

1.1 ความหมายของหลักสูตร

ในด้านความหมายของหลักสูตร ได้มีนักการศึกษาทางด้านหลักสูตรหลายท่านได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ ดังนี้

Taba (1962: 10) ได้สรุปความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตรเป็นเอกสารที่เขียนขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วยเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กิจกรรม หรือประสบการณ์การเรียนรู้ รวมถึงการประเมินผลการเรียนรู้

Scott (2001: 7) ได้กล่าวถึงหลักสูตรว่า หลักสูตรหมายถึง โปรแกรมการเรียนการสอน ซึ่งถูกกำหนดขึ้นอย่างเป็นระบบ

Burton (2001: 19) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นจุดมุ่งหมายของการศึกษาในเรื่องของทักษะ ความรู้ และทัศนคติที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสมตามที่กำหนดไว้

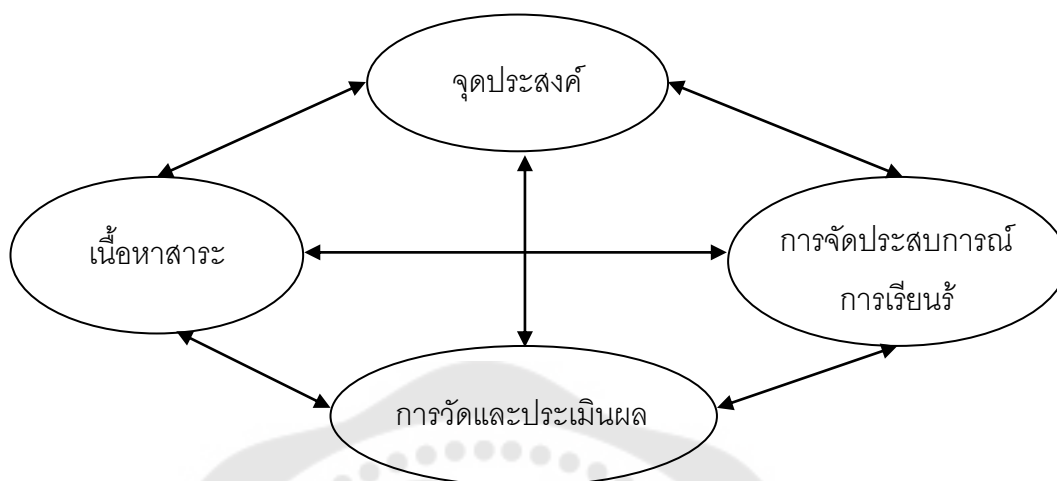
จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถกล่าวโดยสรุปว่า หลักสูตร หมายถึง แผนการเรียนรู้หรือโปรแกรมการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยจุดประสงค์ เนื้อหา สาระ ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ หรือวิธีการสอน กิจกรรม สื่ออุปกรณ์ การประเมินผลที่กำหนดขึ้นไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้อย่างชัดเจน โดยมีจุดหมายปลายทางคือให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

ดังนั้น หลักสูตรจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญต่อการศึกษาระดับต่าง ๆ หลักสูตรได้จำแนกเป็นหลากหลายประเภทและรูปแบบ ตามทัศนภาพจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนในด้านการนำหลักสูตรไปใช้ในการเรียนการสอนนั้น มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของประเภทหลักสูตรไว้ ดังนี้

1.2 องค์ประกอบของหลักสูตร

มีนักการศึกษาทั้งต่างประเทศและในประเทศหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตร ดังนี้

Bishop (1985: 140) ได้กล่าวว่างค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตรคือ ประกอบไปด้วย จุดประสงค์ เนื้อหาสาระ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้หรือวิธีการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล โดยมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตร

Taba (1962: 422-425) ได้เสนอว่า องค์ประกอบของหลักสูตรเพื่อให้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม ซึ่งองค์ประกอบของหลักสูตรตามแนวคิดของ Hilda Taba หลักสูตรประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วน คือ 1. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่กล่าวถึงจุดมุ่งหมายทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา 2. เนื้อหาวิชา 3. กิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอน และ 4. การประเมินผล เป็นส่วนที่กล่าวถึงกำหนดสิ่งที่ประเมินผลและวิธีการประเมินผลหลักสูตรว่า บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ มีประสิทธิภาพตรงตามเป้าหมายหรือไม่

Mauritz (1977) อ้างถึงในกิตติชัย สุทธาสิโนบล (2561: 2-7) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรว่า ประกอบด้วยส่วนที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. การตั้งเป้าประสงค์ (Goal Setting) 2. คัดเลือกรูปแบบและโครงสร้างหลักสูตร (Curriculum Selection and Structuring) 3. วางแผนการจัดการสอน (Instructional Planning) และ 4. การประเมินผลอย่างมีเทคนิค (Technical Evaluation)

สุมิตร (2520: 9) อ้างถึงในกิตติชัย สุทธาสิโนบล (2561: 3-27) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบหลักสูตรว่า ควรมีองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ 1. การกำหนดความมุ่งหมาย (Objectives) 2. จัดเนื้อหาสาระที่ครบถ้วน (Content) 3. การกำหนดการนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) และ 4. มีการประเมินผล (Evaluation)

สงัด อุทรนันท์ (2532: 236-244) ได้อธิบายรายละเอียดขององค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตรเป็น 3 ส่วน ดังนี้ 1. จุดมุ่งหมายหลักสูตร เป็นส่วนประกอบที่มีความสำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นเครื่องชี้เป้าหมายและเจตนารมณ์ของหลักสูตรว่า ต้องการให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติเช่นใด อาจจะเขียนได้ในลักษณะกว้างเป็นจุดมุ่งหมายทั่วไปที่แสดงถึงความประสงค์ว่า หลักสูตรนั้นต้องการให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะหรือความสามารถอะไรบ้างและอาจเขียนให้มีลักษณะเฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้นไปอีก เป็นจุดมุ่งหมายเฉพาะที่เน้นการประยุกต์ใช้มากกว่า โดยทั่วไปจุดมุ่งหมายเฉพาะจะกล่าวถึงผลที่จะได้รับการเรียนในวิชาต่าง ๆ ดังนั้น การเขียนจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จึงควรเขียนในลักษณะของจุดมุ่งหมายเฉพาะมากกว่า 2. เนื้อหาสาระและประสบการณ์เรียนรู้ เป็นส่วนที่เป็นสื่อกลางที่จะพาผู้เรียนไปสู่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ได้กำหนดไว้ว่า จะจัดประสบการณ์เรียนอย่างไร นอกจากพิจารณาตามเนื้อหาสาระที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับรู้แล้วยังขึ้นอยู่กับรูปแบบหลักสูตรและทฤษฎีการเรียนรู้ที่เหมาะสมด้วย และ 3. การประเมินผล เป็นส่วนที่กำหนดแนวทางเพื่อให้ทราบว่า ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้หรือไม่ เพียงใด แนวทางการวัดและประเมินผลที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ต้องสอดคล้องกับเนื้อหาสาระและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร นอกจากนี้ยังต้องขึ้นอยู่กับรูปแบบของหลักสูตรและทฤษฎีการเรียนรู้ที่เหมาะสมด้วย ส่วนประกอบทั้ง 3 ส่วนนี้เปรียบเสมือนแกนหลักที่จำเป็นในการสร้างและพัฒนาหลักสูตรทุกประเภทและทุกรูปแบบ แต่ในการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ควรมีส่วนประกอบอย่างอื่นให้หลักสูตรที่สร้างขึ้นมานั้นเป็นเหตุเป็นผล มองเห็นความสำคัญของหลักสูตรอย่างเด่นชัด และชี้แนะแนวทางการใช้หลักสูตร ส่วนประกอบเหล่านี้ได้แก่ 3.1 เหตุผลและความจำเป็นของหลักสูตร 3.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3.3 เนื้อหาสาระและประสบการณ์ 3.4 การเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 3.5 การเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนและแหล่งวิชาการในชุมชน 3.6 การประเมินผล และ 3.7 การเสนอแนะเกี่ยวกับการช่วยเหลือและส่งเสริมผู้เรียน

นอกจากนี้ กิตติชัย สุธาสิโนบล (2561: 2-10) ได้สรุปองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรควรมีองค์ประกอบหลักอย่างน้อย 4 องค์ประกอบ ดังนี้ 1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Curriculum Aims, Goals, Objectives) 2. เนื้อหาสาระ หรือโครงสร้าง (Content or Subject matter) 3. การนำหลักสูตรไปใช้ หรือการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน (Curriculum Implementation or Learning activities) และ 4. การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation)

จากแนวคิดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรเป็นการกำหนดหลักสูตรไปใช้ปฏิบัติการสอน ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญต่าง ๆ คือ เหตุผลและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร วัตถุประสงค์และนโยบายของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาสาระของหลักสูตร รวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน เทคนิควิธีการสอน และการกำหนดสิ่งที่เื้ออำนวยต่อการสอนที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ จนกระทั่งมีการเปลี่ยนพฤติกรรมทั้ง ความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดีในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังต้องมีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยการใช้หลักสูตรเพื่อนำผลประเมินไปปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

1.3 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการในการดำเนินการสร้างหลักสูตร (Zais, 1976: 445) ซึ่งจะช่วยให้หลักสูตรนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งหมายรวมถึง การวางแผนหลักสูตร (Planning) การใช้หลักสูตร (implementation) การประเมินหลักสูตร (Evaluation) หรืออาจจะใช้คำว่า การปรับปรุงหลักสูตร (Curriculum implement) เป็นความหมายเดียวกับการพัฒนาหลักสูตร (Oliva, 1992: 26) มีนักวิชาการด้านการศึกษามีชื่อเสียงทั้งในและต่างประเทศหลายคนได้อธิบายและให้ความหมายของคำว่า “การพัฒนาหลักสูตร” ดังนี้

Taba (1962: 9-10) ได้ให้ความหมายของคำว่า “การพัฒนาหลักสูตร” หมายถึง การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรอันเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาวิชา การเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล และอื่น ๆ เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายอันใหม่ที่วางไว้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบหรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมด ตั้งแต่จุดมุ่งหมายและวิธีการ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะมีผลกระทบทางด้านความคิดและความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเพียงบางส่วนโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดพื้นฐานหรือรูปแบบของหลักสูตร

J. G. Saylor, ;& Alexander, William M. (1974: 27) ได้กล่าวสรุปความหมายของคำว่า “การพัฒนาหลักสูตร” หมายถึง การจัดทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมมาก่อน การพัฒนาหลักสูตร อาจหมายรวมถึงการสร้างเอกสารอื่น ๆ สำหรับผู้เรียนด้วย

กิตติชัย สุชาติโนบล (2561: 3-3) ได้กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุง หรือสร้างหลักสูตร ทั้งในแนวกว้างและแนวลึกเพื่อพัฒนา

คุณภาพการจัดการศึกษาโดยครอบคลุมระบบของการพัฒนา อันได้แก่ การวางแผน ออกแบบและสร้างหลักสูตร การประยุกต์ใช้หลักสูตร และการประเมินหลักสูตร

จากการศึกษาแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวนี้ สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development) หมายถึง การสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยไม่มีหลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐานเลย หรือการนำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น หรือสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความต้องการของตัวบุคคล และสภาพสังคม รวมถึงองค์กร เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เนื่องจากการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนนั้นมีลักษณะเป็นการพัฒนาหลักสูตรเสริม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องด้านการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1.4 การพัฒนาหลักสูตรเสริม

1.4.1 ความหมายของหลักสูตรเสริม

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554b: 102) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเสริม เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเจาะจง มีระยะเวลาในการใช้หลักสูตรไม่มากนัก เน้นการเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนเฉพาะด้าน

Colangelo (2003: 175) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเสริม เป็นหลักสูตรที่จัดขึ้นมาเพื่อเป้าหมายพิเศษ เช่น เพื่อตอบสนองความสนใจ ความถนัด หรือความสามารถพิเศษ หรือเพื่อสร้างคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับนักเรียน โดยที่รูปแบบของหลักสูตรจะแตกต่างกันไปตามปรัชญา (Philosophy) แหล่งเรียนรู้ (Resources) และโครงสร้างของแต่ละโรงเรียน (School Structure)

สมพร หลิมเจริญ (2552: 89) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเสริม หมายถึง มวลประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นเพื่อขยายหลักสูตรสถานศึกษาที่มีอยู่ในปัจจุบัน หลักสูตรเสริมจะมีลักษณะที่ขยายทั้งแนวกว้างและแนวลึกมากกว่าหลักสูตรสถานศึกษา โดยจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเสริมจะกำหนดขึ้นตามคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับนักเรียน สาระอาจจะเป็นเนื้อหาในรายวิชา โครงการ หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากหลักสูตรสถานศึกษาหรือมีเนื้อหาคาบเกี่ยวกับหลักสูตรสถานศึกษา แต่จะมีความลึกและความหลากหลายมากกว่าหลักสูตรสถานศึกษา และมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นด้านการคิดระดับสูง

วรวิทย์ จิรสัจจธรรม (2553: 105-108) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเสริมเป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้น เพื่อเพิ่มเนื้อหาของการเรียนรู้ที่ไม่มีในหลักสูตรปกติ โดยมีทั้งความลึกและความกว้างมากขึ้น สามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้ดีกว่าหลักสูตรปกติ หลักสูตรเสริมจะเน้นการวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อนำสู่การประเมินค่าและก่อประโยชน์ได้ในทางปฏิบัติจริง

อรทัย ธารีเกษ (2559: 139-140) หลักสูตรเสริม เป็นหลักสูตรที่จัดขึ้นเป็นพิเศษ เพื่อส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของนักเรียนเป็นรายบุคคล เป็นหลักสูตรที่มีเป้าหมายตามกลุ่มนักเรียน ที่ทำให้สาระเนื้อหา วิธีการสอน สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ มีการจัดทำและวางแผนขึ้นโดยเฉพาะอย่างมีระบบ โดยรูปแบบการจัดอาจต้องใช้ครูเฉพาะทาง ห้องเรียนหรือกลุ่มการเรียนรู้ที่จัดขึ้นให้สอดคล้องกับเป้าหมายหลักสูตร

ดังนั้น หลักสูตรเสริม จึงเป็นหลักสูตรที่จัดขึ้นใหม่เป็นพิเศษ โดยยึดจุดเน้นของสถานศึกษาเป็นตัวกำหนด มีการเสริมเติมเนื้อหา หรือกิจกรรมที่ปรับขยายการเรียนรู้ให้กว้างออกไปจากขอบเขตที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเดิม เพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์ทางการศึกษา พัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้เฉพาะด้าน และเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในหน้าที่ให้สอดคล้องกับความต้องการในสภาพสังคมปัจจุบัน รวมทั้งสามารถนำความรู้ที่เรียนไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

1.4.2 ลักษณะเฉพาะของหลักสูตรเสริม

การพัฒนาหลักสูตรเสริมจัดเป็นหลักสูตรระยะสั้น ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ ดังนี้ ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์ (2555: 74) ได้สรุป สาระสำคัญ และลักษณะเฉพาะของหลักสูตรระยะสั้นไว้ ดังนี้ 1. ความสำคัญและความเป็นมาในการพัฒนาหลักสูตรระยะสั้น ในการพัฒนา หลักสูตรระยะสั้นจัดทำขึ้นเพื่อจัดระบบการเรียนรู้เฉพาะเรื่องให้บุคคลกลุ่มหนึ่งในหรือนอกระบบ โรงเรียนได้รับอย่างต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อนำประโยชน์จากการเรียนรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ 2. กลุ่มเป้าหมาย กลุ่มเป้าหมายของหลักสูตรระยะสั้น ได้แก่ ผู้ที่ต้องการพัฒนาความสามารถทางวิชาชีพ หรือผู้ที่สนใจและต้องการโอกาสได้รับการพัฒนาความรู้ หรือพัฒนาทักษะเฉพาะอย่าง ในเรื่องผู้เรียนอาจเป็นผู้เสนอสิ่งที่ตนเองความสนใจ หรือสถานศึกษาจัดเสนอให้กับผู้ที่อยู่นอกระบบสถานศึกษา แต่มีความประสงค์จะได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ และทักษะในการประกอบอาชีพ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง 3. กลุ่มบุคคลที่มีหน้าที่ในการพัฒนาหลักสูตรระยะสั้น เนื่องจากการพัฒนาหลักสูตรระยะสั้นเป็นการพัฒนาหลักสูตรที่มีเนื้อหาเฉพาะทาง ดังนั้น บุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรนี้จึงประกอบด้วยคณะทำงานที่เป็นอาจารย์ ผู้บริหาร และผู้มีความรู้เฉพาะด้านตามเนื้อหาของหลักสูตร ถ้าเป็นหลักสูตรระยะสั้นเกี่ยวกับการพัฒนาสายอาชีพ ก็จะมีบุคคลผู้

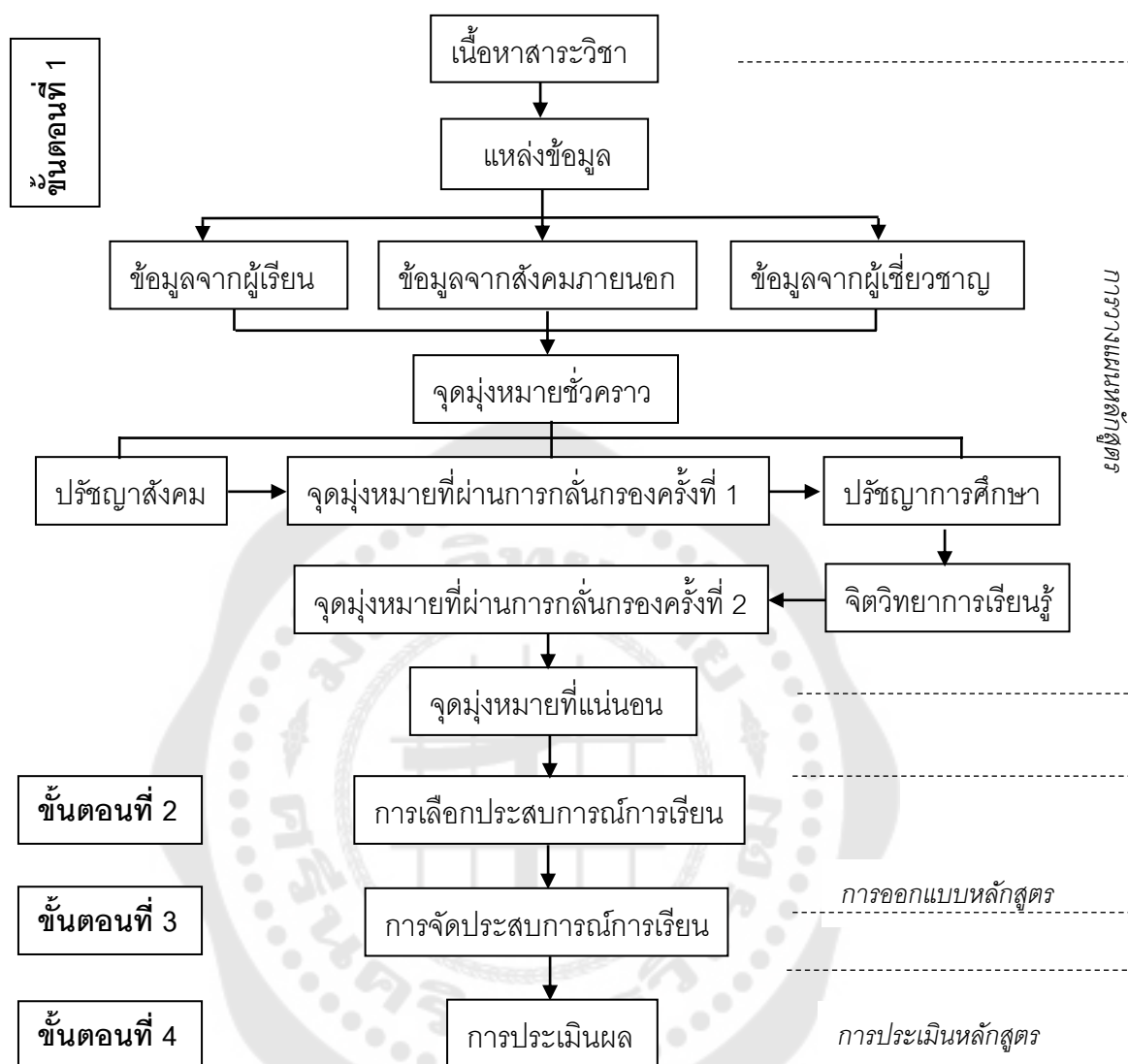
มีความเชี่ยวชาญในการประกอบอาชีพนั้น ๆ เป็นสมาชิกในกลุ่มทำงานด้วย และ 4. องค์ประกอบที่จะต้องอยู่ในหลักสูตรระยะสั้น หลักสูตรระยะสั้นมีองค์ประกอบเหมือนหลักสูตรทั่ว ๆ ไป ได้แก่ ความเป็นมา จุดประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาหลักสูตร โครงสร้างแนวทางการจัดกิจกรรม ระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ แนวทางการวัดและประเมินผล และเกณฑ์การตัดสินในการผ่านหลักสูตร

1.5 รูปแบบและแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร

สำหรับรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรมีหลากหลายรูปแบบ มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอรูปแบบนั้นมีหลักการแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสรุปรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่สำคัญและเป็นที่ยอมรับ ดังนี้

1.5.1 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler

R.W Tyler (1949: 11) ได้ให้แนวคิดทางด้านการวางแผนโครงสร้างหลักสูตรโดยใช้วิธี Means-Ends Approach เป็นหลักการและเหตุผลในการพัฒนาและสร้างหลักสูตรที่เรียกว่า “เหตุผลของ Tyler” ซึ่งหลักเกณฑ์ในการจัดหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้นั้น จะเน้นตอบคำถามที่เป็นพื้นฐาน 4 ประการ ดังนี้ 1. จุดมุ่งหมายทางการศึกษามีอะไรบ้างและอย่างไร ที่สถาบันการศึกษาต่าง ๆ นั้น จะจำเป็นต้องกำหนดให้กับผู้เรียน เป็นไปตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษา 2. ประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างและอย่างไร ที่สถาบันการศึกษาควรจัดประสบการณ์ขึ้นมาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่สถาบันศึกษานั้นกำหนดไว้ 3. การจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างและอย่างไรถึงจะทำให้การจัดการเรียนรู้นี้มีประสิทธิภาพ และ 4. จะประสบผลหรือเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลของประสบการณ์ในการศึกษาอย่างไร จึงจะตัดสินใจได้ว่าบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler ดังภาพประกอบ 3 นี้

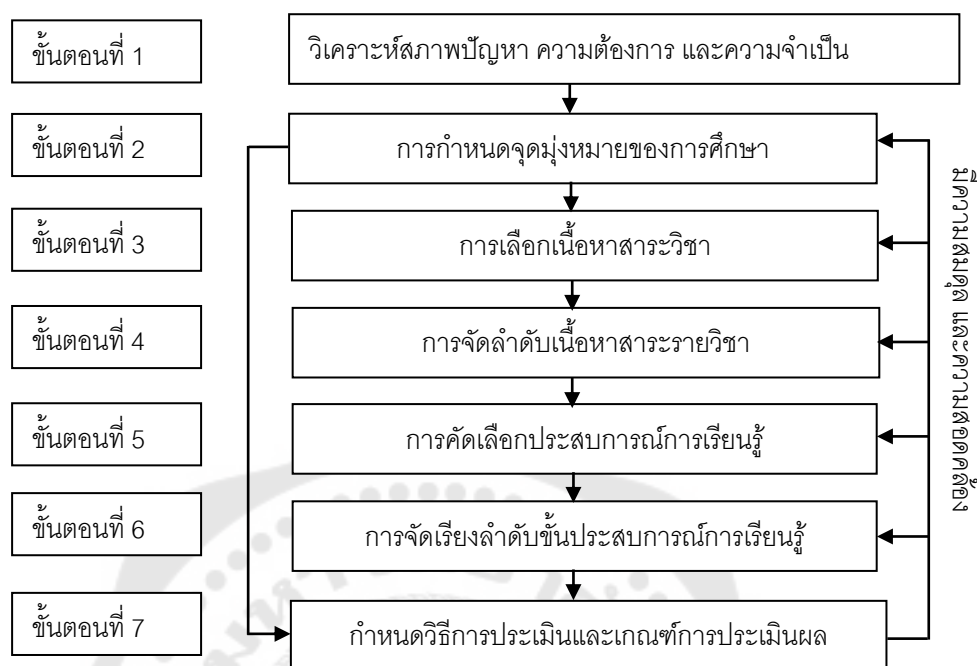
ภาพประกอบ 3 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler

1.5.2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Taba

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962: 422-425) ได้ให้แนวคิดในการจัดทำหลักสูตรโดยวิธีอุปนัย (Inductive approach) หลักสูตรควรจะออกแบบและกำหนดจากครูผู้สอนมากกว่าที่จะกำหนดจากผู้บริหารลงมา นอกจากนี้ Taba มีความคิดที่ว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่ต้องการการจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบในการตัดสินใจ จะต้องพิจารณาทั้งลำดับในการวางแผนและวิธีการที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วงลงไป Taba (1962: 10-12) ได้เสนอ

แนวคิดในการกำหนดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรซึ่งประกอบด้วย 7 ขั้นตอนไว้ดังนี้ ขั้นที่ 1 วิเคราะห์สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ความต้องการและความจำเป็นสิ่งต่าง ๆ ของทั้งผู้เรียนและสังคม (Diagnosis of Needs) รวมทั้งศึกษาพัฒนาการของผู้เรียน กระบวนการการเรียนรู้ ตลอดจนการรับรู้จากธรรมชาติของสิ่งต่างๆ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดจุดมุ่งหมาย ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษา (Formulation of Objectives) ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระวิชา (Selection of Contents) โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เป็นตัวแนะหรือตัวบ่งชี้แนวทางในการเลือกหัวข้อของรายวิชา หรือเนื้อหาที่มีความเชื่อถือได้และสำคัญต่อหลักสูตร เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 4 การจัดลำดับเนื้อหาสาระรายวิชา (Organization of Content) โดยคำนึงถึงการเจริญเติบโตวัย ความรู้ความสามารถ รวมทั้งความสนใจของผู้เรียน อีกทั้งจะต้องพิจารณาถึงความต่อเนื่องและความยากง่ายของเนื้อหาให้มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ซึ่งควรมีการพิจารณาในจัดเรียงลำดับการเรียนรู้ตามความยากง่าย ความกว้างและความแคบหรือการเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ต่อกัน เป็นต้น ขั้นที่ 5 การคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ (Selection of Experiences) กระบวนการในขั้นเรียนนั้น ซึ่งสามารถจัดเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่สำคัญของหลักสูตร อาจารย์ผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องศึกษาถึงกระบวนการในการจัดการเรียนรู้และวิธีการจัดการรูปแบบการสอนต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีคุณค่าให้แก่ผู้เรียน และสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรตลอดจนเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ด้วย ขั้นที่ 6 การจัดเรียงลำดับขั้นประสบการณ์การเรียนรู้ (Organization of Learning experience) โดยคำนึงถึงเนื้อหาสาระวิชาให้มีความต่อเนื่อง จัดเรียงประสบการณ์การเรียนรู้ตามลำดับก่อนและหลัง เพื่อให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดวางไว้ และขั้นที่ 7 กำหนดวิธีการประเมินและเกณฑ์การประเมินผล (Evaluation and Means Of evaluation)

จากกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรของ Taba สามารถแสดงเป็นภาพประกอบ 4 ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 4 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tabular

1.5.3 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Saylor

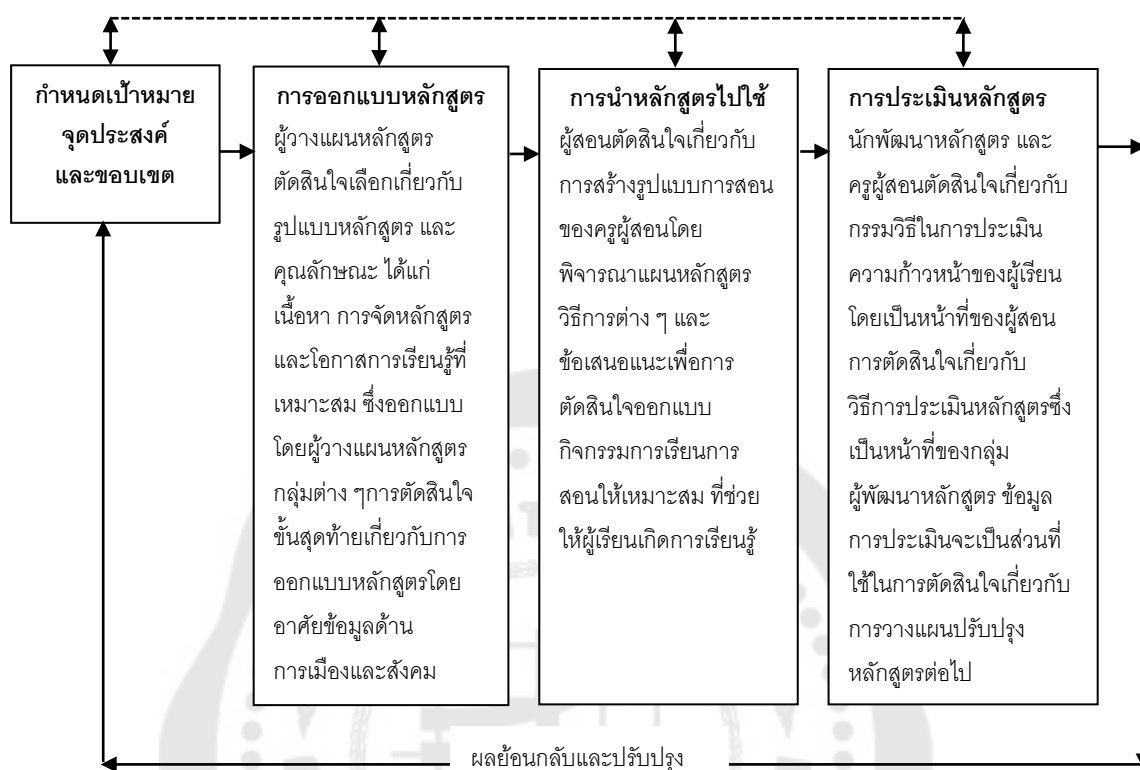
J. G. Saylor, ;& Alexander, William M. (1974: 21-26) อ้างถึงในกิตติชัย สุทธิโนบล (2561: 3-13) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรที่เป็นระบบ (System Approach) ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีความยืดหยุ่นมากขึ้น โดยสามารถที่จะปรับปรุงในระดับหรือขั้นใดของกระบวนการก็ได้ ซึ่งรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของ Saylor ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์และขอบเขต (Goals, Objectives and Domains) ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบหลักสูตร (Curriculum Designing) ขั้นตอนที่ 3 การใช้หลักสูตร (Curriculum Implementation) เมื่อหลักสูตรได้รับการวางแผนแล้ว นักพัฒนาหลักสูตรจะต้องนำหลักสูตรที่ได้ออกแบบไว้ไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งเป็นขั้นของการสอนหรือกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนนั่นเอง ในส่วนนี้ผู้ที่มีบทบาทมากคือครูผู้สอน ซึ่งครูผู้สอนจะพิจารณาเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เพื่อการตัดสินใจเลือกรูปแบบการสอน วิธีการสอน กิจกรรม สื่อการสอน และกลยุทธ์การสอนที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ และจัดประสบการณ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเนื้อหาที่วางไว้ ซึ่งตัวเอกสารหลักสูตรควรระบุแนวทางให้ครูผู้สอนเกิดความเข้าใจ พร้อมทั้งให้อิสระ และความยืดหยุ่นแก่ผู้สอนและผู้เรียนในการจัดกิจกรรมการ

เรียนการสอน ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลหลักสูตร (Curriculum Evaluation) การประเมินผลหลักสูตรมีจุดเน้น 2 ประการ ดังนี้ ประการที่ 1 การประเมินผลรวมของการใช้หลักสูตรของสถานศึกษาในแต่ละส่วนการเรียนการสอน ประกอบด้วย เป้าหมาย วัตถุประสงค์ จุดประสงค์การเรียนรู้ ประสิทธิภาพของการเรียนการสอน และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเป็นต้น ประการที่ 2 การประเมินหลักสูตรทั้งระบบ ตั้งแต่การออกแบบหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อให้ นักพัฒนาหลักสูตรพิจารณาว่าหลักสูตรมีประสิทธิภาพเพียงใด มีผลสำเร็จระดับใด

จุดเด่นของ Saylor ที่เสนอรูปแบบและแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรไว้นั้น อยู่ที่การให้อิสระต่อการตัดสินใจของผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์และเลือกกลยุทธ์ และวิธีการสอนที่เกี่ยวข้อง รูปแบบการสอนที่จะใช้ตามที่สถานการณ์จริงควรจะเป็น การพัฒนาหลักสูตรตามรูปแบบของ Saylor ซึ่งมีความยืดหยุ่นให้โอกาสครูผู้สอนได้อิสระในการจัดการรูปแบบการสอน เอกสาร และวัสดุอุปกรณ์

จากกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรของ Saylor สามารถแสดงเป็นภาพประกอบ 5 ได้ดังนี้

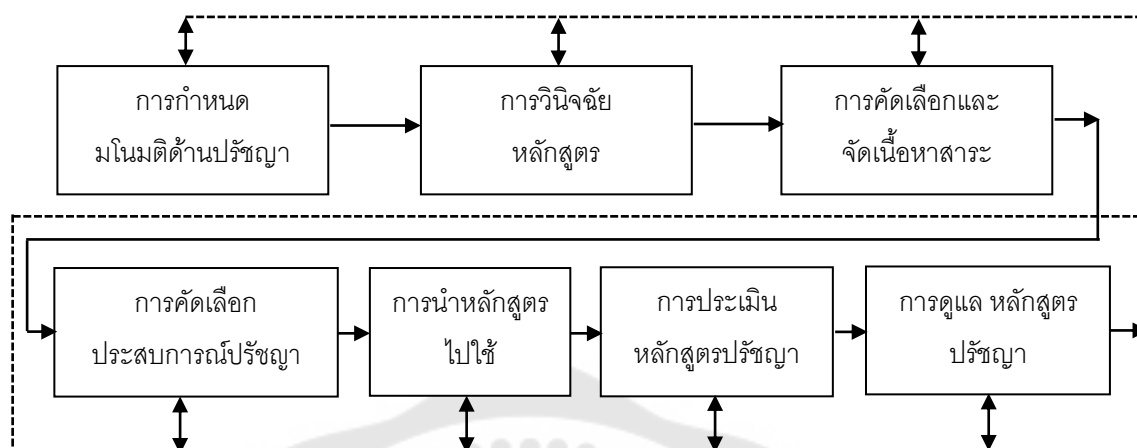

ภาพประกอบ 5 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Saylor, Alexander and Lewis

ที่มา: Oliva (1992: 431) Developing the Curriculum

1.5.4 รูปแบบและแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของ Hunkins

Hunkins (1993: 270) ได้เสนอรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร โดยแบ่งขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรออกเป็น 7 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 กำหนดแนวความคิดหรือมโนคติของหลักสูตร (Curriculum Conceptualization) ขั้นที่ 2 การวินิจฉัยหรือวิเคราะห์หลักสูตร (Curriculum Diagnosis) ขั้นที่ 3 การพัฒนาและการคัดเลือกเนื้อหาสาระ (Curriculum Development and Content Selection) ขั้นที่ 4 การคัดเลือกประสบการณ์และการพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development and Experience Selection) ขั้นที่ 5 การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) ขั้นที่ 6 การประเมินหลักสูตร (Curriculum Evaluation) และ ขั้นที่ 7 การดูแลรักษาหลักสูตร (Curriculum Maintenance) ตามภาพประกอบ 6

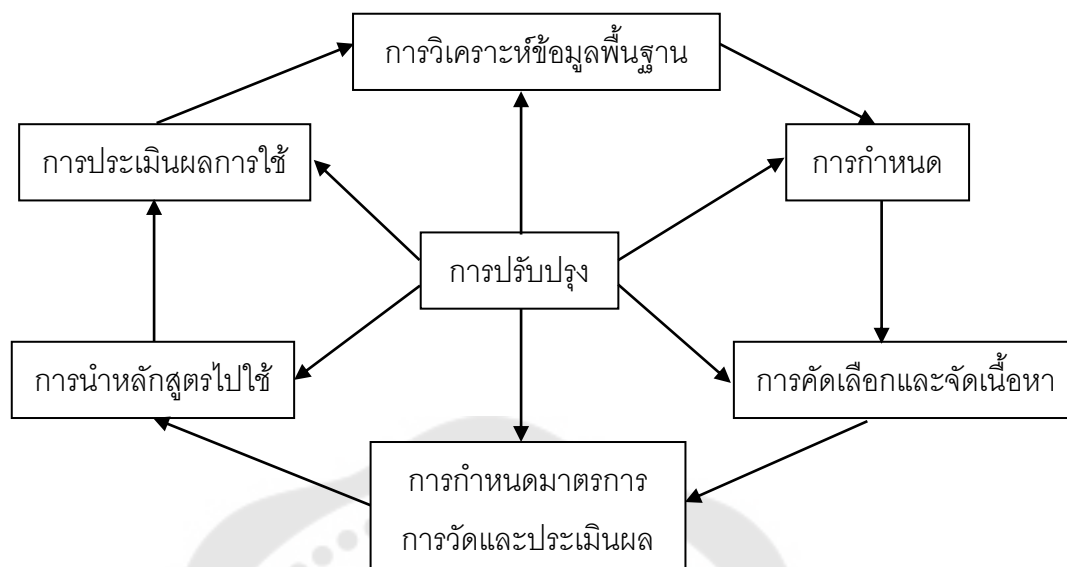

ภาพประกอบ 6 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Hunkins

นอกจากศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของนักการศึกษาจากต่างประเทศดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยยังได้ศึกษาแนวคิดรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรในประเทศไทยดังนี้

1.5.5 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของสงัด อุทรนันท์

สงัด อุทรนันท์ (2532) อ้างถึงในสุโขทัยธรรมาธิราช (2550: 1-40 ถึง 1-41) ได้เสนอแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร โดยยึดหลักการพัฒนาหลักสูตรทั้งระบบ โดยแบ่งออกเป็น การร่างหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้และการประเมินผลหลักสูตรทั้งระบบอีกด้วย แบ่งออกเป็น ขั้นตอนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอน ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 การคัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 4 การกำหนดมาตรการวัดและการประเมินผล ขั้นตอนที่ 5 การนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปใช้ ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลของหลักสูตร และขั้นตอนที่ 7 การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร สามารถแสดงเป็นรูปวัฏจักรกระบวนการพัฒนาหลักสูตรได้ดังภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 วัฏจักรกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ สจด อุทรนันท์

ที่มา: สจด อุทรนันท์ (2532: 392)

1.5.6 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของวิชัย วงษ์ใหญ่

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2533: 1-2); วิชัย วงษ์ใหญ่ (2535: 28-30) ได้เสนอแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร (Integrated Curriculum Development Model) ดังนี้ 1. ระบบการร่างหลักสูตร ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) สิ่งกำหนดหลักสูตร ประกอบไปด้วยดังนี้ 1.1 สิ่งกำหนดทางวิชาการ เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง นักพัฒนาหลักสูตรต้องพยายามหายุทธวิธีปรับความหลากหลายทางความคิดของผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ และความสำคัญของสาขาวิชาต่าง ๆ ให้มีเอกภาพ เป็นไปตามหลักการและโครงสร้างของหลักสูตรที่กำหนดไว้ 1.2 สิ่งกำหนดทางสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ เป็นสิ่งที่นักพัฒนาหลักสูตรควรต้องศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านต่าง ๆ ของสิ่งกำหนดเหล่านี้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามหลักการ จะช่วยให้การกำหนดรูปแบบ โครงสร้าง และมาตรฐานการศึกษาได้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย ข้อมูลในด้านนี้ ได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม ความคาดหวังของสังคม ความต้องการจัดการศึกษา หลักสูตรที่จะพัฒนาในอนาคต ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรควรมีบทบาทอย่างไรในสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ 1.3 สิ่งกำหนดทางการเมือง จะบ่งชี้ถึงงบประมาณ ระยะเวลา และคุณภาพของการจัดการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นตามสภาพการเมือง 2) รูปแบบหลักสูตร เป็นขั้นของการนำข้อมูล

พื้นฐานจากสิ่งกำหนดหลักสูตรด้านต่าง ๆ มาใช้ เพื่อกำหนดรูปแบบหลักสูตรว่าควรมีลักษณะใด ควรมีโครงสร้างและองค์ประกอบหลักสูตรอย่างไร หลังจากศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากสิ่งกำหนด หลักสูตรแล้วก็เป็น การตัดสินใจเกี่ยวกับรูปแบบหลักสูตร 3) การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร และ 4) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรก่อนนำไปใช้ เป็นขั้นการนำข้อมูลจาก 1.3 ที่ได้จัด หรือสังเคราะห์ เป็นหมวดหมู่ชัดเจนมาปรับแก้ไขหลักสูตรอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ควรทบทวนให้ รอบคอบว่าข้อมูลส่วนใดที่จะใช้เพื่อปรับแก้หลักสูตรส่วนใด และถ้าปรับแก้ไขแล้วจะกระทบ หลักการและโครงสร้างของหลักสูตรมากน้อยเพียงใด รวมทั้งชี้แนวทางปฏิบัติให้ชัดเจนขึ้นหรือไม่

2. ระบบการนำหลักสูตรไปใช้ ประกอบด้วย 3 ขั้น ได้แก่ 2.1 การขออนุญาตหลักสูตร เป็นการนำ หลักสูตรที่ผ่านการปรับแก้ไขแล้วเสนอหน่วยงาน ผู้บังคับบัญชา เพื่อให้เห็นชอบสั่งการ เมื่อได้ ตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรเรียบร้อยแล้ว จึงนำหลักสูตรไปใช้ ขั้นตอนนี้ต้องนำ หลักสูตรไปเสนอหน่วยงานระดับสูง เพื่อขอความเห็นชอบให้นำไปใช้ได้ เช่น ขออนุมัติ กระทรวงศึกษาธิการ หรือสำนักงานอุดมศึกษา เป็นต้น อันมีรายละเอียดปลีกย่อยขึ้นอยู่กับว่าเป็น หลักสูตรในระดับใด 2.2 การวางแผนการใช้หลักสูตร เป็นขั้นตอนดำเนินการควบคู่กันกับขั้น 2.1 เพราะต้องขออนุมัติหลักสูตรก่อน ขั้นนี้เป็นการวางแผนการใช้หลักสูตร และ 2.3 บริหารหลักสูตร หรือการดำเนินการใช้หลักสูตร ขั้นนี้ถือเป็นขั้นที่สำคัญที่สุด ดังนั้นนักพัฒนาหลักสูตรต้องใช้ทั้ง ศาสตร์และศิลป์ ที่ว่าต้องใช้ศาสตร์ในการพัฒนาหลักสูตรนั้น หมายถึง การวางแผนและการใช้ ความรู้ต่างๆ อย่างเป็นระบบ และใช้เทคโนโลยีทางการศึกษามาช่วยเสริมในกระบวนการของ ดำเนินการหลักสูตร ส่วนที่ว่าต้องใช้ศิลปะนั้น หมายถึง ต้องสร้างความเข้าใจกับผู้ใช้หลักสูตรอย่าง ชัดเจน ซึ่งได้แก่ผู้บริหารสถานศึกษาและ ผู้สอนซึ่งมีบทบาทสำคัญในการที่จะทำให้หลักสูตรบรรลุ ความสำเร็จให้มากที่สุดเท่าที่ควร ดังที่กล่าวว่า “หลักสูตรแม้จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างไร ถ้า ผู้สอนไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรใหม่นั้นก็ไม่มี ความหมาย และไม่ ได้ผลตามที่หลักสูตรคาดหวัง” 3. ระบบการประเมินหลักสูตร ขั้นตอนและกระบวนการดังนี้ 3.1 วางแผนประเมินหลักสูตร 3.2 การเก็บข้อมูล 3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล และ 3.4 การรายงานข้อมูล จากรูปแบบและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจรของวิชัย วงษ์ใหญ่สามารถสรุป สารสำคัญดังภาพประกอบ 8 ดังนี้

ภาพประกอบ 8 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจรของวิชัย วงษ์ใหญ่

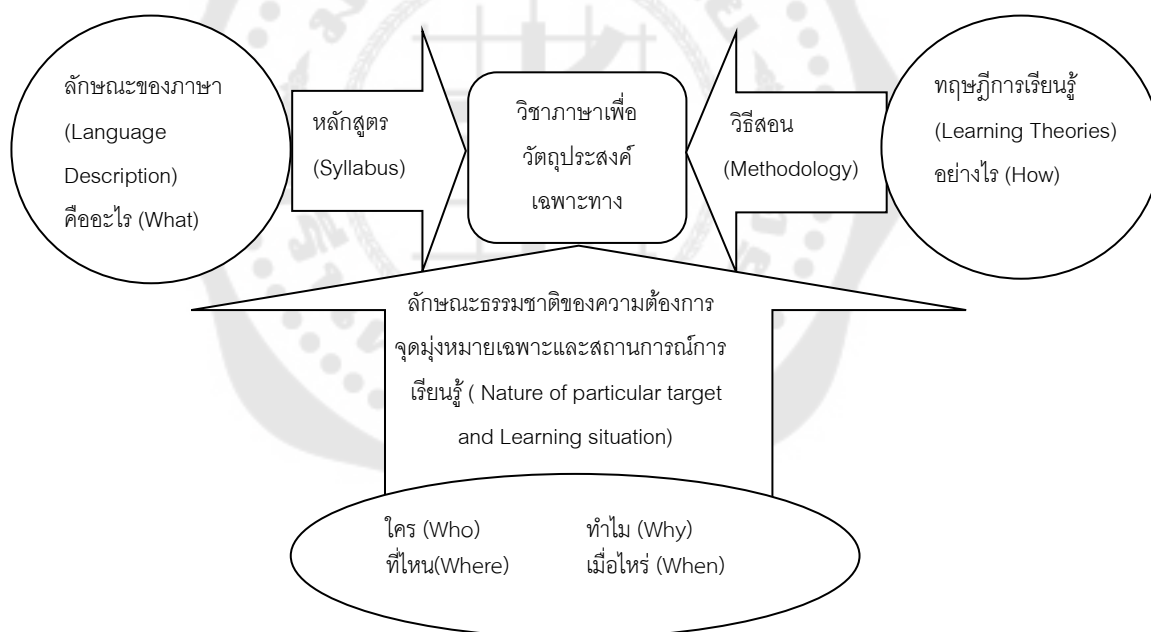
ที่มา: วิชัย วงษ์ใหญ่ (2535: 30)

1.5.7 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Hutchinson

Hutchinson (1987: 21-22) ได้กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน จึงต้องคำนึงถึงคำถามหลัก ๆ 6 คำถาม ดังต่อไปนี้

1. ทำไมผู้เรียนจึงต้องการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง (Why) 2. ใครที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการเรียนการสอน (Who) 3. การเรียนเกิดขึ้นได้ที่ไหน (Where) 4. การเรียนจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ มีเวลามากน้อยเพียงไร และจะจัดสรรเวลาอย่างไร (When) 5. ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนอะไร ด้านใด ระดับใด (What) และลักษณะของภาษาเป็นอย่างไร (Language Description) และ 6. การเรียนจะประสบผลสำเร็จได้อย่างไร (How) มีทฤษฎีการเรียนรู้ใดที่เป็นพื้นฐานของหลักสูตร และจะใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้ประเภทใด (Learning Theories)

โดยมีรายละเอียดดังภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 Factors Affecting ESP Course Design Process

ที่มา: Hutchinson (1987: 22)

แนวคิดของ Hutchinson & Waters ที่กล่าวข้างต้นจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์ภาพประกอบที่แสดงข้างต้น และสรุปประเด็นสำคัญ 3 ประเด็น

ของกระบวนการพัฒนาหลักสูตรภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง และนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ดังนี้ 1. ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการสอน พิจารณาลักษณะของระบบภาษา (Language system) ที่ใช้ในการสอนการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน เนื่องจากภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางนั้นมีหลายสาขาย่อยด้วยกัน ดังนั้น การจัดระบบภาษาไทยต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ 2. ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ภาษา เป็นทฤษฎีพื้นฐาน หรือแนวคิดวิธีการสอน (Methodology) ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน 3. การวิเคราะห์ความต้องการ (Needs Analysis) ถือว่าเป็นหัวใจหลักที่สำคัญที่สุดของกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน เนื่องจากการสำรวจความต้องการของผู้เรียนนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลสำคัญที่จะนำไปใช้ในการกำหนดทิศทางของหลักสูตรที่จะพัฒนาขึ้นว่า ควรจะเป็นไปในแนวทางใด เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้จริง การวิเคราะห์ความต้องการสามารถจำแนกประเภทตามความต้องการเป็น 2 ประเภท ดังนี้ 3.1 ความต้องการต่อเป้าหมาย (Target Needs) เป็นความต้องการต่อจุดประสงค์ปลายทางในการเรียนรู้ภาษา ได้แก่ ความรู้ที่จำเป็น (Necessities) ความรู้ที่ขาดแคลน (Lacks) ที่จะต้องเรียนเพิ่มเติม และความรู้ที่อยากได้ (Wants) ของผู้เรียน ซึ่งสรุปกรอบแนวคิดของความต้องการต่อเป้าหมายได้ดังนี้ 3.1.1 ความรู้ที่จำเป็น (Necessities) เป็นประเภทของความต้องการที่ตัดสินโดยปริมาณ เพื่อทราบถึงภาษาที่มีลักษณะความจำเป็นเพื่อใช้ในสถานการณ์เป้าหมาย รวมถึงผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่มีความจำเป็น เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น เป้าหมายของผู้ที่ทำงานด้านธุรกิจคือ การแลกเปลี่ยนซื้อขาย ดังนั้น การใช้ภาษาจึงจำเป็นต้องมีการพูดคุยเจรจา หรือเขียนจดหมายติดต่อธุรกิจเพื่อการแลกเปลี่ยนซื้อขาย ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องศึกษาความรู้ด้านภาษาศาสตร์ ที่เกี่ยวกับลักษณะหน้าที่และโครงสร้างทางภาษา โครงสร้างคำศัพท์ ข้อความ และความหมายของคำ เป็นต้น 3.1.2 ความรู้ที่ขาดแคลน (Lacks) เมื่อทราบถึงความรู้พื้นฐาน และความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนแล้ว จึงสามารถวิเคราะห์ความรู้ที่มีกับความรู้ที่ขาดแคลน ทำให้ทราบถึงการใช้ภาษาตามวัตถุประสงค์ ผู้เรียนยังมีความขาดแคลนอะไรบ้าง จำเป็นต้องพัฒนาอย่างไร 3.1.3 ความรู้ที่อยากได้ (Wants) ความรู้บางอย่างที่ผู้เรียนรู้สึกว่าการได้เรียนรู้เพิ่มเติม แต่เป็นความต้องการเฉพาะของรายบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และความสนใจของผู้เรียน เช่น อยากเรียนรู้หลักการใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้องเพื่อผ่านการสอบ เป็นต้น 3.2 ความต้องการในการเรียนรู้ (Learning Needs) เป็นความต้องการ

ทางแรงจูงใจ หรือการกระตุ้นของวัตถุประสงค์ที่ทำให้ผู้เรียนต้องการพัฒนาความรู้ และความสามารถของการใช้ภาษา สามารถสรุปกรอบแนวคิดของการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ได้ สรุปดังนี้ 3.2.1 ทำไมผู้เรียนจึงเลือกเรียนในหลักสูตร เป็นหลักสูตรบังคับหรือเลือกเอง ผู้เรียนมีความต้องการที่ชัดเจนหรือไม่ สถานภาพและปัจจัยอื่น ๆ มีผลหรือไม่ ทักษะของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาเป็นอย่างไร ผู้เรียนต้องการพัฒนาภาษาจริงหรือไม่ 3.2.2 ผู้เรียนเรียนภาษาอย่างไร (พื้นฐานภาษาเป็นอย่างไร ผู้เรียนมีความคิด เกี่ยวกับการเรียนการสอนอย่างไร ผู้เรียนใช้กลวิธีและเทคนิคในการเรียนอย่างไร 3.2.3 แหล่งเรียนรู้คืออะไร จำนวนและความสามารถของผู้สอน ทักษะของผู้สอน ความรู้ของผู้สอนต่อสิ่งที่สอน สื่อการเรียนการสอน และโอกาสในการเรียนรู้ในห้องเรียน 3.2.4 ผู้เรียนเป็นใคร อายุ เพศ เชื้อชาติ ความสนใจและทัศนคติต่อภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา พื้นฐานทางด้านสังคมวัฒนธรรมของผู้ที่ใช้ภาษานั้น สิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาก่อน และลักษณะการสอนที่ผู้เรียนเคยชิน 3.2.5 จะเปิดสอนหลักสูตรที่ไหน สิ่งแวดล้อมเอื้อต่อการเรียนรู้หรือไม่ 3.2.6 จะเปิดสอนหลักสูตรเมื่อไหร่ เวลา จำนวนครั้งต่อสัปดาห์ เต็มเวลา หรือนอกเวลา (Part-time) เปิดสอนขณะที่ผู้เรียนต้องการใช้ภาษาหรือก่อนที่ผู้เรียนต้องการใช้ภาษา

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับองค์ประกอบการพัฒนาหลักสูตร รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่นักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอไว้ข้างต้นนั้น พบว่ารูปแบบการพัฒนาหลักสูตรมีความแตกต่างกัน แต่มีความคล้ายคลึงกันในด้านองค์ประกอบหลักที่สำคัญของหลักสูตร ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์ และประยุกต์ใช้รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ R.W Tyler (1949); Taba (1962); J. G. A. Saylor, William M (1981); Hutchinson (1987); Hunkins (1993) สัจ จุฑนนท์ (2532); วิชัย วงษ์ใหญ่ (2535) มาใช้กับการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยกำหนดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็น 4 ขั้นตอน โดยเริ่มจากการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การพัฒนาร่างหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ และการประเมินหลักสูตร โดยมีรายละเอียด ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์สภาพปัญหา ความต้องการจำเป็น ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นขั้นตอนที่ดำเนินการนำหลักสูตรไปสู่การเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาจีน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยกิจกรรมและเทคนิควิธีการสอนหลากหลายรูปแบบ ซึ่งการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนได้เน้นบริบท (Context) ของการใช้ภาษาในแต่ละสถานการณ์เป็นหลัก โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาโดยอิงเนื้อหา (Content –

Based Instruction) ซึ่งเป็นการสอนที่ประสานเนื้อหาเข้ากับจุดประสงค์ของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมุ่งให้นักศึกษาจีนสามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษาเนื้อหาพร้อมกับพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ขั้นตอนที่ 4 การประเมินหลักสูตร เป็นขั้นตอนของการประเมินว่าหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้นนั้นมีคุณภาพเพียงใด ผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเป็นไปตามเจตนารมณ์หรือจุดมุ่งหมายเพียงใด ซึ่งในขั้นตอนนี้จะดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยาวนานกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของหลักสูตร โดยแบ่งออกเป็น 2 ชั้นได้แก่ ชั้นที่ 1 การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ทั้งนี้ ผลการประเมินหลังจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรต้องสูงกว่าก่อนการเรียนรู้ที่ใช้หลักสูตร ชั้นที่ 2 ประเมินความพึงพอใจ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาจีนกลุ่มที่เข้าเรียนต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน เพื่อประเมินระดับความรู้สึกลึกซึ้งของนักศึกษาจีนที่สะท้อนถึงการยอมรับในประโยชน์และคุณค่าของการร่วมกิจกรรมเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ผลการประเมินโดยภาพรวมต้องอยู่ในระดับมากขึ้นไป หลังจากกระบวนการประเมินหลักสูตรแล้ว จะมีการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร เป็นขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรทั้งหมดที่สรุปรวมมาใช้เป็นข้อมูลเพื่อการปรับปรุงแก้ไขทุกส่วนที่ยังบกพร่องตั้งแต่ขั้นตอน 1 ถึงขั้นตอน 4 ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการ เพื่อให้หลักสูตรมีคุณภาพสูงขึ้นในการจัดการเรียนการสอนครั้งต่อไป

1.6 การประเมินหลักสูตร

การประเมินผลหลักสูตรเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อ การควบคุมคุณภาพของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ซึ่งเป็นการแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร เพื่อนำมาพิจารณาทบทวนและตัดสินใจถึงความเป็นไปได้ ความถูกต้อง ความเหมาะสม ความสอดคล้อง และความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมในสถานการณ์ที่กำหนด โดยอาศัยผลจากการวัดในแง่มุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการของหลักสูตร และกระบวนการจัดการเรียนการสอน จากการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการประเมินผลหลักสูตร ซึ่งสามารถทำการประเมิน ได้ 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ก่อนการนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปใช้ ซึ่งเป็นระยะการสร้างและพัฒนาหลักสูตร โดยการประเมินการตรวจคุณภาพของหลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ ระยะที่ 2 หลังการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งเป็นระยะสิ้นสุดการนำหลักสูตรไปใช้กับผู้เรียน เพื่อเป็นการ

ประเมินว่าหลักสูตรที่นำไปใช้นั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่ และได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ การประเมินการเรียนการสอนบ่งชี้ว่า กระบวนการเรียนการสอนได้ดำเนินไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ การประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการใช้หลักสูตรมีความพึงพอใจเพียงใด เพื่อนำผลการประเมินนั้นมาปรับปรุงแก้ไข และปรับเปลี่ยนหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์วรรณกรรมและเอกสารที่มีแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตร ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ความหมายของการประเมินหลักสูตร จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร รูปแบบการประเมินผลหลักสูตร ดังนี้

1.6.1 ความหมายของการประเมินหลักสูตร

ในด้านความหมายของการประเมินหลักสูตร มีนักการศึกษาให้ความหมายไว้แตกต่างกัน ดังนี้

R.W Tyler (1949: 110-125) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลหลักสูตรว่า เป็นกระบวนการชี้ให้เห็นว่า การจัดการศึกษาได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ระบุในหลักสูตรและการสอนหรือไม่ ซึ่งจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่สำคัญคือ ความต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งหมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนให้เป็นไปตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยมีการประเมินผลก่อนการจัดการศึกษา ระหว่างการศึกษาและหลังจบการศึกษา

ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ (2555: 132-152) ระบุว่า การประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการหาคำตอบว่าหลักสูตรมีผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยมีการวัด การเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลจากหลากหลายองค์ประกอบอย่างเป็นระบบ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554a: 31) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลหลักสูตรว่า เป็นการรวบรวมและศึกษาข้อมูลรวมถึงการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตรวจสอบหลักสูตรและตัดสินว่า หลักสูตรมีคุณค่าบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่

สรุปการประเมินหลักสูตร หมายถึง กระบวนการรวบรวมข้อมูลเพื่อทราบความก้าวหน้าของการดำเนินการ ปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินการ และได้คำตอบว่าหลักสูตรมีคุณภาพ และประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยมีวิธีการวิเคราะห์และเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นระบบ และนำข้อมูลมาพิจารณาทบทวนและตัดสินหาข้อบกพร่องหรือปัญหา เพื่อหาวิธีการใหม่ในการปรับปรุงแก้ไขส่วนประกอบให้มีความเหมาะสมสอดคล้อง และมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรเพื่อให้หลักสูตรมีคุณภาพดีขึ้น ทั้งนี้การประเมินหลักสูตรจึงนับได้ว่าเป็นเครื่องมือ

ที่สำคัญในการพัฒนาคุณภาพของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร และจะช่วยให้ทราบถึงคุณภาพ ประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ของสิ่งที่ต้องการประเมิน การประเมินเป็นกระบวนการที่ได้มาจากการวิเคราะห์ และการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตร และ ผู้ทรงคุณวุฒิได้กำหนดไว้ รวมทั้งตรวจสอบประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์โดยนำหลักสูตรไปใช้ในการเรียนการสอนจริง ดังนั้น การประเมินหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ผู้วิจัยพัฒนาและสร้างขึ้นนั้น จึงจำเป็นต้องประเมินผลเพื่อหาคุณภาพ ของหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญก่อนที่จะนำหลักสูตรไปใช้จริง ทั้งนี้กระบวนการประเมินหาคุณภาพ ของหลักสูตรจะเริ่มพิจารณาตั้งแต่การจัดทำโครงร่างหลักสูตร ความถูกต้อง ความเหมาะสม และ ความสอดคล้องขององค์ประกอบหลักสูตร ระหว่างหลักการและเหตุผลของหลักสูตร วัตถุประสงค์ ของหลักสูตร โครงสร้างและเนื้อหาสาระของหลักสูตร กิจกรรมการ สื่อการเรียนการสอน ตลอดจน การวัดและประเมินผลหลักสูตร โดยผู้วิจัยจะดำเนินการประเมินคุณภาพของหลักสูตรใน 2 ประเด็นคือ การประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตร และความสอดคล้องระหว่าง องค์ประกอบของโครงสร้างหลักสูตร เพื่อจะได้ข้อสรุปในส่วนที่เป็นจุดดี จุดเด่น และจุดด้อยของ หลักสูตร แล้วนำไปปรับปรุงให้สมบูรณ์ จากนั้นจึงนำหลักสูตรไปทดลองใช้จริง และจะประเมิน ประสิทธิภาพของหลักสูตรอีกครั้ง หลังจากการเรียนรู้สิ้นสุดลงแล้ว

1.6.2 จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร

ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ (2555: 137-138) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการ ประเมินผลหลักสูตร มี 5 ประการคือ 1. เพื่อหาคุณค่าของหลักสูตร โดยพิจารณาว่า หลักสูตรที่ นำไปใช้นั้นสามารถตอบสนองของวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรต้องการหรือไม่ และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุ วัตถุประสงค์เพียงใด 2. เพื่อตัดสินใจการวางเค้าโครงและรูปแบบหลักสูตร ตลอดจนการ บริหารงานการสอนตามหลักสูตร การบริหารวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ โดยพิจารณาว่าเป็นไปตามแนวทาง ที่วางไว้หรือไม่ และส่วนใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข 3. เพื่อวัดผลผลิต คือ พิจารณาว่าผู้เรียนตาม หลักสูตรนั้นมีคุณภาพอย่างไร ตรงกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้หรือไม่ 4. เพื่อหาความ ต้องการที่จำเป็น เพื่อเลือกแนวทางการสร้างหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่ม หรือ สถาบัน โดยประเมินเพื่อให้ได้ทางเลือกก่อนจะมีตัวหลักสูตร และ 5. เพื่อหาความเป็นไปได้เพื่อนำ หลักสูตรไปใช้ โดยประเมินระหว่างใช้และหลังใช้หลักสูตรเสร็จแล้ว

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537: 217) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการประเมินผลหลักสูตรที่ปฏิบัติกันส่วนใหญ่ มี 2 ประการคือ 1. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงหลักสูตร และ 2. การประเมินเพื่อสรุปผลคุณค่าของการพัฒนาหลักสูตรว่า

R.W Tyler (1949: 126-134) ได้กล่าวถึง การประเมินหลักสูตรมีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ คือ 1. เพื่อตัดสินใจว่าเป้าหมายของการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ในกรอบของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนั้น เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ และ 2. เพื่อประเมินความก้าวหน้าทางการศึกษา นอกจากนี้การประเมินหลักสูตรยังเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

Stufflebeam (1971: 22-24) ได้กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรมีจุดมุ่งหมาย 3 ประการ ได้แก่ 1. เพื่อศึกษาคุณค่าของหลักสูตรนั้นว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ของหลักสูตรหรือไม่ 2. เพื่อตัดสินใจว่าการวางแผน ค่าครองชีพ หรือรูปแบบของหลักสูตร ตลอดจนวิธีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรถูกต้องแล้วหรือไม่ และ 3. เพื่อวัดผลผลิตการใช้หลักสูตรของผู้เรียนนั้นเป็นอย่างไร 3. เพื่อวัดผลผลิตการใช้หลักสูตรของผู้เรียนนั้นเป็นอย่างไร

ในการประเมินผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทอน ผู้วิจัยได้ยึดหลักการรอบแนวคิด และทฤษฎีข้างต้นมากำหนดแนวทางในการประเมินครั้งนี้ โดยประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนและหลังการเรียน

1.6.3 รูปแบบการประเมินผลหลักสูตร

รูปแบบการประเมินเป็นกรอบหรือแนวความคิดที่สำคัญที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการหรือรายการประเมิน รูปแบบของการประเมินที่นิยมนำมาประยุกต์ใช้ในการประเมินหลักสูตร มีดังต่อไปนี้

1.6.3.1 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ R.W Tyler (1949) ได้เสนอแนวทางการประเมินโดยมี 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 2. กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน 3. กำหนดสถานการณ์ 4. กำหนดเนื้อหา 5. กำหนดเทคนิควิธีการวัด สร้างเครื่องมือวัด 6. เก็บรวบรวมข้อมูล และ 7. วิเคราะห์ผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ถ้าผลที่เกิดขึ้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ถือว่าเกิดสัมฤทธิ์ผล แต่ถ้าไม่สามารถบรรลุผลเป็นไปตามที่กำหนดไว้ จะต้องตัดสินใจว่าควรต้องปรับปรุงหลักสูตรใหม่ นอกจากนี้ Ralph W. Tyler (1986) ได้เสนอแนวคิดใหม่ว่า การประเมินหลักสูตรควรประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1. การประเมินความเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร 2. การประเมินความสอดคล้องของ

แผนการจัดการเรียนรู้ 3. การประเมินเพื่อแนะแนวในการพัฒนาหลักสูตร 4. การประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5. การประเมินผลผลิตกับผลลัพธ์ของหลักสูตร และ 6. การประเมินหลักสูตรเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง เพื่อติดตามผลการใช้หลักสูตร

1.6.3.2 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Robert L. Hammond (ศักดิ์ศรี ปาณะกุล, 2543: 145) มีแนวคิดและจุดมุ่งหมายเพื่อมีการตรวจสอบว่า หลักสูตรที่ได้รับการปรับปรุงมีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ หรือเพียงใด ขั้นตอนการประเมินหลักสูตรของ Hammond มีดังต่อไปนี้ 1. ประเมินตรวจสอบหลักสูตรที่กำลังดำเนินการอยู่ 2. นิยามลักษณะต่างๆ ของตัวแปร และ 3. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.6.3.3 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Provus (1971) อ้างถึงใน สุนีย์ ภูพันธ์ (2546: 274-275) เป็นการประเมินความแตกต่างหรือประเมินความไม่สอดคล้อง (Discrepancy Evaluation) ของก่อนและหลังการใช้หลักสูตร ซึ่งจะประเมินหลักสูตรทั้งหมด 5 ส่วน คือ 1. การออกแบบของหลักสูตร (Design) 2. ทฤษฎีหรือสิ่งที่เริ่มตั้งไว้เมื่อใช้หลักสูตร (Installation) 3. กระบวนการในใช้หลักสูตร (Process) 4. ผลผลิตของหลักสูตร (Products) และ 5. ผลตอบแทนหรือค่าใช้จ่าย (Cost) ในแต่ละส่วนในการประเมินหลักสูตรจะมีขั้นตอนการประเมินผลเหมือนกัน

1.6.3.4 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Stake (2004) ได้เสนอแนวทางการประเมินว่า การประเมินเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการบรรยายหลักสูตร หรือการตัดสินคุณค่าของหลักสูตร หรือเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจ จุดมุ่งหมายของการประเมินจำแนกเป็น 2 ประการได้แก่ 1. การบรรยายหลักสูตร (Description Matrix) ซึ่งประกอบด้วย 1.1 การวิเคราะห์หลักสูตร 1) วิเคราะห์หลักการและเหตุผลของการพัฒนาหลักสูตร 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเหตุผลระหว่างปัจจัยการปฏิบัติและผลลัพธ์ที่คาดหวัง 1.2 การกล่าวบรรยายในการใช้หลักสูตรด้านปัจจัย (Antecedents) การปฏิบัติ (Transactions) และผลผลิตหรือผลลัพธ์ (Outcomes) 1) ความสอดคล้องระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ด้านปัจจัย การปฏิบัติและผลลัพธ์ 2) ความสอดคล้องเชิงประจักษ์ระหว่างปัจจัยการปฏิบัติและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริง 2. การตัดสินและการันตีคุณค่าของหลักสูตร (Judgment Matrix) ซึ่งประกอบด้วย 2.1 การกำหนดมาตรฐานของหลักสูตร 2.1.1 ปัจจัย (Antecedents) 2.1.2 การปฏิบัติ (Transaction) 2.1.3 ผลผลิตหรือผลลัพธ์ (Outcomes) 2.2 การตัดสินคุณค่าของหลักสูตร เปรียบเทียบสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับมาตรฐานเพื่อตัดสินคุณค่าของหลักสูตร

ด้าน 2.2.1 ปัจจัยในการใช้หลักสูตร (Antecedents) 2.2.2 การปฏิบัติในการใช้หลักสูตร (Transaction) 2.2.3 ผลลัพธ์ในการใช้หลักสูตร (Outcomes)

1.6.3.5 รูปแบบในการประเมินหลักสูตรของ Stufflebeam (1971) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการประเมินเรียกว่า ชิปปโมเดล (CIPP Model) ซึ่งพิจารณาองค์ประกอบของระบบ 4 ประการคือ Context การประเมินบริบท Input ปัจจัยเบื้องต้น Process กระบวนการ และ Product ผลผลิตของหลักสูตร เป็นการประเมินที่เป็นกระบวนการต่อเนื่อง มีรายละเอียดดังนี้ (เสนห์ จุ้ยโต, 2554: 187) 1. การประเมินบริบท (Context) โดยพิจารณาถึงปัจจัยสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนว่า มีการกำหนดไว้อย่างไร 2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input) โดยพิจารณาถึงปัจจัยสำคัญ ทรัพยากร การบริหารทางการศึกษา ทั้งที่เป็นคนและมีใช้คนว่า มีความพร้อมเหมาะสม และมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด การมีทรัพยากรการบริหารพร้อมก็จะเป็นหลักประกันให้การเรียนการสอนสำเร็จได้ 3. การประเมินกระบวนการ (Process) โดยพิจารณาถึง กระบวนการ และขั้นตอนของการเรียนการสอนว่า มีความพร้อมมากน้อยเพียงใด โดยการสำรวจความต้องการวางแผนเตรียมการ การดำเนินการ และการติดตามประเมินผล โดยกำหนดตัวชี้วัด (indicator) ในแต่ละกระบวนการให้ชัดเจนว่าจะประเมินในเรื่องอะไรและจะวัดผลอย่างไร และ 4. การประเมินผลผลิต (Product) โดยพิจารณาถึงผลของการจัดการเรียนรู้ ว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่อย่างไร โดยมากจะเน้นที่ตัวผู้เรียนว่ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ (Learning) มากน้อยเพียงใด ในการประเมินหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาเงินมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยาวนาน ผู้วิจัยได้สังเคราะห์และประยุกต์ใช้แนวคิดของรูปแบบการประเมินข้างต้นมาใช้ในการประเมินหลักสูตรเพื่อประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตร โดยแบ่งเป็น 2 ประเด็นคือ การประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตร และความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของโครงสร้างหลักสูตร เพื่อจะได้ข้อสรุปในส่วนที่เป็นจุดดี จุดเด่น จุดด้อยของหลักสูตร แล้วนำไปแก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์ จากนั้นจึงนำหลักสูตรไปทดลองใช้ในการเรียนการสอนจริง และประเมินประสิทธิผลหลังการใช้หลักสูตรเสร็จสิ้นแล้ว

การประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตร ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่า ข้อความดังกล่าวมีความเหมาะสมอย่างยิ่ง

คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่า ข้อความดังกล่าวมีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่า ข้อความดังกล่าวมีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่า ข้อความดังกล่าวมีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่า ข้อความดังกล่าวมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยทำการตรวจให้คะแนน แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยของคะแนน ($\bar{x}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

จากนั้นผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เพื่อตัดสินความเหมาะสมในประเด็นต่าง ๆ ของหลักสูตร โดยพิจารณาจากเกณฑ์เฉลี่ยแต่ละข้อ ซึ่งได้ข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญประเมินให้ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ถือว่าประเด็นการพิจารณานั้นเหมาะสมที่จะใช้ประกอบในโครงร่างหลักสูตร ถ้าได้ค่าเฉลี่ยต่ำกว่าต้องนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

การประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตร เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องและมีความถูกต้องเหมาะสมในประเด็นต่าง ๆ ของหลักสูตร โดยรับความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ การพิจารณาแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) นั้น โดยจะการนำคำตอบของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาแปลงเป็นคะแนน ดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นสอดคล้องและถูกต้องเหมาะสม กำหนดคะแนนเป็น +1

ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นไม่แน่ใจ กำหนดคะแนนเป็น 0

ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นไม่สอดคล้องและไม่ถูกต้องเหมาะสม กำหนดคะแนนเป็น -1

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ได้ต้องเท่ากับหรือมากกว่า 0.5 ขึ้นไป จึงจะถือว่าแบบสอบถามดังกล่าวมีความสอดคล้อง ถูกต้องเหมาะสม และสามารถนำไปใช้ได้ แต่ถ้าได้ค่าน้อยกว่า 0.5 ต้องนำมาพิจารณาปรับปรุงให้ค่าความสอดคล้องสูงขึ้น

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะประเมินตรวจคุณภาพของหลักสูตร โดยการตรวจสอบโครงร่างของหลักสูตรโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า และกำหนดผู้ตรวจสอบเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาหลักสูตรกำหนดเกณฑ์ค่าเฉลี่ย 3.5 ขึ้นไป และการประเมินความสอดคล้องขององค์ประกอบของหลักสูตรมีเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป และเมื่อปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์แล้วนำไปทดลองใช้ หลังการทดลองใช้หลักสูตรแล้วจะประเมินประสิทธิผลการใช้หลักสูตรต่อไป

นอกจากนั้น การประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท โดยมีการประเมิน 2 ด้านคือ

1. ประเมินด้านความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยผลการทดสอบหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ประเมินด้านความพึงพอใจต่อหลักสูตร โดยวัดจากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert, 1932: 1-55) คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อหลักสูตรหลังจัดการเรียนรู้อยู่ที่ระดับมาก

2. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

แนวคิด และทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นหลักการสำคัญที่สนับสนุนในการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน เพื่อให้มีความเข้าใจธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา และกระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบของภาษา

องค์ประกอบของภาษาที่ควรคำนึงถึงและให้ความสำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษานั้น Brown (2007: 88-91) ได้เสนอว่าควรมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. รูป แบบ ซึ่งประกอบด้วย ระบบเสียง (Phonology) ระบบคำ (Morphology) และระบบไวยากรณ์ (Syntax)
2. เนื้อหา ซึ่งเกี่ยวกับระบบความหมาย (Semantics)
3. การใช้ภาษา ซึ่งเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ (Pragmatics)

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับ อุปกิติศิลปสาร (2545) ที่อธิบายองค์ประกอบของ ภาษาไว้ในหนังสือหลักภาษาไทย 3 หมวดแรก ได้แก่ อักษรวิธี วจิวิภาค และวากยสัมพันธ์

2.2 ทฤษฎี และแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนภาษา

2.2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2541: 25-30) ได้สรุปทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษาไว้ ดังนี้ 1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (Autistic Theory) เชื่อว่า การเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น เช่น ได้รับรางวัลจากแม่ 2. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory) เชื่อว่า พัฒนาการทางการพูดเกิดขึ้นได้หลายทาง โดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งเกิดจากการได้เห็นหรือการได้ยินเสียง 3. ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory) เชื่อว่า พฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้น โดยอาศัยการวางเงื่อนไข และเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือการเสริมแรง (Reinforcement) 4. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ตั้งสมมติฐานว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับ การแปลงเสียง หรือการที่เด็กฟังการพูดซ้ำด้วยตนเอง และการแปลงเสียงด้วยการอ่านริมฝีปากเป็นที่มาของการรับรู้ภาษา 5. ทฤษฎีภาวะติดตัวมาแต่กำเนิด (Innateness Theory) เชื่อว่า คนเรามีความสามารถทางภาษาที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ซึ่งเรียกว่า เครื่องมือในการเรียนรู้ภาษา หรือ แอล เอ ดี (Language Acquisition Device: LAD) ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ได้อย่างง่ายดาย เพราะมีองค์ความรู้อยู่ในจิตใต้สำนึก และ 6. ทฤษฎีความสัมพันธ์ (Interaction Theory) เน้นว่าพัฒนาการทางภาษาของคนเรานั้นเกิดขึ้นเนื่องจากมนุษย์มีความสามารถในการเรียนภาษา (แต่ไม่ใช่ LAD) และความรู้เกี่ยวกับโลก ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมจึงมีผลกับพัฒนาการทางภาษา เช่น ความสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัว เป็นต้น

2.2.2 ความหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนนั้นเป็นการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือเป็นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ภาษาแม่ การพิจารณาและสังเคราะห์บริบทและสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษา ผู้วิจัยได้นิยามความหมายของการใช้ภาษาที่สอง และการใช้ภาษาต่างประเทศดังนี้

ภาษาที่สอง หมายถึง ผู้ที่ใช้ภาษาแม่เป็นภาษาหลัก เนื่องจากสังคมที่อาศัยอยู่นั้น ไม่สามารถใช้ภาษาแม่ติดต่อสื่อสารในวงกว้างได้ จึงมีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพิ่มอีกภาษาหนึ่ง เพื่อใช้รองจากภาษาแม่ การเรียนรู้ภาษานั้นจะนับว่าเป็นภาษาที่สอง เช่น คนจีนใช้ภาษาจีนแมนดารินเป็นภาษาหลักตั้งแต่แรกเกิด แต่เมื่อคนจีนย้ายมาดำรงชีวิต หรือศึกษาต่อใน

ประเทศไทยเป็นการถาวร การใช้ภาษาไทยในสังคมไทย หรือการศึกษาในสถาบันการศึกษาไทยของคนจีนภาษาไทยจึงนับเป็นภาษาที่สอง

ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ผู้ที่ใช้ภาษาแม่เป็นภาษาหลัก แต่ประสงค์จะติดต่อกับกลุ่มบุคคลที่ใช้ภาษาอื่น จึงมีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาตามเป้าหมายในบริบทที่ใช้ภาษาแม่ เพื่อให้รู้รองจากภาษาแม่ในการแสวงหาความรู้ และใช้เป็นเครื่องมือในติดต่อสื่อสารการเรียนรู้ และการใช้ภาษานั้นจึงนับเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น คนจีนเรียนภาษาไทยในสถาบันการศึกษาในประเทศไทย ซึ่งบริบทการใช้ภาษาจีนเป็นภาษาหลัก การเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อรู้รองจากภาษาจีน โดยมีจุดประสงค์เพื่อแสวงหาความรู้ ความเข้าใจทางด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิต เศรษฐกิจ การเมือง และธุรกิจ ตลอดจนใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ ของไทย

2.2.3 แนวคิดพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

Krashen (2009: 35-40) ได้กล่าวถึง สมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ 5 ประการ ดังนี้ 1. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ภาษา และการเรียนรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis) มี 2 แบบ ดังนี้ 1.1 การรับรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นวิธีการที่คล้ายกับการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก การรับรู้ภาษานั้น เป็นกระบวนการจิตใต้สำนึก (Subconscious process) กล่าวคือ ผู้รับภาษา (Language acquirer) จะไม่รู้ตัวว่าตนเองได้รับภาษาแล้ว แต่จะรู้เพียงว่ากำลังใช้ภาษานั้น ๆ ในการสื่อสาร ผลของการรับภาษา คือ ผู้รับภาษาจะรู้ว่าการใช้ภาษานั้นถูกต้องหรือไม่ โดยได้จากความรู้สึก ถึงแม้ว่าผู้รับภาษาจะไม่มีความรู้ทางด้านกฎเกณฑ์ของภาษามาก่อนก็ตาม 1.2 การเรียนรู้ภาษา (Language Learning) เป็นการเรียนรู้อย่างรู้ตัว (Conscious) ผู้เรียนจะเรียนรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษา มีความระมัดระวังในการใช้กฎและสามารถอธิบายเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาได้อย่างถูกต้อง ซึ่งการเรียนรู้แบบนี้ถือเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา (Knowing about a Language) 2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการรับรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) 3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis) 4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) 5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านเจตคติ (The Affective Filter Hypothesis)

ทั้งนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 25) ได้สรุปแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ภาษาตามสมมติฐานของ Krashen ที่เกี่ยวกับการรับภาษาและการเรียนรู้ภาษา ดังนี้ 1. การรับรู้ภาษา (Language Acquisition) วิธีการสอนภาษาในลักษณะนี้ ได้แก่ การเรียน ภาษาแบบ

ธรรมชาติ (Natural Approach) 2. การเรียนรู้ภาษา (Language Learning) วิธีสอนภาษาในลักษณะนี้ หมายถึงถึงวิธีการสอน 8 วิธี ดังนี้ 2.1 วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) 2.2 วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar -Translation Method) 2.3 วิธีสอนแบบตรง (Direct Method) 2.4 วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Code Learning Theory) 2.5 วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) 2.6 วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) 2.7 วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) และ 2.8 วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia)

นอกจากนั้น Anthony (1963: 63-67) ได้กล่าวถึงพื้นฐานของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย แนวคิด (Approach) วิธีสอน (Method) และเทคนิคการสอน (Technique) โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1. แนวคิด (Approach) หมายถึง ทฤษฎีหลักการ หรือความเชื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของภาษา ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการตัดสินใจกำหนดเป้าหมายและเนื้อหาของการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง ตลอดจนเลือกรูปแบบและกิจกรรมในการสอน 2. วิธีสอน (Method) หมายถึง แผนรวมของกระบวนการในการนำเสนอเนื้อหาของการจัดการเรียนรู้ ซึ่งอยู่บนแนวคิดที่เลือกไว้ วิธีสอนประกอบด้วย จุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ การกำหนดเกณฑ์ประเมินเพื่อการคัดเลือก การจัดลำดับเนื้อหา รูปแบบการนำเสนอเนื้อหา บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน และอุปกรณ์ประกอบการจัดการเรียนรู้ และ 3. เทคนิคการสอน (Technique) หมายถึง เทคนิคหรือกลวิธี และกิจกรรมต่าง ๆ นำไปจัดการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกลมกลืนกับแนวคิดและวิธีสอนที่เลือกไว้

งานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสังเคราะห์แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาที่กล่าวไปข้างต้นไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท

2.2.3 การถ่ายโอนภาษาในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ ควรคำนึงเรื่องการถ่ายโอนภาษา (Language transfer) ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาหลายท่านให้คำอธิบายเรื่องการถ่ายโอนภาษาดังนี้

Odlin (1989: 27) ให้คำอธิบายการถ่ายโอนภาษาว่า หมายถึงอิทธิพลในการใช้ภาษาที่มาจากความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่หรือ

ภาษาอื่นใดที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาก่อน ซึ่งภาษาที่เรียนรู้มาก่อนนั้น อาจมีความสมบูรณ์หรือไม่ก็ได้

Ellis (1994: 301-306) ได้กล่าวถึงการถ่ายโอนภาษาว่าเป็นตัวที่กำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียน ถ้ารูปแบบของภาษาเป้าหมายเหมือนหรือคล้ายกับภาษาแม่หรือภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาก่อนจะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายได้ง่ายยิ่งขึ้น แต่ถ้าภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนของผู้เรียน การเรียนภาษาเป้าหมายก็จะยากและมีข้อผิดพลาดมากขึ้น จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปว่าการถ่ายโอนทางภาษา (Language Transfer) หมายถึง อิทธิพลของภาษาที่หนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศการถ่ายโอนทางภาษาสามารถแบ่งออกเป็นการถ่ายโอนเชิงบวก และการถ่ายโอนเชิงลบ โดยรายละเอียดดังนี้ 1. การถ่ายโอนเชิงบวก หมายถึง บทบาทของภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาแม่มีส่วนช่วยเสริมประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเกิดจากการที่ภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนมีความคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง ผู้เรียนเรียนภาษาที่สองในระดับต้น มักจะยืมระบบเสียง หรือคำของภาษาที่หนึ่งมาเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของตน ซึ่งมีส่วนคล้ายกับภาษาที่สองมาใช้ สำหรับผู้เรียนในระดับที่สูงขึ้นไปภาษาที่หนึ่งยังคงมีส่วนช่วยเสริมความเข้าใจภาษาที่สอง เช่น การแปลสองภาษา และ 2. การถ่ายโอนเชิงลบ (Negative Transit) หมายถึง บทบาทของภาษาที่หนึ่งในการขัดขวาง หรือเป็นอุปสรรคระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเกิดจากการที่ภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนกับภาษาที่สองมีความแตกต่างกัน หรือเรียกอีกอย่างว่า การแทรกแซงของภาษาที่หนึ่ง (First Language Interference)

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปว่า การถ่ายโอนทางภาษา (Language Transfer) หมายถึง อิทธิพลของภาษาที่หนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศการถ่ายโอนทางภาษาสามารถแบ่งออกเป็นการถ่ายโอนเชิงบวก และการถ่ายโอนเชิงลบ โดยรายละเอียดดังนี้ 1. การถ่ายโอนเชิงบวก หมายถึง บทบาทของภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาแม่มีส่วนช่วยเสริมประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเกิดจากการที่ภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนมีความคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง ผู้เรียนเรียนภาษาที่สองในระดับต้น มักจะยืมระบบเสียง หรือคำของภาษาที่หนึ่งมาเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของตน ซึ่งมีส่วนคล้ายกับภาษาที่สองมาใช้ สำหรับผู้เรียนในระดับที่สูงขึ้นไปภาษาที่หนึ่งยังคงมีส่วนช่วยเสริมความเข้าใจภาษาที่สอง เช่น การแปลสองภาษา 2. การถ่ายโอนเชิงลบ (Negative Transit) หมายถึง บทบาทของภาษาที่หนึ่งในการขัดขวาง หรือเป็นอุปสรรคระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเกิดจากการที่ภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนกับภาษาที่

สองมีความแตกต่างกัน หรือเรียกอีกอย่างว่า การแทรกแซงของภาษาที่หนึ่ง (First Language Interference)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำแนวคิดเรื่องการถ่ายโอนภาษา (Language transfer) มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านได้ตั้งทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้สรุปไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีและแนวคิดของ Jakobovits (1971: 103-105) ได้กล่าวถึงปัจจัยในการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพนั้นประกอบด้วย 3 ประการ ได้แก่ 1.1 ปัจจัยทางด้านการสอน ประกอบด้วย 1.1.1 คุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู 1.1.2 โอกาสทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน 1.1.3 เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.2 ปัจจัยทางด้านผู้เรียน ประกอบด้วย 1.2.1 ความสามารถที่จะเข้าใจการสอนขึ้นอยู่กับสติปัญญา 1.2.2 ความสามารถทางภาษา 1.2.3 ความถนัด ได้แก่ องค์ประกอบของความถนัดทางการเรียนทางภาษา 1.2.4 ความมานะบากบั่น เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติที่มีต่อครูผู้สอน 1.2.5 ความสนใจในภาษาที่เรียน 1.2.6 เจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ 1.2.7 กลยุทธ์และวิธีการเรียน ประกอบด้วย 1.2.7.1 สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ 1.2.7.2 สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ 1.2.7.3 นิสัยทางการเรียน และ 1.2.7.4 การประเมินผลความสามารถของตนเอง 1.3 ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ 1.3.1 ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง 1.3.2 องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ทางภาษา และ 1.3.3 ภาวะของวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคม

2. ทฤษฎีและแนวคิดของ R. C. Gardner (1973: 7-8; 121-122) และ R. C. L. Gardner, W. E (1972: 3-134) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังนี้ 2.1 เจตคติ (Attitude) เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับจากปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ 2.1.1 การพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (Home Environment) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว และการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parents' support) จะทำให้ผู้เรียนเกิดความชื่นชอบ และมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 2.1.2 การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว

การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน หรือผู้เรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ 2.1.3 ตัวครูและวิธีการสอน ซึ่งมีบทบาทสำคัญที่ก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ 2.2 ความถนัดทางด้านภาษา (Language aptitude) (R. C. Gardner, 1973: 24) 2.3 ระดับสติปัญญา (Intellectual level) โดยทั่วไปสติปัญญาจะมีผลในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการสื่อสาร 2.4 ความรู้เดิม (Knowledge background) 2.5นิสัยการเรียนรู้ (Habit of studying) 2.6. เพศ (Sex) และ 2.7 โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of learning)

จากแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้นพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีหลายด้าน ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนนั้น ควรต้องคำนึงถึง 4 ปัจจัยหลัก คือ

1. ปัจจัยทางด้านผู้เรียน ได้แก่ เจตคติ เพศ วัย นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจภายใน ความถนัดทางการเรียน ความรู้เดิม ฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น
2. ปัจจัยทางด้านการสอน ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู สื่อการสอน อุปกรณ์การสอน กิจกรรม กิจกรรมเสริมนอกเวลาเรียน บรรยากาศการเรียนการสอน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน การให้โอกาสผู้เรียน ความสนใจปัญหาของผู้เรียน เป็นต้น
3. ปัจจัยทางด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนจากครอบครัว ได้แก่ ทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การส่งเสริมจากบิดามารดา การส่งเสริมจากเพื่อนและญาติ เป็นต้น
4. ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างบุคคล ความแตกต่างทางด้านสังคม ความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม และความแตกต่างทางด้านมนุษยวิทยา

2.3 ประเภทของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล รวมทั้งเป็นภาษาราชการของหลายประเทศ ดังนั้นแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นที่ยอมรับกันของสังคมทั่วโลก ผู้วิจัยจึงขออ้างอิงและประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาจีน

Judd (1989: 35-39) ได้แบ่งบริบทการสอนภาษาอังกฤษตามวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาออกเป็น 4 ประเภท คือ 1. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง หมายถึง

การสอนภาษาอังกฤษในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ การสอน เน้นทั้ง 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนไปพร้อมกัน และมีการใช้ทำเนียบ ภาษาทุกรูปแบบ ตั้งแต่แบบเป็นกันเองจนถึงแบบเป็นทางการ 2. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษในสังคมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานใน ชีวิตประจำวัน 3. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาเสริม หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อ ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ที่พูดภาษาแม่ต่างกัน มักจะพบในประเทศที่ใช้ภาษามากกว่า 2 ภาษา โดยใช้เพื่อติดต่อภายในประเทศ เช่น การพาณิชย์ การสื่อสารมวลชน การสอนเน้นทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อมกัน เหมือนกับการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษา ที่สอง และ 4. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาเพื่อการสื่อสารในวงกว้าง หมายถึง การ สอนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อระหว่างประเทศ (Lingua Franca) การสอน ภาษาอังกฤษในลักษณะนี้เน้นทักษะทางภาษาเฉพาะอย่างเท่านั้น

P. Strevens (1978: 90-92) ได้กล่าวถึงบริบทของการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 2.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า English for Academic Purposes (EPA) เช่น ภาษาอังกฤษด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกษตรศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น และ 2.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพ หรือภาษาอังกฤษใช้ คำว่า English for Occupational Purposes (EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับนักอุตุนิยมวิทยา แอร์โฮสเตส มัคคุเทศก์ เป็นต้น

จากนั้น Hutchinson (1987: 21-23) ได้จำแนกภาษาอังกฤษเพื่อ วัตถุประสงค์เฉพาะทางออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า English for Science and Technology (EST) ซึ่งแยกออกเป็น 2 สาขาย่อย ดังนี้ 1.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงวิชาการ หรือ ภาษาอังกฤษเรียกว่า English for Academic Purposes (EAP) เช่น ภาษาอังกฤษทางด้าน การแพทย์ (English for Medical Studies) เป็นต้น 1.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงวิชาชีพ หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า English for Occupational Purposes (EOP) เช่น ภาษาอังกฤษ สำหรับช่างเทคนิค (English for Technicians) เป็นต้น 2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงธุรกิจ และเศรษฐศาสตร์ (English for Business and Economic: EBE) ซึ่งแยกออกเป็น 2 สาขาย่อย ดังนี้ 2.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงวิชาการ (EAP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับนัก เศรษฐศาสตร์ (English for Economics) เป็นต้น และ 2.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิง

วิชาชีพ (EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ (English for Secretaries) เป็นต้น 3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงสังคมศาสตร์ หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า English for Social Science ซึ่งแยกออกเป็น 2 สาขาย่อยเช่นกัน ดังนี้ 3.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงวิชาการ หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า English for Academic Purposes เช่น ภาษาอังกฤษเชิงจิตวิทยา (English for Psychology) และ 3.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงวิชาชีพ (EOP) เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการสอน (English for Teaching) เป็นต้น

Robinson (1991: 19-23) จำแนกภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง ออกเป็น 2 ประเภทคือ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงวิชาชีพ (English for Occupational Purposes: EOP) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความต้องการด้านการทำงานและการฝึกอบรม และ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เชิงการศึกษา หรือเชิงวิชาการ (English for Educational/Academic Purposes: EEP/EAP) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล และเป็นภาษาที่ใช้อย่างแพร่หลายทั่วโลก ดังนั้นจึงสามารถนำแนวคิดการจำแนกประเภทของการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้ในการจำแนกประเภทการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้ด้วย เนื่องจากว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ หรือภาษาไทย ล้วนแต่มีคุณลักษณะเหมือนกัน คือจะเน้นการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์ และรูปประโยคต่าง ๆ รวมทั้ง การพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน

จากแนวคิดที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงจำแนกประเภทของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยทั่วไป (General Thai) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ทั่วไป
2. การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง (Thai for Special Purposes: TSP) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ตามวัตถุประสงค์เฉพาะทาง การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ เป็นการนำภาษาไทยไปเป็นเครื่องมือเพื่อใช้ในการสื่อสารในวงการธุรกิจ ดังนั้นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจึงจัดเป็นภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Thai for Special Purposes : TSP) แขนงภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพ (Thai for Occupational Purposes: TOP)

2.4 การเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

นักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินมานานที่สำเร็จการศึกษาแล้ว จะต้องเข้าสู่วงการหางานเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต ดังนั้นการใช้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Thai For Specific Purposes) เช่น การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ จึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยเสริมสร้างความสามารถการสื่อสารในบริบทตามวัตถุประสงค์เฉพาะของนักศึกษาจีน และเพิ่มประสิทธิภาพของหน่วยงานที่ใช้บัณฑิต ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน แต่ปัจจุบันแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะยังไม่ชัดเจนเทียบเท่ากับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ และพัฒนาเป็นแนวคิดพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ สำหรับนักศึกษาจีน ดังนี้

2.4.1 ความหมายของการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

Bhatia (1979: 24) แสดงความคิดเห็นว่า การที่ผู้เรียนจะมีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้นั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) ก่อน จึงจะเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในสาขานั้น ๆ ได้ เช่น ด้านธุรกิจ ด้านสังคมวิทยา วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และวรรณคดี เป็นต้น

Robinson (1980: 6) ให้ความหมายของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามวัตถุประสงค์ของการนำภาษาไปใช้ในการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ โดยเฉพาะการทำงานที่ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการช่วยเสริม

Harmer (1982: 167-167) มีความเห็นว่า การเรียนรู้ภาษาเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถเฉพาะ ที่จะทำงานที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนได้ สิ่งที่เป็นความหมายของการจัดการเรียนรู้คือ การพัฒนาความรู้ความสามารถที่จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานที่จำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร

Hutchinson (1987: 12-24) ให้นิยามความหมายของการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางไม่ใช่ผลผลิต (Product) ของการสอนภาษา ไม่ใช่รูปแบบของภาษาเฉพาะรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง และไม่ใช่วิธีสอนวิธีใดวิธี

หนึ่ง แต่การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง หมายถึง แนวการสอน (Approach) เพื่อการเรียนรู้ภาษาโดยคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

T. Dudley-Evans, and St John, M (1998: 4-5) ได้นิยามการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง ประกอบด้วย 6 ลักษณะ ได้แก่

1. จัดขึ้นตามความต้องการเฉพาะด้านของผู้เรียน
2. ใช้วิธีการและกิจกรรมเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่เรียน โดยเน้นที่ไวยากรณ์ คลังคำศัพท์ และลักษณะการใช้ภาษา

3. อาจจัดขึ้นตามสาขาวิชาใดสาขาวิชาหนึ่ง
4. อาจจะใช้กลวิธีในการสอนต่างจากการสอนภาษาต่างประเทศทั่วไป

5. มักจะจัดขึ้นสำหรับผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นในระดับการศึกษาหรือการทำงาน

6. โดยทั่วไปมักจะจัดขึ้นสำหรับผู้เรียนระดับกลางหรือระดับสูง โดยผู้เรียนมีพื้นฐานระดับหนึ่ง แต่ก็สามารถจัดสอนให้ผู้เรียนระดับเริ่มต้นได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับความหมายของการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะข้างต้น จึงสามารถกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การจัดความรู้ และทักษะภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านความรู้ของภาษา และเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้งทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนในการสื่อสารตามวัตถุประสงค์เฉพาะ การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะยังหมายรวมถึง การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม และวัฒนธรรมการใช้ภาษาตามจุดประสงค์ในสังคมไทยด้วย การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้เรียนควรต้องมีความรู้การใช้ภาษาไทยขั้นพื้นฐานในระดับเพียงพอที่จะสามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

2.4.2 แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

Mackay (1978: 43-49) ได้อธิบายว่า การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ แตกต่างจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทั่วไป เนื่องจากภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้สะท้อนถึงความต้องการที่แตกต่างกันของกลุ่มผู้เรียน ทั้งกลุ่มที่กำลังศึกษาเพื่อเตรียมตัวสู่การประกอบอาชีพในอนาคต (Pre-service student) และกลุ่มที่ประกอบอาชีพแล้ว (In - service professionals) ซึ่งประกอบด้วยความต้องการศึกษาเนื้อหาเป็นองค์ความรู้กว้าง โดยทั่วไปจะ

จัดการเรียนรู้เสริม หรือกิจกรรมในสถานการณ์เฉพาะ ดังที่ Mackay และ Mountford ได้เสนอแนวคิดด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ 3 ด้าน โดยสรุปดังต่อไปนี้ ด้านที่ 1. กลวิธีในการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางธุรกิจ ควรจัดการเรียนรู้ภาษาทั้งองค์ความรู้ทางภาษาและทักษะทางการใช้ภาษาเป็นไปตามขอบเขตของเนื้อหาทางธุรกิจ โดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ ด้านที่ 2. การเรียนรู้ด้านการสื่อสารเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของกระบวนการในการสื่อสารทั้งระบบ โดยเน้นเนื้อหาทั้งด้านรูปแบบของภาษาและกระบวนการส่งสาร ด้านที่ 3. หลักการในใช้ในการจัดการเรียนรู้คือ ใช้บริบทโดยมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพในสาขาวิชาเฉพาะด้าน

M. B. B. Finocchiaro, Christopher. (1983: 43-49) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยพิจารณาจากความต้องการ 2 ประการคือ ความต้องการในการเรียนภาษาให้มีประสิทธิภาพสูงสุดในระยะเวลาอันจำกัด อีกประการหนึ่งคือ ความต้องการในการสื่อสาร (Communicative needs) ในการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น ไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนมีองค์ความรู้ภาษาแบบครบวงจร แต่จัดเนื้อหาองค์ความรู้ในขอบข่ายตามความต้องการของสายงานของผู้เรียน ดังนั้น ควรวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนก่อน ซึ่งเป็นปัจจัยอันสำคัญในการออกแบบและวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้

Robinson (1991: 31- 34) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการปฏิบัติการทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ ขอบเขตการสอนประกอบด้วยความสำคัญ 3 ประการ คือ องค์ความรู้ด้านตัวภาษา องค์ความรู้ด้านการเรียนการสอน และความสนใจเฉพาะสาขาวิชาของกลุ่มผู้เรียน

จากแนวคิดที่เกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจัดเป็นสาขาการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสาขาหนึ่ง ที่ควรให้ความสำคัญกับการศึกษาเรื่องความต้องการของผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม โดยมุ่งเน้นการตอบสนองความต้องการของผู้เรียนกลุ่มเป้าหมาย ทั้งทางด้านความรู้ทางวิชาการ และทักษะภาษาในการประกอบอาชีพ และมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ของงานที่ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจัดเป็นการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือเพื่อการสื่อสารระหว่างการปฏิบัติงาน ประสานงาน บริการและกิจการอื่น ๆ ใน

สถานการณ์บริบทธุรกิจ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารนั้นจึงมีผลต่อภาพลักษณ์ของหน่วยงาน หรือภาคธุรกิจ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมแวดวงธุรกิจด้วย จึงกล่าวได้ว่าการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นการใช้ภาษาที่มีลักษณะพิเศษ และต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาอย่างสุภาพ แสดงความจริงใจให้เกียรติ หลีกเลี่ยงการปฏิเสธหรือตำหนิผู้อื่น เข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรมของการสื่อสาร ในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ดังต่อไปนี้ เพื่อนำข้อมูลความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานให้มีประสิทธิภาพ

3.1 ความหมายของภาษาไทยเชิงธุรกิจ

ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ (2543: 1) ได้กล่าวถึงความหมายของภาษาไทยธุรกิจว่า หมายถึง เป็นภาษาที่ใช้สื่อความหมายเพื่อติดต่อสื่อสารด้านธุรกิจในประเทศไทย และยังผลให้ประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหมายไว้ หรือหมายถึง ภาษาที่ประชาชนไทยหรือบุคคลอื่นใช้เป็นเครื่องมือสื่อความหมายเพื่อติดต่อสื่อสารด้านธุรกิจ โดยมุ่งหมายที่จะเร่งเร้า โน้มน้าวใจผู้ฟังให้มีความคิดเห็นคล้อยตาม และตัดสินใจกระทำตามเจตนาของผู้ใช้ภาษานั้นได้

พงษ์รัตน์ ศรีนวลดี (2546: 14) ได้กล่าวถึงความหมายของภาษาไทยธุรกิจไว้ว่า ภาษาไทยที่ใช้สื่อความหมายระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารในเรื่องที่เกี่ยวกับธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

อภิชัย สมนาม (2548: 54) ได้กล่าวถึงความหมายของภาษาไทยธุรกิจคือ การใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ เพื่อให้การติดต่อสื่อสารนั้นสำเร็จตามความมุ่งหมาย อันประกอบด้วยทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2552: 90) ได้กล่าวถึงความหมายของภาษาไทยธุรกิจว่า หมายถึง ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทั้งด้านการเงิน การธนาคาร การคลัง การตลาด การซื้อขาย การบริการ

ตามที่นักการศึกษาต่าง ๆ ได้กล่าวถึงความหมายของภาษาไทยธุรกิจข้างต้น สรุปได้ว่า ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารทางธุรกิจระหว่างบุคคลหรือองค์กร โดยใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารในบริบทด้านการเงิน การตลาด การผลิตสินค้า การซื้อขาย การบริการ และกิจกรรมอื่น ๆ ด้านธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่มุ่งหมายไว้ ผู้ที่ใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการติดต่อสื่อสารในแวดวงธุรกิจนั้น

จำเป็นต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งการใช้ถ้อยคำที่ถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

3.2 ความสำคัญของภาษาไทยเชิงธุรกิจ

เอกฉัตร จารุเมธีชน (2549: 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยธุรกิจไว้ในวงการธุรกิจ การสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญ นักธุรกิจจึงต้องเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่เหมาะสมกับงานแต่ละประเภท การเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เหมาะสมทั้งในด้านการพูด การเขียน และการเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านและการฟังจะช่วยให้ประสบความสำเร็จในอาชีพการงานเป็นอย่างดี เพราะการทำธุรกิจทุกอย่างต้องมีการติดต่อสื่อสารทั้งภายในหน่วยงานและภายนอกหน่วยงาน การนำภาษาไทยมาใช้ในการติดต่อสื่อสารธุรกิจ จึงต้องอาศัยความรู้ความชำนาญที่ได้จากการฝึกฝนและความสนใจใฝ่รู้

พงษ์รัตน์ ศรีนวลดี (2546: 16) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยธุรกิจว่าเป็นเรื่องที่ว่าด้วยการแสวงหาปัจจัยในการดำรงชีวิตให้อยู่รอดและมีความสุข คนเราทุกคนจึงจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับธุรกิจอยู่เสมอไม่ว่าทางตรงก็ทางอ้อม ดังนั้นในการประกอบธุรกิจจึงมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารกับผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เข้าใจตรงกัน การใช้ภาษาในการดำเนินธุรกิจอย่างถูกต้อง เหมาะสม จะช่วยให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่การงานและอาชีพ

จากแนวคิดที่กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยธุรกิจข้างต้น จึงสามารถกล่าวได้ว่า ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่สำคัญในแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคล หรือองค์กรให้เกิดความรู้ความเข้าใจและศรัทธา อันมีผลช่วยขจัดปัญหาในการติดต่อระหว่างกัน และเสริมสร้างประสิทธิภาพในการดำเนินงานไปอย่างราบรื่น และประสบผลสำเร็จ การเลือกใช้ถ้อยคำภาษาไทยให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สถานะสังคมของบุคคล และจุดประสงค์จะมีส่วนช่วยให้ระหว่างบุคคลหรือหน่วยงานเกิดความเชื่อถือ ศรัทธา และมีทัศนคติที่ดีต่อกัน

3.3 ลักษณะของภาษาไทยเชิงธุรกิจ

การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจนั้น มีหลายระดับ หลายสถานการณ์ และหลายจุดประสงค์ จึงสามารถกล่าวได้ว่า การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะของตน ซึ่งแตกต่างจากการใช้ภาษาไทยทั่วไป ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักการศึกษาไทยหลายท่านและสังเคราะห์ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็น 8 ประการ (พนมพร นิรัญทวี, 2540: 1-7); (ศิวัณณ์ หอมสุวรรณ, 2543: 2); (เอกฉัตร จารุเมธีชน, 2549: 4) ดังนี้ 1. การเลือกใช้คำง่าย สั้น ๆ สื่อความหมายกะทัดรัด และชัดเจน 2. การเลือกใช้คำต้องมีความหมายชัดเจนไม่ซ้ำซาก และไม่กำกวม 3. การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายในเชิงบวก 4.

การใช้ถ้อยคำเต็มไปด้วยความจริงใจ มิใช่มีตรรกะ 5. การใช้ภาษาถ้อยคำสำนวนที่สละสลวย ไพเราะเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน 6. การใช้ข้อความนุ่มนวล และสุภาพ 7. การใช้ภาษาแบบ มีเหตุมีผล เพื่อก่อให้เกิดความพอใจ ขวัญกำลังใจ และความกระตือรือร้นต่อธุรกิจ และ 8. การใช้ ภาษาโดยอาศัยหลักการใช้ภาษาศิลปะและจิตวิทยาในการเรียบเรียงถ้อยคำอย่างสละสลวยเพื่อ โน้มน้าวชักจูงผู้อื่น

ทั้งนี้ ประคอง นิมมานเหมินท์ (2552: 93-95) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาไทย เจริญธุรกิจเพิ่มเติมว่า การใช้ภาษาไทยธุรกิจเป็นภาษาเฉพาะกิจ เนื่องด้วยภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ การสื่อสารนั้นเป็นภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางธุรกิจ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ 4 ประการ ได้แก่ 1) หลีกเลี่ยงคำที่มีนัยทางลบ 2) ใช้คำที่สื่อความหมายชัดเจนแน่นอน 3) การใช้ศัพท์เฉพาะ และ 4) การใช้คำภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้

1. หลีกเลี่ยงคำที่มีนัยทางลบ

การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีเป็นเรื่องที่สำคัญต่อธุรกิจ การเลือกใช้คำหรือ ข้อความในการติดต่อธุรกิจจึงต้องเลือกใช้คำหรือข้อความที่มีความหมายเชิงบวก เพื่อสร้าง ความรู้สึกที่ดี และรักษาภาพลักษณ์ของธุรกิจ หลีกเลี่ยงคำที่มีนัยทางลบนับเป็นวัตถุประสงค์หนึ่ง ที่สำคัญของภาษาไทยเชิงธุรกิจ ดังนั้น นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ต้องศึกษาและใช้ให้ ถูกต้อง ดังตัวอย่างการเปรียบเทียบคำภาษาไทยทั่วไปกับคำภาษาไทยเชิงธุรกิจในตาราง 1

ตาราง 1 การเปรียบเทียบคำภาษาไทยทั่วไปกับคำภาษาไทยเชิงธุรกิจ

ภาษาไทยทั่วไป	ภาษาไทยเชิงธุรกิจ
โรงงาน	ฝ่ายผลิต
ราคาถูก	ราคาทุน; ราคาประหยัด
สินค้าไม่ผ่านมาตรฐาน; สินค้ามีตำหนิ	สินค้าราคาพิเศษ; สินค้าส่งออก
ธุรกิจขนาดเล็ก	ธุรกิจขนาดย่อม
ระยะเวลา 3 เดือน	ไตรมาส

2. ใช้คำที่สื่อความหมายชัดเจนแน่นอน

การสื่อสารในวงการธุรกิจ ทั้งการพูดคุยต่อรอง การเจรจาการค้า การ เขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนโครงการธุรกิจ การเขียนแผนธุรกิจ ภาษาที่ใช้จะต้องสื่อความได้

กระชับ ชัดเจน ควรหลีกเลี่ยงการมีส่วนขยายความที่ไม่จำเป็น และคำที่ไม่แน่นอน เช่น “ส่วนมาก” “บางคน” “ในไม่ช้า” “ระยะยาว” ต้องเขียนโดยระบุให้ชัดเจนว่า “ส่วนมาก” หรือ “บางคน” นั้นคิดเป็นร้อยละเท่าไรหรืออัตราส่วนเท่าไร ของจำนวนทั้งหมด “ในไม่ช้า” หรือ “ระยะยาว” ก็ควรระบุวันเดือนปีแทน เป็นต้น ดังนั้นจึงไม่ควรเขียนข้อความ “ขอความกรุณาท่านโอนเงินค่ามัดจำโดยด่วน” แต่ควรระบุเวลาให้ชัดเจนแน่นอน “ขอความกรุณาท่านโอนเงินค่ามัดจำ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2562”

3. การใช้ศัพท์เฉพาะ

การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในวงการธุรกิจมักจะมีคำศัพท์เฉพาะ เนื่องจากการใช้คำศัพท์เฉพาะจะทำให้การสื่อสารเชิงธุรกิจได้ตรงประเด็นและไม่เินยื้อ ซึ่งโดยมากจะเป็นศัพท์ที่เข้าใจกันเฉพาะคนที่อยู่ในแวดวงธุรกิจเท่านั้น ตัวอย่างศัพท์เฉพาะทางธุรกิจดังนี้

- อัตราแลกเปลี่ยน หมายถึง อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา
- การประกอบการ หมายถึง การสร้างธุรกิจใหม่และการเผชิญความเสี่ยง
- การกีดกันทางการค้า หมายถึง การแทรกแซงการค้าเสรี โดยกำหนดเงื่อนไขธุรกิจเพื่อประเทศใดประเทศหนึ่งหรือบริษัทหนึ่ง

นอกจากนั้น ยังมีอีกหลายคำที่yakต่อการทำความเข้าใจของนักศึกษาจีนที่ไม่ได้เรียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ เช่น ความเชื่อมั่นในระบบสถาบันการเงิน ระบบตะกั่วเงิน ระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัว ตัวเลขนี้ต่อจีดีพี GDP การสร้างแบรนด์ เป็นต้น

จากลักษณะการใช้ศัพท์เฉพาะในภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ได้กล่าวถึงข้างต้น จะสะท้อนให้เห็นว่าคนที่ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์เฉพาะในองค์กรธุรกิจจะไม่นับเป็นความบกพร่องของความรู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา (Organizational Knowledge) เนื่องด้วยการใช้ศัพท์เฉพาะในภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นส่วนหนึ่ง queแสดงถึงความรู้ในการใช้งานทางภาษา (Functional Knowledge) และความรู้ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Knowledge) ดังนั้น การเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนนั้น จะต้องเสริมสร้างความรู้ในการใช้งานทางภาษาเชิงธุรกิจ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง และความรู้ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมให้มากขึ้น โดยเฉพาะต้องฝึกและพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน และ เขียนตามสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ชำนาญ รวมถึงการสื่อสารโดยใช้ภาษาไทยในแวดวงธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การใช้คำภาษาอังกฤษ และภาษาจีน

เนื่องจากการประกอบอาชีพธุรกิจในปัจจุบันมีการขยายวงออกไปกว้างมาก มีการติดต่อซื้อขายกับต่างประเทศและรับวิธีการการค้าจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยค่อนข้างมาก รวมทั้งมีการศึกษาหาความรู้จากหนังสือและตำราต่างประเทศซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ จึงทำให้มีศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษจำนวนมากที่นำมาใช้ในการสื่อสารทางธุรกิจในประเทศไทย ดังนั้น ลักษณะเด่นของการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอีกประการหนึ่งที่ต้องให้ความสำคัญ คือ ศัพท์ธุรกิจที่มาจากศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษ ศัพท์ธุรกิจที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันอาจจำแนกออกเป็น 4 ประเภท คือ ศัพท์บัญญัติ ศัพท์แปล คำทับศัพท์ และศัพท์แปลและคำทับศัพท์ ถึงแม้ว่าจะมีการแปลศัพท์และสำนวนเหล่านั้นออกเป็นคำศัพท์ภาษาไทยหรือมีการบัญญัติศัพท์ขึ้นเพื่อให้ตรงกับ ความหมายของคำภาษาต่างประเทศเหล่านั้นแล้วก็ตาม แต่ยังมีบางคำที่กำหนดศัพท์บัญญัติขึ้นในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานหรือแปลเป็นคำภาษาไทยนั้นอาจไม่ได้คำที่มีความหมายชัดเจนและกระชับเท่ากับศัพท์เดิม ในวงการธุรกิจไทยจึงนิยมใช้คำทับศัพท์เดิมกันเป็นส่วนใหญ่ เช่น นิยมใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสั้น ๆ ว่า “แฟรนไชส์ (franchise)” แทนคำว่า “ธุรกิจที่ซื้อสิทธิในการนำสินค้าและบริการมาขายในชื่อเจ้าของเดิม” หนึ่ง ศัพท์ธุรกิจบางคำที่ยังไม่มีคำบัญญัติศัพท์เป็นภาษาไทย หรือศัพท์บัญญัติยังไม่แพร่หลาย จึงทำให้การสื่อสารในวงการธุรกิจไทยต้องนำคำทับศัพท์มาใช้กัน เช่น “เทคโอเวอร์ (take over)” ซึ่งหมายถึงการเข้าควบคุมบริษัทในรูปแบบการซื้อกรรมสิทธิ์ นอกจากนั้น การใช้คำย่อภาษาอังกฤษ หรือคำย่อทับศัพท์แทนประโยคภาษาไทยมีความนิยมกันมาก เช่น ใช้ภาษาอังกฤษคำว่า “ISO (ไอเอสโอ)” แทนประโยคว่า “มาตรฐานสากลในการบริหารคุณภาพสินค้าและบริการ” อีกทั้งยังนิยมใช้คำภาษาไทยควบกับคำย่อภาษาอังกฤษ เช่น ใช้คำว่า “ธุรกิจ SME” แทนคำว่า “ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม”

นอกจากศัพท์ธุรกิจที่มาจากศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีศัพท์ที่มาจากภาษาต่างประเทศภาษาอื่นๆ ที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในวงการธุรกิจไทยปัจจุบัน ส่วนใหญ่เป็นศัพท์ที่มาจากภาษาจีน เช่น “โซห่วย” “เจ๋ง” “เซ็ง” “ยี่ห้อ” “แป๊ะเจี๊ยะ” “เก๋” เป็นต้น ศัพท์ธุรกิจที่มาจากภาษาจีนส่วนใหญ่นิยมใช้กันในภาษาไม่เป็นทางการ โดยเฉพาะในการพูดมากกว่าการเขียน

จากลักษณะของการใช้ศัพท์ธุรกิจดังกล่าวข้างต้นพบว่า การใช้ศัพท์ธุรกิจต้องการให้ข้อความที่สื่อ สั้น กระชับ และสื่อความได้ตรงกับที่ต้องการ อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับการสื่อสารทางธุรกิจ กล่าวคือ ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม

และการสื่อสารโดยการใช้ภาษาเป็นสื่อ เมื่อวัฒนธรรมมีการเปลี่ยนแปลง ภาษาก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย ทั้งนี้ ในวงการธุรกิจ ถ้ามองในอีกแง่หนึ่งว่า ธุรกิจ หมายถึง การจัดการให้เกิดการแลกเปลี่ยนผลผลิตทางความคิดก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและภาษา เมื่อได้รับเอาสิ่งที่ผลิตใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในสังคมไทย สิ่งผลิตเหล่านั้นต้องมีคำเรียกและคำอธิบายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามาด้วย และการติดต่อประสานงานทางธุรกิจ ก็ต้องใช้ภาษาและคำศัพท์ที่เป็นสากลในการสื่อสาร สาเหตุนี้จึงทำให้ภาษาของชาติต่าง ๆ แพร่เข้าสู่สังคมไทย และได้ปะปนกันในภาษาไทยเรื่อยมา โดยไม่สามารถสกัดกั้นไว้ได้ (โอบส์ แก้วจำปา, 2553: 18)

ดังนั้น ในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ผู้วิจัยจึงให้ความสำคัญกับลักษณะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจใน 4 ด้าน ดังนี้

1. ภาษาไทยเชิงธุรกิจมีคำศัพท์และสำนวนที่เฉพาะเจาะจงในแวดวงธุรกิจเท่านั้น รวมทั้งคำศัพท์และสำนวนทางด้านเทคนิค บางคำศัพท์อาจได้ใช้ในการสื่อสารของชีวิตประจำวัน แต่เมื่อใช้ในการสื่อสารตามบริบทธุรกิจนั้น จะสื่อความหมายเฉพาะในแวดวงธุรกิจ
2. ภาษาไทยเชิงธุรกิจใช้อักษรย่อทั้งเป็นภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ต้องนำไปใช้อย่างถูกต้อง
3. ภาษาไทยเชิงธุรกิจส่วนใหญ่ใช้ระดับภาษาแบบแผน หรือมีลักษณะตามระเบียบภาษาพิธีการสื่อสารในที่ประชุม เช่น การกล่าวเปิดประชุม การกล่าวอวยพร การกล่าวต้อนรับ การกล่าวรายงาน ฯลฯ จึงต้องอาศัยทักษะ และศิลปะการใช้ภาษาไทยตามบริบทวัฒนธรรมเชิงธุรกิจของสังคมไทยด้วย
4. ภาษาไทยเชิงธุรกิจต้องอาศัยความรู้พื้นฐานในศาสตร์ที่เกี่ยวข้องเพื่อรับรู้ เข้าใจ และตีความ เนื่องจากการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมักจะใช้ภาษาเชิงคำอุปมาอุปไมยในการสื่อข้อความโฆษณา หรือประชาสัมพันธ์

3.4 หลักการใช้ภาษาเชิงธุรกิจ

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแวดวงธุรกิจมีหลักการสำคัญที่ควรคำนึงถึง 9 ประการ ดังนี้ (สถิตาภรณ์ ศรีหิรัญ, 2557: 5-6); (โอบส์ แก้วจำปา, 2553: 20)

1. ความน่าเชื่อถือ การนำเสนอข้อมูลอย่างแม่นยำเพื่อให้ผู้รับสารเกิดความเชื่อถือ มั่นใจและเต็มใจรับข้อมูลข่าวสาร
2. ความเหมาะสม การสื่อสารที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมทางสังคมคือ การใช้ท่าทาง ท่าทีภาษา และถ้อยคำที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อม รวมทั้งต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร กาลเทศะ บุคคล กฎระเบียบ และสถานการณ์ เพื่อเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสม
- 3.

เนื้อหาสาระมีความเหมาะสมกับผู้รับ โดยเน้นที่ความเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มประชาชนเป้าหมายซึ่งเป็นผู้รับสาร 4. ความสม่ำเสมอต่อเนื่องกัน โดยการย้ำหรือซ้ำ เพื่อเตือนความทรงจำหรือเปลี่ยนทัศนคติ 5. ช่องทางข่าวสาร เลือกใช้ช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมและเข้าถึงกลุ่มประชาชนเป้าหมายได้รวดเร็วที่สุด 6. ความแจ่มแจ้ง การนำเสนอข้อมูลข่าวสารอย่างเข้าใจง่ายชัดเจนไม่คลุมเครือและไม่กำกวม 7. ความประณีต เลือกสรรถ้อยคำ สำนวนภาษา และเนื้อหาสาระอย่างรอบคอบ ถัดมาส่วนใหญ่มักจะใช้ภาษาที่สั้นและง่ายแต่ก็ควรพิถีพิถันเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพไพเราะ รวมถึงเลือกวัสดุอุปกรณ์ เช่น กระดาษและการพิมพ์ที่เหมาะสม 8. ความสามารถของผู้รับสาร ถ้าผู้รับสารมีความพร้อมการสื่อสารก็จะง่ายและสะดวกขึ้น ทั้งนี้ความพร้อมของผู้รับสารมีปัจจัยหลายประการ เช่น นิสัย ความรู้พื้นฐาน เป็นต้น และ 9. ความรับผิดชอบ การสื่อสารได้ตอบในองค์การธุรกิจมีผลกระทบกับหลายด้านทั้งทางบวกและทางลบ ดังนั้นผู้สื่อสารควรคิดให้รอบคอบก่อนสื่อสารออกไป โดยคำนึงถึงเหตุผลความถูกต้องตามกฎหมาย ตามขนบธรรมเนียมประเพณีและความถูกต้องตามสถานการณ์

หลักการใช้ภาษาเชิงธุรกิจที่กล่าวข้างต้นจึงเห็นได้ว่า การยึดถือหลักการใช้ภาษาเชิงธุรกิจจะช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการสื่อสารในวงการธุรกิจ รวมทั้งสร้างความเชื่อถือศรัทธา ค่านิยมกลุ่มประชาชนเป้าหมาย และเป็นประโยชน์ต่อองค์กร

ในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาและประยุกต์ใช้ลักษณะของภาษาไทยเชิงธุรกิจ และนำหลักการใช้ภาษาเชิงธุรกิจดังกล่าวมาเป็นฐานในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ดังนี้

1. การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจต้องแสดงถึงความสุภาพอ่อนน้อม เนื่องจากการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องติดต่อสื่อสารนั้นเป็นการแสดงถึงภาพลักษณ์ขององค์กร อีกทั้งยังเป็นการสร้างมิตรภาพ และความประทับใจต่อกัน ดังนั้นการเลือกใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจควรคำนึงถึงความสุภาพในการติดต่อสื่อสาร

2. การเลือกใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอย่างถูกต้องเหมาะสม ถึงแม้ว่าภาษาไทยเป็นภาษาราชการของประเทศไทย แต่การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมีลักษณะพิเศษคือ มีภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาท้องถิ่นของภาษาจีน ภาษาอังกฤษ เป็นต้น เข้ามาใช้ในการสถานการณ์การสื่อสาร ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสาร จึงต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมในการเลือกใช้คำศัพท์ การออกเสียงคำศัพท์ การเลือกใช้ถ้อยคำ และสำนวน เป็นต้น

3. การใช้ภาษาศาสตร์เชิงสังคม และภาษาทางจิตวิทยา การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสังคม และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวบุคคล ดังนั้น การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการติดต่อสื่อสารควรสร้างมิตรภาพและความไว้วางใจต่อกันในการทำธุรกิจร่วมกัน การจัดการเรียนรู้การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสารต้องคำนึงถึงภาษาศาสตร์เชิงสังคม และภาษาทางจิตวิทยา เพื่อให้การสื่อสารระหว่าง 2 ฝ่ายนั้น เกิดความรู้สึกดีต่อกัน เห็นพ้องต่อกัน และนำมาซึ่งผลประโยชน์ทั้ง 2 ฝ่าย (win-win)

4. ความเข้าใจเรื่องความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและสังคม เนื่องจากประเทศจีนกับประเทศไทยมีความแตกต่างด้านลักษณะทางภูมิศาสตร์ รูปแบบทางสังคม และสภาพเศรษฐกิจ จึงทำให้ความเชื่อและค่านิยมในสังคมระหว่างคนไทยกับคนจีนจึงมีความแตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อติดต่อสื่อสารกันจะทำให้เกิดความรู้สึกวิตกกังวล และความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Culture shock) ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความร่วมมือกันทางธุรกิจ ดังนั้นภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ใช้ในการสื่อสารต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและสังคม โดยใช้ภาษาไทยอย่างระมัดระวังในการสื่อสารเพื่อเกิดความเข้าใจกันระหว่างคนไทยกับคนจีน

3.5 ขอบเขตการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ

ในการศึกษาขอบเขตของการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาคำอธิบายรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ จากสถาบันระดับอุดมศึกษาหลายแห่งในประเทศไทย จากนั้นได้สังเคราะห์ขอบเขตเนื้อหา การจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจจากหนังสือ ตำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอน ที่เกี่ยวกับรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ ดังนี้

แก้วตา กรุงวงศ์ (2541) ได้ระบุขอบเขตการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจของสาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ไว้ดังนี้ สารนิเทศย่อ การเขียนเพื่อการประชาสัมพันธ์ การเขียนคำกล่าวในโอกาสสำคัญ การกรอกข้อความตามแบบฟอร์ม หนังสือราชการ จดหมายธุรกิจ การบันทึก โครงการ และรายงานทางธุรกิจ

ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ (2543) ได้ระบุเนื้อหาสาระสำหรับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจไว้คือ ภาษาไทยกับงานธุรกิจ การอ่านสารในทางธุรกิจ การเขียนเอกสารทางธุรกิจ การเขียนรายงานทางธุรกิจ และการเขียนข้อความโฆษณา

พงษ์รัตน์ ศรีนวลดี (2546) กล่าวถึงขอบเขตของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจของภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาว่า การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้ศึกษามีความรู้

เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในงานธุรกิจ และเพิ่มพูนทักษะการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารทางธุรกิจ ทั้งในด้านการใช้ถ้อยคำสำนวน การใช้โทรศัพท์ การสัมภาษณ์ หนังสือติดต่อราชการ จดหมายธุรกิจ การประชุมและเอกสารการประชุม การเขียนข่าวแจก การใช้แบบพิมพ์ และการจัดข้อความตามสั่ง

พิศเพลิน สงวนพงศ์ (2548) ได้ระบุเนื้อหาที่ใช้เรียนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา ไว้ดังนี้ ความรู้เกี่ยวกับทักษะการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน หนังสือราชการ แบบและการวางรูปจดหมายธุรกิจ จดหมายขายสินค้าและบริการ จดหมายสั่งซื้อและตอบรับการสั่งซื้อสินค้า จดหมายต่อว่าและปรับความเข้าใจ จดหมายขอเปิดเครดิตและตอบ จดหมายทวงหนี้ จดหมายสมัครงาน จดหมายเชิญประชุม จดหมายไมตรีจิต การเขียนรายงานธุรกิจ การเขียนบันทึก การเขียนข้อความโทรเลข การเขียนข้อความโฆษณา การกรอกข้อความ และการพูดในโอกาสต่าง ๆ

วรรณมน เพียรเสมอ (2556) กล่าวถึงขอบเขตของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ ของสาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมว่า ลักษณะของภาษาไทยเชิงธุรกิจคือ ทักษะการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จดหมายธุรกิจแบบต่าง ๆ การจัดทำเอกสารการประชุม การกรอกแบบฟอร์ม การติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ การเจรจาต่อรองทางธุรกิจ การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ทางธุรกิจ และวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษามี ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาไทยกับการประกอบธุรกิจ สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน สำหรับงานธุรกิจได้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาขอบเขตเนื้อหาจากหนังสือ ตำราและเอกสาร ประกอบการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ (เอกฉันท จารุเมธีชน, 2549; แก้วตา กรุงวงศ์, 2541; โอบาส์ แก้วจำปา, 2553; ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2536; ปรีญา หิรัญประดิษฐ์, 2553; พนมพร นิรุญทวี, 2540; พัทธนี มานะวานิชเจริญ, 2528; พิศเพลิน สงวนพงศ์, 2535, 2548; พงรรัตน์ ศรีนวลดี, 2546; วรรณมน เพียรเสมอ, 2556; วิน หนูบุตร, 2527; ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ, 2543; สุภาพ รุ่งเจริญ, 2536) โดยสรุปว่า รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศไทยส่วนมาก ประกอบไปด้วยหัวข้อเรื่องคือ การใช้คำศัพท์และสำนวนในภาษาไทยเชิงธุรกิจ การพูดคุยโทรศัพท์ การพูดในโอกาสทางธุรกิจ การติดต่อสื่อสารในองค์การ การติดต่อสื่อสารในสำนักงานธุรกิจ การกล่าวต้อนรับและการกล่าวลา การสมัครและสัมภาษณ์งาน กิจกรรมในที่ทำงาน การเจรจาและทำสัญญา การสั่งซื้อสินค้า การสอบถามราคา การต่อรองราคา การเขียนหนังสือราชการ การเขียน

จดหมายธุรกิจ การเขียนข่าวแจก การเขียนคำอวยพร การเขียนข้อความโฆษณาและประชาสัมพันธ์ การเขียนเสนอรายงานผลการประชุม การเขียนจดหมายแสดงไมตรีจิตและการยอความกับธุรกิจ

3.6 ประเภทและหมวดหมู่ธุรกิจในประเทศไทย

ธุรกิจ มีความหมายครอบคลุม กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้า การซื้อขาย และการบริการ ฯลฯ ทั้งนี้ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้มีการจัดกลุ่มอุตสาหกรรมและหมวดธุรกิจ เป็น 8 กลุ่มอุตสาหกรรมและ 28 หมวดธุรกิจ (ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, 2562: Online) โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1. อุตสาหกรรมด้านเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร 2. อุตสาหกรรมด้านสินค้าอุปโภคบริโภค 3. อุตสาหกรรมด้านธุรกิจการเงิน 4. อุตสาหกรรมด้านสินค้า 5. อุตสาหกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง 6. อุตสาหกรรมด้านทรัพยากร 7. อุตสาหกรรมด้านบริการ และ 8. อุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยี ในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ศึกษาเกี่ยวกับประเภทหมวดหมู่ธุรกิจในประเทศไทยข้างต้นนี้กำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาชั้นต่อไป

4. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย

4.1 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟัง

4.1.1 ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะเริ่มต้นของการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของนักศึกษาจีน และเป็น 1 ใน 4 ทักษะที่สำคัญต่อความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ดังที่ Rubin (1994: 51) กล่าวว่า ทักษะการฟังนั้นเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น ผู้เรียนควรเริ่มจากการฟังก่อน แล้วจึงพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ภาษาในทักษะอื่น ๆ หากนักศึกษาจีนมีทักษะด้านการฟังที่ดีแล้ว และมีความเข้าใจความหมายของผู้พูดก็จะทำให้การสื่อสารนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้มีนักการศึกษาหลายท่านได้นิยามความหมายของทักษะการฟังไว้หลายความหมายดังนี้

Rivers (1980: 18-19) ได้กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะสร้างสรรค์ในการทำ ความเข้าใจเสียงที่ได้ยิน ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยินนั้น จัดเรียงเป็นลำดับ ตลอดจนทำให้เสียงที่ได้ยินเกิดความหมาย

Widdowson (1981: 59-60) กล่าวถึงว่า การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคใดประโยคหนึ่งที่ได้ยิน หรือฟังนั้น มีสัมพันธ์ หรือเกี่ยวข้องกับ ประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และทำความเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวที่ได้ฟังนั้นมีหน้าที่ หรือ

ความสำคัญอย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังจะทำหน้าที่เพียงเลือกจำเฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์ หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟังเท่านั้น และไม่ให้ความสนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการจะรับฟัง

Rixon (1986: 28) ได้อธิบายความหมายของการฟัง (Listening) ว่า การฟังเป็นการกระทำด้วยความตั้งใจ ผู้ฟังต้องมุ่งความสนใจของตนไปที่เสียงที่ได้ยินเพื่อที่จะได้เข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังนั้น และการฟังเพื่อให้เข้าใจความหมาย ผู้ฟังต้องมีความรู้ทางภาษาและประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังมาประกอบกัน

นพดล จันทรพิชญ (2557: 42) กล่าวว่า ถ้าฟังเรื่องราวที่สื่อความหมายได้ แล้วนำไปคิดหรือปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง เกิดความรู้ความเข้าใจจึงเป็นกระบวนการที่สมบูรณ์

จากความหมายของการฟังดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าการฟังนั้น มิใช่เพียงแค่การได้ยินเสียง การฟังจะเป็นความสามารถในการรับรู้จากการได้ยินเสียง และเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ ประมวลผลที่ได้ยินให้เกิดความเข้าใจความหมายของผู้ที่พูด ทั้งนี้ จะทำให้การฟังเกิดประสิทธิภาพระหว่างการสื่อสารนั้น ผู้ฟังจะต้องมีความตั้งใจ และมุ่งความสนใจไปที่เสียงที่ได้ยิน และต้องมีความรู้ทางภาษา และประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ฟัง

4.1.2 ความสำคัญของการฟัง

Doff (1991: 198-199) กล่าวถึงความสำคัญในการฟังว่า ทักษะการฟังมีผลต่อความสำเร็จในการสนทนา ระหว่างการสื่อสารนั้น ผู้ฟังจะต้องเข้าใจก่อนว่าสิ่งที่ผู้พูดพูดนั้น สื่อความหมายความว่าอะไร เมื่อเข้าใจความหมายแล้วก็จะตระหนักว่าควรจะพูดตอบไปอย่างไร จึงมีความเชื่อมโยงกับการพัฒนาด้านการพูดด้วย ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการฟัง โดยเฉพาะในการใช้ภาษาต่างประเทศยิ่งต้องให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะการฟัง

Brown (2007: 105-109) กล่าวว่าทักษะการฟังเป็นทักษะแรกที่เกิดตามธรรมชาติ และเป็นพื้นฐานที่จะได้รับการพัฒนาเป็นลำดับแรก และเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาด้านทักษะอื่น ๆ บุคคลใดมีความสามารถในการฟังสูง ความสามารถด้านการพูด การอ่านและการเขียนก็ย่อมจะสูงตามไปด้วย

นอกจากนั้น ธัญญา สังขพันธานนท์ (2548: 32-38) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า การฟังเป็นประเด็นแรกในการเรียนรู้ของมนุษย์ทุกคน หากมนุษย์สูญเสียอวัยวะในการฟังตั้งแต่แรกเกิดแล้ว ย่อมเป็นอุปสรรคในต่อการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ทั้งการพูด การอ่าน และการเขียนไปด้วยทั้งหมด นอกจากนี้ ธัญญา สังขพันธานนท์ ได้สรุปความสำคัญของทักษะการฟังไว้ 5 ประเด็น ดังนี้ 1. การฟังเป็นกระบวนการเรียนอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพราะมนุษย์สามารถเรียนรู้

สิ่งต่าง ๆ ด้วยการฟังได้ตลอดเวลา และตลอดชีวิต ทั้งจากคนในครอบครัวและจากสังคมหรือองค์กรที่ตนเองอาศัยอยู่ ซึ่งก่อให้เกิดการจดจำเพื่อนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันกับผู้อื่นในสังคม ได้อย่างถูกต้อง 2. การฟังเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของการคิดและการพูด เพราะการฟังทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้อย่างกว้างขวาง เกิดสติปัญญา และความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ จากการรวบรวมข้อมูล และจากข้อคิดต่าง ๆ เมื่อนำไปรวมกับสิ่งที่ได้ฟังมาแล้วจะทำให้เกิดการจดจำและนำไปสู่การคิด ในระดับสูงขึ้นไปอีก 3. การฟังช่วยเพิ่มความรู้และความบันเทิง นอกจากจะได้รับความรู้และความบันเทิงจาก การฟังสิ่งบันเทิงนั้นเพื่อให้เป็นคนที่ทันสมัยและมีความรู้ความเข้าใจต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวแล้ว ยังทำให้ สงบ และผ่อนคลายความเครียดจากการฟังสิ่งบันเทิงหรือบทเพลงต่าง ๆ ด้วย 4. การฟังเป็นพฤติกรรมของผู้มีมารยาทในการเข้าสมาคม ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อมนุษย์และสังคม เพราะการฟังในวงสนทนานั้น นอกจากจะมีประโยชน์ในการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ยังช่วยสร้างบรรยากาศของความเป็นมิตร การยอมรับและความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันอีกด้วย และ 5. การฟังมีประโยชน์ต่อตนเองและสังคม เพราะการฟังเป็นการพฤติกรรมการรับสารที่มีประโยชน์ ทั้งต่อตนเองและสังคม ในแง่ที่ผู้ฟังสามารถนำความรู้ หรือแง่คิดต่าง ๆ ไปประยุกต์ใช้ได้ ทั้งยังส่งผลให้ตัวผู้ฟังเองได้รับผลดีจากการปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม และสังคมได้รับผลดีทางอ้อม คือ ได้สมาชิกของสังคมที่มีคุณภาพ ซึ่งเป็นการทำให้ปัญหาต่าง ๆ ในสังคมลดน้อยลงไป

จากแนวคิดต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่า การฟังเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์นำไปใช้ในการรับรู้และความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ทำให้เกิดสติปัญญา เกิดความรู้รอบรู้ การฟังเป็นส่วนสำคัญของการคิด และการพูด และเป็นรากฐานในการเรียนรู้และเข้าใจภาษาได้ดี จนสามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การฟังจะเป็นกุญแจสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หากมนุษย์ได้พัฒนาทักษะการฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดแล้ว จะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อทั้งตนเองและสังคมได้เป็นอย่างดี

4.1.3 ลำดับขั้นของทักษะและความสามารถในการฟัง

Valette (1972: 141-142) ได้แบ่งลำดับขั้นของทักษะและความสามารถในการฟังของภาษาต่างประเทศ เป็น 5 ลำดับต่อเนื่องกัน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ทักษะกลไก (Mechanical Skills: Perception) เป็นขั้นที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย ขั้นที่ 2 ความรู้ (Knowledge : Recognition) ขั้นที่ 3 ถ่ายโอน (Transfer : Reception) ขั้นที่ 4 สื่อสาร (Communication : Comprehension) และขั้นที่ 5 วิพากษ์วิจารณ์ (Criticism : Analysis)

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2541: 37) ได้จำแนกความสามารถในการฟังเป็น 5 ลำดับต่อเนื่องกัน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ได้ยินเสียง เนื่องจากว่ากระบวนการฟังจะเริ่มต้นจากการได้ยินเสียงจากแหล่งของเสียงต่างๆ ตามธรรมชาติ ซึ่งแพร่คลื่นเสียงที่มีลักษณะเป็นคลื่นไฟฟ้าผ่านอากาศเข้ามาสู่ประสาทสัมผัสทางหู แล้วประสาทจะรับเสียงเหล่านั้นผ่านเข้าไปสู่ยังสมองของคน ขั้นที่ 2 การรับรู้ เมื่อเสียงผ่านเข้ามาในสมองของคนแล้ว สมองจะจำแนกเสียงออกไปตามลักษณะของโครงสร้างทางไวยากรณ์ของแต่ละภาษา ถ้าหากว่าเป็นเสียงในภาษาที่ผู้ฟังรู้จัก หรือเคยฝึกเรียนรู้นั้น จะทำให้เกิดการรับรู้หรือยอมรับเสียงนั้น แต่ถ้าหากเป็นเสียงในภาษาที่ผู้ฟังไม่รู้จัก หรือไม่เคยฝึกเรียนรู้นั้น เสียงที่ผ่านเข้ามาสู่ประสาทสัมผัสทางหูก็จะไม่เกิดความหมายใดๆ ขั้นที่ 3 ความเข้าใจ เมื่อสมองของคนได้มีการจำแนกเสียงที่ได้ยินว่าเป็นเสียงที่ผู้ฟังรู้จักแล้ว สมองจะพยายามทำความเข้าใจโดยการวิเคราะห์และตีความเสียงที่ได้ยินออกมาเป็นความหมายต่าง ๆ ตามความสามารถทางการใช้ภาษาของผู้ฟังแต่ละคน ขั้นที่ 4 การพิจารณา เมื่อสมองของคนได้มีการแปลเสียงที่ได้ยินออกมาเป็นความหมายต่าง ๆ แล้ว จะนำความหมายต่าง ๆ ที่ได้รับฟัง หรือได้ยินมาพิจารณาโดยใช้วิจารณญาณว่าสารที่ได้รับมานั้นเชื่อถือได้เพียงใด อย่างไร และเป็นประโยชน์ต่อตนเองหรือไม่ ขั้นที่ 5 การนำสารที่ได้รับฟังไปใช้ เมื่อพิจารณาสารที่ได้ฟังเรียบร้อยแล้ว ผู้ฟังจะนำความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการฟังไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองในด้านใดด้านหนึ่งต่อไป

จึงเห็นได้ว่า ความสามารถของการฟังนั้น สามารถจำแนกเป็น 5 ลำดับโดยเริ่มต้นจากการที่ผู้ฟังได้ยินเสียง ลำดับที่ 2 สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน เพื่อก่อให้เกิดการรับรู้ และสามารถตอบสนองได้ ลำดับที่ 3 เป็นขั้นตอนถ่ายโอน โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เคยเรียนเชื่อมโยงความรู้ใหม่ เพื่อความเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่ ลำดับที่ 4 ขั้นที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้ และพิจารณาและตีความสารที่ได้รับมานั้นเชื่อถือและเป็นประโยชน์ต่อตนเองหรือไม่ และลำดับที่ 5 เป็นขั้นตอนสุดท้าย การสังเคราะห์ความเพื่อนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฟังนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนต่อไป

4.1.4 การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟัง

4.1.4.1 รูปแบบการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟัง

P. D. Harris (1988: 2-3) ได้กล่าวเกี่ยวกับรูปแบบการประเมินการฟังว่า ในการประเมินภาษาต่างประเทศ การฟังเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบความเข้าใจของ

ผู้เรียน การประเมินภาษาด้านการฟังทำได้หลายแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการประเมิน ซึ่ง Harris ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการประเมินทักษะภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้ 1. เพื่อสำรวจความพร้อมและพื้นฐานของผู้เรียน 2. เพื่อจัดระดับชั้นเรียนตามความสามารถของผู้เรียน 3. เพื่อพิจารณาความสามารถและข้อบกพร่องทางด้านภาษาของผู้เรียน 4. เพื่อวัดความถนัดทางการเรียนของผู้เรียน 5. เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน และ 6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพทางการสอน

P. D. Harris (1988: 32-49) จึงได้แบ่งการทดสอบความสามารถด้านการฟังเป็น 2 ระดับ ได้แก่ 1. การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียง (Test of sound discrimination) 1.1. การประเมินความสามารถในการจำแนกเสียงในคำโดด ๆ และ 1.2. การประเมินความสามารถในการจำแนกเสียงที่มีอยู่ในบริบท 2. การประเมินความเข้าใจในการฟัง (Test of auditory comprehension) 2.1. การปฏิบัติตามคำสั่ง 2.2. การเลือกคำตอบให้ตรงกับประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า 2.3. บทสนทนา มีการตั้งคำถามเกี่ยวกับบทสนทนานั้น ๆ ตัวเลือกเป็นภาษาเขียน และ 2.4. การบรรยาย เป็นการทดสอบความเข้าใจเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่ใช้ในชีวิตจริง ผู้ฟังต้องจดบันทึกสาระสำคัญเพื่อช่วยในการตอบคำถาม

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2560) ได้อธิบายถึงโครงสร้างข้อสอบวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการฟังว่า แบบสอบทักษะการฟัง มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดความสามารถเกี่ยวกับทักษะการฟังภาษาไทย สำหรับชาวต่างชาตินั้น ข้อสอบจะมีทั้งหมด 36 ข้อ ประกอบไปด้วย 1. การฟังข้อความสั้น ๆ 2. บทสนทนาสั้น ๆ 3. ข่าว หรือรายงานเหตุการณ์ 4. บทความทางวิชาการ สำหรับเนื้อหาที่เกี่ยวกับข้อสอบทักษะการฟัง สำหรับชาวต่างชาตินั้นจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ส่วนบทความทางวิชาการจะเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้กว้าง ๆ ไม่ลงลึกทางสาขาวิชาเฉพาะมากเกินไป สำหรับการทำข้อสอบทักษะการฟัง ผู้เข้าสอบชาวต่างชาติจะได้รับกระดาษคำตอบที่ปรากฏตัวเลือกที่เป็นคำตอบทั้ง 4 ตัวเลือก ในข้อสอบที่เป็นคำถาม ข้อความสั้น ๆ บทสนทนาสั้น ๆ ข่าวสารต่าง ๆ หรือรายงานเหตุการณ์ บทความทางวิชาการนั้น ผู้เข้าสอบต้องฟังจาก CD ที่เจ้าหน้าที่เปิดให้ฟังเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ซึ่งโครงสร้างข้อสอบมีความสอดคล้องกับลักษณะการทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศของสถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) ว่า ลักษณะแบบทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟังออกเป็น จำนวน 50 ข้อ เลือกคำตอบจาก 4 ตัวเลือก เนื้อหา ประกอบด้วย 5 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ประกาศและบทสนทนาขนาดสั้น จำนวน 1-3 เรื่อง ตอนที่ 2 ประกาศและบทสนทนาขนาดกลาง จำนวน 2-3 เรื่อง ตอนที่ 3 ข่าว เหตุการณ์

ทั่วไป หรือบทสารคดี จำนวน 2-3 เรื่อง ตอนที่ 4 บทพูดขนาดกลางแสดงความคิดเห็นหรือบทสัมภาษณ์ 2 คน จำนวน 1-2 เรื่องและตอนที่ 5 บทพูดขนาดยาวแสดงความคิดเห็นหรือบทสัมภาษณ์ 3 คน จำนวน 1 เรื่อง

4.1.4.2 เกณฑ์ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟัง

กระทรวงศึกษาธิการของไทยได้กำหนดเกณฑ์การตัดสินผลวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ ปีพุทธศักราช 2560 โดยแบ่งระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟังออกเป็น 6 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2560) 1. ระดับเริ่มต้น 2. ระดับประถมศึกษาตอนต้น 3. ระดับประถมศึกษาตอนปลาย 4. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 5. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 6. ระดับอุดมศึกษา

นอกจากนั้น สถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(สถาบันภาษาไทยสิรินธร, 2562)ได้กำหนดเกณฑ์แบบทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทย สำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งระดับสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟังออกเป็น 5 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ดังนี้ 1. ระดับดีเด่น ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีความเข้าใจเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องทั่วไป เรื่องเฉพาะทาง เรื่องวิชาการ มีความเข้าใจและสามารถจับความหมายโดยนัยจากการใช้น้ำเสียงของผู้พูดภาษาไทย และสามารถรับรู้และเข้าใจความหมายที่มีความละเอียด มีความรู้เกี่ยวกับสังคม และวัฒนธรรมไทยเป็นอย่างดี รวมทั้งฟังเข้าใจเรื่องตลกและมุขในภาษาไทย และในบริบทที่อาจไม่เอื้อต่อการฟัง 2. ระดับดีมาก ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีความเข้าใจเรื่องยาว ๆ ที่มีเนื้อหาและโครงสร้างทางภาษาไทยที่มีความซับซ้อนจากการฟัง ทั้งในเรื่องทั่วไป เรื่องวิชาการ เรื่องเฉพาะทาง เรื่องยาว ๆ นั้น ซึ่งการฟังนั้นค่อนข้างเป็นลักษณะการพูดที่มีความเร็วกว่าปกติ สามารถจับประเด็นสำคัญและรายละเอียดของเรื่องยาว ๆ ได้จากการฟัง และสามารถเชื่อมโยงเพื่อตีความและเข้าใจความหมายแฝงในภาษาไทยได้จากการฟัง 3. ระดับดี ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังซึ่งเป็นเรื่องที่มีการนำเสนอที่ชัดเจนและพูดด้วยความเร็วปกติ 4. ระดับกลาง ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีความเข้าใจข้อความระดับประโยค และอาจเข้าใจการสนทนาสั้น ๆ หรือเข้าใจเรื่องเล่าสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน และ 5. ระดับฝึกฟัง ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศสามารถฟังเข้าใจคำที่ใช้บ่อย และการฟังการซ้ำหรือประโยคแบบท่องจำได้ สามารถฟังคำถามสั้น ๆ มีโครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน สามารถ

ฟังเข้าใจคำสั่งที่ใช้ บ่อย ๆ และวลีที่แสดงมารยาททางสังคมที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน การฟังต้องอาศัยความเข้าใจและชัด และใช้ภาษามาตรฐาน

จากการศึกษารูปแบบและเกณฑ์ประเมินระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการฟัง สรุปได้ว่าการประเมินความสามารถในการฟัง จำเป็นต้องอาศัยแบบทดสอบ เพื่อวัดและประเมินความเข้าใจที่ได้ฟังเป็นประเด็นหลัก รวมทั้งความเข้าใจในรายละเอียดของสิ่งที่ฟัง การเดาความหมายจากบริบท การคาดคะเนของเหตุการณ์ ตลอดจนการระบุลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่ฟัง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ปรับประยุกต์ใช้เกณฑ์ประเมินทักษะการฟังดังกล่าวไปกำหนดเกณฑ์และตัวบ่งชี้ความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านการฟังของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน และประยุกต์ใช้รูปแบบ และลักษณะโครงสร้างแบบประเมินทักษะการฟังของสำนักทดสอบทางการศึกษา (2560) และสถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) ที่กล่าวไว้ข้างต้นมากำหนดลักษณะโครงสร้างแบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟังของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานจำนวน 10 ข้อ 10 คะแนนโดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกคำตอบ (Multiple Choice) มี 4 ตัวเลือก เนื่องจากแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกคำตอบ (Multiple Choice) เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง โดยกำหนดข้อที่ถูกต้องไว้ชัดเจน เกณฑ์การให้คะแนนเหมือนกัน การตรวจให้คะแนนสะดวกรวดเร็ว และใช้เวลาในการทำแบบทดสอบน้อย รวมทั้งยังสามารถถามได้ครอบคลุมเนื้อหาหลาย ๆ ด้าน

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง
ให้นักศึกษาดูและฟัง VDO แล้วเลือกคำตอบให้ถูกต้อง (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. ตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่เปิดให้บริการเมื่อไร ()

A. ต้นปี ค.ศ 2019	B. ต้นปี ค.ศ 2015
C. ต้นปี ค.ศ 2016	D. ต้นปี ค.ศ 2018
2. ตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่ก่อสร้างเมื่อไร ()

A. เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2013	B. เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2013
C. เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2013	D. เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2013
3. การออกแบบและก่อสร้างของตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่ได้มาตรฐาน LEED ระดับใด ()

A. ระดับเซอร์ติไฟด์	B. ระดับโกลด์
---------------------	---------------

C. ระดับแพลทินัม

D. ระดับซิลเวอร์

4. มาตรฐาน LEED ออกโดยสถาบันใด

A. สถาบันสถาปนิกเขียวแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

B. สถาบันสิ่งแวดล้อมสีเขียวแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

C. สถาบันผู้นำอาคารสีเขียวแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

D. สถาบันพลังงานสีเขียวแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

5. อาคารบางส่วนได้ออกแบบผนังเป็น 2 ชั้นเพื่ออะไร

A. ระบายน้ำ

B. ระบายความร้อน

C. ระบายอากาศ

D. ระบายความชื้น

6. การออกแบบของตึกตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่มีลักษณะเป็นอย่างไร

A. เป็นรูปนกฮูก

B. เป็นรูปกา

C. เป็นรูปปลา

D. เป็นรูปปาก

7. ตราประจำตลาดหลักทรัพย์มีความหมายอย่างไร

A. ความซบเซาของ 2 สิ่งที่เป็นคู่

B. รูปปลาว่ายเวียน

C. ความสมดุลของ 2 สิ่งที่เป็นคู่

D. ความคึกคักของ 2 สิ่งที่เป็นคู่

8. ตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่ประกอบด้วยอาคารอะไรบ้าง

A. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารบริการ

B. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารบริหาร

C. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารพิพิธภัณฑ์

D. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารห้องสมุดมารวย

9. พิพิธภัณฑ์เรียนรู้การลงทุนหรืออินเวสต์สตอรี (INVESTORY) ตั้งอยู่ที่อาคารใด

A. อาคารสำนักงาน

B. อาคารห้องสมุดมารวย

C. อาคารจอดรถ

D. อาคารบริการแก่สาธารณชน

10. พิพิธภัณฑ์เรียนรู้การลงทุนเปิดให้บริการวันไหนบ้าง

A. วันจันทร์ถึงวันอาทิตย์

B. วันจันทร์ถึงวันเสาร์

C. วันจันทร์ถึงวันศุกร์

D. วันอังคารถึงวันอาทิตย์

11. ธนาคารกรุงเทพดำเนินการ _____ ทุกช่องทางอย่างต่อเนื่อง

A. ต่อยอดการให้บริการ

B. ธุรกิจ

C. นวัตกรรม

D. ขยายการให้บริการ

12. ธนาคารกรุงเทพ เพื่อตอบใจทยไ้ไฟฟสไ้ดลที่ทันสมัยของ _____
 A. ปีวอลเล็ทแอปพลิเคชัน B. สังคมไร้เงินสด
 C. คิวอาร์โค้ดเพย์เมนต์ D. พร้อมเพย์
13. คิวอาร์โค้ด เพย์เมนต์ เป็นมิติใหม่ของระบบ _____
 A. ปีแบงก์กิ้ง B. เคแบงก์กิ้ง
 C. เอสแบงก์กิ้ง D. เอ็มแบงก์กิ้ง
14. พร้อมเพย์ คิวอาร์โค้ด เป็นการชำระเงินผ่าน _____
 A. เงินสด B. เอ็มแบงก์กิ้ง
 C. บัตรเครดิต D. บัตรเดบิต
15. ปี วอลเล็ท แอปพลิเคชันแอปสำหรับนักช้อปที่ไม่ชอบ _____
 A. บัตรเครดิต B. บัตรเดบิต
 C. พกบัตรติดตัว D. เสียค่าธรรมเนียม
16. ปี เมอแซนท์ แอปพลิเคชัน ทางเลือกสำหรับร้านค้าที่ไม่สะดวก _____
 A. ชำระเงินสด B. ติดตั้งเครื่องรูดบัตร
 C. ผ่านบัตรเครดิต D. ผ่านบัตรเดบิต
17. ธนาคารกรุงเทพจะช่วยลูกค้าค้นหาโอกาสและ _____ ทั้งในประเทศและระดับ
 ภูมิภาค
 A. สำรวจตลาดใหม่ๆ B. ธุรกิจใหม่ๆ
 C. พันธมิตรใหม่ๆ D. ธนาคารใหม่ๆ
18. ธนาคารกรุงเทพจะเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการ _____ ผ่านความร่วมมือระหว่าง
 เครือข่าย สาขาที่ครอบคลุมทั้งในและต่างประเทศ
 A. ธุรกิจทางการเงิน B. เออีซีเทรด เอ็กซ์เพรส
 C. เอเซีย เซมเดย์ ทรานสเฟอร์ D. เสวนานุกรมความรู้
19. บริการ เออีซี เทรด เอ็กซ์เพรส ช่วยให้ _____ ที่มีคู่ค้าในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
 A. ประเทศไทยและภูมิภาค B. ธนาคารและลูกค้า
 C. ผู้นำเข้าและส่งออก D. นักธุรกิจและลูกค้า

20. บริการ เอเชีย เซมเดย์ ทรานสเฟอร์ ช่วยให้ลูกค้าสามารถโอนเงินสกุลเงินบาท หรือ_____ให้แก่ลูกค้าที่อยู่ในกลุ่มประเทศเอเชียได้ในวันเดียวกัน

A. เงินหยวนจีน

B. เงินดอลลาร์สหรัฐ

C. เงินยูโร

D. เงินดอลลาร์ฮ่องกง

4.2 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูด

4.2.1 ความหมายและความสำคัญของการพูด

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษา เป็นทักษะที่มีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ เนื่องด้วยการพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนความรู้ ความรู้สึกนึกคิดและความเข้าใจ ตลอดจนเพื่อการโน้มน้าวให้ผู้ฟังเข้าใจในจุดมุ่งหมายที่ผู้พูดต้องการทำ การสื่อสาร (กาญจนา มีศิลปวิทย์, 2557: 7) การพูดยังมีความสำคัญในการสร้างมิตรและความรู้สึกที่ดีต่อกัน เพราะการพูดทำให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และเป็นทักษะที่มนุษย์จำเป็นต้องใช้ติดต่อสื่อสาร เพื่อความเข้าใจซึ่งกันและกัน และมีส่วนทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการประกอบกิจการงานต่าง ๆ ธนรัชฏ์ ศิริสวัสดิ์ (2554: 7) จากนั้นยังมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการพูดดังนี้

Rebecca M. Valette (1977: 120) ได้อธิบายเกี่ยวกับการพูดไว้ว่า การพูดมิได้เป็นการออกเสียงคำ พูดและการออกเสียงสูงต่ำ ในประโยคเท่านั้น แต่ผู้พูดต้องทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด รวมทั้งผู้พูดต้องเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ Tsitsopoulou (1992: 56) ได้กล่าวถึงการพูดว่า การพูดมิใช่การออกเสียงตามโครงสร้างของประโยคเท่านั้น แต่ยังคงต้องอาศัยความรู้และความเข้าใจ รวมทั้งการแสดงความรู้สึกที่เหมาะสมด้วย

Paulston (1994: 33) ได้อธิบายไว้ว่า การพูดสื่อสาร คือ การปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาตามกาลเทศะและเหมาะสมกับกฎเกณฑ์ทางสังคม เนื่องด้วยการพูดสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป มีการโต้ตอบสิ่งที่ได้ยิน เกิดการปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

D Byrne (1986: 9)ให้ความหมายของการพูดว่า เป็นกระบวนการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับรู้ (Receive skill) ของผู้ฟัง และทักษะการผลิตภาษา (Productive skill) ของผู้พูด โดยผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัส (Encode) เพื่อสื่อเจตนาและความต้องการในขณะที่ผู้ฟังจะถอดรหัส (Decode) หรือตีความของสารนั้น โดยอาศัยความซ้ำซ้อน (Redundancy) ของภาษา

พูด ความรู้เรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในประโยค ภาษาท่าทาง ซึ่งปัจจัยดังกล่าวมีส่วนช่วยในการตีความในสารนั้นให้ตรงตามเจตนาของผู้พูด

ธนัญญ์ ศิริสวัสดิ์ (2554: 7) ได้สรุปความหมายการพูดไว้ว่า การพูด หมายถึงการสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ โดยใช้เสียง ภาษา ท่าทาง สีหน้า แววตา และสัญลักษณ์อื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจ และเกิดการตอบสนอง

ผะอบ ไปชะกะฤษณะ (2554: 116) ให้กล่าวว่า การพูด หมายถึง ส่งสารให้กับผู้อื่นทราบความประสงค์ของผู้พูดจนได้รับความสำเร็จสมความมุ่งหมายของผู้พูด กล่าวได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารของผู้พูดเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้สาร เกิดความเข้าใจตรงกัน และเกิดการตอบสนองตามจุดประสงค์ของผู้พูด

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องด้วยการพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ทางภาษาตั้งแต่บุคคล 2 คนขึ้นไป เพื่อการแลกเปลี่ยนความรู้ ความรู้สึกนึกคิดและเกิดความเข้าใจตรงกัน และเกิดการตอบสนองตามจุดประสงค์ของผู้พูด การพูดจะมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดต้องมีความรู้เกี่ยวกับถ้อยคำ น้ำเสียง ไวยากรณ์ และวัฒนธรรม เพื่อให้การส่งสารโดยการพูดนั้นเหมาะสมกับความหมายที่ต้องการ รวมทั้งการแสดงปฏิริยาอาการต่างต้องสอดคล้องกับกาลเทศะ

4.2.2 องค์ประกอบในการพูด

P. D. Harris (1988: 81-82) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการพูดประกอบด้วย 5 ประการ ดังนี้ ประการที่ 1. การออกเสียงในการพูด (Pronunciation) ผู้พูดต้องออกเสียงพยัญชนะสระให้ถูกต้อง การออกเสียงคำ ประโยค และคำควบกล้ำต่างๆ นั้นต้องให้ความสำคัญในการเน้น น้ำเสียงหนักและน้ำเสียงเบา 2. การใช้ไวยากรณ์ในการพูด (Grammar) ผู้พูดต้องใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษา หรือไวยากรณ์ของภาษา 3. การใช้คำศัพท์ในการพูด ผู้พูดต้องเลือกใช้คำศัพท์ที่หลากหลาย และถูกต้องตามบริบท 4. ความคล่องในการใช้ภาษาในการพูด (Fluency) ผู้พูดต้องใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างว่องไว และคล่องแคล่ว และ 5. ความสามารถในการจับใจความในการพูด (Comprehensibility) ผู้พูดสามารถจับใจความ และเรียบเรียงของข้อมูลต่างๆ แล้วนำมาพูดเพื่อการโต้ตอบในบริบทการสื่อสาร ทำให้ดำเนินกิจกรรมต่อไปได้อย่างราบรื่น

Underhill (2000: 2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดว่ามีองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้ 1. ผู้พูด (Speaker) 2. ข้อความ (Message) และ 3. ผู้ฟัง (Listener)

สรุปได้ว่า องค์ประกอบในการพูดต้องประกอบด้วย ผู้ส่งสารหรือผู้พูด สารหรือข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งผู้ฟังหรือผู้รับสาร ซึ่งการพูดให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดต้องใช้น้ำเสียง กริยาท่าทาง และคำศัพท์ และคำประโยคถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์และโอกาสต่าง ๆ

4.2.4 การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูด

4.2.4.1 รูปแบบการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูด

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2560) ได้อธิบายถึงโครงสร้างข้อสอบวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดว่า แบบสอบทักษะการพูด มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดความสามารถด้านทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยพิจารณาความสามารถของผู้เข้าสอบใน 3 ด้าน คือ 1) ลักษณะการพูด 2) การตอบคำถาม และ 3) การเลือกใช้ภาษา โดยการทดสอบทักษะการพูดนี้จะมีกรรมกร 2 ท่าน ชักถามผู้เข้าสอบในประเด็น (Issue) ที่ถูกตั้งขึ้น เพื่อการสนทนาพูดคุยกับผู้เข้าสอบ และใช้เวลาในการพูดคนละประมาณ 10 นาที

สถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) ได้อธิบายลักษณะการทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศว่า ลักษณะแบบทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูดเป็น สนทนากับผู้ทดสอบ 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 สนทนากับผู้ทดสอบ ตอนที่ 2 พูดรายงานและแสดงความคิดเห็น (พูดคนเดียว) ตอนที่ 3 สัมภาษณ์ผู้ทดสอบและสรุปข้อมูล โดยใช้เวลาในการสอบประมาณ 40 นาที

4.2.4.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูด

Heaton (1990: 98) จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 6 ระดับ ดังนี้ 1. ระดับไม่สามารถพูดได้ 2. ระดับสามารถใช้ภาษาในการพูดได้เล็กน้อย 3. ระดับสามารถใช้ภาษาในการพูดเกือบน่าพอใจ 4. ระดับสามารถในใช้ภาษาในการพูดได้ค่อนข้างดี 5. ระดับสามารถการใช้ภาษาในการพูดได้ดี และ 6. ระดับใช้ภาษาได้อย่างยอดเยี่ยม

กระทรวงศึกษาธิการของไทยได้กำหนดเกณฑ์การตัดสินผลวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ ปีพุทธศักราช 2560 โดยแบ่งระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูดออกเป็น 6 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2560) 1. ระดับเริ่มต้น 2. ระดับประถมศึกษาตอนต้น 3. ระดับประถมศึกษาตอนปลาย 4. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 5. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 6.

ระดับอุดมศึกษา การพูดภาษาไทยด้วยสำเนียงใกล้เคียงกับคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นเจ้าของภาษา การพูดภาษาไทยมีความชัดเจน ฉะฉาน และมั่นใจ พูดตอบคำถาม และพูดแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่างๆ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ และครบถ้วน สามารถให้เหตุผลในการสนับสนุนคำตอบได้ตรงตามประเด็น สามารถพูดภาษาไทยเพื่อการวิพากษ์วิจารณ์ตามประเด็นต่างๆ ได้อย่างสมเหตุสมผลและสร้างสรรค์ การใช้ภาษาไทยในการพูดหัวเรื่องต่างๆ สามารถสอดคล้องกับหลักการ แนวคิด หรือทฤษฎี สื่อความหมายของคำ วลี ประโยค และถ้อยคำสำนวนได้ถูกต้อง ตรงตามประเด็นของบริบท มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน สละสลวย ตามหลักภาษาไทย สามารถการใช้ภาษาไทยในการพูดเหมาะสมกับโอกาส และบุคคล

สถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์ (สถาบันภาษาไทยสิรินธร, 2562) ได้กำหนดเกณฑ์แบบทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทย สำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งระดับสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูดออกเป็น 5 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1. ระดับดีเด่น ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศสามารถพูดสนทนาได้ สามารถใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาไทยได้ถูกต้องแม่นยำ การใช้ภาษาไทยได้เหมาะสมกับผู้ฟัง รู้จักใช้กลวิธีในการพูดภาษาไทยในการแนะนำ โน้มน้าวผู้ฟัง สามารถใช้ภาษาไทยในการพูดแสดงความคิดเห็นในฐานะตัวแทนของหน่วยงานได้ สามารถใช้ภาษาไทยในพูดเจรจาประนีประนอม แสดงจุดยืนได้อย่างแจ่มแจ้ง สามารถทำหน้าที่เป็นล่ามอย่างไม่เป็นทางการได้ รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของชนชาติไทยได้ 2. ระดับดีมาก ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศสามารถพูดสนทนากับคนไทยได้อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถพูดโต้ตอบได้ทันทีทั้งในเรื่องนามธรรมและไม่ใช่นามธรรม สามารถพูดอธิบายเรื่องทางการเมือง สังคม วิชาการหรือ วิชาชีพอย่างละเอียด และสามารถสรุป และตั้งสมมุติฐานเรื่องต่างๆ ได้ สามารถพูดแสดงทัศนะและสนับสนุนหรือคัดค้านเรื่องต่างๆ ได้ สามารถเรียงลำดับความคิดและพูดเชื่อมโยงความคิดได้ดี การใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคในการพูดในชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง อาจมีความบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนไปบ้าง 3. ระดับดี ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศสามารถพูดสนทนากับคนไทยในบริบทที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการได้ สามารถเล่าเหตุการณ์ทั่วไปในปัจจุบันได้ สามารถพูดแสดงความเห็นในเรื่องเฉพาะที่ตนเองถนัดหรือคุ้นเคยได้อย่างมั่นใจ การพูดภาษาไทยจะทำให้ผู้สนทนาที่เป็นคนไทยเข้าใจได้ดี อาจมีความบกพร่องด้านการพูดสนทนายังไม่คล่องตัว แต่ก็สามารถใช้กลวิธีทางภาษาร่างกาย หรือภาษาอื่นๆ ทำให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้ 4. ระดับกลาง ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศสามารถ

พูดสนทนาตัวต่อตัวและสามารถใช้ภาษาไทยพูดโต้ตอบกับคนไทยได้รู้เรื่องในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน สามารถรู้จักใช้กลวิธีทางภาษาขั้นต้นเพื่อให้การพูดสนทนานั้นดำเนินต่อไปได้โดยไม่ติดขัด และ 5. ระดับฝึกพูด ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีข้อจำกัดในการใช้ภาษาไทยในการพูดในชีวิตประจำวัน ลักษณะของการใช้ภาษาไทยในการพูดนั้นมักเป็นภาษาไทยที่ท่องจำมาเท่านั้น

จากการศึกษารูปแบบและเกณฑ์ประเมินระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการพูดที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การประเมินทักษะการพูดมีหลายระดับและหลายสถานการณ์ ดังนั้นการประเมินทักษะการพูดต้องพิจารณาจากจุดประสงค์ของการพูดเรื่องที่จะพูด และความสามารถในการใช้ภาษาของผู้พูดว่าอยู่ในระดับใด ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การพูดขัดถ้อยคำเพียงใด สื่อความหมายได้ตรงตามเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงประยุกต์ใช้เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดของ (Heaton, 1990) (Heaton, 1990) (สถาบันภาษาไทยสิรินธร, 2562) (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2560) ไปกำหนดเกณฑ์และตัวบ่งชี้ความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านการพูดของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน และประยุกต์ใช้รูปแบบและลักษณะโครงสร้างแบบประเมินทักษะการพูดของสำนักทดสอบทางการศึกษา (2560) และสถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) มากำหนดลักษณะโครงสร้างแบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟังของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานจำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน ผู้สอบจะต้องพูดตอบคำถาม โดยพิจารณาความสามารถทางภาษาในการออกเสียง การเลือกใช้คำ จำนวน รูปประโยคที่เหมาะสมในการสื่อสารของผู้เข้าสอบ และการพูดที่แสดงความเข้าใจถึงการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในสถานการณ์ต่าง ๆ

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด

ให้นักศึกษาตอบคำถามของบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วจับคู่ฝึกพูดสนทนา

1. A: ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยตั้งอยู่ที่ไหน และเปิดให้บริการเมื่อไรคะ

B:

2. A: ดูลักษณะการออกแบบของตึกอาคารที่ทำการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยไม่เหมือนอาคารทั่วไปเลยใช่ไหมคะ

B:

3. A: ปลาตู้อุปมาหมายถึงอะไรคะ
B:
4. A: กลุ่มอาคารตลาดหลักทรัพย์ประกอบด้วยอาคารอะไรบ้างคะ
B:
5. A: ได้ยินว่าตลาดหลักทรัพย์มีพิพิธภัณฑ์เรียนรู้การลงทุนที่ทันสมัยมากใช่ไหมคะ
B:
6. A: ห้องสมุดตลาดหลักทรัพย์เป็นอย่างไร และมีหนังสืออะไรบ้างคะ
B:
7. A: เห็นหน้าตึกอาคารตลาดหลักทรัพย์ติดป้าย “LEED” คือรางวัลอะไรคะ
B:
8. A: อาคารตลาดหลักทรัพย์ได้มาตรฐาน LEED ใช่ไหมคะ
B:
9. A: เห็นอาคารตลาดหลักทรัพย์มีการออกแบบโครงสร้างและการใช้นวัตกรรมทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยนะคะ
B:
10. A: ทำไมจึงกล่าวว่าอาคารตลาดหลักทรัพย์เป็นอาคารประหยัดพลังงานคะ
B:
11. A: การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกธุรกิจ ทำให้ภาคเอกชนไทยต้องทำอะไรบ้างคะ
B:
12. A: ธนาคารกรุงเทพได้ดำเนินการต่อยอดการให้บริการทุกช่องทางอย่างต่อเนื่อง เพื่อตอบ
โจทย์สิ่งใดคะ
B:
13. A: พร็อมเพย์ หมายถึงอะไรคะ
B:
14. A: บี วอลเล็ท แอปพลิเคชัน หมายถึงอะไรคะ
B:
15. A: บี เมอแซนซ์ แอปพลิเคชัน หมายถึงอะไรคะ
B:

16. A: คิวอาร์โค้ด เพย์เมนต์ ออนไลน์ อีดีซี หมายถึงอะไรคะ

B:

17. A: บีชพร้อมเพย์ หมายถึงอะไรคะ

B:

18. A: ธนาคารกรุงเทพมุ่งมั่นในหน้าที่เชื่อมโยงลูกค้าในประเทศสู่โลกกว้าง หมายถึงอะไรคะ

B:

19. A: บริการ เออีซี เทรด เอ็กซ์เพรส หมายถึงอะไรคะ

B:

20. A: เอเซีย เซมเดย์ ทรานสเฟอร์ หมายถึงอะไรคะ

B:

4.3 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่าน

4.3.1 ความหมายของการอ่าน

Rumelhart (1977: 9) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการเข้าใจภาษาเขียน ซึ่งเริ่มจากการกวาดสายตาดำเนินตัวอักษรต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษ และจบลงด้วยการมีแนวความคิดเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้เขียนมีความปรารถนาที่จะสื่อความ ทักษะของการอ่านนั้น จะต้องมีความสามารถในการทำความเข้าใจข้อความในรูปแบบของวากยสัมพันธ์ (Syntax) ความหมาย (Semantics) และความเหมาะสมในการใช้ภาษา เพื่อการตีความให้ถูกต้อง ซึ่งข้อความที่อ่านนั้นจะมีการปฏิสัมพันธ์กันในขณะที่ผู้ที่กำลังอ่าน ซึ่งแนวคิดสอดคล้องกับ Tricia Hedge (2011:189) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำ และ ประโยค ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถถอดรหัส มีความเข้าใจภาษาที่ใช้ในเนื้อหาได้ กล่าวคือ ความเข้าใจทางภาษาศาสตร์

Lapp (1986: 24)กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การอ่านสามารถแบ่งออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับกระบวนการแปรหัสจากอักษรเป็นเสียง และระดับกระบวนการรับความหมายจากตัวอักษร หรือเรียกในอีกแง่หนึ่งว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านต้องรับรู้ แปลความ ตีความ เข้าใจความหมาย ตั้งสมมติฐาน และประเมินสิ่งที่ได้อ่าน

Herrmann (1988: 24-28) ได้อธิบายความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความอย่างมีเหตุผล กล่าวคือ ในการอ่านผู้อ่านจะใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่มา

ช่วยในการคาดคะเนเนื้อหาที่อ่านและประเมินความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน โดยการเดาความหมายของคำศัพท์ที่ ตีความอย่างมีเหตุผลจากบริบท และใช้เหตุผลนั้นมาสรุปเนื้อหาของบทอ่าน

Day (2005: 12-15) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสร้างความเข้าใจความหมายจากข้อความที่เขียนหรือพิมพ์ ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการความคิดเชื่อมโยงข้อความหรือข้อมูลที่อ่านกับ ประสบการณ์เดิม เพื่อให้เข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545: 88-89) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคและข้อความ ตามลำดับขั้นของการอ่าน 4 ขั้น คือ 1) การแปลความของสัญลักษณ์ที่ปรากฏในสาร 2) การทำความเข้าใจความหมายของคำ ประโยค และข้อความ 3) การจับใจความสำคัญและแนวคิดของผู้เขียน และ 4) กระบวนการคิดที่เกิดขึ้นขณะทำความเข้าใจสัญลักษณ์

จากความหมายของการอ่านที่นักการศึกษาที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านคือ กระบวนการในการแปลความ การตีความ และการเข้าใจภาษาที่เขียน การอ่านจะต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่าน การอ่านจะต้องอาศัยความสามารถในการรับรู้ การสังเกต การจำแนก การวิเคราะห์ความหมายของคำ ประโยค และข้อความ เพื่อสามารถถอดรหัสความหมายภาษา และทำให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน หากผู้อ่านมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน จะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสื่อสารได้

4.3.2 ความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ความเข้าใจในการอ่านจะเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการอ่าน ดังนั้นการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ จะต้องพัฒนานักศึกษาจีนให้มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

Shepherd (1973:78) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถของผู้อ่านที่จะใช้ความคิดติดตามข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ โดยผู้อ่านต้องเข้าใจภาษาที่ใช้ของผู้เขียน และตีความสิ่งที่อ่านให้ตรงกับความต้องการของผู้เขียน ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับ Smith (1988: 84) ได้กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถของผู้อ่านในการตีความ และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านตรงตามความต้องการของผู้เขียน

Doctorow (1978: 109-118) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านนำความทรงจำและประสบการณ์เดิมมาใช้เพื่อช่วยสร้างความหมายในสิ่งที่อ่าน

M. Finocchiaro, & Sako, S (1983: 14-15) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในข้อความ อ่านเรื่องแล้วสามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อย สามารถสรุปตีความ และเข้าใจความหมายแฝงได้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจ คำศัพท์ วลี โครงสร้างประโยค รวมถึงความสามารถในการเชื่อมโยงของเนื้อเรื่องที่อ่าน เพื่อจับใจความสำคัญ ลำดับความ ขยายความ เหตุการณ์ และการตีความจากเรื่องที่อ่าน โดยใช้กระบวนการคิด ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการอ่านเพื่อทำความเข้าใจจะเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพ

4.3.3 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

Smith (1988: 86-91) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของการอ่านประกอบด้วยของความเข้าใจในการอ่านไว้มี 5 ประเด็นดังนี้ 1. ประสบการณ์พื้นฐานของผู้อ่าน (Background Experience) ซึ่งเป็นประสบการณ์หรือภูมิหลัง ช่วยให้อ่านนำประสบการณ์เดิมมาช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในเหตุการณ์และความรู้สึกต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี 2. ความสามารถทางด้านภาษา (Language Abilities) ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถ เข้าใจโครงสร้างส่วนลึกในภาษาได้ดีมีความรู้ทางภาษาเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน 3. ความสามารถในการคิด (Thinking Abilities) จะขึ้นอยู่กับพัฒนาทางด้านสติปัญญา ตลอดจนโอกาสที่จะให้เหตุผลของผู้อ่าน เพื่อให้มีความคิดรวบยอด สามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ ได้เป็นอย่างดี สามารถตีความ วิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Thinking) ได้ 4. เจตคติที่มีต่อการอ่าน (Affection: Interests, Motivation, Attitude, Beliefs, Feeling) มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านและช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น และ 5. จุดประสงค์ในการอ่าน (Reading Purpose) ช่วยให้เข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น เป็นการอ่านที่สนุก รวดเร็ว และง่ายขึ้นต่อความเข้าใจในการอ่าน

Williams (1994: 46-49) กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านดังต่อไปนี้ 1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the Writing System) 2. ความรู้ในเรื่องของภาษา (Knowledge of the Language) 3. ความสามารถในการตีความ (Ability to Interpret) 4. ความรู้รอบตัว (Knowledge of the World) และ 5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for Reading and Reading Style)

จากแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า สิ่งที่จะพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจให้มีประสิทธิภาพนั้น ต้องอาศัยความรู้ และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ความสามารถด้านความรู้ภาษา และความสามารถในการนำพื้นฐานของความรู้เดิมมาทำความเข้าใจกับบทอ่าน และผสมผสานกับความรู้ใหม่จากการอ่านให้เกิดประสิทธิภาพ

4.3.4 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ระดับความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญต่อความสามารถในการอ่าน มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจดังนี้

Raygor (1985: 230) ได้กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วย 3 ระดับ คือ 1. ความเข้าใจในระดับตัวอักษร 2. ความเข้าใจในระดับตีความหมาย และ 3. ความเข้าใจในระดับนำไปใช้

ทิพพิดี อ่องแสงคุณ (2535: 40) ได้กล่าวว่า ทักษะการอ่านย่อมมีระดับความยากง่ายซึ่งจำแนกความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ 4 ลำดับ ได้แก่ 1 การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) ในลำดับนี้เป็นการอ่านเนื้อเรื่องแบบง่าย ๆ และเป็นการอ่านเพื่อจับใจความที่ปรากฏอย่างชัดเจนในเนื้อเรื่องเท่านั้น ลำดับที่ 2 การอ่านตีความ (Interpretation) ในลำดับนี้ผู้อ่านสามารถคาดเดาว่าประเด็นหลักที่เป็นใจความของเรื่องนั้นๆ ได้ แม้ว่าในเรื่องนั้นอาจจะไม่ได้เล่าไว้อย่างชัดเจนว่าประเด็นหลักและใจความของเรื่องนั้นๆ เป็นอย่างไร แต่สามารถอาศัยการตีความจากเหตุผลในเนื้อเรื่องที่อ่านก็สามารถเข้าใจใจความของเรื่องนั้นๆ ได้ ลำดับที่ 3 การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) ในลำดับนี้เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีการวิเคราะห์ และประเมินผลจากการอ่านว่า ตัวละครในบทละครเรื่องที่ทำนั้น มีลักษณะอย่างไร ใครเป็นคนดี แล้วใครเป็นชั่วร้าย ส่วนเนื้อหาของบทละครเรื่องมีข้อเตือนใจอย่างไร ลำดับที่ 4 การอ่านขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) ในลำดับนี้เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องเกิดความคิดใหม่ๆ และสามารถจินตนาการได้อย่างกว้างไกล ผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็น และแนวทางในการแก้ปัญหาจากเรื่องที่อ่าน

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสามารถจำแนกเป็น 4 ระดับ ตามลำดับความยากง่ายของการอ่านคือ ระดับที่ 1 ความเข้าใจในความรู้พื้นฐาน เช่น ตัวอักษร คำ วลี และประโยค ระดับที่ 2 ความเข้าใจในการตีความ ระดับที่ 3 ความเข้าใจในการวิเคราะห์และวิจารณ์ ระดับที่ 4 ความเข้าใจในการสร้างสรรค์ หรือการนำไปใช้

4.3.5 การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่าน

4.3.5.1 รูปแบบการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

Madsen (1983: 89-92) ได้กล่าวถึงการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ได้ดังนี้ ได้ดังนี้ 1. การประเมินการอ่านเพื่อความเข้าใจในขั้นพื้นฐาน ควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ 1.1 การใช้รูปภาพ 1.2 การใช้วลี หรือประโยค 1.2.1 ไม่ควรกำหนดคำตอบที่ผู้ตอบสามารถตอบได้ หรือไม่ 1.2.2 ไม่ควรใช้คำถามที่มีเนื้อหาที่ทำให้เกิดความลำเอียง และ 1.2.3 การกำหนดตัวเลือกต้องชัดเจนไม่กำกวม 1.3 การประเมินความเข้าใจในบทอ่าน 2. การประเมินการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับกลางถึงระดับสูง 2.1 การประเมินแบบใช้ข้อความที่มีตัวเลือก เหมาะสำหรับการวัดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมีความยาวประมาณ 100-300 คำขึ้นไป และ 2.2 การประเมินแบบโคลสที่มีตัวเลือก (multiple-choice cloze)

M. Finocchiaro, & Sako, S (1983: 16-17) ได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบที่ใช้ประเมินผลความเข้าใจในการอ่านภาษาต่างประเทศ ที่นิยมใช้มี 2 แบบคือ 1. แบบทดสอบอัตนัย (Subjective Test) เพื่อให้ผู้ตอบบรรยายแสดงความรู้หรือแสดงความคิดเห็นของตน และ 2. แบบทดสอบปรนัย (Objective Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่ เป็นต้น นอกจากนี้ M. Finocchiaro, & Sako, S (1983: 16-17) ยังได้เสนอแนวทางในการวัดและประเมินผลความเข้าใจในการอ่านว่า ควรครอบคลุมถึงสิ่งต่อไปนี้ 1. คำศัพท์ การเดาคำศัพท์จากข้อความบริบทที่อยู่รอบ ๆ เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสม 2. ใจความสำคัญ หรือใจความหลักของเรื่องที่อ่าน 3. รายละเอียดของเนื้อเรื่องที่อ่าน 4. การสรุปเรื่องและการตีความที่ปรากฏโดยนัย หรือที่ไม่ปรากฏอยู่ในข้อความ 5. อารมณ์ ความรู้สึก และเจตนาของผู้อ่าน 6. ความสัมพันธ์ของข้อความหรือประโยคที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่อง และ 7. โครงสร้างของประโยคโดยการแปลความประโยค หรือการเลือกประโยคที่มีความหมายใกล้เคียงกับประโยคที่กำหนดมาให้

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2560) ได้อธิบายถึงโครงสร้างข้อสอบวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่านว่า แบบทดสอบการอ่าน มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดทักษะการอ่านของผู้เข้าสอบ โครงสร้างข้อสอบการอ่านประกอบด้วยข้อสอบจำนวน 35 ข้อ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก เนื้อหาข้อสอบการอ่านจะเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยเนื้อเรื่องที่นำมาเป็นบทอ่านจะมีความหลากหลาย เช่น ข้อความสั้น ๆ ข่าว บทความ สารคดีจากหนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสารและตำรา เป็นต้น ลักษณะแบบทดสอบทักษะการอ่าน เป็น

การอ่านเพื่อจับใจความ ข้อมูล ข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่าน การอ่านเพื่อตีความ ข้อคิดเห็น จุดมุ่งหมายของผู้เขียน สรุปสาระสำคัญ เป็นต้น ข้อสอบใช้เวลาสอบ 50 นาที เมื่อหมดเวลาจะต้องหยุดทำในส่วนนี้ทันที

สถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) ได้อธิบายถึงลักษณะแบบทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่านว่า ลักษณะแบบทดสอบทักษะการอ่านประกอบด้วยข้อสอบจำนวน 50 ข้อ เป็นข้อสอบแบบเลือกคำตอบจาก 4 ตัวเลือก เนื้อหาประกอบด้วย 5 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ป้าย ประกาศขนาดสั้น จำนวน 1-3 เรื่อง ตอนที่ 2 ประกาศขนาดกลาง จำนวน 2-3 เรื่อง ตอนที่ 3 ข่าว เหตุการณ์ทั่วไป ความยาวขนาดกลางสารคดี หรือบทอ่านให้ความรู้ จำนวน 2-3 เรื่อง ตอนที่ 4 บทความแสดงความคิดเห็น จำนวน 1-2 เรื่อง ตอนที่ 5 บทวิเคราะห์ข่าว บทบรรณาธิการ บทความในวารสารวิชาการ จำนวน 1 เรื่อง 1 โดยมีจุดมุ่งหมายต้องการทดสอบความสามารถด้านทักษะการอ่านในการจับรายละเอียดข้อมูล เข้าใจเครื่องหมายวรรคตอน ตัวเลข ฯลฯ ที่พบในบทเขียนในชีวิตประจำวันทั่วไป เข้าใจความหมายในเนื้อเรื่องที่เป็นผลจากการเชื่อมโยงทางภาษา (reference) ประมวลและสรุปข้อมูลในข้อความต่อเนื่องทั้งขนาดกลาง ยาว และซับซ้อนได้ ตีความโดยอาศัยเนื้อเรื่องในบทอ่านขนาดกลาง-ยาว และตีความหรืออาศัยประสบการณ์และความรอบรู้ในสังคมและวัฒนธรรมไทย ข้อสอบใช้เวลาสอบ 1 ชั่วโมง

4.3.5.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

กระทรวงศึกษาธิการของไทยได้กำหนดเกณฑ์การตัดสินผลวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ ปีพุทธศักราช 2560 โดยแบ่งระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่านออกเป็น 6 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2560) ระดับที่ 1 ระดับเริ่มต้น ระดับที่ 2 ระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับที่ 3 ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับที่ 4 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับที่ 5 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับที่ 6 ระดับอุดมศึกษา (เจ้าของภาษา)

สถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์ (สถาบันภาษาไทยสิรินธร, 2562) ได้กำหนดเกณฑ์แบบทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทย สำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งระดับสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่านออกเป็น 5 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ 1. ระดับดีเด่น ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีความเข้าใจบทอ่านที่เป็นนามธรรม บทอ่านนั้นจะเป็นบทความวิชาการและไม่ใช่บทความวิชาการ เป็นเรื่องในสาขา และนอกสาขาของผู้อ่าน หรือนอกความสนใจของผู้อ่าน ผู้อ่านสามารถอ่านบทความแล้ว

ตีความและเข้าใจความหมายแฝง ผู้อ่านต้องอาศัยความรู้เชิงสังคมและวัฒนธรรมที่อยู่นอกเหนือบริบท ต้องมีความเข้าใจสำนวนโวหารภาษาไทยที่ไม่ได้ใช้บ่อย หรือสำนวนโวหารภาษาไทยที่ใช้บ่อยแต่มีความซับซ้อน 2. ระดับดีมาก ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศต้องเข้าใจบทอ่านยาว ๆ และต้องเข้าใจโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่มีความซับซ้อน บทอ่านเรื่องจะเป็นในสาขาและนอกสาขาของผู้อ่าน หรือนอกความสนใจของผู้อ่าน ผู้อ่านต้องตีความ และเข้าใจความหมายแฝง ผู้อ่านต้องอาศัยบริบทในการอ่าน ผู้อ่านอาจไม่เข้าใจสำนวนโวหารภาษาไทยที่ไม่ได้ใช้บ่อย หรือสำนวนโวหารภาษาไทยที่ใช้บ่อยแต่ซับซ้อน 3. ระดับดี ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศต้องเข้าใจบทอ่านสั้น ๆ ผู้อ่านอาจมีความซับซ้อนของโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่มีความยาว เนื้อหาที่ผู้อ่านอ่านนั้นมีความคุ้นเคย และสามารถจับประเด็นสำคัญของบทอ่านได้ สามารถตีความโดยอาศัยบริบทและประสบการณ์ หรือความรู้รอบตัวของผู้อ่าน 4. ระดับกลาง ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศสามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดในบทอ่านที่มีโครงสร้างประโยคภาษาไทยไม่ซับซ้อน และมีเนื้อหาเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน เช่น บทอ่านที่เกี่ยวกับการบอกลักษณะคน สถานที่ และสิ่งของ การบอกวิธีทำที่ไม่ซับซ้อน 5. ระดับฝึกอ่าน ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจำตัวอักษรภาษาไทยในรูปแบบของตัวพิมพ์มาตรฐาน เข้าใจความหมายของคำพื้นฐานของภาษาไทย และวลี ประโยคที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพื้นฐานในชีวิตประจำวัน

นอกจากนั้น อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 154-155) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านซึ่งพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถรวมในการรับสาร ดังรายละเอียดต่อไปนี้ 1. ความสามารถทางภาษาที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่ ความรู้ในด้านศัพท์ หมายถึงความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึงความสามารถในการใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่า เป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ หรืออนุญาต เป็นต้น 2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์รวม ได้แก่ ความสามารถในการเรียบเรียงความหมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่าน และสามารถตอบคำถามที่ให้เรียบเรียงถ้อยคำใหม่โดยให้ได้ใจความเดิม หรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความได้ ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียดหมายถึง ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่า เป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือเป็นรายละเอียดที่ขัดแย้งกันเพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดจนเข้าใจ

ความสัมพันธ์ระหว่างเรื่อง ระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้
 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง
 และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของ
 เนื้อความสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้คำศัพท์
 ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่าน และการใช้ภาษาที่ใช้ในบทอ่านที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ประเมิน
 และสรุปบทอ่านได้ว่าเป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาแบบเป็นทางการหรือไม่ เข้าใจเจตนา ทักษะของผู้
 ผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจนสามารถประเมินบท
 อ่านได้ว่า มีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม และใช้ภาษาได้กระชับไม่เยิ่นเย้อ
 ความสามารถในระดับนี้เป็นระดับสูงซึ่งต้องอาศัยความรู้ในระดับต้น ๆ เป็นพื้นฐาน

จากการศึกษารูปแบบและเกณฑ์ประเมินระดับความสามารถในการใช้
 ภาษาไทยด้านทักษะการอ่าน สรุปได้ว่าการประเมินความสามารถในการอ่าน จำเป็นต้องอาศัย
 แบบทดสอบเพื่อวัดและประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นประเด็นหลัก รวมทั้ง
 ความเข้าใจในรายละเอียดของสิ่งที่อ่าน สามารถตอบคำถามได้ตรงประเด็น แสดงให้เห็นถึง
 ความสามารถในการตีความ แปลความจากเรื่องที่อ่าน และเข้าใจความหมายแฝงโดยอาศัย
 ความรู้เชิงสังคมและวัฒนธรรมที่อยู่นอกเหนือบริบท และนำความรู้ไปใช้ในบริบทธุรกิจ ดังนั้น
 ผู้วิจัยจึงได้ปรับประยุกต์ใช้เกณฑ์ประเมินทักษะการฟังดังกล่าวไปกำหนดเกณฑ์และตัวบ่งชี้
 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านการทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของหลักสูตรเสริม
 เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน และประยุกต์ใช้
 รูปแบบ และลักษณะโครงสร้างแบบประเมินทักษะการอ่านของสำนักทดสอบทางการศึกษา
 (2560) และสถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) ที่กล่าวไว้ข้างต้นมากำหนดลักษณะโครงสร้างแบบ
 ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่านของหลักสูตรเสริมสร้าง
 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และ
 การเงินยูนนานจำนวน 10 ข้อ 10 คะแนนโดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกคำตอบ
 (Multiple Choice) มี 4 ตัวเลือก เนื่องจากแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกคำตอบ (Multiple Choice)
 เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง โดยกำหนดข้อที่ถูกต้องไว้ชัดเจน เกณฑ์การให้คะแนน
 เหมือนกัน การตรวจให้คะแนนสะดวกรวดเร็ว และใช้เวลาในการทำแบบทดสอบน้อย รวมทั้งยัง
 สามารถถามได้ครอบคลุมเนื้อหาหลาย ๆ ด้าน

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

1. ให้นักศึกษาอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

พื้นที่การทำงานในบริษัท DTAC จะไม่มีขีดจำกัด สามารถนั่งทำงานที่ไหนก็ได้ทั้งบริษัท ทำให้การทำงานไม่จำเจอีกต่อไป โต๊ะและเก้าอี้ถูกออกแบบให้รองรับกับสรีระเหมาะสมกับการใช้งาน

DTAC มีวิธีคลายเครียดให้กับพนักงาน โดยการสร้างสไลเดอร์ (slider) จากชั้น 32 ลงมาที่ชั้น 31 เอาละถ้าเครียดก็ไปสไลด์เลย

การออกแบบของออฟฟิศใช้ว่าจะเก๋อย่างเดียวยังคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมอีกด้วยค่ะ พรหมที่ใช้ทั้งหมดทำจากขวดน้ำพลาสติกรีไซเคิล กระจกเป็นแบบ 2 ชั้นกันความร้อน ไม่ให้แอร์ทำงานหนักจนเกินไปและใช้หลอดประหยัดไฟ T5 ซึ่งเป็นหลอดไฟที่ดีที่สุดในขณะนี้

ถ้าพนักงานอยากจะหาความรู้เพิ่มเติม ก็สามารถมาที่คลังความรู้ หรือจะเรียกว่าห้องไลบรารี (library) ก็ได้ ซึ่งที่นี่จะมีหนังสือให้เลือกมากมายหลายรูปแบบเลยละ และ 1 ครั้งพนักงานสามารถยืมได้ถึง 3 เล่มเลย

1. พื้นที่การทำงานในบริษัท DTAC จะเป็นอย่างไร
 - A. ไม่มีข้อจำกัด
 - B. ไม่มีขีดจำกัด
 - C. มีขีดจำกัด
 - D. มีข้อจำกัด
2. ในบริษัท DTAC สามารถนั่งทำงานที่ไหนได้
 - A. นั่งที่ไหนก็ได้ทั้งบริษัท
 - B. ไม่มีที่นั่ง
 - C. นั่งในออฟฟิศ
 - D. นั่งกับพื้น
3. ในบริษัท DTAC นั่งทำงานที่ไหนก็ได้ทั้งบริษัท ทำให้การทำงานเป็นอย่างไร
 - A. มีความสุขตลอด
 - B. ไม่สะดวกในการทำงาน
 - C. ไม่จำเจอีกต่อไป
 - D. ไม่อยากทำงานต่อไป
4. โต๊ะและเก้าอี้ในบริษัท DTAC ถูกออกแบบให้รองรับกับสิ่งใด
 - A. สรีระเหมาะสมกับการใช้งาน
 - B. บรรยากาศเหมาะสมกับการใช้งาน
 - C. ความขนาดเหมาะสมกับการใช้งาน
 - D. ความชอบเหมาะสมกับการใช้งาน

5. DTAC มีวิธีคลายเครียดให้กับพนักงานอย่างไร
- A. การตั้งโต๊ะและเก้าอี้ที่รองรับกับสรีระให้กับพนักงาน
 - B. การสร้างสไลเดอร์จากชั้น 32 ลงมาที่ชั้น 31 ให้กับพนักงาน
 - C. การสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับพนักงาน
 - D. การใช้หลอดประหยัดไฟ T5
6. พรหมที่ใช้ทั้งหมดทำจากอะไร
- A. ขวดน้ำพลาสติกรีไซเคิล
 - B. พลาสติกรีไซเคิล
 - C. กระดาษรีไซเคิล
 - D. ผ้ารีไซเคิล
7. กระจกเป็นแบบ 2 ชั้นกันอะไร
- A. น้ำ
 - B. ความร้อน
 - C. ความเย็น
 - D. ฝุ่น
8. หลอดไฟที่ดีที่สุดในขณะนี้คืออะไร
- A. หลอดประหยัดไฟ T6
 - B. หลอดประหยัดไฟ T5
 - C. หลอดประหยัดไฟ T4
 - D. หลอดประหยัดไฟ T3
9. พนักงานอยากหาความรู้เพิ่มเติม ก็สามารถมาที่
- A. ห้องทำงาน
 - B. ห้องพัก
 - C. ห้องประชุม
 - D. ห้องโถงบาร์
10. พนักงานสามารถยืมหนังสือ 1 ครั้งได้ถึงกี่เล่ม
- A. ไม่จำกัด
 - B. 3 เล่ม
 - C. 2 เล่ม
 - D. 1 เล่ม

2. ให้นักศึกษาอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

เมื่อเกิดปัญหาการใช้งานของสินค้าไอทีที่สั่งซื้อจากไอทีแคร์ยูแล้ว คุณลูกค้าไม่ต้องกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องการรับประกัน เพียงเปิดเว็บไซต์ www.itcareu.co.th และใส่ serial number ของสินค้าในเว็บลงไป ก็สามารถเช็คข้อมูลการรับประกันของสินค้าได้ หรือคุณลูกค้าสามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมทาง call center ก็ได้ เพื่อให้ลูกค้ามีความมั่นใจและความพึงพอใจในการเคลมสินค้าจะมีพนักงานคอยให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง ถ้าสินค้าเกิดปัญหาคุณลูกค้าสามารถนำสินค้าไปเคลมที่ไอทีแคร์ยู สาขาเรือธงที่พระราม 9 ด้วยตัวเองได้ ในวันจันทร์ถึงศุกร์จะเปิดให้บริการตั้งแต่เวลา 10.00 น. ถึง 21.00 น. และวันเสาร์วันอาทิตย์ รวมทั้งวันหยุดนักขัตฤกษ์จะเปิดให้บริการตั้งแต่เวลา 11.00 น. ถึง 22.00 น.

เมื่อคุณลูกค้าเดินทางมาที่ไอทีแคร์ยูสาขาเรือธงที่พระราม 9 ด้วยตัวเอง คุณลูกค้าสามารถรับบริการง่ายๆ เพียง 3 ขั้นตอนค่ะ

ขั้นตอนแรก คุณลูกค้ากดปุ่มรับบัตรคิวที่ตู้กดบัตรคิวเพื่อรอคิวรับบริการ

ขั้นตอนที่สอง นำสินค้าที่ซื้อจากไอทีแคร์ยูให้กับเจ้าหน้าที่เพื่อการตรวจสอบเงื่อนไขการรับประกัน

ขั้นตอนที่สาม เจ้าหน้าที่เช็คข้อมูลถูกต้องตามเงื่อนไขและการรับประกันแล้ว จะปรับเปลี่ยนสินค้าตัวใหม่ให้กับลูกค้าทันทีแทนการซ่อม ถ้าหากในสต็อกไม่มีตัวดังกล่าวอยู่ คุณลูกค้าก็สามารถเลือกได้ว่า จะกลับเข้ามารับสินค้าตัวใหม่ที่หลัง หรือว่าจะให้ทางไอทีแคร์ยูจัดส่งทางไปรษณีย์ให้คุณลูกค้าตามที่อยู่ในประเทศไทยก็ได้เช่นเดียวกัน และเพื่อความสะดวกยิ่งขึ้น ในวันที่คุณลูกค้าเดินทางมาที่ IT Care U Flagship Store เราขอแนะนำให้คุณลูกค้านำไปเสร็จ หรือไปกำกับภาษีติดตัวมาด้วย เพื่อความสมบูรณ์ในการให้บริการค่ะ

1. เมื่อเกิดปัญหาการใช้งานของสินค้าไอทีที่สั่งซื้อจากไอทีแคร์ยูแล้ว คุณลูกค้าสามารถตรวจสอบเรื่องการรับประกันที่เว็บไซต์อะไร

A. www.google.co.th

B. www.itcareu.co.th

C. www.itcareu.com.cn

D. www.careuit.co.th

2. เข้าไปเว็บไซต์ www.careuit.co.th ต้องใส่ข้อมูลอะไร

A. รหัสส่วนตัว B. serial number

C. รหัส PIN Code D. รหัสเว็บไซต์

3. ไอทีแคร์ยู Flagship Store สาขาเรือธงที่พระราม 9 วันจันทร์ถึงศุกร์จะเปิดบริการตั้งแต่กี่โมง

A. 08.00 น. ถึง 21.00 น. B. 09.00 น. ถึง 21.00 น.

C. 10.00 น. ถึง 21.00 น. D. 11.00 น. ถึง 22.00 น.

4. ไอทีแคร์ยู Flagship Store สาขาเรือธงที่พระราม 9 วันเสาร์ วันอาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์จะเปิดให้บริการตั้งแต่กี่โมง

A. 08.00 น. ถึง 21.00 น. B. 09.00 น. ถึง 20.00 น.

C. 10.00 น. ถึง 21.00 น. D. 11.00 น. ถึง 22.00 น.

5. เมื่อลูกค้าเดินทางมาที่ไอทีแคร์ยูสาขาเรือธงที่พระราม 9 สามารถรับบริการง่ายๆ เพียงกี่ขั้นตอน

A. ขั้นตอนเดียว B. 2 ขั้นตอน C. 3 ขั้นตอน D. 4 ขั้นตอน

6. ขั้นตอนแรก ลูกค้าต้องทำอะไรเพื่อรับบริการ

A. นำสินค้าที่ซื้อจากไอทีแคร์ยูให้กับเจ้าหน้าที่ B. กดปุ่มรับบัตรคิวที่ตู้กดบัตรคิว

C. เช็คซีเรียลนัมเบอร์ D. นำซีเรียลนัมเบอร์ให้กับเจ้าหน้าที่

7. หลังจากลูกค้าได้รับบัตรคิวแล้วต้องทำอะไรเพื่อรับบริการ

A. นำสินค้าที่ซื้อจากไอทีแคร์ยูให้กับเจ้าหน้าที่ B. กดปุ่มรับบัตรคิวที่ตู้กดบัตรคิว

C. เช็คซีเรียลนัมเบอร์ D. นำซีเรียลนัมเบอร์ให้กับเจ้าหน้าที่

8. ขั้นตอนที่สอง เจ้าหน้าที่จะทำการตรวจสอบอะไร

A. ซีเรียลนัมเบอร์ B. เงื่อนไขการรับประกัน

C. บัตรคิว D. ตรวจสอบคุณภาพ

9. เมื่อทำการตรวจสอบแล้ว ลูกค้าต้องตามเงื่อนไขและการรับประกัน ทางไอทีแคร์ยูจะทำอะไร

A. ต้องรอสินค้าตัวใหม่เข้าสต็อก

B. รีบซ่อมสินค้าให้กับลูกค้าทันที

C. ให้ลูกค้ากลับเข้ามารับสินค้าตัวใหม่ที่หลัง

D. ปรับเปลี่ยนสินค้าตัวใหม่ให้กับลูกค้าทันทีแทนการซ่อม

10. ในวันที่ลูกค้าเดินทางมาที่ IT Care U Flagship Store จะขอแนะนำให้ลูกค้าทำอะไรติดตัวไปด้วย

A. นำสินค้าที่ซื้อจากไอทีแคร์ยู

B. ซีรี่ย์ลนัมเบอร์

C. นาฬิกาเสริม หรือใบกำกับภาษีติดตัวมาด้วย

D. บัตรประชาชน หรือพาสปอร์ต

4.4 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการเขียน

ในการติดต่อธุรกิจระหว่างไทยกับจีนนั้น จำเป็นต้องใช้ทักษะการเขียนในการสื่อสาร เนื่องจากการเขียนเป็นเครื่องมือที่เพิ่มประสิทธิภาพระหว่างการติดต่อธุรกิจ อีกทั้งยังสามารถช่วยกิจการธุรกิจประสบความสำเร็จ ดังนั้น ในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน จึงควรศึกษาและตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนเพื่อธุรกิจโดยรวม โดยเฉพาะแนวทางการเขียนจดหมายธุรกิจและเรื่องเกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวคิด และความรู้พื้นฐานอันแน่นแฟ้นในการสนับสนุนกับงานวิจัยในครั้งนี้

4.4.1 ความหมายของการเขียน

Murray (1982: 96) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการกระตุ้นให้เกิดกระบวนการทางความคิด โดยเป็นการนำความรู้เดิมมาใช้ในการถ่ายทอดความคิดดังกล่าวให้ออกมาในรูปของตัวอักษรหรือเครื่องหมายที่ใช้สื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน

Donn Byrne (1988: 29) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นการนำสัญลักษณ์หรือตัวอักษรซึ่งเป็นเครื่องหมายแทนเสียงมาเรียบเรียงเป็นคำประโยค และข้อความอย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนแต่ละภาษา โดยข้อความดังกล่าวต้องมีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกันและนำมาเรียบเรียงเข้าด้วยกันตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะสื่อ ด้วยเหตุนี้การเขียนประโยคเพียงประโยคเดียวหรือหลายประโยคที่ไม่มีความเกี่ยวเนื่องกันจึงไม่นับเป็นการเขียน

กาญจนา ตันโพธิ์ (2561: 101) ได้สรุปความหมายของการเขียนว่า การเขียนคือการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ เป็นการนำความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ จินตนาการ และความต้องการของผู้เขียนมาเรียบเรียงเป็นภาษาหรือตัวอักษรส่งไปยังผู้อ่าน จุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เขียนกับผู้อ่านมีความเข้าใจตรงตามที่ต้องการ การเขียนเป็นทั้งศิลป์

และศาสตร์ เพราะต้องใช้ภาษาที่งดงาม ประณีต สื่อได้ทั้งอารมณ์ ความรู้ ความคิด จึงต้องใช้ศิลป์ในการเขียน และเป็นศาสตร์เพราะการเขียนต้องใช้ความรู้ หลักการและวิธีการ

จากแนวแนวคิดที่เกี่ยวกับความหมายของการเขียนข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร โดยใช้ตัวอักษร หรือเครื่องหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก อารมณ์ เจตคติและความต้องการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจตามที่ประสงค์ หรือทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้อ่านด้วย การเขียนเป็นทั้งศิลป์และศาสตร์ เนื่องจากการเขียนต้องอาศัยความรู้ หลักการและแนวทาง รวมทั้งต้องใช้ถ้อยคำ สำนวนที่งดงามและประณีตในการเขียนด้วย

4.4.2 องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้มนุษย์ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ การเขียนจึงเป็นทักษะที่บูรณาการกับทักษะการฟัง การพูด และอ่าน การเขียนได้ดีนั้นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียน (Component of Writing) P. D. Harris (1988: 69-69). 1969: 68-69) อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 83) สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2554: 77-76)(2554: 76-77) ได้แก่ 1. เนื้อหา (Content) คือ ความรู้สึกนึกคิดที่จะแสดงออกมาในรูปของคำ วลี ประโยค อนุเจต ฯลฯ ที่จะสื่อให้แก่ผู้อื่น 2. การวางรูปแบบ (Form) หรือการจัดระบบการเขียน (Organization) ได้แก่ การวางรูปแบบ และการจัดลำดับเนื้อหา 3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาตามกฎไวยากรณ์ และการเขียนโครงสร้างประโยคได้อย่างถูกต้อง 4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารต่าง ๆ ที่ใช้ในการเขียน เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียนเพื่อสื่อความตามต้องการ รวมทั้งได้สะท้อนถึงอารมณ์และอรรถรสทางภาษาของผู้เขียน และ 5. กลไกการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายต่าง ๆ และวิธีการเขียน ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง เช่น ตัวสะกด คำย่อ และเครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

Raimes (1983) กล่าวว่า การที่จะเขียนได้คล่องแคล่ว ชัดเจน และสื่อความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจได้นั้น ผู้เขียนต้องมีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบ ดังนี้ 1. เนื้อหา (Content) 2. กระบวนการของผู้เขียน (The Writers' Process) 3. ผู้อ่าน (Audience) 4. จุดประสงค์ (Purpose) 5. การเลือกใช้ถ้อยคำ (Word Choice) และ 6. การจัดระบบการเขียน (Organization) 7. กลไกในการเขียน (Mechanics) 8. ไวยากรณ์ (Grammar) และ 9. ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค (Syntax)

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การเขียนนั้นได้ดี และสื่อความหมายได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้อง ประกอบด้วย 1.เนื้อหาสาระ 2.การจัดระบบการเขียน 3.การใช้ภาษาตามกฎไวยากรณ์ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง 4.มีความรู้ความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาไทยอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ 5.การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารต่าง ๆ ในการเขียน เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงอรรถรสทางภาษา และให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามเจตนารมณ์และของผู้เขียน

4.4.3 ความสามารถในการเขียน

White (1980: 226-232) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล รวมถึงความสามารถในการเขียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนและสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างที่ต้องการโดยไม่คลุมเครือ

Zamel (1987: 66-67) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการเขียน คือ การที่ผู้เขียนสามารถแสดงความคิดของตนให้ผู้อ่านทราบ โดยผ่านการเขียนข้อความ ในขณะการเขียนผู้เขียนจะได้เรียบเรียงถ้อยคำภาษาตามความคิดของตนตามลำดับความ

อรสุมา ถาวรสุขอนันต์ (2559: 25) ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่แสดงให้เห็นถึงความรู้ ความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ มีการเรียงถ้อยคำประโยค ลำดับเรื่องราว ให้ถูกต้องตามอักขรวิธีและโวหารต่าง ๆ ซึ่งแสดงออกมาโดยใช้ตัวอักษรสื่อความหมายและสรุป เพื่อให้เกิดความเข้าใจถูกต้องตรงกัน

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนของนักการศึกษาหลายท่าน จะกล่าวได้ว่า ความสามารถในการเขียน หมายถึง การที่ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์ อารมณ์ โดยผ่านการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักภาษา เพื่อสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างที่ต้องการ ระหว่างการติดต่อธุรกิจระหว่างไทยกับจีนนั้น แนวทางที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนอีกทางคือ การเขียนจดหมายธุรกิจ

4.4.4 การเขียนจดหมายธุรกิจ

การเขียนทางธุรกิจเป็นการถ่ายทอดประประสพการณ์ ความรู้สึกรู้สึกคิด ความต้องการ ความรู้และประสบการณ์ออกมาเป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ ซึ่งมีตัวอักษรเป็นหลัก อาจมีภาพ เส้น เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์อื่น ๆ ประกอบด้วยก็ได้ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่

ผู้เขียนต้องการ เพื่อประโยชน์และวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจกรรมเกี่ยวกับอาชีพการค้า หรือ อาจกล่าวโดยสรุปว่า การเขียนทางธุรกิจ หมายถึง การเขียนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการดำเนินการทางธุรกิจในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การส่งเสริมการขาย การซื้อ การจ้าง การแสดงไมตรีจิต การติดตามหนี้ เป็นต้น (เรไร ไพรวรรณ, 2551: 25)

ดังนั้น ได้เห็นว่า การเขียนทางธุรกิจ มีบทบาทสำคัญที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่เป็นหลักฐานผูกพันในการดำเนินงานธุรกิจ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ในการดำเนินงานธุรกิจให้เรียบร้อย ทำให้สองฝ่ายมีความเข้าใจตรงกัน และเกิดประโยชน์ซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ การเขียนทางธุรกิจ ยังมีส่วนช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เขียนและผู้รับ ซึ่งอาจจะเป็นผู้ดำเนินงานธุรกิจด้วยกัน หรือเป็นผู้ดำเนินธุรกิจกับลูกค้า ช่วยสร้างความสำเร็จของงาน ช่วยเพิ่มยอดขายและบริการ และช่วยสร้างการยอมรับ ศรัทธา และความเชื่อถือต่อกัน (เรไร ไพรวรรณ, 2551: 23-24; สถิตาภรณ์ ศรีหิรัญ, 2557: 27-29) การเขียนทางธุรกิจที่นิยมใช้กันอีกประเภทหนึ่งคือการเขียนจดหมายธุรกิจ ซึ่งเป็นจดหมายที่เขียนขึ้นเพื่อใช้ติดต่อกันระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับลูกค้า จดหมายทางธุรกิจมีข้อดีคือ จดหมายจะบอกรายละเอียดได้สมบูรณ์ ทำให้รวบรวมเนื้อความได้ครบถ้วน ใช้เป็นหลักฐานเมื่อต้องการตรวจสอบรายละเอียด และประหยัดเป็นต้น (สุภา ปานเจริญ, 2543: 263)

การพิจารณาประโยชน์ในการนำการเขียนจดหมายไปใช้ในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจนั้น สามารถจำแนกการเขียนจดหมายเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ประเภทที่จำแนกตามวัตถุประสงค์ และประเภทที่จำแนกตามเนื้อหา (เรไร ไพรวรรณ, 2551; โอบัส แก้วจำปา, 2553; สถิตาภรณ์ ศรีหิรัญ, 2557; สุภา ปานเจริญ, 2543) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประเภทที่จำแนกตามวัตถุประสงค์ ประกอบด้วย

- 1.1 เพื่อแจ้งข้อมูลข่าวสาร
- 1.2 เพื่อแจ้งเงื่อนไขให้ปฏิบัติ
- 1.3 เพื่อโน้มน้าวใจ

2. ประเภทที่จำแนกตามเนื้อหา ประเภทนี้มีการจำแนกอย่างหลากหลายจากการสังเคราะห์ตำรา หนังสือ และเอกสารที่เกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจของ สุภา ปานเจริญ (2543); เอกฉัต จารุเมธีชน (2549); เรไร ไพรวรรณ (2551); โอบัส แก้วจำปา (2553) แล้ว สามารถแบ่งจดหมายธุรกิจออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

- 2.1 จดหมายเสนอขายสินค้าหรือบริการ
- 2.2 จดหมายสอบถาม

2.3 จดหมายสั่งซื้อสินค้า และตอบรับการสั่งซื้อสินค้า

2.4 จดหมายต่อว่าเรื่องสินค้าและปรับความเข้าใจ

2.5 จดหมายตามหนี้หรือจดหมายทวงหนี้

2.6 จดหมายสมัครงาน

2.7 จดหมายแสดงไมตรีจิตในโอกาสต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย

2.7.1 จดหมายเชิญให้แสดงปาฐกถา อภิปราย

2.7.2 จดหมายปฏิเสธการเชิญ

2.7.3 จดหมายแสดงความยินดี

2.7.4 จดหมายแสดงความขอบคุณ

2.7.5 จดหมายแสดงความเสียใจ

4.4.5 การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการเขียน

4.4.5.1 รูปแบบการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะ

การเขียน

M. Finocchiaro, & Sako, S (1983: 135-139) เสนอรูปแบบวิธีการ

ทดสอบความสามารถด้านการเขียนไว้หลายประการ เช่น

1. การเขียนตามคำบอก

2. การเขียนคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเองหรือเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้

เรียน

3. การแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้

4. การเขียนย่อหน้าหรือเรื่องเล่าใหม่จากมุมมองของผู้เรียนเอง หรือ

เขียนให้เป็นเวลาในอดีตหรืออนาคต

5. การเขียนสิ่งที่ผู้เรียนจะพูดหรือจะทำในสถานการณ์ที่กำหนดให้

6. การเขียนเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์

7. การเขียนคำถามจากเรื่องที่ได้อ่าน

8. การทำข้อสอบโคลซ (Cloze test)

9. การเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนดให้

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2560) ได้อธิบายถึงโครงสร้างข้อสอบวัด

ระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนว่า แบบทดสอบทักษะการเขียน มี

จุดมุ่งหมายเพื่อวัดความสามารถด้านทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารของผู้เข้าสอบ โดยแบ่งเป็น 2

ข้อ คือ ข้อที่ 1 การเขียนอธิบายข้อมูล (General Writing) เป็นการเขียนอธิบายข้อมูลจากแผนผัง แผนภูมิ และตาราง ผู้เข้าสอบไม่จำเป็นต้องแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่ให้มา ทักษะการเขียนในส่วนนี้เป็นการเขียนประโยคง่าย ๆ เพื่ออธิบายว่าอะไรบ้างที่มีอยู่ในแผนผังหรือตารางที่ให้มา และข้อที่ 2 การเขียนแสดงความคิดเห็น (Academic Writing) เป็นการเขียนที่ต้องใช้ทักษะการเขียนที่สูงขึ้นไป โดยทั่วไปแล้ว เป็นการเขียนอธิบายหรือบรรยายเกี่ยวกับข้อความ บทความ หรือภาพที่กำหนดให้โดยผู้เข้าสอบต้องมีการแสดงเหตุผล ได้แย้ง หรือแสดงความคิดเห็นในเชิงวิชาการ โดยใช้รูปแบบการเขียนความเรียงที่ถูกต้อง ได้แก่ ส่วนความนำ ส่วนเนื้อเรื่อง และส่วนสรุป โดยกำหนดให้เขียนข้อละ 1 เรื่อง รวม 2 เรื่อง ใช้เวลา 50 นาที

สถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) ได้อธิบายลักษณะการทดสอบ สมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศว่า ลักษณะแบบทดสอบ สมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการเขียนเป็น การเขียนตามหัวข้อที่กำหนดให้จำนวน 1 ข้อ และเนื้อหาให้เขียนแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนดโดยใช้เวลาในการสอบประมาณ 60 นาที ความสามารถที่ต้องการทดสอบ คือ การเขียนตรงตามคำสั่ง ความสามารถในการใช้ภาษา ตามลักษณะงานเขียนที่กำหนด การใช้ภาษา ได้แก่ การสะกดคำ การเว้นวรรคการใช้คำและ ประโยค รู้จักใช้ภาษาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ รู้จักประเภทบทเขียนและโครงสร้างของบท เขียน สามารถเรียงลำดับความคิดและเชื่อมโยงความคิด สามารถใช้ภาษาเขียนได้เหมาะสมกับ ผู้รับสาร สามารถใช้สำนวนไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ และประยุกต์ใช้รูปแบบ และวิธีการสอบ วัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของสำนักทดสอบทางการศึกษา กับ การทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศของสถาบัน ภาษาไทยสิรินธรในการกำหนดรูปแบบลักษณะแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจด้านทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาจีน ซึ่งมีลักษณะแบบทดสอบเป็นการเขียนตามหัวข้อที่ กำหนดให้จำนวน 1 ข้อ มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาตามลักษณะงาน เขียนที่กำหนด

4.4.5.1 เกณฑ์ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการเขียน

Kroll (1998: 219-240) กล่าวว่า เกณฑ์ประเมินงานเขียนที่ดีที่สุด จะ ขึ้นอยู่กับบริบทของชนิดของงานเขียนนั้น ๆ และได้แบ่งมาตราส่วนการประเมินออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. มาตราส่วนคะแนนภาพรวม (Holistic Scale) วิธีการนี้ต้องการให้ ผู้ตรวจทุกคนให้ระดับคะแนนในระดับเดียวกันเมื่ออ่านผลงานเขียนเสร็จแล้ว การตัดสินของผู้ตรวจ

จะอ่านงานอย่างรวดเร็ว และตัดสินใจด้วยความรู้สึกทั่วไป ซึ่งขึ้นอยู่กับคำแนะนำในการให้คะแนน โดยปกติแล้วช่วงของการให้คะแนนจะไม่กว้าง บางชนิดจะมี 4 ช่วงแต่ไม่เกิน 6 ช่วง ด้านระดับคะแนนสูงสุด หมายถึง มีความสามารถในการเขียนดี ระดับคะแนนต่ำสุด หมายถึง ทักษะนั้น ๆ ควรได้รับการพัฒนา ปัญหาของวิธีนี้คือ ขาดข้อมูลงานเขียนที่มีคุณภาพในแต่ละชิ้นงาน

2. มาตรฐานคะแนนแบบวิเคราะห์ (Analytic Scale) ผู้ตรวจจะต้องแยกองค์ประกอบของงานเขียน และลงความเห็นของงานชิ้นที่ดี หรือความสำคัญจากเกณฑ์การให้คะแนนที่ใช้ประกอบกับหน่วยกำหนดคะแนนการเขียนแต่ละด้าน

จากแนวคิดการวัดและประเมินการเขียนของ Kroll สรุปได้ว่า เกณฑ์การตรวจการเขียน จำแนกได้เป็น 2 ประเภทหลักคือ เกณฑ์การตรวจการเขียนแบบภาพรวมกับเกณฑ์การตรวจการเขียนแบบวิเคราะห์ จุดดีของเกณฑ์การตรวจการเขียนแบบภาพรวมคือ ไม่ได้แยกองค์ประกอบเกณฑ์ประเมินอย่างละเอียด ผู้ตรวจสามารถตรวจงานเขียนได้อย่างรวดเร็ว โดยใช้ประสบการณ์และความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสิน และจุดดีของเกณฑ์การตรวจการเขียนแบบวิเคราะห์คือ การประเมินมีเกณฑ์โดยแยกคะแนนเป็นไปตามภาคส่วนต่าง ๆ จากองค์ประกอบของการเขียน การกำหนดระดับคะแนนอาจเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน ในการตรวจให้คะแนนเพื่อประเมินงานเขียนนั้นจะเห็นได้ว่าไม่มีเกณฑ์การประเมินใดดีที่สุด ในการประเมินการเขียนผู้สอนต้องเลือกเกณฑ์การประเมินในการตรวจให้คะแนนที่เหมาะสมกับวิธีการสอนของตนมากที่สุด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 64-69) การประเมินการเขียนนั้น ต้องพิจารณา 4 ด้าน ประกอบด้วย

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้าง
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ สำนวน หน้าที่ภาษา ตามวัตถุประสงค์ และประเภทของการเขียน มีความชัดเจน กระชับได้ใจความ มีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน
3. การใช้เทคนิคการนำเสนอข้อมูล ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมที่เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง การจัดประเภท การให้คำนิยาม การวิเคราะห์ การลงใจ การแสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์
4. การใช้ความคิดสร้างสรรค์ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิด และความสมดุลของการนำเสนอ การนำเสนอเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์

กัน มีการสนับสนุนความคิด การนำเสนอหลักฐานด้วยรายละเอียดที่จำเป็นอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามลำดับ การสรุปหรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็น หรือการตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุป มีความหมายและความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญ

Rebecca M. Valette (1977: 62-77) กล่าวว่า ในการประเมินงานเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนควรคำนึงว่า งานเขียนที่ผู้เรียนเขียนนั้นเจ้าของภาษาอ่านแล้วเข้าใจหรือไม่ ถ้าเจ้าของภาษาอ่านแล้วเข้าใจ ถือว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ถ้าเจ้าของภาษาอ่านเข้าใจด้วยความยากลำบาก ก็แสดงว่าความพยายามสื่อสารของผู้เรียนสำเร็จเพียงบางส่วนเท่านั้น ดังนั้นจึงได้แนะนำเกณฑ์การตรวจ งานเขียนแบบมีการแนะแนวทาง (Guided composition) ที่ให้การแนะนำที่มองเห็นได้ (Visual cues) การแนะนำโดยการพูด (Oral cues) และการแนะนำโดยการเขียน (Written cues) ดังนี้ กำหนดเกณฑ์การประเมินการเขียน คะแนนเต็ม 5 คะแนน การให้คะแนนตามการแนะแนวทาง(Guided composition) ดังนี้

1. สำหรับข้อความที่เขียนได้เหมาะสมกับรูปภาพหรือเนื้อหาที่กำหนดให้ 2 คะแนน

2. การใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้อง แม้จะสะกดคำศัพท์ผิดบ้างให้ 3 คะแนน หากสามารถอ่านเข้าใจได้ แต่ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ผิดบ้างให้ 2 คะแนน เจ้าของภาษาเองอ่านแล้วเข้าใจได้ยากให้ 1 คะแนน

ในกรณีที่แบบทดสอบให้การแนะนำโดยการเขียน (Written cues) เติมข้อมูลในแบบฟอร์มต่าง ๆ การให้คะแนนอาจให้ 1 คะแนนในแต่ละช่องว่างที่เขียนคำตอบได้ถูกต้อง

นอกจากนี้ M. Harris, ; & McCann, Paul (1994: 12-13) เสนอแนะการตรวจงานเขียนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจ (Impression method) กำหนดเกณฑ์การประเมินการเขียนเป็น 5 ระดับ คะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถสื่อสารได้สอดคล้องกับหัวเรื่อง หรือแนวทางที่กำหนดให้อย่างครบถ้วน และน่าสนใจ เกือบจะไม่บกพร่องทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ หรือเครื่องหมายวรรคตอน ให้ 9 – 10 คะแนน

ระดับที่ 2 สามารถสื่อสารข้อมูลที่จำเป็นได้ มีข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ หรือเครื่องหมายวรรคตอนเล็กน้อยให้ 7-8 คะแนน

ระดับที่ 3 สามารถสื่อสารข้อมูลที่จำเป็นได้เกือบทั้งหมด และมีข้อบกพร่องพอสมควร แต่ยังสามารถเข้าใจได้ให้ 5 – 6 คะแนน

ระดับที่ 4 มีข้อมูลจำนวนมากที่ไม่ได้รับการสื่อสาร และมีข้อบกพร่องที่ยากต่อการเข้าใจ ให้ 3 – 4 คะแนน

ระดับที่ 5 ข้อมูลที่เขียนสื่อสารได้น้อยมากให้ 1 – 2 คะแนน

กระทรวงศึกษาธิการของไทยได้กำหนดเกณฑ์การตัดสินผลวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ ปีพุทธศักราช 2560 โดยแบ่งระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการเขียนออกเป็น 6 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2560) ระดับที่ 1 เทียบเท่าระดับเริ่มต้น ระดับที่ 2 เทียบเท่าระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับที่ 3 เทียบเท่าระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับที่ 4 เทียบเท่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับที่ 5 เทียบเท่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ ระดับที่ 6 เทียบเท่าระดับอุดมศึกษา (เจ้าของภาษา)

สถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์ (สถาบันภาษาไทยสิรินธร, 2562) ได้กำหนดเกณฑ์แบบทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทย สำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งระดับสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการเขียนออกเป็น 5 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ระดับดีเด่น ระดับดีมาก ระดับดี ระดับกลาง และระดับฝึกเขียน การเขียนจัดเป็นทักษะชนิดหนึ่งในการสื่อสารเพื่อแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ เป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้อ่าน การใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน ควรคำนึงถึงหลายด้านในการเขียน คือด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงตามหลักภาษาด้านการใช้คำศัพท์ ด้านการใช้ภาษาเชิงวัฒนธรรม ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์และประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินทักษะการเขียนของ M. Harris, ; & McCann, Paul (1994: 12-13); Rebecca M. Valette (1977: 62-77); อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 64-69); สำนักทดสอบทางการศึกษา (2560); สถาบันภาษาไทยสิรินธร (2562) ในกำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน

ให้นักศึกษาเขียน “แนะนำสถานที่ทำงาน” แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยกำหนดเนื้อหาดังนี้

1. ชื่อสถานที่ทำงาน และที่ตั้งของสถานที่ทำงาน
2. สถานที่ทำงานประกอบด้วยอาคารอะไรบ้าง (หากมีหลายอาคาร)
3. สถานที่ทำงานประกอบด้วยหน่วยงานอะไรบ้าง
4. สถานที่ทำงานมีอะไรที่น่าสนใจบ้าง

5. สิ่งอำนวยความสะดวกให้กับพนักงาน หรือผู้ที่มาติดต่อมีอะไรบ้าง

ให้นักศึกษาเขียนเรียงความ “การให้บริการ.....” แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยกำหนดเนื้อหา ดังนี้

1. นักศึกษากำหนดหัวข้อ “การให้บริการ.....”
2. แนะนำการให้บริการโดยสังเขป
3. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จะให้กับลูกค้า
4. แนะนำขั้นตอนในการให้บริการ และบริการเสริม

5. ความสามารถทางการสื่อสาร

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยมีจุดประสงค์ให้นักศึกษาจีนมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อติดต่อสื่อสารในแวดวงธุรกิจเป็นสำคัญ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถทางการสื่อสารของนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ดังนี้

5.1 ความหมายของความสามารถทางการสื่อสาร

Chomsky (1965: 47-58) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางการสื่อสารเป็นความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษาศาสตร์ (Linguistic Competence) เพื่อการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังอยู่ในกลุ่มที่ใช้ภาษาเดียวกัน ซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างมีความเข้าใจความหมายของภาษาที่ใช้ของตนเองเป็นอย่างดี และสมบูรณ์แบบ

Hymes (1972: 269-293) ได้กล่าวถึง ความสามารถทางการสื่อสารว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษา หรือตีความภาษาได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกระบวนการในการปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเป็นลักษณะในแง่ของความสามารถการใช้ภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) กล่าวคือ มีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบการปฏิบัติของสภาพแวดล้อมทางสังคม

P. D. Stevens (1980: 113-114) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางการสื่อสารคือ ความสามารถที่จะรับรู้ และใช้โครงสร้าง หรือรูปแบบภาษาได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนการรับรู้ และการใช้ความหมายที่เกิดจากการอ้างอิง (Referential Meaning) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Geoffrey Broughton (1980: 30-35) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาว่าเป็นความสามารถที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษา ซึ่งประยุกต์ใช้หลักภาษา หรือไวยากรณ์ คำศัพท์ การพูดออกเสียงคำในการสื่อสาร และรับข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

Moller (1980: 58-71) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถทางการสื่อสารแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. ความรู้ ความสามารถในการนำระบบต่าง ๆ ของภาษาไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้ ซึ่งประกอบด้วย กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ (Syntactic) ระบบของการออกเสียง (Phonology) และความหมายของคำ (Semantic)

2. ความสามารถนำทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้

William Littlewood (1981: 6) ได้กล่าวถึงความสามารถทางการสื่อสารไว้ว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และหน้าที่ของการใช้ภาษานั้น ๆ ความสามารถในการใช้ภาษาสามารถสรุปได้ดังนี้

1. มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาศาสตร์ (Linguistic Competence)
2. มีความรู้ ความสามารถในการแยกความแตกต่างระหว่างรูปแบบของภาษา (Forms) กับหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร (Functions)
3. มีความรู้ ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายของภาษา (Strategies)
4. มีความรู้ ความสามารถในการใช้ความหมายของภาษาในสังคมต่าง ๆ (Social -Meaning)

Savignon (1983: 35-36) ได้สรุปความสามารถการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยความรู้ความสามารถการใช้ภาษาของผู้พูด และผู้เขียนที่มีอยู่ และสามารถนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง
2. ความสามารถในการใช้ภาษา เป็นความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการสื่อความหมายในการเจรจาระหว่างบุคคล หรือ 2 บุคคลขึ้นไป
3. ความสามารถในการใช้ภาษาจะประสบความสำเร็จได้ ขึ้นอยู่กับความเข้าใจในสถานการณ์ตามสภาพแวดล้อม และประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกับที่เคยมีมาก่อน

4. ความสามารถในการใช้ภาษาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีความสัมพันธ์กันที่ไม่มีความสมบูรณ์ในตัว ต้องขึ้นอยู่กับผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์กัน

Bachman (1990: 1-12) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาว่า เป็นความสามารถในการนำระบบภาษาไปใช้ได้จริง ซึ่งเป็นความสามารถที่นำความรู้ด้านระบบเสียง (Phonology) ระบบหน่วยคำ (Morphology) และระบบโครงสร้าง (Syntax) ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งต้องคำนึงถึงสถานการณ์ทางสังคม เนื่องจากสถานการณ์ทางสังคมเป็นตัวกำหนดรูปแบบ และหน้าที่ต่าง ๆ ทางภาษาที่นำไปใช้

จากแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความหมายของความสามารถทางการสื่อสารที่กล่าวข้างต้นจะสรุปได้ว่า ความสามารถทางการสื่อสาร หมายถึง มีความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาศาสตร์ และภาษาศาสตร์เชิงสังคม และสามารถนำระบบภาษา ทั้งระบบเสียง (Phonology) ระบบหน่วยคำ (Morphology) และระบบโครงสร้าง (Syntax) ไปใช้ติดต่อสื่อสารในสังคมอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ

ทั้งนี้ จึงสามารถให้ความหมายของความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจว่า การนำความรู้ด้านลักษณะภาษาไทยเชิงธุรกิจ เชื่อมโยงกับความรู้ภาษาศาสตร์ และภาษาศาสตร์เชิงสังคม โดยมีภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในสถานการณ์ธุรกิจต่าง ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสม ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ ความสามารถด้านการใช้หลักภาษาไทย โดยพิจารณาความสามารถการใช้ภาษาไทยด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สามารถนำคำ วลี ถ้อยคำ สำนวนใช้ในการสื่อสารตามสถานการณ์ธุรกิจต่าง ๆ ได้ รวมทั้งการสร้างประโยคที่สมบูรณ์ และความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมโดยพิจารณาจากสถานการณ์ธุรกิจจริงและบริบทในการสื่อสาร โดยพิจารณาจากความรู้ ความเข้าใจด้านลักษณะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และคำนึงถึงคุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ธุรกิจต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2 องค์ประกอบของความสามารถทางการสื่อสาร

Eddie Williams (1994: 18 -19) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษาประกอบด้วย ความรู้ 4 ประการ คือ 1. กฎเกณฑ์ทางด้านกลไกของภาษา (Mechanical Rules) กฎเกณฑ์นี้ทำให้สามารถตัดสินได้ว่าคำพูดนั้น ๆ ถูกหรือผิดไวยากรณ์ 2. กฎเกณฑ์ในด้านความหมาย (Meaningful Rules) กฎเกณฑ์นี้จะเชื่อมโยงคำพูดกับสถานการณ์ต่าง ๆ ฉะนั้นการเลือกใช้ศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญ มิฉะนั้นจะทำให้การสื่อสารเกิดความเข้าใจผิดได้ 3. ลักษณะของความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Personal Relationship Rules) ผู้พูดสามารถใช้คำพูดและส่ง

สารด้วยวิธีการที่เหมาะสมหรือไม่ เกณฑ์วัดความเหมาะสมดูจากการยอมรับของคนในสังคมว่าเป็นภาษาที่เป็นแบบทางการ หรือเป็นแบบกันเอง ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างด้วย และ 4. การยอมรับลักษณะที่ไม่ใช่ภาษา (Non - linguistic Conventions) คือ การที่ผู้พูดมีการเคลื่อนไหว และวางตนเหมาะสมหรือไม่ เช่น ท่าทาง การเคลื่อนไหวสายตา การแสดงสีหน้า เป็นต้น

M. Canale (1983: 6-14) M. Canale, & Swain, M (1980: 7-18) ได้ แบ่งองค์ประกอบของความสามารถการใช้ภาษาไว้ ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ หรือ ตามหลักไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) หมายถึง การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา (Language Elements หรือ Components) ซึ่งได้แก่ระบบเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์เป็นแกนในการสื่อความหมาย กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษา เริ่มตั้งแต่หน่วยเสียง หน่วยคำที่เล็กที่สุดที่มีความหมายและหน่วยทางวากยสัมพันธ์ที่มีขนาดใหญ่ เช่น ประโยค ตลอดจนกระทั่งความหมายของคำในประโยค เป็นต้น

2. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) คือความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม กล่าวคือ มีความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางสังคมอันประกอบไปด้วยวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคมและบทบาทในสังคมของบุคคล โดยสามารถเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสมกับบุคคลและโอกาสต่าง ๆ ในการใช้ภาษาให้เหมาะสมนี้จำเป็นต้องรู้ถึงขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ด้วย

3. ความสามารถทางด้านวาทกรรม (Discourse Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง

4. ความสามารถทางด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-Verbal) เช่น ความพยายามที่จะอธิบายโดยใช้กิริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

Bachman and Palmer (1996:67-70) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาไว้ดังนี้ 1. ความรู้ทางภาษา (Language Knowledge) ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา (Organizational Knowledge) และ ความรู้เกี่ยวกับวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Knowledge) 1.1 ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา (Organizational Knowledge) เกี่ยวข้องกับการควบคุมโครงสร้างของภาษาเพื่อใช้ในการสร้างคำพูดหรือประโยคในการพูด หรือการเขียน ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วนดังนี้ ความรู้ทางไวยากรณ์ (Grammatical Knowledge) และ ความรู้ด้านข้อความ (Textual Knowledge) 1.1.1 ความรู้ทางไวยากรณ์ (Grammatical Knowledge) เกี่ยวข้องกับการสร้างคำพูดหรือประโยคที่ถูกต้องตามหลักการ ประกอบด้วยความรู้ 3 ด้านคือ ความรู้ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) และ ความรู้ด้านโครงสร้างระบบเสียงพูด (Phonology/Graphology) 1.1.2 ความรู้ด้านข้อความ (Textual Knowledge) เกี่ยวข้องกับการสร้างข้อความซึ่งเป็นหน่วยของภาษาพูดหรือเขียน ที่ประกอบด้วยคำพูดหรือประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปประกอบด้วยความรู้ 2 ด้านดังนี้ คือ ความรู้ด้านความสอดคล้อง (Cohesion) และ ความรู้ด้านโครงสร้างการสนทนา (Rhetorical and conversational organization) 1.2 ความรู้เกี่ยวกับวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Knowledge) คือการสร้างและตีความข้อความใด ๆ โดยการเชื่อมโยงคำพูด ประโยค และข้อความเข้ากับบริบท เพื่อให้เป็นไปตามความตั้งใจของผู้สื่อสาร ประกอบด้วย ความรู้ในการใช้งานทางภาษา (Functional Knowledge) และ ความรู้ด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Knowledge) 1.2.1 ความรู้ในการใช้งานทางภาษา (Functional Knowledge) เกี่ยวข้องกับการตีความความสัมพันธ์ระหว่างคำพูด ประโยค และข้อความ กับความตั้งใจของผู้พูด ซึ่งประกอบด้วยความรู้ ต่าง ๆ ดังนี้ 1.2.1.1 ความรู้ในการใช้ภาษาในการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้ และความรู้สึก (Ideational functions) เพื่อใช้ในการแสดงออกและตีความในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สามารถแยกแยะ อธิบาย บรรยาย ความรู้สึก เสียใจและความโกรธ 1.2.1.2 ความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อนำไปใช้ในการบริหารจัดการ (Manipulative functions) เช่น การใช้ภาษาในการขอร้อง แนะนำ สั่งการ และตักเตือน รวมถึงการใช้ภาษาเพื่อควบคุมคนอื่น เช่น การสร้างกฎระเบียบ และกฎหมาย และยังรวมถึงการใช้ภาษาเพื่อสร้างรักษา และเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น การกล่าวต้อนรับ การอโณมา การชมเชย การดูถูก และการขอโทษ เป็นต้น 1.2.1.3 ความรู้ในการใช้ภาษาในการขยายขอบเขตความรู้ (Heuristic functions) เช่น การใช้ภาษาในการสอนหรือการเรียนรู้ ใช้ในการแก้ปัญหา และใช้ในการเก็บข้อมูล เป็นต้น 1.2.1.4 ความรู้ในการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ (Imaginative functions) เช่น ใช้ภาษาในการเล่า

เรื่องตลก หรือการเขียนบทกลอน เป็นต้น 1.2.2 ความรู้ด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Knowledge) เป็นการสร้างและตีความภาษาที่เหมาะสมกับการใช้งานและสถานการณ์ เช่น ความรู้ในการสนทนาเพื่อก่อให้เกิดการใช้ภาษาที่เหมาะสม ซึ่งประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับภาษาท้องถิ่นและความหลากหลายของภาษา (Dialects and Language varieties) ความรู้เกี่ยวกับการแสดงออก (Registers) และความรู้เกี่ยวกับความเป็นธรรมชาติและสำนวน (Natural and Idiomatic expression) 2. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) คือ กลุ่มของส่วนประกอบด้านอภิปริชาน (Metacognitive) และกลยุทธ์ทางการสื่อสาร ซึ่งเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบต่อไปนี้ 2.1 การวางเป้าหมาย (goal setting) เช่น การตัดสินใจเกี่ยวกับภาระงานที่ต้องปฏิบัติ จะทำหรือไม่ทำ 2.2 การประเมิน (assessment) เช่น ประเมินภาระงาน ประเมินความรู้ที่ตัวเองมี ประเมินการตอบสนองต่อภาระงาน เป็นต้น และ 2.3 การวางแผน (planning) เช่น การเลือกความรู้ทางภาษาที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการปฏิบัติภาระงานให้เสร็จสมบูรณ์ เป็นต้น

Fulcher (2003:20-21) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษา ประกอบด้วย 4 ประการ คือ 1. ความสามารถทางภาษา (Language competence) ประกอบด้วย 1.1 ระบบและรูปแบบการออกเสียง (Phonology) ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ การพูดออกเสียง (Pronunciation) การเน้นคำ (Stress) และ การออกเสียงสูงต่ำ (Intonation) 1.2 ความถูกต้อง (Accuracy) ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ วากยสัมพันธ์ (Syntax) คำศัพท์ (Vocabulary) และความสอดคล้อง (Cohension) และ 1.3 ความคล่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งประกอบด้วย 4 ส่วนคือ ความลังเล (Hesitation) การกล่าวซ้ำ (Repetition) เปลี่ยนคำใหม่ในการพูด (Re-selecting inappropriate words) และเปลี่ยนโครงสร้างประโยคในการพูด (Re-structuring sentence) 2. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic capacity) ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ กลยุทธ์การบรรลุเป้าหมาย (Achievement strategies) และกลยุทธ์ การหลีกเลี่ยง (Avoidance strategies) 3. ความรู้ด้านข้อความ (Textual knowledge) ประกอบด้วย โครงสร้างของการพูด (The structure of talk) 4. ความรู้ทางด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic knowledge) ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ ความเหมาะสม (Appropriacy) การนำไปใช้ (Implicature) และการแสดงออก (Expressing being) และ 5. ความรู้ด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic knowledge) ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ สถานการณ์ (Situational) หัวข้อ (Topical) และวัฒนธรรม (Cultural)

นอกจากนั้น พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2557: 74) ได้กล่าวถึงเรื่องสามัคติยะสื่อสาร (Communicative competence) ว่า ในชีวิตจริง เจ้าของภาษาต้องมีความรู้ครบ 4 ประการ จึงจะสื่อสารในสังคมได้ ความรู้ 4 ประการประกอบด้วย 1. รู้ว่ารูปภาษาแบบใดถูกไวยากรณ์ 2. รู้ว่ารูปภาษาแบบใดยอมรับได้แม้ไม่ถูกไวยากรณ์ หรือยอมรับไม่ได้แม้ถูกไวยากรณ์ 3. รู้ว่ารูปภาษาแบบใดเหมาะสมตามบริบทสังคม รู้กฎการพูด (rules speaking) ซึ่งทำให้สามารถใช้รูปแบบของภาษาในเหตุการณ์สื่อสาร (communicative event) ต่าง ๆ และในรูปแบบของวัจนกรรม (speech act) ต่าง ๆ 4. รู้ว่ารูปภาษาแบบใดมีผู้ใช้มาแล้ว เช่น รู้ว่าคำกล่าวใดเป็นของบุคคลสำคัญใด และนำมากล่าวซ้ำในบางโอกาส

จากความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถทางการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น ได้เห็นว่า นักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่มีความเห็น และแนวทางใกล้เคียงกัน แต่มีความแตกต่างขององค์ประกอบย่อย และส่วนขององค์ประกอบ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย จะมุ่งศึกษาองค์ประกอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในด้านความรู้ทางภาษา คือหลักภาษาไทย ภาษาศาสตร์เชิงสังคม มุ่งเน้นความรู้ในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และวัฒนธรรมของไทย เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนให้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะองค์ประกอบดังกล่าวสามารถครอบคลุมความสามารถทางการสื่อสารตามสถานการณ์ธุรกิจต่าง ๆ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินญานานไต้

5.3 กิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการสื่อสาร

Johnson (1981: 31-33) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ต้องคำนึงถึงหลัก 5 ประการ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องมีจุดประสงค์ที่แน่นอน สิ่งที่สอนต้องเป็นสิ่งที่เรียนได้ และสามารถนำไปใช้ได้จริง
2. การให้ความสำคัญกับความสามารถโดยรวมในการสื่อความหมายที่เข้าใจกันมากกว่า สนใจในรายละเอียดปลีกย่อยในการสอนภาษาเป็นส่วน ๆ
3. กระบวนการเพื่อการสื่อความหมาย มีความสำคัญเท่ากับรูปแบบในการสื่อความหมาย โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้กิจกรรมจำลองกระบวนการสื่อสาร เช่น การเติมช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) การเลือก (Choice) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

4. การเรียนจากการปฏิบัติจริง ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาไปแล้ว

5. ต้องระวังในการแก้ไขข้อผิดพลาด ไม่จำเป็นต้องแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง หรือข้อผิดพลาดที่ไม่สำคัญต่อการสื่อความหมายก็ไม่ควรแก้ไข เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาในการสื่อสารให้กับผู้เรียน

ทั้งนี้ Keith Johnson (1982: 163-174) ยังได้กล่าวถึงหลักการในจัดกิจกรรมฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรยึดหลักการ 5 ประการดังนี้

1. หลักการในการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นการให้ความสำคัญกับความสามารถในการเข้าใจการถ่ายโอนข้อมูล เนื้อหา โดยการใช้วิธีการปฏิบัติหรือทดลองเพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถในการถ่ายโอนข้อมูลเนื้อหา อาทิ ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านข้อมูลเนื้อหาจะถือว่าเป็น “การสื่อสาร” โดยที่ระหว่างการอ่านข้อมูล ผู้สอนไม่ควรแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวกับการใช้โครงสร้างไวยากรณ์หรือความหมายของคำศัพท์ แต่ควรดึงข้อมูลบางส่วนให้ผู้เรียนอ่านแล้วเข้าใจเพื่อการถ่ายโอนไปยังอีกรูปแบบข้อความ วิธีการฝึกสามารถให้ผู้เรียนได้นำเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมาเขียนและเล่าสรุปเพื่อการถ่ายโอนข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ

2. หลักการในการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (The Information Gap Principle) เป็นการสร้างช่องว่างของข้อความ เพื่อให้ผู้เรียนต้องนำความรู้มาพิจารณาใช้ข้อมูลใดหรือคำศัพท์ใดที่หายไปเติมเต็มในช่องว่างให้เนื้อหาข้อความสมบูรณ์และได้ความหมาย กิจกรรมนี้มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการพูดและการเขียนเพื่อการสื่อสาร

3. หลักการในการเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เป็นการให้ผู้เรียนแต่ละคนทำกิจกรรมที่แตกต่างกัน แต่สามารถนำกิจกรรมของแต่ละคนมารวมต่อกันเป็นภาระงานที่สมบูรณ์ได้

4. หลักการในการพึ่งพาอาศัยงาน (The Task Dependency Principle) หลักการนี้เน้นทำงานร่วมกันและต่อเนื่องกัน การสื่อสารมีความสัมพันธ์กับทักษะการผลิตผลงาน ซึ่งจะช่วยสร้างความรับผิดชอบต่อการใช้ภาษาของผู้เรียนทุกคน ผู้เรียนแต่ละคนได้ทำในสิ่งที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด เพื่อคนถัดไปจะได้ทำงานต่อไปได้

5. หลักการในการแก้ไขเนื้อหา (The Correction for Content Principle) เป็นการประเมินผลของการสื่อสาร เพื่อให้ทราบว่ากิจกรรมที่ผู้เรียนทำอยู่นั้นการสื่อสารถูกต้องตรงกันหรือไม่ ถ้ายังไม่สมบูรณ์ต้องแก้ไขเนื้อหา และไวยากรณ์ให้ถูกต้องสมบูรณ์

William Littlewood (1981: 42-47) ได้เสนอการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษาที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่สามารถใช้ได้เพื่อการสื่อสารความหมายให้บุคคลอื่นได้เข้าใจกันอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ความสำเร็จของผู้เรียนจึงขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษาในสถานการณ์นั้น ๆ การจัดกิจกรรมประเภทนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องตามหลักไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์เสมอไป การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนโดยประเมินจากผู้เรียนว่าสามารถใช้ภาษาได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ด้านการสื่อสารที่กำหนดไว้หรือไม่ กิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษานี้ อาจจัดได้หลายรูปแบบภายใต้หลักการเดียวกันคือ ผู้สอนกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ยังขาดอยู่ หรือเพื่อแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้น กิจกรรมนี้จะให้ความสำคัญกับการแลกเปลี่ยนข้อมูล (sharing) ดังนี้

1.1 การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จำกัดในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) กิจกรรมนี้อาจจัดอยู่เป็นงานคู่ (Pair Work) หรืองานกลุ่ม (Group work) ก็ได้ ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะได้ข้อมูลเพียงส่วนหนึ่ง และต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่มีกับเพื่อนเพื่อหาข้อมูลซึ่งกันและกันด้วยการถาม ตอบ จึงจะได้ข้อมูลที่ครบถ้วน โดยตอบเฉพาะคำถามที่ตนกำหนดไว้เท่านั้น

1.2 การแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษามากกว่า คือแทนที่จะใช้วิธีถาม ตอบตามที่กำหนด ผู้เรียนสามารถใช้วิธีใดในการพูดก็ได้เพื่อให้ได้ข้อมูลมาตามที่ต้องการที่เหมาะสม

1.3 การแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมนี้ผู้เรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลคนละส่วนแตกต่างกันไป ในขั้นตอนแรกผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อน จนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหา หรือหาข้อสรุปอย่างใด อย่างหนึ่งตามที่กำหนดเอาไว้

1.4 การแลกเปลี่ยนแบ่งปันความรู้ (Sharing Information) กิจกรรมนี้ ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลหรือความรู้ที่เหมือนกัน ผู้สอนให้ผู้เรียนอภิปรายร่วมกันในข้อมูลที่ได้รับ หรือการประมวลผลข้อมูลนั้นเพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยผู้สอนอาจนำปัญหาจากชีวิตประจำวันมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมนี้จะกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียนไว้ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาเพื่อสื่อสารตามบทบาททางสังคม และเหมาะสมกับสถานการณ์ ความสำเร็จของการทำกิจกรรมนี้ได้จากความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และบทบาทที่ได้รับ กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ในสังคมสามารถจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาสื่อสารเหมือนเกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

การจัดกิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา และกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ในสังคมดังกล่าวนี้ต้องให้ความสำคัญกับหลักการสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1. ภาษาที่ใช้และการสื่อความหมาย (Language and Meaning) 2. ภาษาที่ใช้และบริบททางภาษา (Language and Context) 3. ภาษาที่ใช้และขอบข่ายทางภาษา (language and Register) และ 4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

นอกจากนั้น Richards (2003: 24-25) ให้ข้อเสนอแนะว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ผู้สอนต้องเน้นเนื้อหาเป็นฐาน (Content-Based Instruction) โดยคัดเลือกเรื่องราวและเนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนที่เรียนภาษาเป้าหมายหรือภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาและความสามารถด้านเนื้อหาไปพร้อม ๆ กัน

ดังนั้น การคัดเลือกเนื้อหาที่นำมาให้ผู้เรียนได้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเนื้อหาที่คัดเลือกมาจะต้องเอื้อต่อการบูรณาการการจัดการเรียนรู้ภาษาทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแล้ว ยังต้องมีการพัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ และประเมินข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ ตลอดจนทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาในลักษณะองค์รวม (Whole Language Learning) ในวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงคัดเลือกเนื้อหาของภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยศึกษาความต้องการและจำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย

ทั้งนี้ M. B. B. Finocchiaro, Christopher. (1983: 24-29) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยเน้นกระบวนการสื่อสารตามหลักการหน้าที่ของภาษา มีลักษณะสำคัญดังนี้

1. ต้องพิจารณาถึงภาษาที่นำไปใช้เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ใด (Situation) เนื่องจากสถานการณ์จะเป็นตัวกำหนดบริบทของการสื่อสารและเลือกลักษณะของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. ต้องพิจารณาถึงภาษาที่นำไปใช้เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงนั้นว่า ต้องใช้รูปแบบของภาษาในการสื่อสารอย่างไร รวมถึงการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร หรือช่องทางการสื่อสาร

3. ต้องพิจารณาถึงเป้าหมายของการสื่อสาร เนื่องจากว่าเป้าหมายของการสื่อสารจะเป็นตัวกำหนดการเลือกลักษณะภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร เช่น การใช้ถ้อยคำ การใช้ น้ำเสียง การถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึก เป็นต้น

นอกจากนั้น Brown (2001: 43-44) ได้กล่าวถึงหลักการกระบวนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารไว้ดังนี้

1. มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในด้านโครงสร้างภาษา ความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำ สำนวน ภาษาในการสนทนาตามหน้าที่ทางภาษา ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งความสามารถในการใช้ยุทธวิธีในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

2. เทคนิค และกิจกรรมที่ใช้เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาอย่างแท้จริง เพื่อสื่อความหมายให้สอดคล้องกับหน้าที่ทางภาษาในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสื่อสารได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

3. ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) มากกว่าความแม่นยำในการใช้ภาษา (Accuracy) เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมาย

4. ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ทั้งในและนอกชั้นเรียน มีภาระงาน (Task) หรือกิจกรรมเป็นสื่อกระตุ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ

5. เน้นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษา ตามรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองจากกระบวนการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจทางภาษา อีกทั้งมีการพัฒนายุทธวิธีในการเรียนรู้ด้วยตัวเองได้อย่างเหมาะสม

6. บทบาทของผู้สอนภาษา คือ เป็นผู้อำนวยความสะดวก และผู้แนะแนวทาง แต่ไม่ใช่เป็นการบอกกล่าวทั้งหมดแก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะถูกกระตุ้นให้ใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่นในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริง

ผู้วิจัยจะพัฒนากระบวนการจัดกิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา และธรรมชาติของภาษา เพื่อนำไปวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ตรงตามบริบทธุรกิจให้กับนักศึกษาจีน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และเสริมสร้างทักษะให้กับนักศึกษาจีน เพื่อให้นักศึกษาจีนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา และสามารถนำภาษาที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ได้

5.5 เทคนิควิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้จะเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย การเลือกใช้เทคนิควิธีการสอนจะต้องสอดคล้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตร และต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพิ่มพูนทักษะ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่ต้องการตรงตามเป้าหมายของหลักสูตร เทคนิคในการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยหลากหลายรูปแบบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

น้อย ศิริโชติ (2524: 75-76) ได้แยกเทคนิควิธีการสอนออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ดังนี้

1. ประเภทการบรรยายและอภิปรายโดยผู้ทรงคุณวุฒิ วิธีการสอนประเภทนี้ได้แก่

1.1 การบรรยายหรือปาฐกถา (Lecture or speech) เป็นเทคนิคที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางในการสอนในสถานศึกษา เพราะเป็นวิธีที่ทำได้ง่ายรวดเร็ว การใช้วิธีการบรรยายนี้ใช้ผู้บรรยายเพียงคนเดียว วิธีการแบบนี้สามารถให้ความรู้แก่คนจำนวนมาก ๆ ได้ จึงเหมาะในการให้ความรู้พื้นฐาน การให้ข้อมูลอย่างกว้าง ๆ ผู้บรรยายหรือวิทยากรจะเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ และมีประสบการณ์ในหัวข้อที่จะบรรยายนั้นเป็นอย่างดี

1.2 การบรรยายเป็นชุด (Symposium) เป็นการบรรยายโดยผู้เชี่ยวชาญหรือวิทยากรเป็นชุด ตั้งแต่ 2-6 คน ซึ่งจะบรรยายหรือแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนดให้โดยจะบรรยายปัญหาหนึ่ง ๆ หลายด้าน วิทยากรแต่ละคน จะบรรยายกันคนละด้าน ไม่

ก้าวก้าวและไม่ซ้ำกันโดยวิทยากรจะเสนอความคิดเห็นสั้น ๆ และตรงจุดหมาย ใช้เวลาคนละประมาณ 10-15 นาที

1.3 การอภิปรายเป็นคณะ (Panel Discussion) เป็นการสอนที่ใช้การอภิปรายเป็นคณะ เป็นการอภิปรายโดย กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3-10 คน ในหัวข้อที่กำหนดให้โดยผู้อภิปรายแต่ละคนจะให้ความรู้ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็นของตนแก่ผู้ฟัง การอภิปรายเป็นคณะนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องเดียวกัน เพื่อให้มีความรู้ประสบการณ์กว้างขวางยิ่งขึ้น

2. ประเภทให้ผู้เข้าศึกษามีบทบาทร่วม เช่น

2.1 การสัมมนา (Seminar) เป็นการเรียนการสอนที่ใช้กับกลุ่มบุคคลที่มาร่วมกันเพื่อการศึกษา ค้นคว้าเรื่องราว เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ภายใต้การนำของผู้เชี่ยวชาญ อาจจะเป็นเวลาช่วงสั้นหรือหลายเวลาต่อเนื่องกันก็ได้

2.2 การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) เป็นการอภิปรายกันระหว่างสมาชิก 6 - 20 คนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่สนใจร่วมกัน ลักษณะการอภิปรายแบบนี้เป็นการประชุมแบบไม่เป็นพิธีการ เพื่อช่วยกันหาทางตกลงในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งสมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง และผลสรุปนี้ถือว่าเป็นมติของกลุ่ม

2.3 การประชุม (Conference) เป็นการประชุมอย่างเป็นทางการ ซึ่งประกอบด้วยผู้ร่วมประชุม จำนวนประมาณไม่เกิน 20 คน เพื่อแก้ปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์และความคิดเห็น ในเรื่องที่ทุกคนมีความสนใจร่วมกัน

2.4 การประชุมซินดิเคต (Syndicate Method) เป็นวิธีการทำงานในรูปของคณะกรรมการ โดยแบ่งผู้เข้ารับการอบรมเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อปฏิบัติงาน หรือพิจารณาปัญหาตามที่ได้รับมอบหมาย ข้อสำคัญของการประชุมแบบนี้คือ สมาชิกของกลุ่มมักจะมาจากผู้ที่มีประสบการณ์ที่ต่างกัน หรือมีความรู้หลาย ๆ สาขา และให้สมาชิกได้ร่วมกันอภิปรายแก้ปัญหาแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ซึ่งกันและกันเพื่อจะได้นำเอาความรู้ และประสบการณ์ที่ต่างกันนั้น มาใช้ใช้เป็นประโยชน์ในการศึกษาปัญหาที่ได้รับมอบหมาย เทคนิคนี้เหมาะสำหรับที่จะใช้กับผู้เข้ารับการอบรมที่มีความรู้และประสบการณ์สูงพอสมควร

2.5 การระดมความคิด (Brainstorming) เป็นเทคนิคที่กระตุ้นให้ผู้เข้าศึกษาทุกคนเกิดความคิดสร้างสรรค์ (Creative) เทคนิคนี้เปิดโอกาสให้สมาชิกแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงความคิดเห็นนั้นจะเป็นอย่างไรถูกต้องหรือไม่

ความคิดทุกอย่างจะได้รับการยอมรับจากกลุ่มทั้งสิ้น สุดท้ายจึงค่อยสรุปผล เทคนิคนี้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่

2.6 การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นเทคนิคการสอนวิธีหนึ่งโดยจัดให้ผู้เข้าอบรมแสดงบทบาทในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งเหมือนในชีวิตจริง

2.7 การประชุมถกเถียง (Buzz session) เป็นเทคนิคการสอนที่สามารถดึงผู้เรียนทั้งหมดให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น

2.8 การศึกษาเฉพาะกรณี (Case study) เป็นเทคนิคการสอนวิธีหนึ่งเพื่อให้ผู้เรียนได้พิจารณาตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยเรื่องที่จะมอบหมายให้ศึกษานั้น ต้องมีรายละเอียดมากพอที่จะทำให้ผู้เรียนมองเห็นจุดสำคัญของปัญหาและข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาได้ อาจใช้ภายหลังการเรียนการสอนได้

2.9 การให้เวลาซักถาม (Question Period) เทคนิคนี้มักใช้ภายหลังจากการบรรยายหรือการอภิปราย โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ถามคำถามโดยตรงแก่ผู้บรรยายหรือผู้อภิปราย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่ออธิบายจุดสำคัญบางประการเพิ่มเติม และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนถามนอกเหนือจากที่ผู้บรรยายได้พูดไปแล้วด้วย

2.10 การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นเทคนิคที่ดีวิธีหนึ่งในการรวบรวมข้อมูลจากวิทยากร หรือผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้ได้ความรู้ด้านต่าง ๆ ในหัวข้อนั้น ครบถ้วน เมื่อจบการสัมภาษณ์แล้วอาจเปิดโอกาสให้ผู้ฟังมีส่วนซักถามด้วยก็ได้ การสัมภาษณ์นี้จะมีผู้ให้สัมภาษณ์หรือผู้สัมภาษณ์ 1 คนก็ได้

2.11 ละครสั้น (Skit) เป็นวิธีการแสดงละครสั้น โดยใช้ผู้แสดงเพียง 2-3 คน โดยได้ซักซ้อมและแสดงบทบาทที่เตรียมไว้แล้ว การแสดงแบบนี้เป็นการแสดงให้เห็นปัญหาหรือสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

2.12 การสาธิต (Demonstration) เป็นการแสดงให้ผู้เข้าอบรมได้เห็นของจริงโดยอาจให้เห็นกระบวนการหรือขั้นตอนของการปฏิบัติงาน หรือการทดลองต่าง ๆ เป็นต้น

2.13 การประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) เป็นวิธีการที่บุคคลที่มีปัญหาและความสนใจตรงกัน มาพบกับผู้ชำนาญการหรือผู้เชี่ยวชาญ เพื่อที่จะหาความรู้และหนทางที่จะแก้ปัญหาที่ประสบอยู่ โดยการศึกษาเป็นกลุ่ม

2.14 ทัศนศึกษา (Field Trip) เป็นการนำผู้เรียนไปยังสถานที่อื่น นอกสถานที่จัดการเรียนการสอน เพื่อศึกษาสภาพการณ์จริงด้วยตนเอง

3. ประเภทพัฒนาเฉพาะตัวบุคคล ซึ่งผู้เรียนสามารถปรับให้เข้ากับระดับความสามารถในการเรียนรู้ และความสะดวกของตนได้ เช่น

3.1 การสอนแบบสำเร็จรูป (Programmed Instruction) เป็นวิธีการสอนโดยตนเองโดยปฏิบัติตามขั้นตอนที่ทดสอบและจัดลำดับไว้เป็นอย่างดี เพื่อนำไปสู่ความรู้หรือทักษะตามวัตถุประสงค์ของการสอน และเมื่อจบแต่ละตอน จะมีการประเมินผลเพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ไขสิ่งที่ยังไม่เข้าใจให้ถูกต้องก่อนที่จะก้าวไปสู่ขั้นตอนต่อไป

3.2 การเสนอแนะ (Coaching) เป็นการเสนอแนะโดยหัวหน้างานหรือผู้บริหารซึ่งมีประสบการณ์มากกว่า จะเป็นผู้คอยให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติงานให้ถูกต้องแก่ผู้เรียน

4. ประเภทใช้สื่อในการเรียนการสอน เป็นส่วนประกอบสำคัญ

4.1 การใช้สไลด์ประกอบเสียง (Slide/tape Presentation)

4.2 การใช้ภาพยนตร์ประกอบ (Instructional)

จากแนวคิดที่เกี่ยวกับเทคนิควิธีการเรียนการสอนข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าเทคนิควิธีการเรียนการสอนมีหลากหลายประเภท เทคนิควิธีการสอนนับเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรประสบความสำเร็จ เทคนิควิธีการสอนสามารถแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ เทคนิควิธีการสอนที่เน้นผู้สอน หรือวิทยากรเป็นสำคัญ กับเทคนิควิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การตัดสินใจเลือกเทคนิควิธีการสอนควรต้องคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญคือ จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร เนื้อหาและขอบเขตของการเรียนรู้ คุณสมบัติและคุณลักษณะของผู้เรียน สถานที่จัดการเรียนการสอน อุปกรณ์และวัสดุที่อำนวยความสะดวกต่อการเรียนการสอน เวลาที่กำหนดของการเรียนการสอน และความชำนาญในการเลือกใช้เทคนิควิธีการสอนของผู้สอนหรือวิทยากร แต่แม้จะใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ หลายเทคนิคของการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแล้วก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนจะมีความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน และสนใจติดตามกับเรื่องที่ผู้สอนหรือวิทยากรนำเสนอได้ตลอดเวลาในขณะการเรียนการสอน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างด้านความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์ ความถนัด และความสนใจ ดังนั้น ความเบื่อหน่าย ความขัดแย้ง และความไม่แน่นอนอื่น ๆ จึงอาจจะเกิดขึ้นในบรรยากาศของกลุ่มผู้เรียน ทั้งนี้ ทวีป อภิสิต (2552: 54-63) จึงได้เสนอแนวคิดเทคนิควิธีเสริม 4 เทคนิค เพื่อช่วยให้บรรยากาศในการเรียนการสอนไม่เบื่อหน่าย และเป็นที่น่าพึงพอใจของผู้เรียนตามสมควร

1. เทคนิคการตั้งประเด็นคำถามปลายเปิดเพื่อการอภิปราย ผู้สอนหรือวิทยากรตั้งประเด็นหรือคำถามเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมอภิปราย และกระตุ้นผู้เรียน

ทุกคนพูดแสดงความคิดเห็นออกมาให้ได้โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ของแต่ละคนที่มีอยู่ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งประเด็นคำถามจะต้องเป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนทุกคน และเป็นประเด็นคำถามที่ไม่ง่ายหรือยากจนเกินไปพื้นฐานความรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน

2. เทคนิคแก้ความเบื่อหน่าย วิทยาการต้องมีเทคนิควิธีการจูงใจให้ผู้เรียน ตื่นตัว เพื่อปรับเปลี่ยนบรรยากาศของความว่าง ความเบื่อหน่ายในเรียนให้ลดน้อยลงหรือหมดไป เทคนิควิธีที่นิยมใช้กันคือ การเล่าเรื่องซ้ำขึ้นค้นรายการเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ การจัดให้ผู้เรียนร้อง เพลงที่มีจังหวะ เนื้อร้องท่วงทำนองที่เร้าใจ และสนุกสนาน หรือเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ กิจกรรมการเรียนรู้ การจัดทำกิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวอริยาบถ การตั้งประเด็นคำถามให้ผู้ที่กำลัง เบื่อหรือว่าง ออกมาพูด หรือออกมาเป็นผู้แสดง การให้ผู้เรียนได้พักย่อยหรือจัดการธุระส่วนตัวโดย ใช้เวลาสั้น ๆ

3. เทคนิคการยุติข้อโต้แย้งในกรณีที่แบ่งกลุ่มอภิปราย เมื่อมีการแบ่งกลุ่ม เพื่อการอภิปรายประเด็นหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอน การมองต่างมุมกันอาจเกิด บรรยากาศการโต้แย้ง ได้เถียงกัน ผู้สอนจะต้องเข้าไปช่วยแก้ไขหาทางยุติข้อขัดแย้งที่กำลังจะบาน ปลายด้วยการให้คำแนะนำแก่ประธานหรือสมาชิกในกลุ่ม โดยมีสันติวิธีดังนี้

3.1 การใช้วิธีประนีประนอมโดยเลือกเอาความคิดที่ดีมีเหตุผลของแต่ละฝ่ายที่ได้แย้งมาหลอมรวมกัน

3.2 การหยุดพักการอภิปรายชั่วคราวโดยให้ผู้เรียนออกไปดื่มน้ำ ทำ ธุระส่วนตัว หรือเปลี่ยนอริยาบถโดยใช้เวลาสั้น ๆ ระหว่างช่วงเวลาพักสั้น ๆ นั้น จะเป็นโอกาสให้ คู่กรณีการขัดแย้งกันพูดคุยทำความเข้าใจกันนอกกลุ่มเป็นส่วนตัวได้

3.3 การให้คำแนะนำประธานกลุ่มให้เลื่อนหรือเปลี่ยนไปอภิปรายใน ประเด็นอื่น ๆ ต่อไปก่อน เพราะบางครั้งความขัดแย้งที่เกิดขึ้นอาจจะเกิดจากแต่ละฝ่ายยังขาด ข้อมูลด้านวิชาการหรือข้อมูลด้านอื่นที่เพียงพอ

3.4 การให้ประธานกลุ่มทำหน้าที่ตัดหรือขัดจังหวะการอภิปรายของ ผู้เรียนที่พูดออกนอกเรื่อง โดยเปลี่ยนให้ผู้เข้ารับการอบรมคนอื่นที่ยังไม่มีโอกาสได้พูดหรือนั่งเงียบ ได้แสดงความคิดเห็น ซึ่งบางครั้งความคิดเห็นนั้นอาจจะทำให้ข้อโต้แย้งหมดไป

3.5 การแบ่งกลุ่มย่อยให้เล็กลงไปอีกเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางและทั่วถึง เมื่อในกลุ่มย่อยผู้เรียนทุกคนจะมีโอกาสพูดแสดง ความคิดเห็นมากขึ้น และได้ข้อยุติที่ชัดเจนแล้วให้นำกลับเข้าไปเสนอความคิดเห็นในการอภิปราย กลุ่มใหญ่ต่อไป วิธีนี้จะทำให้ข้อโต้แย้งลดน้อยลง

4. เทคนิคการประเมินผลผู้เรียน นอกจากการใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ในการเรียนการสอนแล้ว ผู้สอนต้องมีการประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะและเจตคติตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่กำหนดหรือไม่ การวัดและประเมินผลดังกล่าวไม่จำเป็นต้องทำเป็นข้อสอบหรือแบบสอบถามเสมอไป แต่สามารถใช้หลาย ๆ เทคนิควิธีประสมกัน เพื่อให้เหมาะสมกับเวลา โอกาส และกลุ่มเป้าหมาย เทคนิควิธีที่นิยมใช้ในการประเมินผลผู้เรียนคือ

- 4.1 การวัดและประเมินผลโดยการสังเกต
- 4.2 การวัดและประเมินผลจากภาพ
- 4.3 การวัดและประเมินผลจากการแสดงออก
- 4.4 การวัดและประเมินผลจากการแต่งกลอนหรือเพลง
- 4.5 การวัดและประเมินผลโดยใช้คำถามสั้น ๆ
- 4.6 การใช้แบบสอบถาม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้เทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน คือ การบรรยาย การใช้เทคโนโลยีในศตวรรษที่ 21 และเทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ การอภิปรายกลุ่มย่อย การระดมความคิด การแสดงบทบาทสมมติ การใช้ภาพยนตร์ประกอบและสื่อเทคโนโลยี และแบบฝึกหัดรายบุคคล โดยกำหนดให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาสาระในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

6. หลักสูตรวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน (Yunnan University of Finance and Economics) หรือ “YUFE” เป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำประจำมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีชื่อเสียงทางด้านการบริหารจัดการ และเศรษฐศาสตร์การเงินมาเป็นเวลานานถึง 68 ปี โดยมีพัฒนาการในการจัดการศึกษาและการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเป็นระยะ ๆ ซึ่งมีรายละเอียดการจัดการศึกษาดังนี้

6.1 ความเป็นมาของการจัดการศึกษา

มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สถาปนาขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2494 ทางทิศเหนือของนครคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ปัจจุบันมี 2 วิทยาเขต มี

พื้นที่กว่า 625 ไร่ ประกอบด้วยหน่วยงานจัดการศึกษา 19 หน่วยงาน โดยแบ่งหน่วยงานการจัดการศึกษาออกเป็นคณะและวิทยาลัย ดังนี้

1. คณะการคลังและรัฐประศาสนศาสตร์
2. คณะเศรษฐศาสตร์
3. คณะการเงิน
4. คณะบริหารธุรกิจ
5. คณะการบัญชี
6. คณะวิทยาการทางสารสนเทศ
7. คณะคณิตศาสตร์และสถิติ
8. คณะวิศวกรรมโยธาและสิ่งแวดล้อม
9. คณะนิติศาสตร์
10. คณะสื่อสารมวลชน
11. คณะโลจิสติกส์
12. คณะการออกแบบอุตสาหกรรม
13. วิทยาลัยบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ
14. วิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหว
15. คณะการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว
16. วิทยาลัยการศึกษาต่อเนื่อง
17. คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ
18. มาร์กชวิทยาลัย
19. ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการพลศึกษา

หน่วยงานดังกล่าว มีการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี 61 หลักสูตร ระดับปริญญาโท 69 หลักสูตร และระดับปริญญาเอก 4 หลักสูตร มีจำนวนนักศึกษาภาคปกติทั้งสิ้น 26,945 คน โดยมีวิสัยทัศน์คือ พัฒนามหาวิทยาลัยจากชั้นนำระดับชาติ ที่บูรณาการบริหารจัดการและเศรษฐศาสตร์การเงินมุ่งสู่ความเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลก

โดยมีพันธกิจในการจัดการศึกษาดังนี้

1. การจัดการศึกษาเพื่อให้องค์ความรู้ และทักษะที่มีความหลากหลาย มีความทันสมัย สามารถเชื่อมโยงและเป็นที่ยอมรับทั้งในและต่างประเทศ

2. การสร้างงานวิจัยเชิงนวัตกรรม และงานสร้างสรรค์ เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการและเกิดประโยชน์แก่สังคมโลกและภูมิภาคส่วนรวม

3. เป็นศูนย์กลางบริการวิชาการด้านการบริหารจัดการ และเศรษฐศาสตร์การเงินแก่สังคมโลกที่ตอบสนองความต้องการของภูมิภาค

4. เพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในระดับนานาชาติ

โดยมีสมรรถนะหลัก ดังนี้

1. เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำทางด้านการบริหารจัดการ และเศรษฐศาสตร์การเงิน ทำให้เกิดความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการระหว่างวิชา ทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนร่วมกัน และทำให้เกิดโอกาสสร้างนวัตกรรม

3. ทำวิจัยบูรณาการเพื่อแก้ปัญหาสำคัญทางด้านการบริหารจัดการ และเศรษฐศาสตร์การเงิน ของสังคมโลก

โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสาธารณะ มีความรู้ความสามารถและทักษะในระดับมาตรฐานสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างมีเหตุผล

2. เพื่อผลิตผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ และนวัตกรรมที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการพัฒนาประเทศชาติ และสากล รวมทั้งสร้างมูลค่าเพิ่มและเป็นประโยชน์ในเชิงพาณิชย์

3. เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับคุณภาพทางวิชาการและงานวิจัยร่วมกับสถาบันวิชาการต่างประเทศในภูมิภาคอาเซียน เอเชียและนานาชาติ

6.2 การจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทได้พัฒนาหลักสูตรตามจุดแข็งของมหาวิทยาลัย ได้เปิดหลักสูตรสาขาวิชาเอกการบัญชีบริหารควบคู่กับวิชาโทภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ความสามารถในสาขาวิชาเอก และมีทักษะการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียนภาษาไทยในระดับดี เพื่อใช้ประกอบอาชีพในอนาคต ต่อมามหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาไทยมากขึ้น ให้นักศึกษาชาวจีนที่ศึกษาสาขาวิชาเอกต่าง ๆ นอกจากต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศบังคับแล้ว ยังต้องเลือกเรียนภาษาในอาเซียนอีกหนึ่งภาษา เช่น ภาษาไทย

เป็นต้น ตามหลักสูตรที่กำหนดของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ระยะเวลาในการเรียนวิชาเลือกภาษาไทย 1-2 ภาคเรียน สัปดาห์ละ 2-4 คาบ จำนวน 2-4 หน่วยกิต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทย วิถีชีวิตของคนไทย มีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับเอกสารประกอบการเรียนนั้น ผู้สอนจะคัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมจากหนังสือตำราเรียนภาษาไทยขั้นพื้นฐานจากอินเทอร์เน็ต และสื่ออื่น ๆ มาจัดเรียบเรียงเป็นเอกสารประกอบการสอน นอกจากนี้ยังมีใบความรู้และใบกิจกรรมต่าง ๆ หรือผู้สอนอาจกำหนดหนังสือตำราเรียน และเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมมาให้นักศึกษาจีนศึกษาเพิ่มเติม ต่อมาในปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ได้เปิดหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยระดับปริญญาตรีในรูปแบบหลักสูตร 3+1 ซึ่งเป็นลักษณะโครงการแลกเปลี่ยน ประกอบด้วย ศึกษาที่มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ระยะเวลา 3 ปี และแลกเปลี่ยนศึกษาที่สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ระยะเวลา 1 ปีในช่วงปีการศึกษาที่ 3 หลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเอกภาษาไทยนี้เปิดรับสมัครปีละ 2 ห้อง ห้องละ 30 คน จำนวน 60 คน โดยวัตถุประสงค์ของหลักสูตรคือ เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปลสองภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ตลอดจนสามารถใช้ภาษาไทยประกอบอาชีพในประเทศไทยและประเทศจีน อีกทั้งสามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษาหลักสูตรระดับสูงที่เปิดสอนเป็นภาษาไทยในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยได้ นอกจากนั้นทางมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานยังเล็งเห็นความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและประเทศจีน จึงส่งเสริมให้เปิดหลักสูตรวิชาภาษาไทยแทนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเปิดโอกาสให้กับนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 1 ทุกคน สามารถเลือกวิชาภาษาไทยแทนวิชาภาษาอังกฤษ (College English) ได้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ชั้นปีที่ 1 จนถึงภาคเรียนที่ 2 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 4 ภาคเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษามีทักษะการใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในชีวิตประจำวัน รวมถึงสามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ และศึกษาต่อที่ประเทศไทยในอนาคต

6.3 จำนวนนักศึกษาจีนที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย

ในปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานจำนวน 12 คณะและ 1 วิทยาลัย ได้เปิดสอนวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้กับนักศึกษาจีนระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 จำนวนทั้งสิ้น 583 คน และเปิดสอนหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยแขนงวิชาเศรษฐกิจการค้า ตั้งแต่ในคณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติจำนวน 133 คน หลักสูตร

วิชาเอกบริหารการบัญชีคู่กับวิชาโทภาษาไทยที่เปิดสอนในคณะกรรมการบัญชี และหลักสูตรวิชาเลือก
เรียนภาษาไทยที่เปิดสอนในอีก 10 คณะและ 1 วิทยาลัย มีรายละเอียดจำแนก ดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนนักศึกษาจีนระดับปริญญาตรีที่เรียนภาษาไทยในคณะต่าง ๆ ณ มหาวิทยาลัย
เศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

คณะ/วิทยาลัย	จำนวนนักศึกษาจีนที่ เรียนภาษาไทย	ลักษณะหลักสูตร วิชาภาษาไทย
1. คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ	133	วิชาเอก
2. คณะการบัญชี	120	วิชาโท
3. คณะการคลังและรัฐประศาสนศาสตร์	30	วิชาเลือก
4. คณะเศรษฐศาสตร์	30	วิชาเลือก
5. คณะการเงิน	30	วิชาเลือก
6. คณะบริหารธุรกิจ	30	วิชาเลือก
7. คณะวิทยาการทางสารสนเทศ	30	วิชาเลือก
8. คณะวิศวกรรมโยธาและสิ่งแวดล้อม	30	วิชาเลือก
9. คณะนิติศาสตร์	30	วิชาเลือก
10. คณะสื่อสารมวลชน	30	วิชาเลือก
11. คณะโลจิสติกส์	30	วิชาเลือก
12. วิทยาลัยบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ	30	วิชาเลือก
13. คณะการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว	30	วิชาเลือก
รวม	583	

ที่มา: ข้อมูลจำนวนนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย ณ วันที่ 19 พฤศจิกายน 2563
สำนักงานวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

6.4 หลักสูตรวิชาเอกภาษาไทย

6.4.1 คุณลักษณะและมาตรฐานของหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทย

ปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานได้คำนึงถึง
ความสำคัญของการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนในสมัยศตวรรษที่ 21 เพื่อสนองตอบ
นโยบายของประเทศจีนและความต้องการของสังคม จึงได้พัฒนาหลักสูตรภาษาไทยตามแนวทาง
กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ว่าด้วยโครงสร้างหลักสูตรกลุ่มวิชาภาษาและ

วรรณกรรมต่างประเทศ และบูรณาการระหว่างวิชาภาษาและวรรณกรรมไทยกับวิชาเศรษฐกิจการค้า ซึ่งเป็นวิชาที่โดดเด่นของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน เป็นหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเอกภาษาไทย แขนงวิชาเศรษฐกิจการค้า โดยกำหนดคุณลักษณะและมาตรฐานของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในสาขานี้ว่า บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาเอกภาษาไทยนี้ จะเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรม และมีศรัทธาในวิชาชีพ มีภูมิปัญญาในการสร้างสรรค์นวัตกรรม มีความสามารถนำความรู้ของวิชาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพชีวิตของตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับสภาพสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมประเพณี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ การวิเทศสัมพันธ์ของไทย ตลอดจนสามารถวิเคราะห์และแก้ปัญหาเชิงวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับการวิเทศสัมพันธ์ และสามารถนำความรู้ ทักษะไปพัฒนาความสัมพันธ์ทางด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครองระหว่างไทย-จีนในยุคสมัยศตวรรษที่ 21 (云南财经大学教务处, 2016: 334-339)

สำหรับรูปแบบการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย แขนงวิชาเศรษฐกิจการค้า ตลอดหลักสูตร 4 ปี ได้ดำเนินการสอนในรูปแบบหลักสูตร 3 + 1 ปี ซึ่งนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 เรียนวิชาพื้นฐานที่มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ในชั้นปีที่ 3 นักศึกษาจีนแลกเปลี่ยนเรียนที่ประเทศไทย ระยะเวลา 1 ปี หลังจากนั้น นักศึกษาจีนจะกลับเรียนที่ประเทศจีนในชั้นปีที่ 4 เมื่อนักศึกษาจีนเรียนครบกระบวนการและครบตามจำนวนหน่วยกิตแล้ว นักศึกษาจีนจะต้องเสนอบทความทางวิชาการ 1 เรื่องเพื่อขอสำเร็จการศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทยมีรายวิชาภาษาไทยต่าง ๆ ที่นักศึกษาจีนต้องเลือกเรียน โดยมีรายละเอียด ดังตาราง 3

ตาราง 3 รายวิชาภาษาไทยที่นักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทยต้องเรียน

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	จำนวนชั่วโมงเรียน	หน่วยกิต	ชั่วโมงเรียนในแต่ละภาค (ต่อสัปดาห์)							
				16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์
				1	2	3	4	5	6	7	8
626090	ระบบเสียงในภาษาไทย	192	6	12							
626078	ภาษาไทยการพูด 1	64	2		4						
626079	ภาษาไทยการพูด 2	64	2			4					
606145	ภาษาไทยการพูด 3	64	2				4				
626146	ภาษาไทยไวยากรณ์ฟัง-พูด 1	64	2			4					
626147	ภาษาไทยไวยากรณ์ฟัง-พูด 2	64	2				4				
626093	ภาษาไทยการอ่าน 1	64	2			4					
626094	ภาษาไทยการอ่าน 2	64	2				4				
626319	ภาษาไทยการเขียน 1	64	2					4			
626318	ภาษาไทยระดับพื้นฐาน	128	8		8						
626149	ภาษาไทยระดับกลาง 1	96	6			6					
626150	ภาษาไทยระดับกลาง 2	64	4				4				
626127	ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 1	64	4				4				
620017	ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2	64	4					4			
626152	ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3	64	4						4		
626091	ภาษาไทยระดับสูง	64	4						4		
626081	วิถีชีวิตไทย	32	2					2			
626101	สำนวน สุภาษิต คำพังเพย	32	2					2			
626080	วรรณกรรมภาษาไทย	32	2					2			

ตาราง 3 รายวิชาภาษาไทยที่นักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทยต้องเรียน (ต่อ)

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	จำนวนชั่วโมงเรียน	หน่วยกิต	ชั่วโมงเรียนในแต่ละภาค (ต่อสัปดาห์)							
				16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์	16 สัปดาห์
				1	2	3	4	5	6	7	8
626321	การเขียนงานวิชาการ	32	2						2		
626370	กฎหมายของไทย	32	2						2		
626369	ไทยศึกษา	32	2					2			
626076	เทคนิคในการจัดเอกสาร ภาษาไทย	32	2						2		
626151	สุนทรพจน์ภาษาไทย	32	2						2		
626367	เศรษฐกิจและสังคมไทย	32	2						2		
626079	การอ่านหนังสือพิมพ์ไทย	32	2							2	

6.4.2 การจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ

จากตาราง 3 สามารถเห็นได้ว่าหลักสูตรสาขาวิชาเอกภาษาไทยได้กำหนดรายวิชาภาษาไทยพื้นฐานต่าง ๆ ตามโครงสร้างหลักสูตรกลุ่มวิชาภาษาและวรรณกรรมต่างประเทศแล้ว ยังได้กำหนดรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจจำนวน 3 วิชา เป็นวิชาเอกบังคับ ได้แก่ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 1 จำนวน 4 หน่วยกิต เป็นรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสารระดับต้น จัดการเรียนการสอนในภาคเรียนที่ 2 ชั้นปีที่ 2 ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 จำนวน 4 หน่วยกิต เป็นรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสารระดับกลาง จัดการเรียนการสอนในภาคเรียนที่ 1 ชั้นปีที่ 3 และภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3 จำนวน 4 หน่วยกิต เป็นรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสารระดับสูง จัดการเรียนการสอนในภาคเรียนที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ซึ่งรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 กับรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 3 จะให้สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยเป็นผู้กำหนดประมวลรายวิชา(Course Syllabus) และเนื้อหา สำหรับการเรียนการสอน

จากการสัมภาษณ์ผู้สอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ และนักศึกษาจีนสาขาวิชาเอกภาษาไทยทั้งนักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาแล้ว พบว่าการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ผ่านมานั้นยังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาดังต่อไปนี้(Dong, 2561; Ruan, 2561; Shen, 2561; Su, 2561; Yao, 2561; Zi, 2561)

1. ไม่มีการวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น (Need Analysis) ผู้บริหารการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้กำหนดโครงสร้างหลักสูตร แต่ไม่ได้มีการวิเคราะห์รายละเอียดในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจว่า จะจัดเนื้อหาความรู้ในแต่ละระดับอย่างไร จะพัฒนาทักษะการสื่อสารของแต่ละระดับอย่างไร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะใช้รูปแบบใด จะประเมินผลการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอย่างไร ไม่ได้คำนึงถึงเรื่องการศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น (Need Analysis) ของการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจให้ละเอียด เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงให้เป็นหลักสูตรมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ขาดสื่อการเรียนการสอน ทั้งประเทศจีนและประเทศไทยยังขาดแคลนสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพตรงกับความต้องการในการนำไปใช้ โดยเฉพาะเอกสารตำราเรียน และหนังสือประกอบการสอนภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางสำหรับนักศึกษาจีน ถึงแม้ว่าจะมีตำราหนังสือเชิงพาณิชย์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยธุรกิจที่จำหน่ายในท้องตลาดของประเทศไทย แต่เนื้อหายังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของสังคมระหว่างไทยและจีนในยุคปัจจุบัน อีกทั้งเนื้อหาที่จัดให้นักศึกษาจีนเรียนนั้นไม่สอดคล้องกับการนำไปใช้สื่อสารในสภาพจริง

3. ไม่มีเทคนิคการสอน รูปแบบการสอนตายตัว ผู้สอนส่วนใหญ่ยังใช้วิธีการบรรยายเป็นหลัก ผู้เรียนจึงมีโอกาสดึงทักษะการสื่อสารน้อย กิจกรรมการเรียนการสอนไม่ยืดหยุ่น ไม่มีการส่งเสริมการคิดระหว่างการสื่อสารของผู้เรียน

4. รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 และ 3 ที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทั้งนี้ เนื่องจากผู้สอนชาวไทยหรือสถาบันจะเป็นผู้กำหนดเนื้อหา และขอบเขตการสอนของตนเอง ทำให้นักศึกษาจีนต้องแบ่งกลุ่มเรียนไปยัง 3 สถาบันในประเทศไทยมีความแตกต่างกันอย่างมาก

5. นักศึกษาขาดความมั่นใจในการเรียน รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ 2 และ 3 นั้นเป็นภาษาไทยเชิงธุรกิจระดับกลางถึงระดับสูงสำหรับนักศึกษาจีน โดยมากจะเป็นการอ่านหนังสือพิมพ์ธุรกิจ และการเขียนจดหมายธุรกิจ การอธิบายความหมายของคำศัพท์โดยใช้

ภาษาอังกฤษของผู้สอน ทำให้นักศึกษาจีนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ถนัดภาษาอังกฤษขาดความมั่นใจ และหมดกำลังใจในการเรียนภาษาไทย ทำให้ได้ผลการเรียนที่ไม่พึงประสงค์

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในยุคศตวรรษที่ 21 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของมนุษย์ ประเทศไทยและประเทศจีนต่างก็ให้ความสำคัญกับเรื่องการสร้างความสัมพันธ์กันให้ใกล้ชิดและพึ่งพาอาศัยกันมากยิ่งขึ้น โดยเห็นจากแนวโน้มตามทิศทางการพัฒนาของไทยตามนโยบาย Thailand 4.0 และ “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” ของจีน การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการติดต่อสื่อสารจึงเป็นสิ่งจำเป็นของสังคมปัจจุบันที่มีการแข่งขันกันสูงในด้านการปฏิบัติงาน เศรษฐกิจการค้าขาย รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของการทำธุรกิจ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน มีพันธกิจหลักในการผลิตบัณฑิตทางการบริหารจัดการ และเศรษฐศาสตร์การค้ามาเป็นเวลานานถึง 68 ปี หลักสูตรสาขาวิชาเอกภาษาไทยแขนงวิชาเศรษฐกิจการค้าที่พัฒนาขึ้นถือว่าเป็นหลักสูตรเพื่อสนองตอบความต้องการการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนในยุคสมัยศตวรรษที่ 21 นักศึกษาจีนที่เรียนจบหลักสูตรนี้จะเป็นบุคคลสำคัญในหน่วยงานต่าง ๆ ระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีน แต่เมื่อเตรียมตัวเข้าสู่การหางานทำนั้นจะต้องแข่งขันกับนักศึกษาจีนในสาขาวิชาภาษาไทยจากสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก ผู้บริหารหน่วยงานขององค์กร หรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีกิจการระหว่างไทยและจีนนั้น จึงมีโอกาสดัดเลือกนักศึกษาจีนที่จบวิชาเอกภาษาไทยได้มากขึ้น ส่งผลให้สภาพการหางานทำของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานมีการแข่งขันสูงยิ่งขึ้น การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย จึงถือได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้านักศึกษาจีนมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ จะเป็นผู้ได้เปรียบจากคู่แข่งที่จะทำให้ผู้บริหารหน่วยงานขององค์กร และเจ้าของสถานประกอบการที่มีกิจการระหว่างไทยและจีนเห็นศักยภาพ และสมรรถนะของนักศึกษาจีนรวมทั้งให้ผู้ใช้บัณฑิตภาษาไทยได้ทราบถึงคุณภาพและมาตรฐานการสอนภาษาไทยของสถาบันอีกด้วย

7. ความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้น มุ่งเน้นเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาจีนสาขาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้อง

กับความต้องการของนักศึกษาจีน กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ของ หลักสูตรจะมุ่งเน้น พัฒนาความรู้ และทักษะภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทย รวมทั้ง เสริมสร้างความรู้ด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจให้กับนักศึกษาจีน ทั้งนี้ ความพึงพอใจ ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักศึกษาจีนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นแรงขับเคลื่อนและกำลังสำคัญ ที่จะส่งผลต่อหลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น นั้นเกิดประสิทธิผล ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ และวิธีการ ประเมินความพึงพอใจ ดังนี้

7.1 ความหมายของความพึงพอใจ

Tiffin (1968: 349) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจเป็น แรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการพื้นฐาน (Basic Need) มีความเกี่ยวข้องกันอย่าง ใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์และจูงใจ (Incentive) โดยพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

Wallerstein (1971: 384) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ความพึงพอใจเป็น กระบวนการทางจิตวิทยาไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน แต่สามารถคาดคะเนได้ว่ามีหรือไม่มี จากการสังเกตพฤติกรรมของคนเท่านั้น

Good (1973: 320) ได้นิยามความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง สภาพ คุณภาพ หรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งมาจากความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ทำอยู่

จากที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกที่เกิดจากความ คาดหวังของสิ่งใดสิ่งหนึ่งในชีวิต ถ้าความคาดหวังและความต้องการได้รับการตอบสนองเกินกว่าที่ คาดหวังไว้จะเกิดความพึงพอใจ มีความรู้สึกชอบและสบายทั้งกายและจิตใจส่งผลให้มีทัศนคติ ด้านบวกต่อประสบการณ์นั้น ๆ และเกิดแรงจูงใจดำเนินการต่อประสบการณ์นั้น ๆ ต่อไป แต่ถ้า ความต้องการต่ำกว่าที่คาดหวังไว้จะเกิดความไม่พึงพอใจ และส่งผลให้มีทัศนคติด้านลบต่อ ประสบการณ์นั้น ๆ ทั้งนี้ความรู้สึก และทัศนคติของแต่ละบุคคลนั้นอาจมีความแตกต่างกันและ ปรับเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อม ความพึงพอใจจึงขึ้นอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งของแต่ละบุคคลที่ คาดหวังไว้ว่า จะได้รับการตอบสนองความต้องการมากน้อยเพียงใด

7.2 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

เน่งน้อย พงษ์สามาร (2519: 26) ให้แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจเป็นท่าทีทั่ว ๆ ไปที่เป็นผลมาจากท่าทีที่มีต่อ 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยที่เกี่ยวกับกิจกรรม ปัจจัยที่ เกี่ยวกับบุคคล และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

Campbell (1976: 117-124) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจเป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของแต่ละบุคคล เปรียบเทียบกับความคิดเห็นต่อสภาพการณ์ที่ต้องการจะให้เป็นหรือคาดหวังไว้ ผลที่ได้จะเป็นความพึงพอใจหรือไม่จะเป็นการตัดสินใจของแต่ละบุคคล

Savignon (1997: 24) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นแรงขับภายในของแต่ละบุคคลที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามและกำลังใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะมีแนวโน้มที่มีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ รวมถึงเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ อีกทั้งผู้เรียนจะมีความมุ่งมั่นในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วย

สรุปว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม เกิดขึ้นภายในจิตใจที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรู้สึก และอารมณ์ของแต่ละบุคคล ที่ได้รับการตอบสนองของความต้องการในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่คาดหวังไว้ เมื่อมีความคาดหวังสูงและได้รับการตอบสนองไปทางด้านบวกมาก ก็จะเกิดความพึงพอใจเป็นความยินดีและความสุขมาก แต่ถ้าได้รับการตอบสนองไปทางด้านลบ หรือมีความผิดหวังกับความต้องการที่คาดหวังไว้จะเกิดความไม่พึงพอใจ

7.3 ความสำคัญของความพึงพอใจ

Maslow (1970: 69-80) กล่าวว่า การที่มนุษย์จะพัฒนาให้ตนเองได้บรรลุถึงศักยภาพของตนได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสนองตอบความต้องการในระดับขั้นเสียก่อน ตราบใดที่ความต้องการในระดับขั้นได้รับการตอบสนองหรือสมความปรารถนา การบรรลุศักยภาพของตนก็ย่อมจะเกิดขึ้นตามนั้น จากนั้น สมบูรณ์ พรธนาภพ (2518: 416) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการเรียนรู้ว่า การที่บุคคลจะเรียนรู้ หรือมีการพัฒนาและความเจริญงอกงามนั้น บุคคลจะต้องอยู่ในสภาวะพึงพอใจ สุขใจ เป็นเบื้องต้น นั่นคือ บุคคลจะต้องได้รับการสนใจทั้งในลักษณะนามธรรมและรูปธรรม

ดังนั้น กล่าวได้ว่า ความต้องการกับความพึงพอใจมีความสัมพันธ์และมีความเชื่อมโยงกัน อีกทั้งยังเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนด้วย ซึ่งการจัดกิจกรรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อสนองตอบความต้องการของผู้เรียน อีกทั้งยังปลูกความปรารถนาให้กับผู้เรียนระหว่างการเรียน เมื่อผู้เรียนมีความปรารถนาเกิดขึ้นแล้ว ก็จะมีแรงขับและการกระทำที่จะถูกปลูกไว้ให้เกิดความพึงพอใจขึ้น ทำให้การเรียนรู้อบรมผลตามวัตถุประสงค์ และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีนด้วย ดังนั้น ความพึงพอใจจึงมีความสำคัญต่อประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทย

เชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน อีกทั้งความพึงพอใจนี้จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาจีนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาไทยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทาง ตลอดจนทำให้นักศึกษาจีนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในอนาคตอีกด้วย

7.4 การประเมินความพึงพอใจ

การประเมินความพึงพอใจเป็นการประเมินทัศนคติของบุคคลที่มีความรู้สึกต่อการเข้าร่วมกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ความรู้สึกจะแบ่งเป็นสองแบบคือ ความรู้สึกทางด้านบวก กับ ความรู้สึกทางด้านลบ ดังนั้น ความรู้สึกจึงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสังเกตและวัดได้โดยตรง ต้องสันนิษฐานจากพฤติกรรมของบุคคลที่ได้แสดงถึงระดับความชอบต่อกิจกรรมนั้น ๆ ทั้งนี้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการประเมินความพึงพอใจดังนี้

Vroom (1994: 100) ได้กล่าวว่า วิธีการประเมินความพึงพอใจโดยทั่วไปจะใช้วิธีการสัมภาษณ์ หรือใช้แบบสอบถาม การจะเลือกใช้วิธีใดนั้นขึ้นอยู่กับกลุ่มตัวอย่างที่จะวัด เช่น กลุ่มบุคคลที่สามารถอ่านและเข้าใจสื่อภาษาได้ การใช้แบบสอบถามนอกจากจะประหยัดเวลาแล้วผู้ตอบแบบสอบถามยังมีอิสระที่จะตอบ ส่วนกรณีกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอ่านสื่อภาษาได้ จำเป็นต้องใช้ วิธีการสัมภาษณ์ แต่ต้องแก้ปัญหาเรื่องความเป็นอิสระของผู้ตอบในด้านข้อคำถามนั้น บุคคลจะถูกถามถึงระดับความพึงพอใจหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น ๆ ในแง่มุมต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ต้องการศึกษา

Cowell (1986: 221) กล่าวว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมจะดีขึ้นหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาถึงลักษณะองค์ประกอบของกิจกรรมกับความรู้สึกของผู้เข้าร่วมกิจกรรมในมิติต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ดังนั้นการประเมินความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมอาจทำได้หลายวิธีดังนี้ 1. การใช้แบบสอบถาม 2. การสัมภาษณ์ และ 3. การสังเกต

สรุปได้ว่า การประเมินความพึงพอใจนั้น สามารถที่จะทำการประเมินได้หลายวิธี การประเมินความพึงพอใจที่นิยมใช้กันคือ การประเมินโดยใช้แบบสอบถาม การประเมินโดยใช้แบบสัมภาษณ์ การประเมินโดยใช้การทำรายงาน เป็นต้น ไม่ว่าจะเลือกใช้วิธีใดในการประเมินก็ตามจะต้องขึ้นอยู่กับความเหมาะสม และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการประเมิน ดังนั้น เพื่อให้ผลการประเมินเป็นที่น่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงนำมาตราการประเมินของ Likert มาใช้ โดยใช้แบบสอบถามการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้อการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้หลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถ

อาทิตย์ โพธิ์ศรีทอง (2559: 110-116) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ทางด้านดนตรีในศตวรรษที่ 21 มีความมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา และศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ทางด้านดนตรีในศตวรรษที่ 21 การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการของครูดนตรี ขั้นที่ 2 พัฒนาโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม ขั้นที่ 3 ศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรม ขั้นที่ 4 การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษาในโรงเรียน เขตพื้นที่กรุงเทพมหานครจำนวน 15 คน เข้ารับการฝึกอบรม ระยะเวลาของการฝึกอบรมรวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง หรือ 3 วัน โดยใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรม และหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม จากนั้นดำเนินการติดตามผล ณ โรงเรียนที่ตั้งของผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยติดตามผลผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคน คนละ 2 ครั้ง ผลการทดลองพบว่า หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลตามเกณฑ์

เงิน (2559: 210-210) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เอกภาษาไทย ระดับปริญญาตรี สาธารณรัฐประชาชนจีน มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพความต้องการในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ตลอดจนพัฒนาและศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เอกภาษาไทยระดับปริญญาตรี สาธารณรัฐประชาชนจีน การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลหลักสูตร โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาจีนเอกภาษาไทย คณะภาษาและวรรณคดีเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มหาวิทยาลัยชนชาติกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 25 คนเข้ารับการฝึกอบรม โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบหนึ่งกลุ่มทดลองวัดสองครั้ง (One Group Pretest- Posttest Design) มีการทดสอบก่อนและหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม ผลการทดลองพบว่า การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้เกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เอกภาษาไทย ระดับปริญญาตรี ก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมมีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p=0.01$ หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผลตามเกณฑ์

กรีซ ภัทรภาคิน (2558: 210-210) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาปัญหาทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี 2) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม และ 3) ศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรม การดำเนินการศึกษามีเป็นแบบวิจัยและพัฒนา แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาปัญหาทักษะภาษาอังกฤษ 2) สร้างหลักสูตรฝึกอบรม 3) ศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรม โดยการวัดผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมของผู้ที่เข้ารับการอบรม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มีปัญหาทักษะภาษาอังกฤษโดยรวม และเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหาของบทเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล เนื้อหาของหลักสูตรประกอบด้วย 10 บทเรียน แต่ละบทเรียนประกอบด้วย ส่วนฝึกทักษะการฟังและการพูด ส่วนฝึกทักษะการอ่านและการเขียน และ ส่วนทบทวนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาหลังเข้ารับการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิผลเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ทัศนีย์ ธรภาพร (2556: 183-197) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความต้องการจำเป็นของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม พัฒนาและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในงานการโรงแรมก่อนและหลังการฝึกอบรมด้วยหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและขนาดอิทธิพลความต่างของผลคะแนน และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ตารางวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการ เอกสารและสื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม แบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test และค่าอิทธิพลความต่างของผลคะแนน (effect size) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารเพื่อการโรงแรมของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังเรียน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการหาควาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีความต้องการให้หลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมมีเนื้อหาสาระการใช้ภาษา กิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการประเมินผลที่เหมาะสมกับการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง ประสิทธิภาพของเอกสารและสื่อประกอบการสอนของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมมีค่าเท่ากับ 83.13/ 78.48 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังผ่านการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าอิทธิพลผลต่างของคะแนนเท่ากับ 5.22 และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับดีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์ (2555: 193-200) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำยภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมคำยภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ตามเกณฑ์ 75/75 และเพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมโดยศึกษาประเด็นทั้งเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังฝึกอบรม และศึกษาขนาดของผลเปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังฝึกอบรม และศึกษาขนาดของผลเปรียบเทียบความตระหนักรู้ด้านทักษะสังคมของนักศึกษา ก่อนและหลังฝึกอบรม และศึกษาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ หลักสูตรฝึกอบรมคำยภาษาอังกฤษ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งทางตรงและทางอ้อม แบบทดสอบความรู้ด้านกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษ แบบประเมินความตระหนักรู้ด้านทักษะสังคม และแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าขนาดของผล (Effect Size) และค่าสถิติทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ หน้าที่ภาษาที่จำเป็นสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กิจกรรมสำหรับคำยภาษาอังกฤษและทักษะสังคมที่จำเป็นสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนพบว่า กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความรู้ความเข้าใจด้านกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น หลักสูตรคำยภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ โดยค่าประสิทธิภาพของกระบวนการคือ 81.12/80.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ผล

การประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมหลังจากนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มาก ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มาก ความตระหนักรู้ด้านทักษะสังคมของนักศึกษาหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่ และนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

DANG (2554: 175-191) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาภาษาไทยประยุกต์ สำหรับนักศึกษาจีน สังกัดสถาบันอุดมศึกษามณฑลกว่างซี ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาภาษาไทยประยุกต์ สำหรับนักศึกษาจีน สังกัดสถาบันอุดมศึกษา มณฑลกว่างซี ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม กระบวนการวิจัยดำเนินการ 4 ขั้นตอนคือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การสร้างหลักสูตร 3) การประเมินหลักสูตร และ 4) การปรับปรุงหลักสูตร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง 2) แบบสอบถาม และ 3) แบบประเมินเอกสารหลักสูตร การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาภาษาไทยประยุกต์ สำหรับนักศึกษาจีน สังกัดสถาบันอุดมศึกษามณฑลกว่างซี ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม มีหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 54 หน่วยกิต ประกอบด้วย 17 รายวิชา หลักสูตรเน้นการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล โดยให้ความสำคัญ ในด้านทักษะการเขียนและการแปลเป็นพิเศษ เปิดโอกาสให้นักศึกษาจีนได้เรียนร่วมกับนักศึกษาไทย ผลการประเมินองค์ประกอบของหลักสูตรโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ณัฐวิภา วิริยา (2553: 147-170) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้น เพื่อพัฒนาคุณภาพของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความจำเป็นด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้นเพื่อพัฒนาคุณภาพของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา 2) เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้นที่สอดคล้องกับความจำเป็น และ 3) เพื่อประเมินคุณภาพของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นทั้งก่อนและหลังการนำหลักสูตรไปใช้ ผลการวิจัยคือ 1) สภาพปัญหาและความจำเป็นพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษประสบปัญหาด้านภาษาศาสตร์

ประยุกต์เบื้องต้น 4 ด้าน ได้แก่ ระบบเสียง ระบบคำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และหน้าที่ทางภาษา โดยมีการกำหนดมาตรฐานครูสอนภาษาอังกฤษและขอบเขตเนื้อหาหลักสูตร เพื่อเป็นเป้าหมายในการพัฒนาครูสอนภาษาอังกฤษให้มีความรู้และทักษะด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้นเป็นไปตามที่พึงประสงค์ ตลอดจนพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษมีความต้องการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาคุณภาพด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้นของตนเอง 2) การพัฒนาหลักสูตร ได้นำเอาเอกสารประกอบหลักสูตรที่ผ่านกระบวนการออกแบบหลักสูตร พัฒนาลักษณะ การนำหลักสูตรไปใช้และการประเมินหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความจำเป็น 3) การประเมินหลักสูตรแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะก่อนนำหลักสูตรไปใช้พบว่าหลักสูตรมีประสิทธิภาพ 83.50/87.00 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.68 ระยะหลังจากการนำหลักสูตรไปใช้พบว่า การประเมินกระบวนการดำเนินการฝึกอบรมโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับสูงคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.27 ส่วนด้านผลผลิตของหลักสูตรพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความรู้และทักษะด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้นหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าขนาดของผลสูงมาก เท่ากับ 4.18 โดยก่อนการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 34.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 10.46 หลังการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 75.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.70 กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการตระหนักรู้ด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้น หลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าขนาดอิทธิพล เท่ากับ 6.19 โดยก่อนการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.21 หลังการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.17 ตลอดจนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจภายหลังการฝึกอบรมสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถข้างต้นพบว่า ผู้วิจัยส่วนใหญ่ได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรโดยขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development -R&D) ซึ่งมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research) และดำเนินการแบบแผนการวิจัยเป็นแบบ One group pretest – posttest design การประเมินผลจะมีแบบประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตร โดยการทดสอบก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตร และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ส่วนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถนั้นส่วนใหญ่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เป็นการศึกษาวិเคราะห์สภาพปัญหา โดยพิจารณาจากปัญหาและความต้องการของผู้เรียน และนำผลการสำรวจความต้องการจำเป็น และผลการวิเคราะห์ไปกำหนดขอบเขตของหลักสูตรให้ชัดเจน และสอดคล้องกับความต้องการตามวัตถุประสงค์

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร เป็นการจัดทำโครงร่างหลักสูตรตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ และการตรวจสอบโครงร่างหลักสูตร วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ เนื้อหา เทคนิค วิธีการสอน สื่อประกอบการสอน วิธีการประเมินผลหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปทดลองใช้ เป็นการนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร เป็นการตรวจสอบพิจารณาว่าหลักสูตรประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นพร้อมที่จะนำไปใช้ในการสอนต่อไป

นอกจากนี้ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรข้างต้นยังแสดงให้เห็นว่า หลังการทดลองใช้หลักสูตรแล้ว ผู้วิจัยส่วนใหญ่ได้ดำเนินการศึกษาความคิดเห็น เจตคติ หรือ ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตร เพื่อนำข้อมูลจากความคิดเห็น เจตคติ และความพึงพอใจของผู้เรียนไปปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน โดยมีขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development -R&D) และดำเนินการแบบแผนการวิจัยแบบ One group pretest – posttest design ส่วนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้นประกอบด้วย 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ระยะที่ 2 พัฒนาหลักสูตร ระยะที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร ระยะที่ 4 การประเมิน แก้ไข และปรับปรุงหลักสูตร ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อนำข้อมูลทีวิเคราะห์จากความพึงพอใจของนักศึกษาจีนไปปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

เป็นปัส้ม เขยชม (2559: 64-74) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการในการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของ

นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีจุดมุ่งหมายคือ ศึกษาความต้องการในการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิธีดำเนินการมี 3 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลเอกสารและงานวิจัย ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากผู้เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 3 การประเมินความต้องการในการฝึกอบรมที่ตรงกับความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์และแบบประเมินความต้องการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา แล้วนำเสนอแบบพรรณนาวิเคราะห์กับการใช้คำร้อยละ ผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลเอกสารและงานวิจัย พบว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระ วิธีจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ ผลการวิจัยขั้นตอนที่ 2 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากผู้ที่เกี่ยวข้อง พบว่า เนื้อหาสาระของหลักสูตรฝึกอบรมควรประกอบด้วยความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาไทย และความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษา ส่วนรูปแบบและวิธีการฝึกอบรม ควรเชิญผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้านมาฝึกอบรม จัดรูปแบบการฝึกอบรม โดยใช้วิธีการฝึกอบรมที่หลากหลาย ระยะเวลาในการฝึกอบรม ควรเน้นการฝึกอบรมระยะสั้น และผลการวิจัยขั้นตอนที่ 3 การประเมินความต้องการในการฝึกอบรมที่ตรงกับความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นิสิตสาขาภาษาไทย ร้อยละ 75 ต้องการฝึกอบรม และมีความต้องการอบรมด้านเนื้อหาเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เกมและกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การสอนทักษะภาษา การสอนวัฒนธรรม การใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้เพื่อการสอนภาษา ภาษาและวัฒนธรรมไทย ความหมายในภาษาไทย ภาษาวรรณศิลป์ จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา การวางแผนการสอนภาษา การสร้างหลักสูตรภาษา การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เสียงและระบบเสียงในภาษาไทย การวัดและประเมินผลการสอนภาษา และโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ส่วนความต้องการด้านรูปแบบการจัดอบรมพบว่า ต้องการรูปแบบการฝึกอบรมที่เน้นการทำกิจกรรมมากที่สุด และรองลงมาคือ การบรรยาย

Zhang (2557: 57-75) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหา ความจำเป็น และความต้องการในการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของครูอาสาสมัครชาวจีนในโรงเรียนไทย โดยใช้แนวคิดการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นและวิธีการเชิงปริมาณ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากครูอาสาสมัครชาวจีน ครูชาวไทย และนักเรียนชาวไทยพบว่า ครูอาสาสมัครชาวจีนมีปัญหา ความจำเป็น และความต้องการในการใช้ภาษาไทย 4 ทักษะ (ฟัง พูด อ่าน เขียน) โดยมีปัญหาการใช้ประโยคยาวและซับซ้อน ความจำเป็นในการใช้คำศัพท์และประโยค

สั้น ๆ เพื่อสื่อสารกับครูและนักเรียนชาวไทย การบริหารห้องเรียน กิจกรรมภาษาจีน รวมถึงต้องการใช้ภาษาไทยเพื่ออธิบายวัฒนธรรมจีน ครูอาสาสมัครชาวจีนมีปัญหาและความจำเป็นในการเข้าใจลักษณะการเรียนการสอนของไทยและการใช้ภาษาไทยแสดงมารยาท และต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยในหลายด้าน การใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาจีนและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในโรงเรียนไทย นอกจากนี้ ครูอาสาสมัครชาวจีนต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยมีลักษณะที่หลากหลายทั้งในด้านครูผู้สอนและวิธีการเรียนการสอน

คันธรส วิทยากริมย์ (2016: 260-271) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นภาษาจีนธุรกิจเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ การสำรวจความต้องการจำเป็นจากผู้เรียน ผู้สอน ศิษย์เก่า และผู้ประกอบการอาชีพที่ใช้ภาษาจีนธุรกิจในการทำงาน เพื่อศึกษาปัญหาความต้องการ และความจำเป็นบริบทการเรียนการสอนและสถานที่ทำงาน โดยใช้ทั้งการศึกษาเชิงปริมาณและคุณภาพ ผลการศึกษาทำให้ทราบว่า ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญต่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ประเด็นในการศึกษามีความสอดคล้องกับคำว่า “กวางซี” ในภาษาจีน โดยมุ่งประเด็นไปในเรื่องความสัมพันธ์เชิงธุรกิจจีน ผลการศึกษาพบว่า แม้ผู้เรียนจะเรียนภาษาจีนและเคยไปประเทศจีน แต่ประสบการณ์เหล่านั้นยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด นอกจากนั้นผู้เรียนมักถ่ายโอนความรู้ในวัฒนธรรมแม่มาสู่วัฒนธรรมอื่นจึงก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ผลการศึกษาเสนอแนะว่า หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจควรเสริมประเด็นการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และกิจกรรมปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อลดความตระหนกทางวัฒนธรรม และช่วยลดปัญหาการเกิดช่องว่างในสถานที่ทำงานจริง

กนกกาญจน์ (2554: 51-60) ได้วิจัยเรื่อง เจตคติและความต้องการของผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเจตคติและความต้องการ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิ การศึกษา อาชีพ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ระยะเวลาในการเรียนภาษาไทย ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่น ได้แก่ ด้านความสำคัญของการเรียนภาษาไทย ด้านวิธีการสอน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ตอนที่ 3 แบบสอบถามความต้องการในการเรียนภาษาไทย ซึ่งมีความมุ่งหมายที่ศึกษา ได้แก่ ด้านความสำคัญของการเรียนภาษาไทย ด้านวิธีการสอน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(Standard Deviation) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีเจตคติอยู่ในระดับที่ดีในด้านเนื้อหาวิชามากที่สุด รองลงมาคือ ด้านวิธีสอน ด้านความสำคัญของการเรียนภาษาไทย ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนตามลำดับ ความต้องการในการเรียนภาษาไทยแบ่งออกเป็น 6 ประเภทคือ ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาไทย 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ชอบวิธีการสอนแบบเผชิญสถานการณ์จริงมากที่สุด ต้องการเรียนสนทนาภาษาไทยมากที่สุด ชอบทำกิจกรรมภาษาไทยแบบเป็นกลุ่มแต่ไม่ต้องการให้แบ่งกลุ่มตามอายุของผู้เรียน ต้องการสื่อการสอนที่เป็นรูปภาพมากที่สุด ต้องการให้ผู้สอนนำบัตรภาพและคำศัพท์ภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนขณะนั้นมาตกแต่งห้องเรียนมากที่สุด ต้องการแบบเรียนที่มีเนื้อหาเข้าใจง่ายมากที่สุด ชอบเรียนกับครูเพศชายและเพศหญิงซึ่งมีคุณสมบัติคือมีความรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น และต้องการให้อธิบายบทเรียนเป็นภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นควบคู่กัน

โสพิศ สุขช่วย (2555: 53-61) ได้วิจัยเรื่อง ความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยของครูชาวต่างประเทศในจังหวัดภูเก็ต เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแบ่งเป็น 5 ตอนคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 พื้นฐานภาษาไทยของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 3 ความต้องการในการเรียนภาษาไทย ได้แก่ ความต้องการในด้านผู้เรียน ความต้องการในด้านผู้สอน ตอนที่ 4 แรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย ได้แก่ แรงจูงใจของผู้เรียน ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย ความคิดเห็นอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการในการเรียนส่วนมากมีวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในทักษะทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง พูด อ่าน เขียนในระดับต้น แบบมีชั้นเรียนระยะเวลา 60 - 240 ชั่วโมง โดยมีครูผู้สอนเป็นคนไทยที่มีประสบการณ์การสอน และสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ด้านหลักสูตรควรมีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์กับการปฏิบัติงาน มีกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย การทัศนศึกษา และควรทดสอบวัดระดับก่อนเรียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยในระดับมากที่สุดคือ แรงจูงใจด้านสังคม และแรงจูงใจมุ่งพัฒนาตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจที่สำคัญตามลำดับคือ ความจำเป็นในการใช้ภาษาไทย โอกาสฝึกฝนภาษาไทยกับเจ้าของภาษา ภาระงานที่ได้รับมอบหมาย และค่าเล่าเรียน

อัจฉริยา เพ็ชรอินทร์ (2555: 57-66) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูล

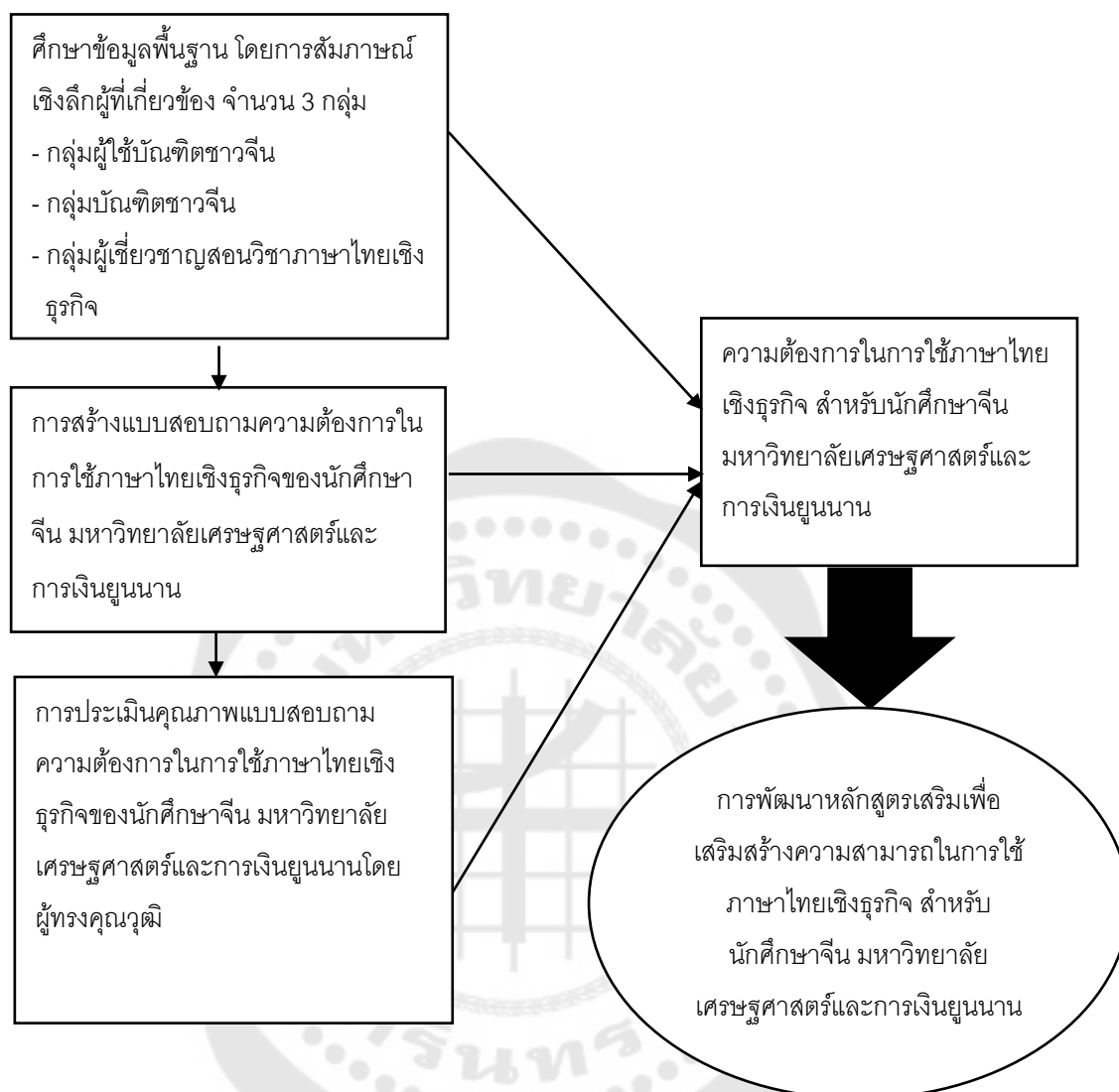
ส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ จุดประสงค์ในการเรียนภาษาไทย นิสัยและพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ตอนที่ 2 ความต้องการในการเรียนรู้ ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านรูปแบบกิจกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ ด้านคุณสมบัติครูผู้สอน ด้านการจัดการเวลาและชั้นเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ตารางแจกแจงร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ด้วยสถิติวิเคราะห์ค่าที (Independent Sample t-test) สถิติวิเคราะห์ค่าเอฟ (F-test) ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการการเรียนรู้ทักษะ การฟังและการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในด้านเนื้อหาและรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ด้านคุณสมบัติผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการจัดการชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ความแตกต่างส่วนบุคคลกับความต้องการการเรียนรู้การฟัง และการพูดภาษาไทยของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชิตากัญญ์ เล่าชู (2554: 114-129) ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาจีนต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจ แขนงวิชาธุรกิจระหว่างประเทศที่จัดการเรียนการสอนด้วยภาษาไทยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ ชั้นปีที่ศึกษา ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาจีนต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจ แขนงวิชาธุรกิจระหว่างประเทศที่จัดการเรียนการสอนด้วยภาษาไทยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมี 6 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านนักศึกษา ด้านการวัดและประเมินผล ด้านปัจจัยเกื้อหนุนการเรียนการสอน ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับหลักสูตรที่มีการเรียนการสอนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนแสดงความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า มีความคิดเห็นในระดับปานกลางทุกด้าน นักศึกษาจีนเพศชายและหญิงมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรโดยภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุนการเรียนการสอนไม่พบความแตกต่าง นักศึกษาจีนชั้นปีที่ 3 และ 4 มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่ต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ทุกด้านไม่พบความต่าง นักศึกษาจีนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ต่างกัน มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่ต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ทุกด้านไม่พบความต่าง

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศพบว่า เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาปัญหาและความต้องการมี 3 แบบคือ 1) แบบสัมภาษณ์ 2) แบบสอบถาม 3) แบบประเมินความรู้ ในการวิจัยส่วนใหญ่ ข้อมูลที่ใช้ในแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และแบบประเมินความรู้ จะเป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย สภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไข เจตคติของกลุ่มเป้าหมาย ความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมาย ความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย และตัวแปรที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ลักษณะการใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น การใช้เครื่องมือกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเป้าหมายที่เป็นกลุ่มที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นต้น นอกจากนั้นยังพบว่า

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยจะดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน กลุ่มบัณฑิตชาวจีน และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ ขั้นที่ 2 การสร้างแบบสอบถามความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ขั้นที่ 3 การประเมินคุณภาพแบบสอบถามความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ตามภาพประกอบ 10 ดังนี้

ภาพประกอบ 10 กรอบแนวคิดการศึกษาดูความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ
นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development -R&D) โดยรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research) ซึ่งมีแบบแผนการวิจัยเป็นแบบ One group pretest – posttest design (Tuckman, 1999: 151) โดยแบ่งขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทอน ออกเป็น 4 ระยะ ดังนี้

ขั้นตอนดำเนินการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

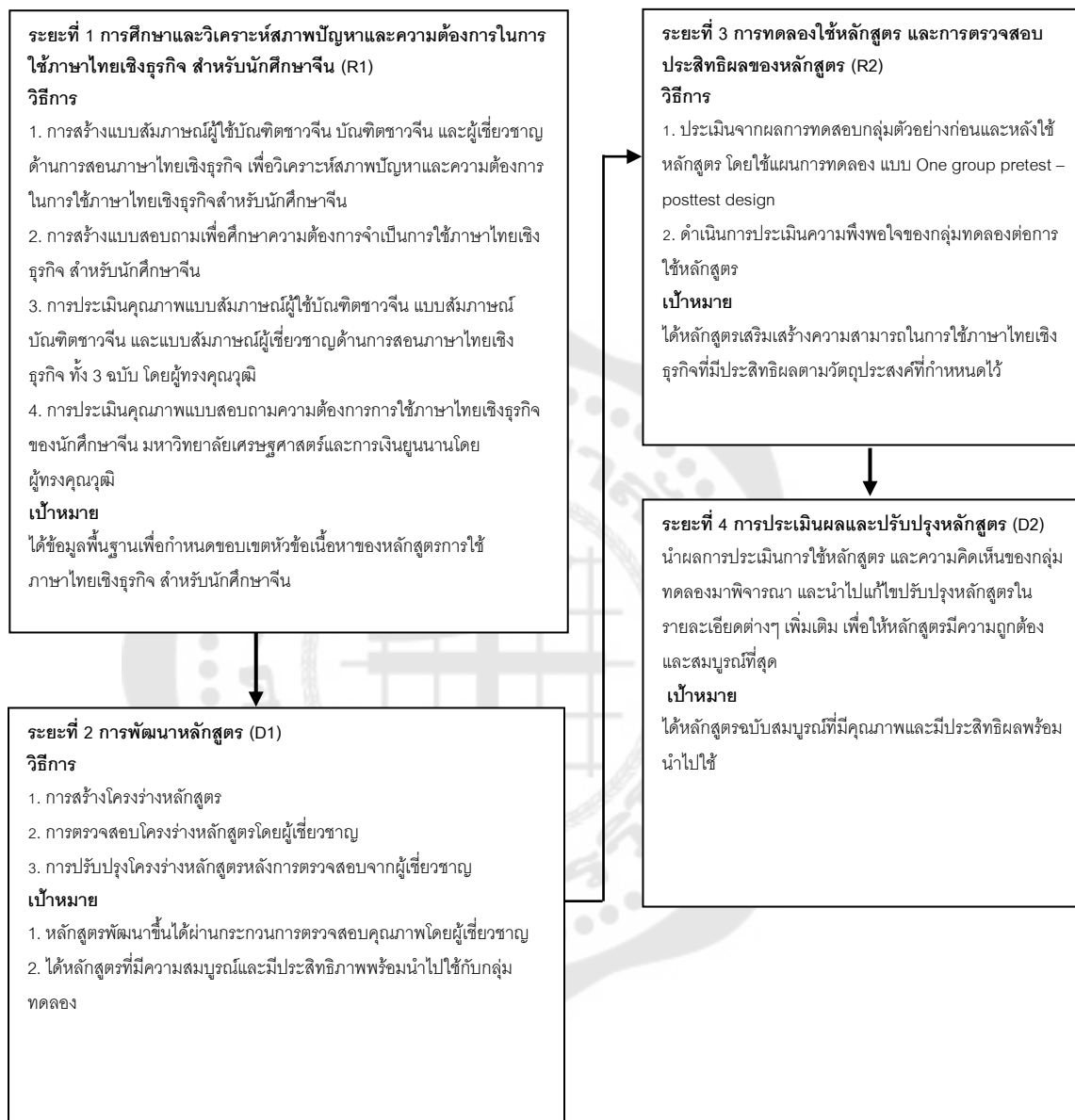
ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน (R1)

ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตร (D1)

ระยะที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร (R2)

ระยะที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (D2)

การพัฒนาหลักสูตรตามขั้นตอนดังกล่าวสามารถแสดงแผนภาพการดำเนินงานได้ดัง
ภาพประกอบ 11 ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 11 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

รายละเอียดของการวิจัยแต่ละขั้นตอน มีดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน (R1)

การศึกษาในระยะนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน โดยใช้การศึกษาและเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน กลุ่มบัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้ง 3 กลุ่ม พร้อมทำการวิเคราะห์ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์และกำหนดเป็นองค์ประกอบของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ซึ่งมีแนวทางในการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น 2 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เพื่อมุ่งเน้นศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยกำหนดกลุ่มเป้าหมายออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ใช้บัณฑิตชาวจีนจากหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน และบริษัทเอกชนในประเทศจีน จำนวน 3 คน 2) กลุ่มบัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทยที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน และทำงานในรัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน และบริษัทเอกชนในประเทศจีน จำนวน 5 คน 3) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจในมหาวิทยาลัยประเทศไทย จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นอาจารย์ชาวไทยสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน แบบสัมภาษณ์บัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย และแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจ เครื่องมือดังกล่าวได้จากการทบทวนวรรณกรรม พร้อมผ่านคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หมายเลขรับรอง SWUEC/X/G-135/2562 และผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยอย่างเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน แบบสัมภาษณ์บัณฑิตชาวจีนสาขาวิชาภาษาไทย และแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจจำนวน 3 ฉบับ โดยมีประเด็นและเนื้อหาที่ต้องการทราบข้อมูล 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสภาพปัญหาและความ

ต้องการจำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ด้านบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และด้านกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ จากนั้นนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมของเนื้อหา แล้วปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ในขั้นตอนนี้ใช้การวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบ Index of Congruence (IOC) ของแบบสัมภาษณ์เป็นรายชื่อโดยพิจารณาเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) พบว่า ดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80 – 1.00 แล้วปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ระดับคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินได้มี 3 ระดับ ดังนี้

มีความเห็นสอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น +1
มีความเห็นที่ไม่แน่ใจ	ให้คะแนนเป็น 0
มีความเห็นที่ไม่สอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น -1

3. เก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 3 กลุ่ม แล้วสรุปประเด็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน และแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

ผลการศึกษาในขั้นนี้ปรากฏว่า ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า บริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจหลัก ๆ จะเป็นการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยใน 7 บริบท คือ

- 1) บริบทสถานที่ทำงาน
- 2) บริบทการบริการ
- 3) บริบทงานสัมมนาธุรกิจ
- 4) บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ
- 5) บริบทการค้า
- 6) บริบทการลงทุน
- 7) บริบทการแสดงไมตรีจิต

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอัน สาธารณรัฐประชาชนจีน ในขั้นนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. กำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาขั้นตอนนี้คือ นักศึกษาจีนสาขาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอันที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ ในชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 จำนวนทั้งสิ้น 133 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทย ที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงปีที่ 4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอัน จำนวน 103 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาเอกภาษาไทย

กลุ่มสาขาวิชาเอกภาษาไทย	ระดับชั้นเรียน	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
กลุ่มสาขาวิชาเอกภาษาไทย 2016	ชั้นปีที่ 4	34	34
กลุ่มสาขาวิชาเอกภาษาไทย 2017	ชั้นปีที่ 3	35	35
กลุ่มสาขาวิชาเอกภาษาไทย 2018	ชั้นปีที่ 2	34	34
รวม		103	103

2. สร้างแบบสอบถามความต้องการการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอัน ในการสร้างแบบสอบถามปัญหาและความต้องการการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอันนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ในการสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความต้องการการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอัน แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five-Point Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55)

2.2 ประเภทและลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบสอบถามความต้องการ
 จำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป โดยมีลักษณะ
 คำถามแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ตอนที่ 2 ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิง
 ธุรกิจ โดยมีลักษณะคำถามปลายปิดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5
 ระดับตามมาตราส่วนของลิเคิร์ต (Likert Scale) (Likert, 1932: 1-55) จำนวนข้อคำถามทั้ง 40 ข้อ
 แบ่งเป็นความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ด้านทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะ
 การอ่าน และทักษะการเขียนทั้ง 5 ด้าน ด้านละ 10 ข้อ และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อให้
 ผู้ตอบแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2.3 สร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตาม
 วิธีการของลิเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูล
 ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับความต้องการ
 มากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับความต้องการ
 มาก

คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับความต้องการ
 ปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับความต้องการ
 น้อย

คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับความต้องการ
 ที่น้อยที่สุด

คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจะนำมาแปลความหมายของค่าเฉลี่ย
 โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับ
 ความต้องการมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับ
 ความต้องการมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับ
 ความต้องการปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับความต้องการน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความดังกล่าวมีระดับความต้องการน้อยที่สุด

3. การประเมินคุณภาพของแบบสอบถามความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานจากผู้ทรงคุณวุฒิ การประเมินคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อขอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะไปตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

3.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นพร้อมแบบประเมินความสอดคล้อง และถูกต้องเหมาะสม ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงข้อคิดเห็นว่าสอดคล้องและถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การพิจารณาแบบประเมินใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ทำโดยการนำคำตอบของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาแปลงเป็นคะแนน

ระดับคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินได้มี 3 ระดับ ดังนี้

มีความเห็นที่สอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น +1
มีความเห็นที่ไม่แน่ใจ	ให้คะแนนเป็น 0
มีความเห็นที่ไม่สอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น -1

จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาแทนค่าในสูตรเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง และถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ทั้งนี้ ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้ต้องเท่ากับหรือมากกว่า 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าแบบสอบถามดังกล่าว มีความสอดคล้อง และถูกต้องเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยอื่น ซึ่งมีคุณลักษณะใกล้เคียงกับศึกษาจีนสาขาวิชาเอกภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) (Cronbach, 1984: 169) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.957

และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน พบว่า ด้านการฟังเท่ากับ 0.859 ด้านการพูดเท่ากับ 0.856 ด้านการอ่านเท่ากับ 0.908 และด้านการเขียนเท่ากับ 0.851

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการจำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตร (D1)

การดำเนินการในระยะนี้เป็นการประมวลข้อมูลจากดำเนินการในระยะที่ 1 มาวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อกำหนดแนวทางในการสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานฉบับร่างให้สอดคล้องกับข้อมูลเบื้องต้นได้จากระยะที่ 1 การดำเนินการการสร้างหลักสูตรฉบับร่างแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนได้แก่

1. การสร้างโครงร่างหลักสูตร
2. การตรวจสอบโครงร่างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ
3. การปรับปรุงโครงร่างหลักสูตรหลังการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 1 การสร้างโครงร่างหลักสูตร

จากแนวคิดนักพัฒนาหลักสูตรที่กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตร ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดของ R.W Tyler (1949); Taba (1962); J. G. A. Saylor, William M (1981); Hutchinson (1987); Hunkins (1993) สังก์ อูทรีนน์ (2532); วิชัย วงษ์ใหญ่ (2535) กิตติชัย สุภาสิโนบล (2561) มากำหนดแนวทางในการสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนในครั้งนี้ โดยดำเนินการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ 2) การสร้างหลักสูตร 3) การตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร และกำหนด 7 องค์ประกอบของหลักสูตรคือ 1) สภาพปัญหาและความจำเป็น 2) หลักการของหลักสูตร 3) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 4) โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร 5) แนวการจัดกิจกรรม 6) สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ 7) แนวการวัดและประเมินผล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. **สภาพปัญหาและความจำเป็น** โดยพิจารณาจากสภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทอนในยุคศตวรรษที่ 21

2. **หลักการของหลักสูตร** โดยพิจารณาจากสภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนมากำหนดเป็นหลักการของหลักสูตร และเป็นแนวทางในกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3. **วัตถุประสงค์ของหลักสูตร** ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการจากระยะที่ 1 เกี่ยวกับความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนมากำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร กล่าวคือ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรไว้ว่า เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในบริบทของธุรกิจต่างๆ และมีความเข้าใจวัฒนธรรมเชิงธุรกิจ เข้าถึงวิถีชีวิตไทย รวมถึงวิถีคิดเชิงธุรกิจของคนไทย มีความสำนึกถึงคุณธรรม จริยธรรม และศีลธรรมในการติดต่อธุรกิจ ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้จนกระทั่งเกิดเป็นความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จะช่วยให้นักศึกษาจีนสามารถใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจได้อย่างสัมฤทธิ์ผลและมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเดิม

4. **โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร** ในการจัดทำหลักสูตรครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาเนื้อหาสาระให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร จำนวน 2 ชั่วโมง

ชั้นที่ 2 การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถ

ในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน จำนวน 7 หน่วย ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน จำนวน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้า 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต 6 ชั่วโมง

ชั้นที่ 3 การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรจำนวน 2 ชั่วโมง

รวมระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองจำนวน 46 ชั่วโมง

โดยเนื้อหาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้ ประจำหน่วยการเรียนรู้
- 2) สื่อ Video ที่เกี่ยวกับหัวเรื่องหน่วยการเรียนรู้
- 3) เอกสารประกอบ ได้แก่ ใบคำศัพท์และวลีที่ ใบงานการฟัง – การพูด ใบความรู้ ใบงานการอ่าน – การเขียน และวิธีการใช้ภาษาไทย
- 4) แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจหลังการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้

5. แนวการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาสาระของหลักสูตรแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยการกำหนดกิจกรรมให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้ไปตามที่หลักสูตรกำหนดไว้แต่ละหน่วย ซึ่งมีลักษณะการผสมผสานระหว่างกิจกรรมที่มีลักษณะเชิงการเรียนรู้รายบุคคล การเรียนรู้ร่วมกัน และบูรณาการผสมผสานการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้สมัยใหม่ ซึ่งมีลำดับขั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้น ได้แก่ การสร้างแรงจูงใจเข้าสู่บทเรียน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การสร้างพลังร่วมกันฝึกคิดในการใช้ภาษา การใช้ภาษาสร้างสรรค์งานเขียน และสรุป ประเมิน ผู้การประยุกต์ใช้

6. สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ ผู้วิจัยกำหนดสื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย สื่อประเภทเอกสาร ได้แก่ สื่อ VIDEO ใบคำศัพท์และวลี ใบงานการฟัง-การพูด ใบความรู้ ใบงานการอ่าน – การเขียน และใบความรู้วิธีการใช้ภาษาไทย และสื่อประเภทโสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ CD-ROM วิดีทัศน์ประจำหน่วยการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ที่ใช้จัดกิจกรรมตามหลักสูตร ได้แก่ บริเวณมหาวิทยาลัย ห้องสมุด สถานที่ทำงานของบริษัท

7. แนวการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยกำหนดการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ดังนี้

7.1 ประเมินผลก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

7.2 ประเมินผลระหว่างการจัดการเรียนรู้ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยการประเมินผลงานของผู้เรียนเป็นรายบุคคล รายกลุ่ม รวมถึงการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนขณะการสอนจากผู้สอน

7.3 ประเมินผลหลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบความสามารถใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

7.4 ประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท โดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจ

ขั้นที่ 2 การตรวจสอบโครงร่างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ

หลังการสร้างโครงร่างหลักสูตรแล้วผู้วิจัยได้นำโครงร่างหลักสูตรให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมความสอดคล้องและความสัมพันธ์ต่างๆ ก่อนนำหลักสูตรไปใช้ โดยมีรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

1. นำโครงร่างหลักสูตรเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมของเนื้อหา แล้วปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. การเลือกผู้เชี่ยวชาญสำหรับการประเมินโครงร่างหลักสูตร

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกผู้เชี่ยวชาญสำหรับการประเมินโครงร่างหลักสูตรจำนวน 5 คน ดังนี้

2.1 อาจารย์ชาวจีนสอนภาษาไทยประจำมหาวิทยาลัย จำนวน 1 คน มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ไม่น้อยกว่า 5 ปี

2.2 อาจารย์ชาวไทยสอนภาษาไทยประจำมหาวิทยาลัย จำนวน 2 คน มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ไม่น้อยกว่า 5 ปี

2.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน มีประสบการณ์ด้านวิชาการไม่น้อยกว่า 10 ปี

2.4 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล มีประสบการณ์ทางด้านวิชาการไม่น้อยกว่า 10 ปี

3. จุดประสงค์ของการประเมิน

3.1 เพื่อประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรเพื่อประเมินว่า สภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร แนวการจัดกิจกรรม สื่อ/อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ และแนวการวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้เพียงใด

3.2 เพื่อประเมินความสอดคล้องในแต่ละองค์ประกอบของโครงร่างหลักสูตรกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนาหลักสูตรมีความสอดคล้องกันเพียงใด

4. เครื่องมือในการประเมินโครงร่างหลักสูตร

ในการประเมินโครงร่างหลักสูตร จะใช้เครื่องมือการประเมิน 2 ฉบับ คือ

4.1 แบบประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร เป็นข้อความเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55) ตั้งแต่ความเหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง ไม่เหมาะสม และไม่เหมาะสมที่สุด โดยแต่ละระดับกำหนดค่าคะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
คะแนน 3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ไม่เหมาะสม
คะแนน 1	หมายถึง	ไม่เหมาะสมที่สุด

4.2 แบบประเมินความสอดคล้องขององค์ประกอบของโครงร่างหลักสูตร เป็นข้อความเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้อง 3 ระดับ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงข้อคิดเห็นว่าสอดคล้องและถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) โดยการนำข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาแปลงเป็นคะแนน ดังนี้

มีความเห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น +1
มีความเห็นว่าไม่แน่ใจ	ให้คะแนนเป็น 0
มีความเห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น -1

5. การสร้างเครื่องมือ

ขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินโครงร่างหลักสูตรมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ศึกษารายละเอียดขององค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร กำหนดประเด็นที่ต้องการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้วเขียนเป็นข้อคำถาม

5.2 นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นแล้วไปเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรเพื่อพิจารณาว่าครอบคลุมประเด็นที่ควรตรวจสอบหรือไม่ทั้งประเด็นการประเมินลักษณะของข้อคำถามและความถูกต้องชัดเจนของภาษาที่ใช้

5.3 ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการตรวจสอบโครงร่างหลักสูตร ผู้วิจัยเป็นผู้ประสานในการนำโครงร่างหลักสูตรและแบบประเมินโครงร่างหลักสูตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนตอบโดยอิสระและขอแนะนำเพิ่มเติมหลังจากผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบโครงร่างหลักสูตรแล้ว

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องมีรายละเอียดดังนี้

7.1 การพิจารณาความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของคะแนนความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญ โดยคะแนนที่ได้จากการตอบแบบประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรจะนำมาแปลความหมายของค่าเฉลี่ยโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50	หมายถึง	ไม่เหมาะสม
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50	หมายถึง	ไม่เหมาะสมที่สุด

7.2 การพิจารณาความสอดคล้องขององค์ประกอบหลักสูตรโดยวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ของแต่ละข้อตามจากสูตรนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	หมายถึง	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	หมายถึง	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

ระดับคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินได้มี 3 ระดับ ดังนี้

มีความเห็นว่าสอดคล้อง ให้คะแนนเป็น +1

มีความเห็นว่าไม่แน่ใจ ให้คะแนนเป็น 0

มีความเห็นว่าไม่สอดคล้อง ให้คะแนนเป็น -1

หลังจากที่ผู้วิจัยนำโครงร่างหลักสูตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาหาค่าความเหมาะสมและค่าดัชนีความสอดคล้องโดยยึดเกณฑ์ที่ว่าข้อคำถามใดมีความเหมาะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปและความสอดคล้องที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าอยู่ในเกณฑ์และสามารถนำไปใช้ได้ ถ้าข้อใดมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดต้องนำมาปรับปรุงแก้ไขโดยพิจารณาจากข้อเสนอแนะและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมเพื่อให้ได้แนวทางที่เหมาะสมสำหรับการปรับปรุงข้อคำถามในประเด็นนั้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

ขั้นที่ 3 การปรับปรุงโครงร่างหลักสูตรหลังการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

ในขั้นนี้ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงให้หลักสูตรมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและมีประสิทธิภาพก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ระยะที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร (R2)

เมื่อได้หลักสูตรที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ และดำเนินการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายในการนำหลักสูตรไปใช้จริงโดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อหาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีรายละเอียดดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร

1.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

1.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

2. แบบแผนการทดลอง

การทดลองใช้หลักสูตรกับนักศึกษาจีนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรในครั้งนี้ โดยใช้การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ดำเนินการตามแบบ

แผนการทดลอง ประเภทกลุ่มเดียว ประเมินผลก่อนและหลังการทดลอง One group pretest – posttest design (Tuckman, 1999: 151) การเปรียบเทียบผลสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ (pre-test) กับผลสอบหลังการจัดการเรียนรู้ (post-test) ซึ่งคะแนนจะต้องเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากการทดสอบที (t-test) เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

$$T_1 \times T_2$$

ความหมายของสัญลักษณ์

X	แทน	การจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตร
T ₁	แทน	การประเมินผลก่อนการเรียนรู้
T ₂	แทน	การประเมินผลหลังการเรียนรู้

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ปีการศึกษา 2562 จำนวน 133 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ นักศึกษาจีนสาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 25 คน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร

4.1 หลักสูตรประกอบด้วย

1) สภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร แนวการจัดกิจกรรม สื่อ/อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ แนวการวัดและประเมินผล

2) เอกสารประกอบหลักสูตรทั้ง 7 หน่วยการเรียนรู้ ในแต่ละหน่วยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ สื่อ Video ที่เกี่ยวกับหัวเรื่องหน่วยการเรียนรู้ ใบคำศัพท์และวลี ใบงานการฟัง-การพูด ใบความรู้ ใบงานการอ่าน – การเขียน และวิธีการใช้ภาษาไทยและแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจหลังการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้

4.2 เครื่องมือวัดและประเมินผลหลักสูตร

4.2.1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบจำกัดคำตอบ (FIX-Response Type) ชนิดเลือกตอบตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีวิธีให้คะแนนเป็นรายข้อคือตอบถูกได้ 1 คะแนนตอบผิดได้ 0 คะแนนโดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

4.2.1.1 ศึกษาวิเคราะห์ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อนำมากำหนดเป็นเนื้อหาสำหรับสร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

4.2.1.2 นำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและภาษาที่ใช้ แล้วปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4.2.1.3 นำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ โดยใช้วิธีการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ซึ่งระดับคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินได้มี 3 ระดับ ดังนี้

มีความเห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น +1
มีความเห็นว่าไม่แน่ใจ	ให้คะแนนเป็น 0
มีความเห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น -1

นำคะแนนจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ถ้าแต่ละข้อได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ โดยผลการประเมินปรากฏว่าแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

4.2.1.4 นำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนที่ตรวจสอบความสอดคล้องและแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว จำนวน 40 ข้อไปทดสอบกับนักศึกษาจีนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำผลคะแนนมาหาค่าความยาก-ง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อ คัดเลือกแบบทดสอบข้อที่มีค่าความยาก-ง่าย ตั้งแต่ 0.2 – 0.8 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ แล้วนำไปใช้ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 (Kuder-Richardson Formula 20) (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2560: 76) ผลปรากฏว่าแบบทดสอบที่

สร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 เชื่อถือว่าแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนสามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไปได้

4.2.1 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

4.2.1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ

4.2.1.2 ดำเนินการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง นักศึกษาจีนมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง นักศึกษาจีนมีระดับความพึงพอใจมาก

คะแนน 3 หมายถึง นักศึกษาจีนมีระดับความพึงพอใจปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง นักศึกษาจีนมีระดับความพึงพอใจน้อย

คะแนน 1 หมายถึง นักศึกษาจีนมีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจนำมาแปลความหมายของค่าเฉลี่ยโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจน้อยที่สุด

4.2.1.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและภาษาที่ใช้ แล้วปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4.2.1.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อความถามกับ

จุดประสงค์ โดยใช้วิธีการประเมินหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ซึ่งระดับคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินได้มี 3 ระดับ ดังนี้

มีความเห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น +1
มีความเห็นว่าไม่แน่ใจ	ให้คะแนนเป็น 0
มีความเห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนนเป็น -1

นำคะแนนจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ถ้าแต่ละข้อได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ โดยผลการประเมินปรากฏว่าแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรมีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

5. การดำเนินการทดลอง

5.1 การดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตร แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ก่อนการทดลองใช้หลักสูตร ดังนี้

1) ผู้วิจัยบรรยายวัตถุประสงค์ความเป็นมาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินญูนาน

2) ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร โดยการใช้เวลาจำนวน 2 ชั่วโมง

ขั้นตอนที่ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร จำนวน 7 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน จำนวน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ จำนวน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ จำนวน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ จำนวน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้า จำนวน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน จำนวน 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต จำนวน 6 ชั่วโมง

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินหลังการทดลองใช้หลักสูตร ดังนี้

1) ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร โดยการใช้เวลาจำนวน 2 ชั่วโมง

2) ผู้วิจัยดำเนินการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

5.2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของจีนระหว่างก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท โดยใช้สถิติทดสอบ $t - test$ แบบ dependent

5.2.2 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท

5.3 เกณฑ์การประเมินผลหลักสูตร

เกณฑ์ในการพิจารณาประสิทธิผลของหลักสูตรพิจารณาจาก

5.3.1 ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตรโดยกำหนดว่าหลังการทดลองใช้หลักสูตรผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

5.3.2 ผลของแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทภาพรวมอยู่ในระดับมากขึ้นไป

ระยะที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (D2)

การศึกษาในระยะนี้มีจุดประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรและนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาพิจารณาปรับปรุงด้านโครงสร้างหลักสูตรและรายละเอียดที่เป็นองค์ประกอบของหลักสูตรเพื่อให้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง

ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานมีความถูกต้องเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาจีนต่อไป

ขั้นตอนการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร มีรายละเอียดดังนี้

1. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเปรียบเทียบก่อนและหลังการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน โดยถ้าผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตรโดยกำหนดว่าหลังการทดลองใช้หลักสูตรผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และผลของแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานภาพรวมอยู่ในระดับมากขึ้นไป แสดงว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน มีประสิทธิผล

2. ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและจัดทำเป็นหลักสูตรฉบับสมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีน” ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่ตั้งไว้โดยประกอบด้วย 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีน 2) เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีน 3) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีน และ 4) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำเสนอได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

2. ผลการสร้างหลักสูตร

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร

4. ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

โดยมีรายละเอียดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-test
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1. ผลการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน

1.1 ผลการวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์โดยภาพรวม

1.1.1 ด้านสภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของบัณฑิตชาวจีน ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ปัญหาสำคัญและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของบัณฑิตชาวจีนสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงิน ยูนนาน คือ มีข้อจำกัดด้านความรู้ คลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และความรู้คำศัพท์พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ระหว่างประเทศไทยและประเทศจีนในปัจจุบัน อีกทั้งประเทศจีนยังขาดแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศการเรียนรู้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ จึงทำให้ความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของบัณฑิตชาวจีนขาดประสิทธิภาพในการสื่อสารตามบริบทสถานการณ์ธุรกิจจริง นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคด้านความรู้ความเข้าใจที่มีความแตกต่างกันด้านมารยาทและวัฒนธรรมทางธุรกิจระหว่างไทยและจีน รวมถึงคุณธรรมและจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ

1.1.2 ด้านความต้องการบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า บริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจหลัก ๆ จะเป็นการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยใน 7 บริบท ได้แก่ 1) บริบทสถานที่ทำงาน 2) บริบทการบริการ 3) บริบทงานสัมมนาธุรกิจ 4) บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ 5) บริบทการค้า 6) บริบทการลงทุน และ 7) บริบทการแสดงไมตรีจิต

1.1.3 ด้านแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นสามารถสรุปสาระสำคัญ ดังนี้

1.1.3.1 ด้านเนื้อหา

1.1.3.1.1 ควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับสถานการณ์ธุรกิจจริงตามการจัดกลุ่มอุตสาหกรรมและหมวดธุรกิจของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

1.1.3.1.2 ควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบททางเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน

1.1.3.1.3 ควรจัดเนื้อหาที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในสถานการณ์ธุรกิจจริงระหว่างไทย-จีน

1.1.3.1.4 ควรจัดเนื้อหาเพื่อพัฒนาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทย

1.1.3.1.5 ควรจัดเนื้อหาเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

1.1.3.1.6 ควรจัดเนื้อหาเพื่อพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทย

1.1.3.1.7 ควรจัดเนื้อหากิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้น้ำเสียง และสำเนียงการพูดภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.2 ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการฟัง

1.1.3.2.1 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้อ้อยคำ ผ่านการสังเกตลีลา และกิริยาอาการการพูดของคนไทยตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.2.2 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้อ้อยคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.2.3 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้อ้อยคำทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.3 ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการพูด

1.1.3.3.1 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้น้ำเสียง และสำเนียงอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.3.2 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้อ้อยคำ ลีลา และกิริยาอาการตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.3.3 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้อ้อยคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.3.4 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้อ้อยคำทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ

1.1.3.4 ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการอ่าน

1.1.3.4.1 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการอ่านเอกสารเกี่ยวกับมารยาททางธุรกิจและวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน

1.1.3.4.2 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการอ่านเอกสารเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ

1.1.3.4.3 ควรจัดเนื้อหากิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการอ่านคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ

1.1.3.4.4 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการอ่านคำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ

1.1.3.5 ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน

1.1.3.5.1 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นวิธีการใช้คำ ศัพท์ สำนวน และประโยคในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ

1.1.3.5.2 ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และอักขรย่อในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

1.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีน พบว่านักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยจำนวน 103 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 33.01 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 33.98 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 33.01 โดยเป็นเพศหญิงจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 78.64 และเพศชายจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 21.36 มีความเห็นว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วต้องการประกอบอาชีพในหน่วยงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ/องค์กรมหาชนในประเทศจีนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.49 รองลงมาคือ ต้องการประกอบอาชีพในบริษัทเอกชนในประเทศจีน คิดเป็นร้อยละ 17.48 ต้องการประกอบอาชีพในหน่วยงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ/องค์กรมหาชนของจีนที่ประจำประเทศไทย คิดเป็นร้อยละ 16.50 ต้องการประกอบอาชีพในหน่วยงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ/องค์กรมหาชนของไทยที่ประจำประเทศจีน คิดเป็นร้อยละ 8.74 ต้องการประกอบอาชีพในบริษัทเอกชนในประเทศไทย คิดเป็นร้อยละ 4.85 และต้องการประกอบอาชีพในองค์กรอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 1.94

1.2.2 การศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และประเมินระดับของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยรวมและเป็นรายด้าน ดังแสดงในตาราง 5 – 9 ดังต่อไปนี้

1) ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยภาพรวม

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปรผลระดับความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนโดยรวม

ที่	ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ	N	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ	อันดับ
1	ด้านทักษะการฟัง	103	4.25	0.89	มาก	2
2	ด้านทักษะการพูด	103	4.28	0.81	มาก	1
3	ด้านทักษะการอ่าน	103	4.18	0.86	มาก	4
4	ด้านทักษะการเขียน	103	4.19	0.85	มาก	3
ค่าเฉลี่ยรวม		103	4.23	0.83	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า โดยภาพรวมมีความต้องการโดยค่าเฉลี่ยรวมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$, S.D.= 0.85) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้งด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{X} = 4.28$, S.D.= 0.81) ด้านทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{X} = 4.25$, S.D.= 0.89) ด้านทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{X} = 4.19$, S.D.= 0.85) และด้านทักษะการอ่านภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{X} = 4.18$, S.D.= 0.86)

2) ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการฟัง

ข้อ ที่	ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ด้านทักษะการฟัง	n = 103		ระดับความ ต้องการ
		$\bar{x}$	S.D.	
1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบททางเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	4.26	0.87	มาก
2	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีน	4.24	0.81	มาก
3	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้น้ำเสียง และสำเนียงการพูดภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	4.34	0.78	มาก
4	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้ถ้อยคำผ่านการสังเกตลีลา และกิริยาอาการการพูดของคนไทยตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	4.25	0.78	มาก
5	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	3.97	0.85	มาก
6	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	4.05	0.85	มาก
7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศไทย	4.37	0.78	มาก
8	มีความต้องการให้หลักสูตรมีในการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง	4.34	0.74	มาก
9	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง	4.34	0.78	มาก
10	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง	4.35	0.77	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.25	0.81	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า นักศึกษาจีนมีความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟังโดยค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.25$, S.D.=0.81) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาจีนมีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีนมีค่าเฉลี่ยความต้องการสูงสุด ($\bar{x}=4.37$, S.D.=0.78) รองลงมาลำดับ 2 คือ มีความต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่างๆ ในประเทศไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง ($\bar{x}=4.35$, S.D.=0.77) ลำดับ 3 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้น้ำเสียง และสำเนียงการพูดภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ ($\bar{x}=4.34$, S.D.=0.78) มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง ($\bar{x}=4.34$, S.D.=0.74) และมีความต้องการให้หลักสูตรมีพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง ($\bar{x}=4.34$, S.D.=0.78) ทั้ง 3 ประเด็นมีความสอดคล้องกัน ลำดับ 4 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบททางเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน ($\bar{x}=4.26$, S.D.=0.87) ลำดับ 5 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้อ้อยคำ ผ่านการสังเกตลีลา และกิริยาอาการการพูดของคนไทยตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ ($\bar{x}=4.25$, S.D.=0.78) ลำดับ 6 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีน ($\bar{x}=4.24$, S.D.=0.81) ลำดับ 7 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้อ้อยทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่างๆ ($\bar{x}=4.05$, S.D.=0.85) และลำดับ 8 คือมีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้อ้อยคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ ($\bar{x}=3.97$, S.D.=0.85)

3) ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการพูด

ข้อ ที่	ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ด้านทักษะการพูด	n = 103		ระดับความ ต้องการ
		$\bar{X}$	S.D.	
1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการพูดให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	4.37	0.78	มาก
2	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในสถานการณ์ธุรกิจจริงระหว่างไทย-จีน	4.37	0.82	มาก
3	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้น้ำเสียง และสำเนียงอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	4.25	0.83	มาก
4	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้ถ้อยคำ สโล และกิริยาอาการตามบริบทธุรกิจต่างๆ	4.29	0.76	มาก
5	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	4.12	0.85	มาก
6	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่างๆ	4.14	0.82	มาก
7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศไทย	4.34	0.77	มาก
8	มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง	4.32	0.84	มาก
9	มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง	4.26	0.80	มาก
10	มีความต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่างๆ ในประเทศไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง	4.33	0.81	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.28	0.81	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า นักศึกษาจีนมีความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูดโดยค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.28$, S.D.=0.81) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษาจีนมีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการพูดให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน ($\bar{x}=4.37$, S.D.=0.78) และมีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในสถานการณ์ธุรกิจจริงระหว่างไทย-จีน ($\bar{x}=4.37$, S.D.=0.82) ทั้ง 2 ประเด็นมีค่าเฉลี่ยความต้องการสูงสุดและมีความสอดคล้องกัน รองลงมาลำดับ 2 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน ($\bar{x}=4.34$, S.D.=0.77) ลำดับ 3 คือมีความต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่างๆ ในประเทศไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง ($\bar{x}=4.33$, S.D.=0.81) ลำดับ 4 คือ มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง ($\bar{x}=4.32$, S.D.=0.84) ลำดับ 5 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้ถ้อยคำ สั้นๆ และกิริยาอาการตามบริบทธุรกิจต่างๆ ($\bar{x}=4.29$, S.D.=0.76) ลำดับ 6 คือ มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง ($\bar{x}=4.26$, S.D.=0.80) ลำดับ 7 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้น้ำเสียง และสำเนียงอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ ($\bar{x}=4.25$, S.D.=0.83) ลำดับ 8 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่างๆ ($\bar{x}=4.14$, S.D.=0.82) และลำดับ 9 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ ($\bar{x}=4.12$, S.D.=0.85)

4) ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการอ่าน

ข้อ ที่	ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ด้านทักษะการอ่าน	n = 103		ระดับความ ต้องการ
		$\bar{x}$	S.D.	
1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีเนื้อหาของทักษะการอ่านวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	4.24	0.89	มาก
2	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับการค้าการลงทุนในบริบททั้งไทยและจีน	4.06	0.92	มาก
3	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับมารยาททางธุรกิจและวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน	4.24	0.78	มาก
4	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ	4.08	0.89	มาก
5	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ	4.05	0.87	มาก
6	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านคำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ	4.19	0.84	มาก
7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน	4.31	0.76	มาก
8	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยทางธุรกิจเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ	4.22	0.86	มาก
9	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านหลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ	4.21	0.83	มาก
10	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ	4.17	0.87	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.18	0.86	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า นักศึกษาจีนมีความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่านโดยค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.18$, S.D.=0.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษาจีนมีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีนมีค่าเฉลี่ยความต้องการสูงสุด ($\bar{x}=4.31$, S.D.=0.76) รองลงมา ลำดับ 2 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมีเนื้อหาของทักษะการอ่านวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน ($\bar{x}=4.24$, S.D.=0.89) และมีความต้องการและความจำเป็นให้หลักสูตรมีเนื้อหาของทักษะการอ่านวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่มุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับมารยาททางธุรกิจและวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน ($\bar{x}=4.24$, S.D.=0.78) ทั้ง 2 ประเด็นมีความสอดคล้องกัน ลำดับ 3 คือมีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยทางธุรกิจเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ ($\bar{x}=4.22$, S.D.=0.86) ลำดับ 4 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านหลักภาษาไทย เพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ ($\bar{x}=4.21$, S.D.=0.83) ลำดับ 5 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านคำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ ($\bar{x}=4.19$, S.D.=0.84) ลำดับ 6 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ ($\bar{x}=4.17$, S.D.=0.87) ลำดับ 7 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ ($\bar{x}=4.08$, S.D.=0.89) ลำดับ 8 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับการค้าการลงทุนในบริบททั้งไทยและจีน ($\bar{x}=4.06$, S.D.=0.92) และลำดับ 9 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ ($\bar{x}=4.05$, S.D.=0.87)

5) ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนด้านทักษะการเขียน

ข้อ ที่	ความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ด้านทักษะการเขียน	n = 103		ระดับความ ต้องการ
		$\bar{x}$	S.D.	
1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	4.23	0.79	มาก
2	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้คำในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.19	0.87	มาก
3	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้ศัพท์และสำนวนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.14	0.88	มาก
4	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้ประโยคในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.24	0.81	มาก
5	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.08	0.89	มาก
6	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้อักษรย่อในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.12	0.84	มาก
7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน	4.21	0.86	มาก
8	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.26	0.81	มาก
9	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านหลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.28	0.84	มาก
10	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.17	0.85	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.19	0.85	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาจีนมีความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียนโดยค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.19$, S.D.=0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษาจีนมีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านหลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจมีค่าเฉลี่ยความต้องการสูงสุด ($\bar{x}=4.28$, S.D.=0.84) รองลงมาลำดับ 2 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{x}=4.26$, S.D.=0.81) ลำดับ 3 คือมีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้ประโยคในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{x}=4.24$, S.D.=0.81) ลำดับ 4 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน ($\bar{x}=4.23$, S.D.=0.79) ลำดับ 5 คือมีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน ($\bar{x}=4.21$, S.D.=0.86) ลำดับ 6 คือมีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้คำในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{x}=4.19$, S.D.=0.87) ลำดับ 7 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{x}=4.17$, S.D.=0.85) ลำดับ 8 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้ศัพท์และสำนวนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{x}=4.14$, S.D.=0.88) ลำดับ 9 คือมีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้อักษรย่อในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{x}=4.12$, S.D.=0.84) และลำดับ 10 คือ มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ ($\bar{x}=4.08$, S.D.=0.89)

2. ผลการสร้างหลักสูตร

การสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่างๆ ได้แก่ การพัฒนาหลักสูตร การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ความสามารถในการใช้ภาษาไทย ความสามารถทางการสื่อสาร และหลักสูตรวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ผลการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการกำหนดขอบเขตเนื้อหาหลักสูตร ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอน

ย่อย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างโครงร่างหลักสูตร 2) การตรวจสอบโครงร่างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ 3) การปรับปรุงโครงร่างหลักสูตรหลังการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

2.1 ผลการสร้างโครงร่างหลักสูตร

โครงร่างหลักสูตรมีองค์ประกอบ 7 ประการ ได้แก่ สภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร แนวการจัดกิจกรรม สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ แนวการวัดและประเมินผล ซึ่งนำมาเสนอร่างหลักสูตรดังต่อไปนี้

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

1. สภาพปัญหาและความจำเป็น

การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจัดเป็นสื่อกลางที่สามารถอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร การประสานงาน และการเจรจาความร่วมมือทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่จากการสำรวจสภาพการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในการประสานงานและอำนวยความสะดวกในงานสำคัญๆ เช่น Thailand Festival และงาน China-South Asia Expo ที่จัดขึ้นในนคร คุณหมิง มณฑลยูนนาน พบว่า นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทย และสามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารกับคนไทยในชีวิตประจำวันได้ดี แต่ยังประสบปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นตามสถานการณ์ธุรกิจจริงอยู่หลายด้าน เพราะว่าการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมักมีคำศัพท์เฉพาะในแวดวงธุรกิจเท่านั้น รวมทั้งมีคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนมาก ทั้งคำที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ และคำทับศัพท์ นอกจากนี้ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจำเป็นต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจบริบทธุรกิจ เช่น เศรษฐศาสตร์ การเงินและการบัญชี สถิติ กฎหมายธุรกิจ ฯลฯ รวมถึงภูมิหลังของประเภทธุรกิจนั้น ๆ โดยการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ดีต้องใช้ภาษาที่กะทัดรัด ชัดเจน สละสลวย ข้อความที่ใช้ต้องตรงตามหลักภาษาไทย การพูดและการเขียนต้องใช้สำนวนที่สุภาพ คำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟังและผู้อ่านเป็นสำคัญ ลักษณะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจึงจัดเป็นภาษาเฉพาะกิจ เป็นการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Thai for Specific Purposes) ซึ่งแตกต่างจากการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันทั่วไป จึงทำให้นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยไม่สามารถใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสานงานตามบริบทธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ไม่เพียงแต่แสดงถึงบุคลิกภาพและศักยภาพในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเท่านั้น หากยังสะท้อนถึงคุณภาพและมาตรฐานการสอนภาษาไทยของสถาบันอีกด้วย ดังนั้น หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน จึงเป็นแนวทางในการเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ซึ่งกำลังจะสำเร็จการศึกษา และจะเตรียมตัวก้าวเข้าสู่เป็นบุคคลสำคัญในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในประเทศจีน และประเทศไทย

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนนี้ เป็นหลักสูตรที่เน้นการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เน้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-Based Learning) ในการจัดการเรียนรู้เสริมสร้างความรู้ ซึ่งหลักสูตรฉบับนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อกรอบโครงสร้างหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยและมาตรฐานการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย แต่ถือเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการแข่งขันประกอบอาชีพที่ต้องใช้ความรู้ ทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นเครื่องมือเพื่อการติดต่อสื่อสารตามบริบทธุรกิจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย

2. หลักการของหลักสูตร

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนมีหลักการของหลักสูตร ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรที่ใช้แนวคิดเพื่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (LANGUAGE FOR SPECIFIC PURPOSES) เพื่อเน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
2. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาจีนได้พัฒนาความรู้และทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจากวิธีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย สถานการณ์เป็นฐาน (SCENARIO-BASED LEARNING) เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย และสามารถนำความรู้และทักษะไปปรับใช้ในการสื่อสาร และการประสานงานตามสถานการณ์ธุรกิจต่างๆ ระหว่างไทย - จีนได้ พร้อมทั้งจะทำธุรกิจกับชาวไทยในอนาคตได้อย่างแท้จริง
3. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นพัฒนาความรู้คลังคำศัพท์ภาษาไทยทางธุรกิจ โดยบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสาร และการประสานงานตามสถานการณ์ หรือวัตถุประสงค์เฉพาะต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม รวมทั้งพัฒนาความรู้พื้นฐานด้านข้ามวัฒนธรรม มารยาท คุณธรรม และจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย
4. เป็นหลักสูตรที่สามารถจัดกิจกรรมทั้งฝึกอบรมและนำไปใช้เป็นหลักสูตรเสริม โดยพิจารณาเนื้อหาที่สอดคล้องกับรายวิชาที่กำหนดในโครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย สำหรับนักศึกษาจีน

3. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

เพื่อให้นักศึกษาจีนมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจต่อไปนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง ประกอบด้วย สามารถฟังเข้าใจการใช้ภาษาไทยทั้งน้ำเสียง สำเนียง ถ้อยคำ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คำย่อ บทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีน

2. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด ประกอบด้วย สามารถพูดภาษาไทยโดยใช้น้ำเสียง ลีลาและสำเนียงอย่างเป็นธรรมชาติ และการใช้ถ้อยคำ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ อย่างถูกต้อง รวมทั้งสามารถพูดบทสนทนา กล่าวเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีนได้

3. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน ประกอบด้วย สามารถอ่านเข้าใจเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพธุรกิจ เศรษฐกิจปัจจุบัน รวมทั้งมารยาทและวัฒนธรรมทางธุรกิจ คุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ

4. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน ประกอบด้วย สามารถการใช้คำศัพท์ สำนวน อักษรย่อและประโยคทางธุรกิจในการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับธุรกิจ

4. โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ นักศึกษาจีน ฉบับนี้ ได้กำหนดหน่วยการเรียนรู้ตามบริบท (Context) ของการใช้ภาษาเชิงธุรกิจ ดังนี้

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	เวลาที่ใช้จ่ายกิจกรรม (ชั่วโมง)
1	สถานที่ทำงาน	6 ชั่วโมง
2	การบริการ	6 ชั่วโมง
3	งานสัมมนาธุรกิจ	6 ชั่วโมง
4	การเดินทางเพื่อธุรกิจ	6 ชั่วโมง
5	การค้า	6 ชั่วโมง
6	การลงทุน	6 ชั่วโมง
7	การแสดงไมตรีจิต	6 ชั่วโมง
รวม		42 ชั่วโมง

เนื้อหากิจกรรม

เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ
สำหรับนักศึกษาจีน ประกอบด้วย 7 หน่วยกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

1.2 ใบความรู้ที่ 1.1 คำศัพท์และวลี เรื่องสถานที่ทำงาน

1.3 การฟัง - การพูดเรื่องสถานที่ทำงาน

1.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “สำนักงานตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย”

1.3.2 ใบงานที่ 1.1 การฟังเรื่องสถานที่ทำงาน

1.3.3 ใบงานที่ 1.2 การพูดสนทนาเรื่องสถานที่ทำงาน

1.4 การอ่าน - การเขียนเรื่องสถานที่ทำงาน

1.4.1 ใบความรู้ที่ 1.2 แนะนำบริษัท

1.4.2 ใบงานที่ 1.3 การอ่าน เรื่องสถานที่ทำงาน

1.4.3 ใบงานที่ 1.4 การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน

1.5 ใบความรู้ที่ 1.3 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องสถานที่ทำงาน

1.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1
สถานที่ทำงาน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ

2.2 ใบความรู้ที่ 2.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการบริการ

2.3 การฟัง – การพูด เรื่องการบริการ

2.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “การให้บริการของธนาคารกรุงเทพ”

2.3.2 ใบงานที่ 2.1 การฟัง เรื่องการบริการ

2.3.3 ใบงานที่ 2.2 การพูดสนทนา เรื่องการบริการ

2.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการบริการ

2.4.1 ใบความรู้ที่ 2.2 เรื่องการให้บริการเคลมสินค้า

2.4.2 ใบงานที่ 2.3 การอ่าน เรื่องการบริการ

2.4.3 ใบงานที่ 2.4 การเขียน เรื่องการบริการ

2.5 ใบความรู้ที่ 2.3 การใช้ภาษาไทย เรื่องการบริการ

2.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

การบริการ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ

3.2 ใบความรู้ที่ 3.1 คำศัพท์และวลี เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.3 การฟัง – การพูด เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “THAILAND 2020 ก้าวข้ามพายุเศรษฐกิจ”

3.3.2 ใบงานที่ 3.1 การฟัง เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.3.3 ใบงานที่ 3.2 การพูดสนทนา เรื่องสัมมนาธุรกิจ

3.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.4.1 ใบความรู้ที่ 3.2 เรื่อง งานสัมมนา ดิจิทัลมาร์เก็ตติ้ง 2020 สำหรับการค้า

ขายแดน

3.4.2 ใบงานที่ 3.3 การอ่าน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.4.3 ใบงานที่ 3.4 การเขียน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.5 ใบความรู้ที่ 3.3 การใช้ภาษาไทย เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

งานสัมมนาธุรกิจ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ

- 4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ
- 4.2 ใบความรู้ที่ 4.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
- 4.3 การฟัง – การพูด เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
 - 4.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “เส้นทาง R3A คุณหมิง-กรุงเทพฯ”
 - 4.3.2 ใบงานที่ 4.1 การฟัง เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
 - 4.3.3 ใบงานที่ 4.2 การพูดสนทนา เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
- 4.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
 - 4.4.1 ใบความรู้ที่ 4.2 เรื่อง ยินดีต้อนรับสู่บริษัทของเรา
 - 4.4.2 ใบงานที่ 4.3 การอ่าน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
 - 4.4.3 ใบงานที่ 4.4 การเขียน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
- 4.5 ใบความรู้ที่ 4.3 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ
- 4.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย

- 5.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย
- 5.2 ใบความรู้ที่ 5.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการค้าขาย
- 5.3 การฟัง – การพูด เรื่อง การค้าขาย
 - 5.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “ตลาดโต้รุ่งนาน นครคุณหมิง”
 - 5.3.2 ใบงานที่ 5.1 การฟัง เรื่องการค้าขาย
 - 5.3.3 ใบงานที่ 5.2 การพูดสนทนา เรื่องการค้าขาย
- 5.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการค้าขาย
 - 5.4.1 ใบความรู้ที่ 5.2 เรื่อง ตลาดกลางค้าส่งสินค้าเกษตรที่ครบวงจร
 - 5.4.2 ใบงานที่ 5.3 การอ่าน เรื่องการค้าขาย
 - 5.4.3 ใบงานที่ 5.4 การเขียน เรื่องการค้าขาย
- 5.5 ใบความรู้ที่ 5.3 วิธีการใช้ภาษาไทยเรื่องการค้าขาย
- 5.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน

6.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน

6.2 ใบความรู้ที่ 6.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการลงทุน

6.3 การฟัง – การพูด เรื่องการลงทุน

6.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “นักลงทุนจีนสนใจลงทุนในไทย”

6.3.2 ใบงานที่ 6.1 การฟัง เรื่องการลงทุน

6.3.3 ใบงานที่ 6.2 การพูดสนทนา เรื่องการลงทุน

6.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการลงทุน

6.4.1 ใบความรู้ที่ 6.2 เรื่อง “การลงทุนในเขต EEC”

6.4.2 ใบงานที่ 6.3 การอ่าน เรื่องการลงทุน

6.4.3 ใบงานที่ 6.4 การเขียน เรื่องการลงทุน

6.5 ใบความรู้ที่ 6.3 การใช้ภาษาไทย เรื่องการลงทุน

6.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6

การลงทุน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต

7.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต

7.2 ใบความรู้ที่ 7.1 คำศัพท์และวลี เรื่อง การแสดงไมตรีจิต

7.3 การฟัง – การพูด เรื่อง การแสดงไมตรีจิต

7.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “พวงมาลัยเงิน ของขวัญผู้นำอาเซียน”

7.3.2 ใบงานที่ 7.1 การฟังเรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.3.3 ใบงานที่ 7.2 การพูดสนทนาเรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.4.1 ใบความรู้ที่ 7.2 เรื่อง “การแสดงไมตรีจิตในเขต EEC”

7.4.2 ใบงานที่ 7.3 การอ่าน เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.4.3 ใบงานที่ 7.4 การเขียน เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.5 ใบความรู้ที่ 7.3 การใช้ภาษาไทย เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7

การแสดงโมดูลชีวิต

5. แนวการจัดกิจกรรม

แนวการจัดกิจกรรมตามเนื้อหาในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนในแต่ละหน่วยมีความหลากหลายในกิจกรรมที่มีลักษณะการผสมผสานระหว่างกิจกรรมที่มีลักษณะเชิงการเรียนรู้รายบุคคล การเรียนรู้ร่วมกัน และบูรณาการผสมผสานการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้สมัยใหม่ ซึ่งมีลำดับขั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างแรงจูงใจเข้าสู่บทเรียน (LEARNING MOTIVATION) เป็นขั้นที่มุ่งสร้างความสนใจและสร้างสภาวะทางอารมณ์ที่ผ่อนคลาย มีความสุข เพื่อให้นักศึกษาจีนเข้าใจความหมายและตระหนักในความสำคัญของสิ่งที่กำลังที่จะเรียน

ขั้นที่ 2 การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (EXPERIENCE SHARING) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาจีนได้ใช้การสื่อสารในการนำเสนอประสบการณ์ของตนเองหรือผู้อื่น

ขั้นที่ 3 การสร้างพลังร่วมกันฝึกคิดในการใช้ภาษา (COLLABORATIVE THINKING) เป็นขั้นที่เน้นให้นักศึกษาจีนสร้างพลังร่วมกันในการฝึกทักษะการคิดและทักษะทางภาษา

ขั้นที่ 4 การใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ (LANGUAGE CREATIVITY) เป็นขั้นที่เน้นให้นักศึกษาจีนทำกิจกรรมการฟัง การพูด และการอ่านแล้วร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับจากการทำกิจกรรม และสามารถใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ในการเขียนตามสถานการณ์ธุรกิจได้

ขั้นที่ 5 สรุป ประเมิน สู่การประยุกต์ใช้ (EVALUATION & APPLYING) เป็นขั้นที่ผู้เรียนร่วมกัน สรุปองค์ความรู้จากเรื่องที่เรียน ประเมินแนวทางที่เหมาะสม และร่วมกันบอกแนวทางการนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

6. สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้

สื่อ/อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ ประกอบการจัดกิจกรรมตามเนื้อหาในหลักสูตร ประกอบด้วย สื่อประเภทเอกสาร ได้แก่ สื่อ VIDEO คำศัพท์และวลี ใบงานการฟัง ใบงานการพูด ใบความรู้ ใบงานการอ่าน ใบงานการเขียน และสื่อประเภทโสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ CD-ROM วิดีทัศน์ประจำหน่วยการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ที่ใช้จัดกิจกรรมตามหลักสูตร ได้แก่ บริเวณมหาวิทยาลัย ห้องสมุด สถานที่ทำงานของบริษัท

7. แนวการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน กำหนดการประเมินเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริม ดำเนินการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยใช้แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

ระยะที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริม ดำเนินการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยใช้แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

ระยะที่ 3 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริม ดำเนินการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

2.2 ผลการตรวจสอบโครงร่างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ

หลังการสร้างโครงร่างหลักสูตรแล้วผู้วิจัยได้นำโครงร่างหลักสูตรให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินโครงร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีดังนี้

2.2.1 ผลการประเมินโครงร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ดังตาราง 10

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรเสริม เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	n = 5		ระดับความ เหมาะสม
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	สภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตร	4.67	0.49	มากที่สุด
1.1	มีความสมเหตุสมผล	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2	มีความสอดคล้องกับสภาพความจำเป็นในสังคมปัจจุบัน	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3	มีความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตร	4.80	0.45	มากที่สุด
2.	หลักการของหลักสูตร	4.53	0.52	มากที่สุด
2.1	มีความเป็นไปได้	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2	สามารถนำไปใช้ได้จริง	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3	มีแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานรองรับ	4.40	0.55	มากที่สุด
3.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตร	4.67	0.49	มากที่สุด
3.1	มีความชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2	มีความเป็นไปได้	4.40	0.55	มาก
3.3	เหมาะสมสำหรับนักศึกษาจีน	5.00	0.00	มากที่สุด
4.	โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร	4.60	0.51	มากที่สุด
4.1	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2	ครอบคลุมบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ต้องการพัฒนา	4.60	0.55	มากที่สุด
4.3	การจัดเรียงลำดับเนื้อหา มีความเหมาะสม	4.60	0.55	มากที่สุด
4.4	ระยะเวลาที่กำหนดมีความเหมาะสม	4.40	0.55	มาก
5.	แผนการจัดการเรียนรู้	4.67	0.50	มากที่สุด
5.1	มีความเป็นไปได้	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2	กิจกรรมมีความหลากหลาย	4.60	0.55	มากที่สุด
5.3	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.60	0.55	มากที่สุด
5.4	เหมาะสมกับเวลา	4.40	0.55	มาก

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ ที่	รายการประเมิน	n = 5		ระดับความ เหมาะสม
		$\bar{X}$	S.D.	
6.	กระบวนการการจัดกิจกรรม	4.67	0.49	มากที่สุด
6.1	มีความเป็นไปได้	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2	ลำดับขั้นตอนได้เหมาะสม	4.60	0.55	มากที่สุด
6.3	มีความเหมาะสมสำหรับนักศึกษาจีน	4.80	0.45	มากที่สุด
6.4	มีความเป็นไปได้อในการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน	4.60	0.55	มากที่สุด
7.	สื่อ/อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้	4.73	0.46	มากที่สุด
7.1	ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้บรรลุมิติประสงค์ของหลักสูตร	4.80	0.45	มากที่สุด
7.2	มีความหลากหลาย	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3	มีความเหมาะสมสำหรับนักศึกษาจีน	4.80	0.45	มากที่สุด
8.	การวัดและประเมินผล	4.60	0.51	มากที่สุด
8.1	ครอบคลุมสิ่งที่ต้องประเมิน	4.60	0.55	มากที่สุด
8.2	สอดคล้องกับความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ นักศึกษาจีน	4.60	0.55	มากที่สุด
8.3	สามารถตรวจสอบการบรรลุมิติประสงค์ของหลักสูตร	4.60	0.55	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม		4.62	0.49	มากที่สุด

จากตาราง 10 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐกิจศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.62$, S.D.= 0.49) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าด้านสภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตร ($\bar{X}=4.67$, S.D.= 0.49) ด้านกระบวนการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.67$, S.D.= 0.49) ด้านสื่อ อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้ ($\bar{X}=4.73$, S.D.= 0.46) ด้านการวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุดทุกประเด็นย่อย($\bar{X}=4.60$, S.D.= 0.51) ส่วนด้านหลักการของหลักสูตรในประเด็นย่อยอื่น ๆ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด($\bar{X}=4.53$, S.D.= 0.52) ยกเว้นในเรื่อง “มีแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานรองรับ” ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นในระดับมาก($\bar{X}=4.67$, S.D.= 0.49) ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในประเด็นย่อยอื่น ๆ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด($\bar{X}=4.67$, S.D.= 0.49) ยกเว้น

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาโครงร่างหลักสูตร
เสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัย
เศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	การแปลผล
1.	สภาพปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรกับหลักการ ของหลักสูตร	1.00	สอดคล้อง
2.	ปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรกับวัตถุประสงค์ของ หลักสูตร	0.80	สอดคล้อง
3.	ปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรกับโครงสร้างของ หลักสูตร	0.80	สอดคล้อง
4.	หลักการของหลักสูตรกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร	0.80	สอดคล้อง
5.	หลักการของหลักสูตรกับโครงสร้างของหลักสูตร	1.00	สอดคล้อง
6.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกับแผนการจัดการเรียนรู้	1.00	สอดคล้อง
7.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกับกระบวนการจัดกิจกรรม	1.00	สอดคล้อง
8.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกับการวัดและประเมินผล	0.80	สอดคล้อง
9.	โครงสร้างของหลักสูตรกับกับวัตถุประสงค์	1.00	สอดคล้อง
10.	โครงสร้างของหลักสูตรกับกับกระบวนการเรียนรู้	1.00	สอดคล้อง
11.	โครงสร้างของหลักสูตรกับการวัดและประเมินผล	0.80	สอดคล้อง
12.	แผนการจัดการเรียนรู้กับโครงสร้างของหลักสูตร	0.80	สอดคล้อง
13.	แผนการจัดการเรียนรู้กับกระบวนการจัดกิจกรรม	1.00	สอดคล้อง
14.	กิจกรรมกับการวัดและประเมินผล	0.80	สอดคล้อง
15.	กระบวนการจัดกิจกรรมกับสื่อ/อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้	1.00	สอดคล้อง
16.	กระบวนการจัดกิจกรรมกับการวัดและประเมินผล	1.00	สอดคล้อง
17.	สื่อ/อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้กับการวัดและประเมินผล	0.80	สอดคล้อง

จากตาราง 11 พบว่า ผลการพิจารณาความสอดคล้องของโครงร่างหลักสูตรโดย
ผู้เชี่ยวชาญใน 8 องค์ประกอบ จากประเด็นคำถาม 17 รายการพบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง
เท่ากับ 1.00 จำนวน 9 รายการ และ 0.80 จำนวน 8 รายการ โดยค่าดัชนีมีความสอดคล้องอยู่ใน
ระดับสูงตั้งแต่ 0.80 -1.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า โครงร่างของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถ
ในการใช้

ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน อยู่ใน
เกณฑ์ที่มีความสอดคล้องกัน สามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

2.2.3 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการประเมินความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ดังแสดงในตาราง 12

ตาราง 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และ
การเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ดังแสดงในตาราง 12

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	การแปลผล
1.	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน		
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน	0.80	สอดคล้อง
1.2	คำศัพท์และวลี เรื่องสถานที่ทำงาน	1.00	สอดคล้อง
1.3	การฟัง - การพูด เรื่องสถานที่ทำงาน	1.00	สอดคล้อง
1.4	การอ่าน - การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน	0.80	สอดคล้อง
1.5	วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องสถานที่ทำงาน	1.00	สอดคล้อง
2.	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ		
2.1	แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ	0.80	สอดคล้อง
2.2	คำศัพท์และวลี เรื่องการบริการ	1.00	สอดคล้อง
2.3	การฟัง - การพูด เรื่องการบริการ	1.00	สอดคล้อง
2.4	การอ่าน - การเขียน เรื่องการบริการ	0.80	สอดคล้อง
2.5	วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการบริการ	1.00	สอดคล้อง
3.	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ		
3.1	แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ	1.00	สอดคล้อง
3.2	คำศัพท์และวลี เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ	0.80	สอดคล้อง
3.3	การฟัง - การพูด เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ	1.00	สอดคล้อง
3.4	การอ่าน - การเขียน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ	0.80	สอดคล้อง
3.5	วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ	1.00	สอดคล้อง
4.	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ		
4.1	แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ	0.80	สอดคล้อง
4.2	ใบความรู้ที่ 4.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ	1.00	สอดคล้อง
4.3	การฟัง - การพูด เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ	1.00	สอดคล้อง
4.4	การอ่าน - การเขียน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ	0.80	สอดคล้อง
4.5	วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	การแปลผล
5.	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย		
5.1	แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย	0.80	สอดคล้อง
5.2	คำศัพท์และวลี เรื่องการค้าขาย	1.00	สอดคล้อง
5.3	การฟัง – การพูด เรื่อง การค้าขาย	1.00	สอดคล้อง
5.4	การอ่าน – การเขียน เรื่องการค้าขาย	0.80	สอดคล้อง
5.5	วิธีการใช้ภาษาไทยเรื่องการค้าขาย	1.00	สอดคล้อง
6.	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน		
6.1	แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน	0.80	สอดคล้อง
6.2	คำศัพท์และวลี เรื่องการลงทุน	1.00	สอดคล้อง
6.3	การฟัง – การพูดเรื่องการลงทุน	0.80	สอดคล้อง
6.4	การอ่าน – การเขียน เรื่องการลงทุน	0.80	สอดคล้อง
6.5	วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการลงทุน	1.00	สอดคล้อง
7.	หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต		
7.1	แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต	0.80	สอดคล้อง
7.2	คำศัพท์และวลี เรื่อง การแสดงไมตรีจิต	1.00	สอดคล้อง
7.3	การฟัง – การพูด เรื่อง การแสดงไมตรีจิต	0.80	สอดคล้อง
7.4	การอ่าน – การเขียน เรื่องการแสดงไมตรีจิต	0.80	สอดคล้อง
7.5	วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการแสดงไมตรีจิต	1.00	สอดคล้อง

จากตาราง 12 แสดงว่า การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการประเมินความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยค่าดัชนีมีความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงตั้งแต่ 0.80 -1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่มีความสอดคล้องกัน สามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

2.3 ผลการปรับปรุงโครงร่างหลักสูตรหลังการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

หลังจากผู้วิจัยได้นำโครงร่างหลักสูตรให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรได้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 4.40 - 5.00 และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนพิจารณาวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องของโครงร่างหลักสูตร และดัชนีความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรมีค่าระหว่าง 0.80 – 1.00 นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญยังให้ข้อเสนอแนะอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงโครงร่างหลักสูตร ดังนี้

2.3.1 ปรับในส่วนสภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตรให้มีความเชื่อมโยงว่าทำไมจึงจำเป็นต้องใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ปรับสำนวนคำซ้ำซ้อน

2.3.2 ปรับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น กำหนดคุณลักษณะที่เกิดแก่นักศึกษาจีน จำแนกเป็นรายข้อให้ชัดเจน

2.3.3 ปรับกิจกรรมให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ เช่น การระดมความคิด แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และเกิดกิจกรรมคิดสร้างสรรค์ ปรับในเรื่องของกิจกรรมให้มีการฝึกการแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีน หรือการแปลภาษาจีนเป็นภาษาไทย ควรใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 อาทิ โปรแกรม Smart Phone หรือโทรศัพท์มือถือ เช่น Applications WeChat, Zoom Meeting เป็นต้น มาปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ การใช้ E-Learning คลิปต่างๆ ให้มากขึ้น

2.3.4 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ควรลดการบรรยาย เพราะเป็นการจัดการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักศึกษาจีนมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยค่อนข้างดีแล้ว การบรรยายหรือเนื้อหาที่เป็นความรู้น่าจะให้นักศึกษาจีนศึกษาด้วยตนเองมาก่อนแล้วนำคำถามมาร่วมกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ควรสร้าง QR-Code ให้เชื่อมกับเนื้อหาตั้งแต่หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ถึงหน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ซึ่งทำเป็นลักษณะการเรียนรู้ออนไลน์ เช่น การสแกน QR-Code สามารถเชื่อมกับ Clip VDO และใบความรู้ต่างๆ โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยในการเรียนรู้

2.3.5 เพิ่มแบบทดสอบหลังการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยให้ครอบคลุม 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามสถานการณ์หรือวัตถุประสงค์เฉพาะต่างๆ ในบริบทของธุรกิจต่างๆ ได้แก่ 1) บริบทสถานที่ทำงาน 2) บริบทการบริการ 4) บริบทงานสัมมนาธุรกิจ 4) บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ 5) บริบทการค้า 6) บริบทการลงทุน และ 7) บริบทการแสดงไมตรีจิต

2.4 ผลการสร้างเครื่องมือประกอบหลักสูตร

เครื่องมือประกอบหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ประกอบด้วย เอกสารหลักสูตร เนื้อหากิจกรรม แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร

2.4.1 เอกสารหลักสูตร

ผู้วิจัยได้จัดทำเอกสารหลักสูตร ซึ่งนำเสนอ สภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร แนวการจัดกิจกรรม สื่อ/อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

2.4.2 เนื้อหากิจกรรมของหลักสูตร

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรเป็น 7 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผน ผลการประเมินความสอดคล้องด้านเนื้อหา กิจกรรมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า ค่าดัชนีมีความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงตั้งแต่ 0.80 -1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่มีความสอดคล้องกันสามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

2.4.3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ผลการหาคุณภาพ พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.80 - 1.00 ผู้วิจัยได้นำไปทดสอบกับนักศึกษาจีนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำผลคะแนนมาหาค่าความยาก-ง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อ คัดเลือกแบบทดสอบข้อที่มีค่าความยาก-ง่าย ตั้งแต่ 0.2 – 0.8 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ แบบทดสอบมีค่าความยาก (p) ระหว่าง 0.25 - 0.69 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.25 – 0.88 แล้วนำไปใช้ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 (Kuder-Richardson Formula 20) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560: 76) ผลปรากฏว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 ชื่อถือว่าแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนสามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไปได้

2.4.4 แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนไปตรวจสอบความตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลปรากฏว่า ค่าดัชนีมีความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงตั้งแต่ 0.80 -1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่มีความสอดคล้องกัน สามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร

ในการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน ที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 25 คน การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เวลาทดลองจำนวน 42 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ ช่วงเวลาทดลอง คือ เดือนพฤศจิกายน 2563 – เดือนธันวาคม 2563 ปีการศึกษา 2563 ตามระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน เครื่องมือที่จะใช้ได้แก่ 1) แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร (Pre-test / Post-test) และ 2) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับการทดลอง ผลการประเมินแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

3.1 ผลการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

ในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร (Pre-test / Post-test) นั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ โดยปรับประยุกต์ใช้รูปแบบและลักษณะโครงสร้างการสอบวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศของกลุ่มประเมินคุณภาพการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ และการทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (CU-TFL) แบบทดสอบเป็นแบบเลือกคำตอบ (Multiple-Choice) ชุดข้อสอบจะมี 2 ส่วน คือ 1) ส่วนทดสอบการฟังและการพูด จำนวน 8 ข้อ 2) ส่วนทดสอบการอ่านและการเขียนและข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ จำนวน 22 ข้อ รวมจำนวนคำถามทั้งสิ้น 30 ข้อ โดยใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

ผลการประเมินที่ได้จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 13

ตาราง 13 คะแนนการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนก่อน
และหลังการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับทดลอง จำนวน 25 คน

ผู้เข้ารับทดลอง	คะแนนก่อนการใช้หลักสูตร	คะแนนหลังการใช้หลักสูตร
	คะแนนเต็ม 30 คะแนน	คะแนนเต็ม 30 คะแนน
คนที่ 1	16	27
คนที่ 2	10	25
คนที่ 3	12	29
คนที่ 4	14	28
คนที่ 5	17	27
คนที่ 6	19	29
คนที่ 7	18	28
คนที่ 8	14	26
คนที่ 9	16	29
คนที่ 10	22	30
คนที่ 11	12	28
คนที่ 12	14	26
คนที่ 13	15	28
คนที่ 14	17	28
คนที่ 15	21	30
คนที่ 16	15	29
คนที่ 17	13	27
คนที่ 18	15	28
คนที่ 19	16	29
คนที่ 20	17	27
คนที่ 21	10	27
คนที่ 22	13	26
คนที่ 23	18	29
คนที่ 24	15	28
คนที่ 25	13	28
Mean	15.28	27.84
S.D.	2.99	1.28

จากตาราง 13 แสดงว่า ผู้ที่เข้ารับทดลองมีค่าคะแนนก่อนการใช้หลักสูตรสูงสุดคือ 22 คะแนน จำนวน 1 คน และค่าคะแนนต่ำสุดคือ 10 คะแนน จำนวน 2 คน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน และหลังการใช้หลักสูตรมีคะแนนเพิ่มขึ้นทุกคน โดยมีค่าคะแนนสูงสุดคือ 30 คะแนน จำนวน 2 คน และมีค่าคะแนนต่ำสุดคือ 25 คะแนน มีจำนวน 1 คน

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับทดลอง จำนวน 25 คน

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	S.D.	t	P
ก่อนทดลองใช้หลักสูตร	25	15.28	2.99	26.17*	.000
หลังทดลองใช้หลักสูตร	25	27.84	1.28		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 14 พบว่า ผู้เข้ารับทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนก่อนทดลองใช้หลักสูตรมีค่าเท่ากับ 15.28 (S.D.=2.99) ส่วนหลังทดลองใช้หลักสูตรมีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนมีค่าเท่ากับ 27.84 (S.D.=1.28) ซึ่งคะแนนเฉลี่ยหลังทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

ในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five-Point Rating Scale) ตามวิธีการของ ลิเคิร์ท (Likert, 1932: 1-55) ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านอาจารย์ผู้สอน 3) ด้านกิจกรรม และ 4) ด้านการ

ประเมินผล ในการหาคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผลการตรวจสอบพบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องแต่ละข้อคำถามมีค่าตั้งแต่ 0.80 ถึง 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้ ดังแสดงไว้ในภาคผนวก ง และการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ นั้น ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตรวจสอบความสมบูรณ์ ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และคำนวณหาค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และประเมินความพึงพอใจในแต่ละข้อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด คือ 3.51(ระดับมาก) ดังต่อไปนี้

3.2.1 ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรโดยรวม

ตาราง 15 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรโดยรวม

ด้าน	ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร	n = 25		ระดับความพึงพอใจ
		$\bar{X}$	S.D.	
1	ด้านเนื้อหา	4.83	0.53	มากที่สุด
2	ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.94	0.24	มากที่สุด
3	ด้านวิธีการสอน	4.86	0.48	มากที่สุด
4	ด้านการประเมินผล	4.73	0.66	มากที่สุด
รวม		4.84	0.51	มากที่สุด

จากตาราง 15 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรโดยรวม พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจโดยรวมและเป็นรายด้านสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 3.51(ระดับมาก) ผู้เข้ารับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.84$, S.D.= 0.51) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 4 ด้าน

3.2.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร ด้านเนื้อหา

ตาราง 16 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านเนื้อหาเป็นรายข้อ

ด้าน	ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตามหลักสูตร	n = 25		ระดับความพึง พอใจ
		$\bar{x}$	S.D.	
1	เนื้อหาของหลักสูตรฯ สอดคล้องกับสภาพหรือลักษณะ การใช้ภาษาในการสื่อสาร และการประสานงานทางด้าน ธุรกิจระหว่างไทย-จีน	4.64	0.79	มากที่สุด
2	เนื้อหาของหลักสูตรฯ สามารถนำไปใช้ในการสื่อสาร และ การประสานงานทางด้านธุรกิจระหว่างไทย-จีนจริงได้	4.72	0.72	มากที่สุด
3	เนื้อหาของหลักสูตรฯ ด้านทักษะด้านการฟัง การพูด การ อ่าน และการเขียน สามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง และ เหมาะสมตามกาลเทศะ	4.96	0.20	มากที่สุด
4	เนื้อหาของหลักสูตรฯ มีเนื้อหาที่ต่อเนื่องกัน	4.88	0.43	มากที่สุด
5	เนื้อหาของหลักสูตรฯ มีความทันสมัย เหมาะสมกับบริบท และสถานการณ์ทางธุรกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	4.84	0.43	มากที่สุด
6	เนื้อหาของหลักสูตรฯ มีส่วนช่วยให้นักศึกษาจีนตั้งมั่นใน ความยุติธรรมและควมมีคุณธรรม จริยธรรมทางธุรกิจ	4.76	0.71	มากที่สุด
7	เนื้อหาของหลักสูตรฯ มุ่งเน้นให้นักศึกษาจีนเกิดแรงจูงใจ ในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสาน งานกับคนไทยที่อยู่ในแวดวงธุรกิจต่างๆ	4.76	0.51	มากที่สุด
8	การเข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้หลักสูตรฯ ทำให้นักศึกษาจีนมี ลักษณะมุ่งอนาคตในการประกอบอาชีพที่ใช้ภาษาไทยใน หน่วยงานต่างๆ ระหว่างไทย-จีน	4.92	0.39	มากที่สุด
9	เนื้อหาของหลักสูตรฯ ช่วยให้นักศึกษาจีนสามารถนำ ความรู้ด้านหลักภาษาไปใช้ในการสื่อสาร และ ประสานงานในสถานการณ์ธุรกิจจริง	4.92	0.27	มากที่สุด
10	เนื้อหาของหลักสูตรฯ ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความ สอดคล้องกัน	4.88	0.32	มากที่สุด
รวม		4.83	0.53	มากที่สุด

จากตาราง 16 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านเนื้อหา พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจด้านเนื้อหาสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 3.51(ระดับมาก) ผู้เข้ารับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีความพึงพอใจด้านเนื้อหาโดยรวมและเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.83, S.D.= 0.53)

3.2.3 ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน

ตาราง 17 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านอาจารย์ผู้สอนเป็นรายข้อ

ด้าน	ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตามหลักสูตร	n = 25		ระดับความพึง พอใจ
		$\bar{x}$	S.D.	
11	อาจารย์ผู้สอนได้สอนตรงตามเนื้อหาของหลักสูตรฯ	4.88	0.32	มากที่สุด
12	อาจารย์ผู้สอนมีทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่มีประสิทธิภาพสูง	4.96	0.20	มากที่สุด
13	อาจารย์ผู้สอนมาสอนตรงเวลา	5.00	0.00	มากที่สุด
14	อาจารย์ผู้สอนเสียสละเวลาส่วนตัวอธิบายข้อสงสัยของ นักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเสริมเพื่อ เสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.96	0.20	มากที่สุด
15	อาจารย์ผู้สอนมีความทุ่มเทและตั้งใจในการสอน	4.96	0.20	มากที่สุด
16	อาจารย์ผู้สอนให้กำลังใจเมื่อนักศึกษาจีนประสบปัญหา ในการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.92	0.27	มากที่สุด
17	อาจารย์ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาจีนเข้าร่วมกิจกรรมอย่าง ต่อเนื่อง	4.88	0.32	มากที่สุด
18	อาจารย์ผู้สอนมีเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจทำ ให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมไม่เบื่อหน่าย	4.84	0.37	มากที่สุด
19	อาจารย์ผู้สอนให้ความสนใจกับนักศึกษาจีนที่เข้าร่วม กิจกรรมอย่างทั่วถึง	4.96	0.20	มากที่สุด
20	อาจารย์ผู้สอนพยายามเสริมความรู้ด้านการใช้ภาษาไทย เชิงธุรกิจให้กับนักศึกษาจีนอย่างมีคุณภาพ	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม		4.94	0.24	มากที่สุด

จากตาราง 17 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านอาจารย์ผู้สอน พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจด้านอาจารย์ผู้สอน สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 3.51(ระดับมาก) ผู้เข้ารับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐกิจศาสตร์และการเงินยาวนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีความพึงพอใจด้านอาจารย์ผู้สอนโดยรวมและเป็นรายชื่อทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.94, S.D.= 0.24)

3.2.4 ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร ด้านวิธีการสอน

ตาราง 18 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านกิจกรรมเป็นรายข้อ

ด้าน	ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร	n = 25		ระดับความพึงพอใจ
		$\bar{x}$	S.D.	
21	กิจกรรมโดยยี่ดนักศึกษาจีนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ โดยให้นักศึกษาจีนมีบทบาทในการแสดงออก โดยจะมีอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้แนะนำ	4.80	0.49	มากที่สุด
22	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักศึกษาจีนสนุกสนานในการเรียน	4.84	0.46	มากที่สุด
23	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	4.92	0.39	มากที่สุด
24	กิจกรรมการเรียนรู้มีการสนับสนุนให้นักศึกษาจีนเห็นความสำคัญในใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ	4.80	0.69	มากที่สุด
25	อาจารย์ผู้สอนมีการนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการพูดคุยหรือเล่าเรื่องต่างๆ ในบริบททางธุรกิจระหว่างจีนไทยก่อนเริ่มกิจกรรมการเรียนรู้	4.96	0.20	มากที่สุด
26	อาจารย์ผู้สอนมีการทบทวนความรู้เดิมก่อนเริ่มกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยการถาม-ตอบปากเปล่า หรือทำแบบทดสอบ	4.88	0.43	มากที่สุด
27	อาจารย์ผู้สอนยกตัวอย่างต่างๆ ที่เกี่ยวกับสถานการณ์ธุรกิจในสังคมไทยประกอบการอธิบายอย่างชัดเจน	4.92	0.27	มากที่สุด
28	อาจารย์ผู้สอนใช้คำถามกระตุ้นให้นักศึกษาจีนคิดและตัดสินใจด้วยตนเอง	4.92	0.27	มากที่สุด
29	อาจารย์ผู้สอนสรุปเนื้อหาการเรียนรู้ก่อนเลิกการเรียนรู้แต่ละครั้ง	4.72	0.72	มากที่สุด
30	อาจารย์ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักศึกษาจีนมีความกล้าที่จะแสดงออก	4.80	0.49	มากที่สุด
รวม		4.86	0.48	มากที่สุด

จากตาราง 18 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านกิจกรรมพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจด้านวิธีการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 3.51(ระดับมาก) ผู้เข้ารับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีความพึงพอใจด้านวิธีการสอนโดยรวมและเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.86$, S.D.= 0.48)

3.2.5 ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านการประเมินผล

ตาราง 19 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านการประเมินผลเป็นรายข้อ

ด้าน	ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร	n = 25		ระดับความพึงพอใจ
		$\bar{x}$	S.D.	
31	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงานมีความเหมาะสม	4.72	0.72	มากที่สุด
32	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการมีความเหมาะสม	4.76	0.71	มากที่สุด
33	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจมีความเหมาะสม	4.68	0.68	มากที่สุด
34	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจมีความเหมาะสม	4.68	0.79	มากที่สุด
35	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขายมีความเหมาะสม	4.64	0.79	มากที่สุด
36	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุนมีความเหมาะสม	4.84	0.46	มากที่สุด
37	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิตมีความเหมาะสม	4.92	0.27	มากที่สุด
38	ระยะเวลาทดสอบของแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.72	0.60	มากที่สุด
39	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนหลังการใช้หลักสูตรมีความเหมาะสม	4.56	0.80	มากที่สุด
40	ระยะเวลาทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนหลังการใช้หลักสูตรมีความเหมาะสม	4.76	0.51	มากที่สุด
รวม		4.73	0.66	มากที่สุด

จากตาราง 19 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรด้านการประเมินผลพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจด้านการประเมินผลสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 3.51(ระดับมาก) ผู้เข้ารับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส สาธารณรัฐประชาชนจีนมีความพึงพอใจด้านการประเมินผลโดยรวมและเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.73, S.D.= 0.66)

4. ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

4.1 ผลการประเมินประสิทธิผลของหลักสูตร

การประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิผลตามประเด็นที่กำหนด ดังนี้

4.1.1 ผลจากการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของกลุ่มทดลองหลังการใช้หลักสูตรกับก่อนการใช้หลักสูตรที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส สาธารณรัฐประชาชนจีนทำให้กลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสูงขึ้นหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมในหลักสูตร

4.1.2 ผลจากการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.84, S.D.= 0.51)

จากผลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทาส สาธารณรัฐประชาชนจีน ทำให้กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

4.2 การปรับปรุงหลักสูตร

ภายหลังจากการทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่รวบรวมได้ในระหว่างการพัฒนาทดลองใช้หลักสูตร จากการสังเกต สัมภาษณ์นำไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความเหมาะสมและมีคุณภาพมากยิ่งขึ้นซึ่งได้นำเสนอไว้ดังนี้

4.2.1 ด้านสภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตร ได้มีการปรับปรุงในประเด็นการเขียนให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท

4.2.2 ด้านวิธีการใช้ภาษาไทยในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องสถานที่ทำงาน ได้เพิ่มความรู้เกี่ยวกับบริษัทไทยที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย

4.2.3 ด้านเนื้อหา กิจกรรม ใบความรู้ และใบงาน ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 กับหน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ได้มีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับกิจกรรมเพื่อให้ทันกับช่วงเวลาการจัดการเรียนรู้

4.2.4 ด้านรูปเล่มของหลักสูตร ใบความรู้ และใบงานมีการปรับปรุงโดยการเพิ่มรูปภาพที่สอดคล้องกับเนื้อหาให้มีสีสันสวยงามมากยิ่งขึ้น

4.2.5 ด้านใบงาน ได้ปรับปรุงประเด็นคำชี้แจงให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และปรับตัวอักษรข้อความที่สำคัญให้มีความแตกต่าง เพื่อช่วยให้นักศึกษาจีนในการทำกิจกรรม

4.2.6 ปรับแก้ไขภาษาจีนและภาษาไทยที่พิมพ์ผิดในเอกสารประกอบหลักสูตร

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน” เป็นการศึกษาวิจัยในรูปแบบของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน
3. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน
4. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สำหรับกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

1.1 ระยะการวิเคราะห์ความต้องการ มีกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ

1.1.1 กลุ่มผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน จำนวน 3 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จากกลุ่มประชากรผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

1.1.2 กลุ่มบัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทยที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์และการเงินยาวนาน จำนวน 5 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยเลือกบัณฑิตชาวจีนที่จบการศึกษา สาขาวิชาภาษาไทยจากมหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์และการเงินยาวนาน และทำงานในบริษัทของจีนประจำประเทศไทย

1.1.3 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจ จำนวน 3 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จากกลุ่มผู้สอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจใน มหาวิทยาลัยในประเทศไทย ซึ่งเป็นอาจารย์ชาวไทยสอนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจให้กับ นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยาวนาน

1.1.4 กลุ่มนักศึกษาจีน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 103 คน จากนักศึกษาจีนสาขาวิชาภาษาไทยที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงปีที่ 4 ภาค การศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ และการเงินยาวนาน

1.2 ระยะเวลาทดลองใช้หลักสูตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ และการเงินยาวนาน ชั้นปีที่ 4 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ทั้งหมดจำนวน 25 คน โดยใช้ วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยาวนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน” ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ระยะ ดังต่อไปนี้

1. ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน (R1)

ระยะนี้เป็นการศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ของนักศึกษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยาวนาน มี แนวทางในการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น 2 ขั้น

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยเก็บ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กลุ่มผู้บัณฑิตชาวจีน กลุ่มบัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้ง 3 กลุ่ม ผลการศึกษา ในขั้นนี้ปรากฏว่า ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า บริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หลัก ๆ จะเป็นการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยใน 7 บริบท คือ 1) บริบทสถานที่ ทำงาน 2) บริบทการบริการ 3) บริบทงานสัมมนาธุรกิจ 4) บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ 5) บริบท

การค้า 6) บริบทการลงทุน 7) บริบทการแสดงไมตรีจิต เพื่อนำมากำหนดมาสังเคราะห์และกำหนดเป็นเนื้อหาและองค์ประกอบของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

2. ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตร (D1)

ระยะนี้เป็นการดำเนินการประมวลข้อมูลจากดำเนินการในระยะที่ 1 มาวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อกำหนดแนวทางในการสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานฉบับร่างให้สอดคล้องกับข้อมูลเบื้องต้นได้จากระยะที่ 1 การดำเนินการการสร้างหลักสูตรฉบับร่างแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 การสร้างโครงร่างหลักสูตร ในขั้นนี้ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนในครั้งนี้ โดยดำเนินการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ 2) การสร้างหลักสูตร 3) การตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตร 4) การประเมินปรับปรุงหลักสูตร และกำหนด 7 องค์ประกอบของหลักสูตรคือ 1) สภาพปัญหาและความจำเป็น 2) หลักการของหลักสูตร 3) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 4) โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร 5) แนวการจัดกิจกรรม 6) สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ 7) แนวการวัดและประเมินผล โดยร่างเนื้อหากิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน จำนวน 7 หน่วย คือ สถานที่ทำงาน การบริการ งานสัมมนา การเดินทางเพื่อธุรกิจ การค้า การลงทุน และการแสดงไมตรีจิต และจัดกระบวนการกิจกรรมให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้ไปตามที่หลักสูตรกำหนดไว้แต่ละหน่วย ซึ่งมีลักษณะการผสมผสานระหว่างกิจกรรมที่มีลักษณะเชิงการเรียนรู้รายบุคคล การเรียนรู้ร่วมกัน และบูรณาการผสมผสานการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้สมัยใหม่ ซึ่งมีลำดับขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้น ได้แก่ การสร้างแรงจูงใจเข้าสู่บทเรียน การ

แลกเปลี่ยนประสบการณ์ การสร้างพลังร่วมกันฝึกคิดในการใช้ภาษา การใช้ภาษาสรรสร้างงานเขียน และสรุป ประเมิน สู่การประยุกต์ใช้

ขั้นที่ 2 การตรวจสอบโครงร่างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยนำโครงร่างหลักสูตรหลักสูตรเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรเพื่อรับฟังข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงได้นำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบคุณภาพของโครงร่างหลักสูตร โดยการประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรโดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร และความสอดคล้องของแต่ละองค์ประกอบของหลักสูตร โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องขององค์ประกอบของโครงร่างหลักสูตร นำผลจากการประเมินมาดำเนินการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากที่ผู้วิจัยนำโครงร่างหลักสูตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาหาค่าความเหมาะสมและค่าดัชนีความสอดคล้องโดยยึดเกณฑ์ที่ว่าข้อคำถามใดมีค่าความเหมาะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปและความสอดคล้องที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าอยู่ในเกณฑ์และสามารถนำไปใช้ได้ ถ้าข้อใดมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดต้องนำมาปรับปรุงแก้ไขโดยพิจารณาจากข้อเสนอแนะและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมเพื่อให้ได้แนวทางที่เหมาะสมสำหรับการปรับปรุงข้อคำถามในประเด็นนั้น

ขั้นที่ 3 การปรับปรุงโครงร่างหลักสูตรหลังการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ เป็นการนำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอัน สาธารณรัฐประชาชนจีนให้สมบูรณ์เพิ่มขึ้น

3. ระยะที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร (R2)

การทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตรฯ ที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยพิจารณาจาก 2 ส่วน ดังนี้

3.1 การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรว่า ได้บรรลุความมุ่งหมายของหลักสูตรโดยการเปรียบเทียบผลสอบก่อนการใช้หลักสูตร (pre-test) กับผลสอบหลังการใช้หลักสูตร (post-test) ซึ่งคะแนนจะต้องเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากการทดสอบที่ (t-test) เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนและหลังใช้หลักสูตร (Pre-test/Post-test) ในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ก่อนและหลังใช้หลักสูตรนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ โดยปรับประยุกต์ใช้รูปแบบและลักษณะโครงสร้างการสอบวัดระดับ

ความสามารถในการใช้ภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศของกลุ่มประเมินคุณภาพการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และการทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (CU-TFL) แบบทดสอบเป็นแบบเลือกคำตอบ (Multiple-Choice) ชุดข้อสอบจะมี 2 ส่วน คือ 1) ส่วนทดสอบการฟังและการพูด จำนวน 8 ข้อ 2) ส่วนทดสอบการอ่านและการเขียนและข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ จำนวน 22 ข้อ รวมจำนวนคำถามทั้งสิ้น 30 ข้อ โดยใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและภาษาที่ใช้ แล้วปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ต่อจากนั้นนำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ โดยใช้วิธีการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาจีนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำผลคะแนนมาเพื่อหาค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบ (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความยาก-ง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อคัดเลือกแบบทดสอบข้อที่มีค่าความยาก-ง่าย ตั้งแต่ 0.2 – 0.8 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ แล้วนำไปใช้ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 (Kuder-Richardson Formula 20) ผลปรากฏว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 ชื่อถือว่าแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนสามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไปได้ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินนิวยอร์ก สาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 25 คน ช่วงเวลาดำเนินการทดลอง คือ เดือนพฤศจิกายน 2563 – เดือนธันวาคม 2563 ปีการศึกษา 2563 ตามระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินนิวยอร์ก ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Pretest- Posttest Control Group Design โดยก่อนเริ่มการทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนเรียน (Pre-test) จากนั้นจึงเริ่มการทดลองใช้หลักสูตรเป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 42 ชั่วโมง หลังเสร็จสิ้นการทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยได้ทำการ

ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Post-test) อีกครั้งหนึ่ง แล้วนำผลการทดสอบทั้งสองครั้งมาคำนวณหาค่าทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป จากนั้นทำการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร

3.2 การศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการใช้หลักสูตรนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำแบบประเมินที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและภาษาที่ใช้ แล้วปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) การประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการใช้หลักสูตรของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร จำนวน 25 คน จากนั้นผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยตรวจสอบความสมบูรณ์ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และคำนวณหาค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และประเมินค่าความพึงพอใจในแต่ละข้อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ 3.51

4. ระยะที่ 4 การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร แบ่งขั้นตอนการเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การประเมินประสิทธิผลของหลักสูตร เป็นการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตรว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้มากน้อยเพียงใด โดยการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของกลุ่มทดลองหลังการใช้หลักสูตรกับก่อนการใช้หลักสูตรที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ทำให้กลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสูงขึ้นหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมในการใช้หลักสูตร จากนั้นการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.84$, S.D.= 0.51) แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ทำให้กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ขั้นที่ 2 การปรับปรุงหลักสูตร หลังจากการดำเนินการทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยนำข้อมูลที่พบและรวบรวมได้ในระหว่างการทดลองใช้หลักสูตร ผลจากการประเมินประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความเหมาะสมก่อนที่จะเผยแพร่ต่อไป

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน สามารถสรุปผลการวิจัยตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. ระยะที่ 1 ผลการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

1.1 ผลการวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์โดยภาพรวม

1.1.1 ด้านสภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของบัณฑิตชาวจีน คือมีข้อจำกัดด้านความรู้ คลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และความรู้คำศัพท์พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ระหว่างประเทศไทยและประเทศจีนในปัจจุบัน ประเทศจีนขาดแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศการเรียนรู้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคด้านความรู้ความเข้าใจที่มีความแตกต่างกันด้านมารยาทและวัฒนธรรมทางธุรกิจระหว่างไทยและจีน รวมถึงคุณธรรมและจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ

1.1.2 ด้านความต้องการบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า บริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจหลัก ๆ จะเป็นการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยใน 7 บริบท ได้แก่ 1) บริบทสถานที่ทำงาน 2) บริบทการบริการ 3) บริบทงานสัมมนาธุรกิจ 4) บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ 5) บริบทการค้า 6) บริบทการลงทุน และ 7) บริบทการแสดงไมตรีจิต

1.1.3 ด้านแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ดังนี้ 1) ด้านเนื้อหา ควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับสถานการณ์ธุรกิจจริงตามการจัดกลุ่มอุตสาหกรรมและหมวดธุรกิจของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพื่อให้สอดคล้องกับธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบททางเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน มุ่งเน้นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในสถานการณ์ธุรกิจจริงระหว่างไทย-จีน ควรจัดเนื้อหาเพื่อพัฒนาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทย ความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจ การใช้หลักภาษาไทย และกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการฟัง การใช้น้ำเสียง และสำเนียงการพูดภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติ

ตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 2) ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการฟัง ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการฟัง การใช้ถ้อยคำผ่านการสังเกตลีลา และกิริยาอาการการพูดของคนไทย และการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และคำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 3) ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการพูด ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดโดยใช้น้ำเสียง ลีลาและสำเนียงอย่างเป็นธรรมชาติ และการใช้ถ้อยคำ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ อย่างถูกต้อง 4) ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการอ่าน ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกทักษะการอ่านเอกสารเกี่ยวกับสภาพธุรกิจ เศรษฐกิจปัจจุบัน มารยาทและวัฒนธรรมทางธุรกิจ คุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ 5) ด้านกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน ควรจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นการใช้คำศัพท์ สำนวน และประโยคในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ และวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรย่อในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

โดยภาพรวมมีความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนโดยค่าเฉลี่ยรวมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$, S.D.= 0.83)

2. ระยะที่ 2 ผลการสร้างหลักสูตร

2.1 ผลการสร้างโครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรมีองค์ประกอบ 7 ประการ ได้แก่ สภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร แนวการจัดกิจกรรม สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ แนวการวัดและประเมินผล

2.2 ผลการตรวจสอบโครงสร้างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ

2.2.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิท สาธารณรัฐประชาชนจีนมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.62$, S.D.= 0.49)

2.2.2 ผลการพิจารณาความสอดคล้องของโครงสร้างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญใน 8 องค์ประกอบ จากประเด็นคำถาม 17 รายการพบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 จำนวน 9 รายการ และ 0.80 จำนวน 8 รายการ โดยค่าดัชนีมีความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงตั้งแต่ 0.80 -1.00

2.2.3 การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการประเมินความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการ

ใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยค่าดัชนีนี้มีความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงตั้งแต่ 0.80 -1.00

2.3 ผลการปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตรหลังการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

2.3.1 ปรับในส่วนสภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตรให้มีความเชื่อมโยงว่าทำไมจึงจำเป็นต้องใช้หลักสูตร

2.3.2 ปรับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.3.3 ปรับกิจกรรมให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

2.3.4 ปรับลดการบรรยายในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.3.5 เพิ่มแบบทดสอบหลังการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2.4 ผลการสร้างเครื่องมือประกอบหลักสูตร

2.4.1 เอกสารหลักสูตร ประกอบด้วยสภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร แนวการจัดกิจกรรม สื่อ/อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

2.4.2 เนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผนค่าดัชนีนี้มีความสอดคล้องอยู่ในระดับสูงตั้งแต่ 0.80 -1.00

2.4.3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ จำนวน 30 ข้อ แบบทดสอบค่าความยาก (p) ระหว่าง 0.25 - 0.69 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.25 – 0.88 ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 เท่ากับ 0.85

2.4.4 แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร ค่าดัชนีนี้มีความสอดคล้องอยู่ในระหว่าง 0.80 -1.00

3. ระยะที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตร และการตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร

3.1 ผลการประเมินการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยหลังทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรโดยรวม พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจโดยรวมและเป็นรายด้านสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 3.51(ระดับมาก) ผู้เข้ารับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และ

การเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.84, S.D. = 0.51) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 4 ด้าน

4.ระยะที่ 4 ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

ขั้นที่ 1 โดยการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของกลุ่มทดลอง หลังการใช้หลักสูตรกับก่อนการใช้หลักสูตรที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนทำให้กลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสูงขึ้นหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมในการใช้หลักสูตร ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.84, S.D. = 0.51) แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ทำให้กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ขั้นที่ 2 ผลการปรับปรุงหลักสูตร ได้แก่ 1) ปรับปรุงด้านสภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตรให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตร 2) ปรับปรุงด้านวิธีการใช้ภาษาไทยในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องสถานที่ทำงาน ได้เพิ่มความรู้เกี่ยวกับบริษัทไทยที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย 3) ปรับปรุงด้านเนื้อหา กิจกรรม ใบความรู้ และใบงาน ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 กับหน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ได้มีการสอดคล้องกับกิจกรรมเพื่อให้ทันกับช่วงเวลาการจัดการเรียนรู้ 4) ปรับปรุงด้านรูปแบบของหลักสูตร ใบความรู้ และใบงานมีการเพิ่มรูปภาพที่สอดคล้องกับเนื้อหาให้มีสีสันสวยงามมากยิ่งขึ้น 5) ปรับปรุงประเด็นคำชี้แจงใบงานให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และปรับตัวอักษรข้อความที่สำคัญให้มีความแตกต่าง 6) ปรับแก้ไขภาษาจีนและภาษาไทยที่พิมพ์ผิดในเอกสารประกอบหลักสูตร

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยโดยการนำหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐ

ประชาชนจีนไปใช้และการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากผลการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน พบว่าด้านความต้องการจำเป็นบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน บัณฑิตชาวจีน และผู้เชี่ยวชาญการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจแสดงความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ควรพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยมุ่งเน้นบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 7 บริบท ได้แก่ บริบทสถานที่ทำงาน บริบทการบริการ บริบทงานสัมมนาธุรกิจ บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ บริบทการค้า บริบทการลงทุน และบริบทการแสดงไมตรีจิต ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Stevens ที่กล่าวว่า การจัดเรียนการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการสอนภาษาต่างประเทศที่ต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ส่วนหัวข้อและเนื้อหาที่จัดให้ผู้เรียนเรียนนั้นต้องจัดขอบเขตและบริบทให้มีความสัมพันธ์กับอาชีพ หรือวัตถุประสงค์เฉพาะ (P. Stevens, 1977: 145-163) และสอดคล้องกับแนวคิดของ Dudley-Evans & St. John ที่กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษาต่างประเทศในบริบทที่สอดคล้องกับสาขาอาชีพนั้น ๆ เป็นหลัก ถึงสามารถเห็นผลสัมฤทธิ์ของการเรียนได้ในระยะเวลาอันสั้น พร้อมทั้งจะนำไปใช้ประกอบอาชีพได้อย่างทันทีและเหมาะสม (T. Dudley-Evans, & St. John, M. J., 2007) ส่วนความรู้ความเข้าใจด้านมารยาทและวัฒนธรรมทางธุรกิจเป็นอีกบริบทที่สำคัญและมีความจำเป็นมากในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ เนื่องจากประเทศจีนกับประเทศไทยมีความแตกต่างด้านลักษณะทางภูมิศาสตร์ รูปแบบทางสังคม และสภาพเศรษฐกิจ จึงทำให้ความเชื่อ ค่านิยม และวัฒนธรรมในสังคมนั้นต่างกัน ซึ่งหากนักศึกษาจีนให้ความสำคัญเรื่องดังกล่าว และเรียนรู้วัฒนธรรมร่วมกันจะช่วยเสริมสร้างการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยเห็นว่าการสื่อสาร ประสานงานเชิงธุรกิจกับคนไทยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม และสังคม โดยทำความเข้าใจถึงวัฒนธรรมองค์กรธุรกิจของไทย ประเพณีท้องถิ่นไทย และระบบการทำงานของคนไทย ในด้านการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ พบว่าภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มีบทบาทสำคัญในการช่วยเสริมสร้างความสามารถการสื่อสารในบริบทตามวัตถุประสงค์เฉพาะของนักศึกษาจีน และเพิ่มประสิทธิภาพของหน่วยงานที่ใช้บัณฑิต ผู้สอนจึงจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนให้สอดคล้องกับความต้องการการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของหน่วยงานผู้ใช้บัณฑิตในสังคมจีน ดังที่ Mackey และ Mountford ได้กล่าวไว้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น เกิดจากแรง

บันดาลใจ และความต้องการการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Needs) ในงานอาชีพของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาภายในประเทศและการติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศ (Mackay, 1978) นอกจากนี้ควรให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เสริมสร้างการใช้ภาษาไทยที่ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรม คุณธรรม และจริยธรรมทางธุรกิจ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำงาน อีกทั้งช่วยลดอุปสรรค และเสริมประสิทธิภาพในการสื่อสาร ประสานงานกับคนไทยในอนาคตของนักศึกษาจีนอีกด้วย ทั้งนี้ยังมีนักการศึกษาไทยหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาไทยเชิงธุรกิจเพิ่มเติมว่า การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นภาษาเฉพาะกิจ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะดังนี้ 1) การเลือกใช้คำง่าย และสั้น สื่อความหมายกะทัดรัดและชัดเจน 2) การเลือกใช้คำต้องมีความหมายชัดเจนไม่ซ้ำซาก และไม่กำกวม 3) การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายในเชิงบวก 4) การใช้ถ้อยคำเต็มไปด้วยความจริงใจ มีไมตรีจิต 5) การใช้ภาษาถ้อยคำสำนวนที่สละสลวย ไพเราะเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน 6) การใช้ข้อความนุ่มนวล และสุภาพ และ 7) การใช้ภาษาแบบมีเหตุมีผล เพื่อก่อให้เกิดความพอใจ ขวัญกำลังใจ และความกระตือรือร้นในการทำธุรกิจ ((เอกฉัทจารุเมธีชน, 2549; ประคอง นิมนานเหมินท์, 2552; พนมพร นิรัญทวิ, 2540; ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ, 2543) ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนต้องให้ความสำคัญกับลักษณะเฉพาะของการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ มุ่งเน้นฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนรวมทั้งเพิ่มพูนความรู้คลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ระหว่างประเทศไทยและประเทศจีนในยุคปัจจุบัน

ผลการวิเคราะห์ในส่วนแบบสอบถามความต้องการจำเป็นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน พบว่า นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนานมีระดับความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยภาพรวมในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน มีความมุ่งมั่นที่ให้ความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ และมีความต้องการพัฒนาทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านทักษะการพูดค่าเฉลี่ยอยู่ลำดับ 1 ($\bar{X} = 4.28$, S.D.= 0.81) รองลงมาคือ ด้านทักษะการฟัง ($\bar{X} = 4.26$, S.D.= 0.83) เนื่องจากการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร ประสานงานกับคนไทยในการปฏิบัติงานนั้นร้อยละ 80 เป็นการใช้ทักษะการพูด ทักษะการฟังในการติดต่อสื่อสารกับคนไทย และร้อยละ 20 เป็นทักษะการอ่านและการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสิระ สมนาม และคณะว่าทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยที่นักศึกษาชาวจีนชอบมากที่สุดคือทักษะการพูด รองลงมา คือทักษะการฟัง มีส่วนน้อยชอบทักษะการอ่านและการเขียน (สิระ สม

นาม, 2552: 80-83) ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย พบว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มีร้อยละ 50.49 ต้องการประกอบอาชีพในหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชนในประเทศจีนมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าในอนาคตจะมีนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทนานจะหางานทำในหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชนในประเทศจีนเป็นจำนวนมาก ดังนั้นผู้ใช้บัณฑิต สถานประกอบการ หรือผู้บริหารหน่วยงานองค์กรจึงมีโอกาสดัดเลือกบัณฑิตได้มากขึ้น ส่งผลให้การหางานทำของบัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทยมีการแข่งขันสูงยิ่งขึ้น ทำให้นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิทนานมีความตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด พร้อมเข้าสู่การแข่งขันในตลาดและเป็นที่ต้องการขององค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ต่อไป

2. การพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้มีลักษณะเป็นหลักสูตรเสริม (Curriculum Enrichment) มีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยใช้จากสถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-Based Learning) ในการจัดการกิจกรรมฝึกอบรมสำหรับนักศึกษาจีน ซึ่งมีความแตกต่างจากงานวิจัยต่างๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเฉพาะด้าน สำหรับนักศึกษาคนไทย เช่น การเขียนเพื่อการสื่อสารธุรกิจ หลักสูตรเสริมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจะมุ่งเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารธุรกิจด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการคิด ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในการสื่อสารตามบริบทธุรกิจระหว่างไทย-จีน ในยุคศตวรรษที่ 21 และทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 เนื่องจากเหตุผลที่ว่า นักศึกษาจีนกลุ่มนี้กำลังจะเข้าสู่การหางานเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต และรับใช้สังคม แต่การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับจีนส่วนใหญ่เน้นการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันเท่านั้น ซึ่งนักศึกษาจีนยังไม่สามารถนำทักษะภาษาที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์การทำงานจริงในบริบทธุรกิจได้ เนื่องมาจากภาษาธุรกิจเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะ แตกต่างจากภาษาที่ใช้สื่อสารประจำวัน ดังที่ พนมพร นิรัญทวี (2540) ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ (2543) เอกฉัต จารุเมธิชน (2549) กล่าวไว้อย่างสอดคล้องกันว่า ภาษาไทยเชิงธุรกิจมีลักษณะเฉพาะด้านในขอบข่ายและเนื้อหาขององค์กรธุรกิจ จำเป็นต้องอาศัยหลักการใช้ภาษาที่มีศิลปะในการสื่อสารเพื่อโน้มน้าว ชักจูงผู้อื่น กล่าวคือ ต้องเลือกใช้คำง่ายๆ สั้นๆ สื่อความหมายกะทัดรัด และชัดเจน การใช้ภาษาถ้อยคำสำนวนที่สละสลวย ความนุ่มนวล สุภาพและมีความหมายในเชิงบวกเพื่อก่อให้เกิดความพอใจ ขวัญกำลังใจ และความกระตือรือร้น

ต่อธุรกิจ ดังนั้นการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Thai For Specific Purposes) จึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยเสริมสร้างความสามารถการสื่อสารในบริบทตามวัตถุประสงค์เฉพาะของนักศึกษาจีน และเพิ่มประสิทธิภาพของหน่วยงานที่ใช้บัณฑิต

จากผลการสร้างหลักสูตร พบว่าหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีองค์ประกอบ 7 ประการ ได้แก่ สภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร แนวการจัดกิจกรรม สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ และแนวการวัดและประเมินผล จากผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญพบว่าภาพรวมขององค์ประกอบของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยแต่ละองค์ประกอบมีความสอดคล้องกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้วิจัยใช้การสังเคราะห์แนวความคิดการพัฒนหลักสูตรของนักวิจัยหลายท่านคือ R.W Tyler (1949); Taba (1962); J. G. A. Saylor, William M (1981); Hutchinson (1987); Hunkins (1993) สัจด์ อุทธรณ์ (2532); วิชัย วงษ์ใหญ่ (2535) กิตติชัย สุธาสิโนบล (2561) ผลการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนใช้เป็นฐานข้อมูลในการกำหนดเนื้อหาของหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วย 7 หน่วยการเรียนรู้ แต่ละหน่วยการเรียนรู้ประกอบด้วย 4 ส่วน คือ 1) ส่วนของใบความรู้ด้านคำศัพท์และวลี 2) ส่วนของฝึกทักษะการฟังและการพูด เป็นการฝึกการฟังและการพูดโดยใช้สื่อ VIDEO โดยใช้จากสถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-Based Learning) ซึ่งเนื้อหาเรื่องจะเน้นบริบทธุรกิจต่างๆ ระหว่างประเทศไทยและประเทศจีน แล้วทำใบงานการฟังกับใบงานการพูด 3) ส่วนของฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เป็นการฝึกการอ่านและการเขียนโดยใช้ใบความรู้ด้านการอ่าน ซึ่งเป็นเนื้อหาของเรื่องต่างๆ ที่ฝึกอ่านเน้นบริบทธุรกิจระหว่างประเทศไทยและประเทศจีน จากนั้นทำใบงานการอ่านกับใบงานการเขียน 4) ส่วนใบความรู้ด้านวิธีการใช้ภาษาไทย เป็นการทบทวนหลักภาษาทั่วไปที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาทักษะภาษาไทยเชิงธุรกิจทั้ง 4 ด้าน เพื่อให้การสื่อสารในบริบทธุรกิจด้วยภาษาไทยมีประสิทธิภาพ การพัฒนหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนนั้น การกำหนดสภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการของหลักสูตร และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร อาศัยข้อมูลที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนเป็นหลักในการพิจารณา การคัดเลือกเนื้อหาของหลักสูตรที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำนึงถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่

กำหนดไว้เป็นสำคัญ การจัดลำดับเนื้อหาที่คัดเลือกมาโดยพิจารณาถึงความเหมาะสมที่จะให้นักศึกษาจีนได้รับความรู้ก่อนหรือหลัง และการวัดและประเมินผลเป็นเครื่องชี้ว่าการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด และเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด ทำให้นักศึกษาจีนได้มีความก้าวหน้าในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจไปเรื่อยๆ เน้นทักษะที่ทำซ้ำในหลักสูตร เพื่อให้มั่นใจว่านักศึกษาจีนได้ประสบการณ์ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาจีน

แนวการจัดกิจกรรมตามเนื้อหาในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ออกแบบขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามหลักสูตร 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นการสร้างแรงจูงใจเข้าสู่บทเรียน (LEARNING MOTIVATION) เป็นขั้นที่มุ่งสร้างความสนใจและสร้างสภาวะทางอารมณ์ที่ผ่อนคลาย มีความสุข ทำให้นักศึกษาจีนเข้าใจความหมายและตระหนักในความสำคัญของสิ่งที่กำลังที่จะเรียน ขั้นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (EXPERIENCE SHARING) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาจีนได้ใช้การสื่อสารในการนำเสนอประสบการณ์ของตนเองหรือผู้อื่น ขั้นการสร้างพลังร่วมกันฝึกคิดในการใช้ภาษา (COLLABORATIVE THINKING) เป็นขั้นที่เน้นให้นักศึกษาจีนสร้างพลังร่วมกันในการฝึกทักษะการคิดและทักษะทางภาษา ขั้นการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ (LANGUAGE CREATIVITY) เป็นขั้นที่เน้นให้นักศึกษาจีนทำกิจกรรมการฟัง การพูด และการอ่านแล้วร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับจากการทำกิจกรรม และสามารถใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ในการเขียนตามสถานการณ์ธุรกิจได้ และขั้นสรุป ประเมิน ผู้การประยุกต์ใช้ (EVALUATION & APPLYING) เป็นขั้นที่นักศึกษาจีนร่วมกันสรุปองค์ความรู้จากเรื่องที่เรียน ประเมินแนวทางที่เหมาะสม และร่วมกันบอกแนวทางการนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแต่ละขั้นของการจัดกิจกรรมนอกจากจะสนับสนุนการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแล้ว ยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้โดยเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าผู้พูดมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ผู้สอนทำหน้าที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์เข้ามาช่วยจึงจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของสังคม William Littlewood (1981: 6) จึงสามารถสรุปได้ว่า การใช้ขั้นตอนการจัดกิจกรรม 5 ขั้นที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นสามารถพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทย และยังช่วยเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้น้อมรับข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญได้ประยุกต์สื่อใบความรู้ในหลักสูตรผสมผสานกับเทคโนโลยีจัดทำใบความรู้จากเดิมที่เป็นแผ่นเอกสารมาเป็นระบบ QR-Code ที่เรียกว่าใบความรู้

ออนไลน์ เพื่อให้นักศึกษาจีนสามารถสืบค้นด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตอย่างสะดวก รวดเร็ว ทุกที่ ทุกเวลา ประหยัดกระดาษในการพิมพ์ ประหยัดพื้นที่ในการบรรจุเอกสาร สอดรับกับระบบการศึกษาในยุคโลกไร้พรมแดน และการเรียนรู้ในโลกศตวรรษที่ 21

การกล่าวมาข้างต้น เป็นข้อเสนอแนะว่า การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบจึงทำให้หลักสูตรมีเป้าหมายชัดเจนในการเสริมสร้างความสามารถของนักศึกษาจีน

3. การประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยพิจารณาจาก 2 ส่วน ดังนี้

3.1 การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

จากผลทดลองใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนพบว่า มีผลสัมฤทธิ์ของความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพิ่มขึ้นจากเดิม โดยมีคะแนนการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจหลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าคะแนนการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 สรุปได้ว่าหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาและสร้างขึ้นครั้งนี้ ส่งผลต่อความรู้ ความเข้าใจ และทักษะ ทำให้ผู้เข้าทดลองการใช้หลักสูตรมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพิ่มขึ้นจากเดิม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

3.1.1 หลักสูตรได้ผ่านการประเมินความสอดคล้องและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร อีกทั้งองค์ประกอบของหลักสูตร และโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของกลุ่มทดลองการใช้หลักสูตร กลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักศึกษาจีนสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ซึ่งกำลังอยู่ระหว่างการรอรับการส่งตัวไปฝึกปฏิบัติงาน ดังนั้นนักศึกษาจีนจึงมีความตั้งใจที่จะเรียนรู้และฝึกทักษะการสื่อสารอย่างเต็มที่เพื่อนำความรู้และความสามารถในการสื่อสารที่ได้ไปใช้ในการปฏิบัติงานจริง

3.1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมการเรียนรู้รายบุคคล การเรียนรู้กลุ่ม และบูรณาการผสมผสานการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้สมัยใหม่และการฝึกทักษะการสื่อสารคล้ายสถานการณ์จริง สอดคล้องกับการศึกษาของ M. B. B. Finocchiaro, Christopher. (1983: 58-67) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมเรียนรู้กลุ่มจะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน และนำบริบทและสถานการณ์จริงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

3.1.3 การทดสอบที่วัดตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหาที่สอน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Robinson (1991: 68-79) ได้กล่าวว่า การออกแบบการทดสอบภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะควรมีความสมดุลงของเนื้อหาและทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ โดยคำนึงถึงการนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์เฉพาะของผู้เรียนเป็นสำคัญ

3.1.4 เอกสารและสื่อประกอบการสอนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ และทักษะได้ดีขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยได้จัดเรียงเอกสารตามบริบทธุรกิจระหว่างไทย-จีน และเป็นสถานการณ์จริงในปัจจุบัน ซึ่งผู้เรียนอาจมีความคุ้นเคยเนื้อหา แต่ไม่เคยใช้ในการเรียนมาก่อน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น อีกทั้งผู้วิจัยได้ประยุกต์สื่อใบความรู้ผสมผสานกับเทคโนโลยีจัดทำใบความรู้เป็นระบบ QR-Code เพื่อให้ผู้เรียนนักศึกษาจีนสามารถสืบค้นด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างสะดวก รวดเร็ว ดังนั้นการที่ผู้วิจัยนำ QR-Code ให้นักศึกษาจีนสแกนเพื่อเข้าสู่บทเรียน จะทำให้เกิดความสนใจใคร่รู้ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเองต่อไป

ผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กริช ภัทรภาคิน (2558: 151-169) ที่ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี” พบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ได้มีประสิทธิภาพ ผลการทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกอบรม พบว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วารุณี อัสวโกคิน (2554: 137-147) ที่ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับ “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” พบว่า ผลการทดสอบความรู้และทักษะก่อนและหลังการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม สรุปได้ว่าคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าคะแนนก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชน พบว่านักศึกษาจีนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.84$, S.D.= 0.51) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 4 ด้าน สามารถอภิปรายรายด้าน ดังนี้

3.2.1 ด้านเนื้อหา พบว่า นักศึกษามีระดับความพึงพอใจต่อเนื้อหาของหลักสูตรในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.83$, S.D.= 0.53) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้การสอนของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนได้พัฒนาขึ้นนั้นตรงกับความต้องการและความจำเป็นของนักศึกษาจีน โดยได้ศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนก่อน แล้วจึงนำฐานข้อมูลนี้มาพัฒนาเป็นหลักสูตรเสริมรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ และกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้รวมถึงใบงานฝึกหัดทักษะเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง การพูดการอ่าน และการเขียนทั้ง 4 ด้าน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เนื้อหาขอบเขตคือ บริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่เป็นการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยใน 7 บริบท ได้แก่ 1) บริบทสถานที่ทำงาน 2) บริบทการบริการ 3) บริบทงานสัมมนาธุรกิจ 4) บริบทการเดินทางเพื่อธุรกิจ 5) บริบทการค้า 6) บริบทการลงทุน และ 7) บริบทการแสดงไมตรีจิต ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิรมล ศตวุฒิ (2543: 64-67) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดเนื้อหาหลักสูตรที่ดี ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาหลักสูตรประเภทใด จะต้องคำนึงถึงขอบเขต ความต่อเนื่อง ความเป็นลำดับ และการบูรณาการ ความต่อเนื่องคือการจัดเนื้อหาหลักสูตรจากระดับหนึ่ง ไปอีกระดับหนึ่ง จากเนื้อหาหนึ่งไปอีกเนื้อหาหนึ่งโดยไม่ขาดตอน ทำให้ผู้เรียนได้มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ไปเรื่อยๆ เน้นความคิดประเด็นสำคัญ และทักษะที่ทำซ้ำในหลักสูตร เพื่อให้มั่นใจว่า ผู้เรียนได้ประสบการณ์ ซึ่งการที่เนื้อหามีความต่อเนื่องกันผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีการเรียนรู้โดยเป็นการลำดับขั้น ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้ที่ได้รับเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของอารีรักษ์ มีแจ้ง (2552: 69-86) ที่ได้ศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ที่มีต่อการศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร ด้านเนื้อหาวิชา” พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและมีความหลากหลาย

3.2.2 ด้านอาจารย์ผู้สอน พบว่า นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจต่ออาจารย์ผู้สอนในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.94$ S.D.= 0.24) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการทดลองใช้หลักสูตรในครั้งนี้ อาจารย์ผู้สอนเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาของประเทศจีนมาเป็นเวลานานและเข้าใจปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนเป็นอย่างดี และอาจารย์ร่วมได้เชิญอาจารย์สุรารัตน์ พญาแฉม ซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยชาวไทย และมีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจให้นักศึกษาจีนมาเป็นเวลานาน มีบุคลิกลักษณะที่ดี รู้และเข้าใจปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนเป็นอย่างดี การที่อาจารย์ผู้สอนมีความเชี่ยวชาญด้านการสอนทักษะการฟัง และการพูดภาษาไทยเป็นอย่างดี สอนตามตรงตามเนื้อหาหลักสูตรที่สร้างขึ้น ตรงตามความต้องการจำเป็นของนักศึกษาจีน อีกทั้งอาจารย์ผู้สอนเป็นชาวไทยที่ออกเสียงภาษาไทยเป็นเจ้าของภาษาได้ชัดเจน ทั้งน้ำเสียงและกิริยาท่าทาง และมีความรู้ดีในด้านวัฒนธรรม คุณธรรม และจริยธรรมทางธุรกิจในบริบทสังคมไทย และสังคมจีน กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่หลากหลายทำให้นักศึกษาจีนมีส่วนร่วมในกิจกรรมภาษาอย่างทั่วถึง และผู้เรียนตื่นตัวกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลาตลอดจนกระตุ้นและให้กำลังใจแก่นักศึกษาจีนมีความมั่นใจในการสื่อสารระหว่างตนกับอาจารย์ผู้สอนและเป็นการเสริมความรู้ด้านภาษาไทยเชิงธุรกิจให้กับนักศึกษาจีนอย่างมีคุณภาพ นักศึกษาจีนจึงมีความพึงพอใจในอาจารย์ผู้สอนมากที่สุด ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของของอารีรักษ์ มีแจ้ง (2552: 69-86) ที่ได้ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ที่มาต่อการศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวรด้านผู้สอน พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของอุมาพร ร่วงน้อย (2546: 66) ที่ศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาการบัญชีของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเขตการศึกษา 1 สังกัดกรมสามัญศึกษา” พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในการถ่ายทอดความรู้ของครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก ครูผู้สอนมีความกระตือรือร้น ค้นคว้าหาความรู้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนสามารถตอบปัญหาและแก้ไขปัญหาได้

3.2.3 ด้านวิธีการสอน พบว่า นักศึกษาจีนมีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.86$ S.D.= 0.48) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก วิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอนที่ใช้คำถามกระตุ้นให้นักศึกษาจีนคิดและตัดสินใจด้วยตนเอง ในการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจ อาจารย์ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาจีนใช้วิธีการที่หลากหลายในการตอบคำถาม เช่น การแปลเป็นภาษาจีน หรือภาษากาย ในกรณีที่นักศึกษาจีนไม่รู้คำศัพท์ภาษาไทยที่จะสื่อความหมายอธิบายให้อาจารย์ผู้สอนเข้าใจสิ่งที่ต้องการตอบ อาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีการต่างๆ

เพื่อให้นักศึกษาจีนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มีการทำกิจกรรมในชั้นเรียนหลายวิธีเพื่อให้นักศึกษาจีนสามารถสื่อสารเป็นภาษาไทยได้ อาจารย์ผู้สอนให้นักศึกษาจีนใช้ภาษาไทยปริมาณมากในกิจกรรมการสื่อสาร เช่น การแสดงบทบาทสมมติ และกิจกรรมการแก้ปัญหา นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนใช้ VIDEO เกี่ยวกับสถานที่ทำงาน การบริการ งานสัมมนาธุรกิจ ถนนเศรษฐกิจ R3A ตลาดไต้หวัน นักลงทุนจีนสนใจลงทุนในไทย และพวงมาลัยเงิน ของขวัญผู้นำอาเซียน ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ทำให้นักศึกษาจีนสนใจและตื่นตัวที่ได้ฟังเสียงพร้อมกับการเห็นภาพประกอบไปด้วยกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งถือว่าเป็นการสื่อสารที่แท้จริง มีการมอบหมายให้นักศึกษาจีนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและให้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารของคนในกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับ William Littlewood (1981: 42-47) ระบุว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย 1. กิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา (Functional Communication Activities) กิจกรรมนี้จะให้ความสำคัญกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จำกัดในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) การแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) การแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) และการแลกเปลี่ยนแบ่งปันความรู้ (Sharing Information) 2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาเพื่อสื่อสารตามบทบาททางสังคม และเหมาะสมกับสถานการณ์ ความสำเร็จของการทำกิจกรรมนี้ได้จากความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และบทบาทที่ได้รับเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาสื่อสารเหมือนเกิดขึ้นในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของชนิดา จันทรธีรยุทธ (2545: 72) ที่ศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตวิชาเอกบัญชี ของนิสิตระดับปริญญาตรีภาคปกติ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” พบว่า นิสิตมีความพึงพอใจด้านวิธีการสอน เนื่องจากครูผู้สอนมีความเข้าใจใส่ต่อผู้เรียน และมีความเข้าใจลักษณะของผู้เรียน

3.2.4 ด้านการประเมินผล พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการประเมินผลการฝึกอบรมในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.73$ S.D.= 0.66) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การประเมินผลในทุกทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และองค์ประกอบของเนื้อหา และการใช้ภาษา มีความสมดุลกัน และมีประเมินผลตั้งแต่ประเมินผลหลังการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และประเมินผลหลังการเรียนทั้ง 7 หน่วยการเรียนรู้ ประเมินผลได้มีการวัดผลพัฒนาการของนักศึกษาจีน ในการประเมินผลทุกครั้งมีความเที่ยงตรงและยุติธรรมต่อนักศึกษาจีน ซึ่ง

สอดคล้องกับทศนัย ไชยโกษี (2547: 58) ที่ศึกษาเรื่อง "ปัญหาและความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ" พบว่านักศึกษามีความพอใจในการวัดผลประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค เพราะผู้สอนวัดผลประเมินผลอย่างเที่ยงตรงและมีคุณธรรม จากสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ไม่เคยมีนักศึกษาร้องเรียนเกี่ยวกับการตัดสินผลการเรียนของผู้สอนภาษาอังกฤษเทคนิคเลย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

การนำหลักสูตรนี้ไปใช้สำหรับ สถานศึกษา อาจารย์ผู้สอน หรือผู้ที่สนใจ มีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 สถานศึกษาที่จะนำหลักสูตรนี้ไปใช้ควรพิจารณาความเหมาะสมกับบริบทของแต่ละแห่ง ทั้งนี้สามารถปรับประยุกต์กิจกรรมในหลักสูตรให้มีความเหมาะสมกับบริบทได้

1.2 สถานศึกษาสามารถนำหลักสูตรนี้ไปปรับปรุงใช้กับโครงการฝึกอบรมการใช้ภาษาไทยใช้เชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนได้ตามความเหมาะสม

1.3 การนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดกิจกรรมฝึกอบรมการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในสภาพแวดล้อมจริงจะช่วยให้นักศึกษาจีนเกิดความคุ้นเคยและเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

1.4 การนำหลักสูตรไปใช้ควรศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน รวมถึงแผนจัดการเรียนรู้ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และขั้นตอนการจัดกิจกรรมเพื่อจะสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและเกิดประสิทธิผล

1.5 หน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตร ไม่ได้จัดเรียงเนื้อหาตามลำดับก่อน-หลัง ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกหน่วยการเรียนรู้ใดไปใช้ก่อนก็ได้ และขั้นตอนในการจัดกิจกรรมของหลักสูตรได้ออกแบบไว้ 5 ขั้นตอน อาจารย์ผู้สอนสามารถหลอมรวมหรือยืดหยุ่นขั้นตอนการจัดกิจกรรมได้ เมื่อเห็นว่านักศึกษาจีนสามารถบรรลุตามจุดมุ่งหมายของขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งแล้ว

1.6 การนำหลักสูตรไปใช้ ควรจัดอาจารย์ผู้สอนที่มีความสามารถหรือมีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อเป็นแรงจูงใจแก่นักศึกษาจีน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

นักวิชาการ นักวิจัย นิสิต นักศึกษา หรือ ผู้ที่สนใจในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรมีการนำหลักสูตรไปทดลองกับกลุ่มนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศจีน เพื่อทดลองประสิทธิภาพของหลักสูตร โดยที่หลักสูตรนี้เป็นการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ดังนั้นการทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยอื่นๆ จะสะท้อนคุณภาพของหลักสูตรได้เป็นอย่างดี
2. ควรมีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาไทยเชิงธุรกิจในบริบทสื่อสารทางธุรกิจในศตวรรษที่ 21 เช่น ธุรกิจเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร ธุรกิจสินค้าอุปโภคบริโภค ธุรกิจการเงิน ธุรกิจสินค้าอุตสาหกรรม ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง ธุรกิจด้านทรัพยากร ธุรกิจด้านบริการ ธุรกิจด้านเทคโนโลยี เป็นต้น
3. ควรมีการพัฒนาสื่อและเอกสารประกอบการสอนภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยเพิ่มระดับความยากง่ายของภาษาเข้าไปในบริบทเนื้อหาและสถานการณ์ธุรกิจ และพัฒนาแบบทดสอบมาตรฐานไปพร้อมกันด้วย
4. ควรมีการพัฒนาหนังสือเชิงพาณิชย์ที่ตอบสนองต่อความต้องการที่จะพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
5. ควรมีการวิจัยรูปแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้อาษาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่เหมาะสมกับนักศึกษาจีน

บรรณานุกรม

- Anthony, E. M. (1963). Approach, Method and Technique. *Teaching English as a Second language*, XVII(2), 63–67.
- Bachman, L. F. (1990). *Fundamental considerations in language testing*. Oxford: Oxford University Press.
- Bhatia, A. T. (1979). ESP for Students of Science. *English Teaching Forum*, 17(February), 32-36.
- Bishop, G. (1985). *Curriculum Development*. London: Macmillan London: Macmillan.
- Brown, H. D. (2001). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy* (2nd). New York: Addison Wesley Longman.
- Brown, H. D. (2007). *Principles of language learning and teaching* (5th ed..). White Plains, NY: Pearson Longman.
- Burton, N. M., David. (2001). *Managing the Curriculum*. London: Paul Champman Publishing.
- Byrne, D. (1986). *Teaching oral English*. NewYork: Longman.
- Byrne, D. (1988). *Teaching writing skills* (New ed). London: Longman.
- Campbell, A. (1976). Subjective measures of well-being. *American Psychologist.*, 31, 117-124.
- Canale, M. (1983). From Communicative Competence to Communicative Language Pedagogy R. J. S. R. *Language and Communication* (pp. 2-27). London: Longman.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1(1980), 1-48.
- Chomsky, N. (1965). *Aspects of the Theory of Syntax*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Colangelo, N. D., Gary A. (2003). *Handbook of gifted education* (3rd). Boston: Allyn and Bacon.
- Cowell, F. A. (1986). *Microeconomic principles*. New York: McGraw Hill Book Company.
- Cronbach, L. J. (1984). *Essentials of Psychological Testing* (4th). New York: Harper &

Row.

DANG, X. (2554). การพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาภาษาไทยประยุกต์ สำหรับ
นักศึกษาจีนสังกัดสถาบันอุดมศึกษามณฑลกว่างซีที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
วารสารสังคมศาสตร์วิจัย, 2(1, มกราคม - มิถุนายน 2554), 175-191.

David G. Armstrong. (2003). *Curriculum Today*. United States: Merrill Prentice Hall

Day, R. R., ;& Bamford, J. (2005). *Extensive Reading in the Second Language Classroom*.
New York: Cambridge University Press.

Doctorow, M., Wittrock, M. C., & Mark, C. (1978). Generative processes in reading
comprehension. *Journal of Educational Psychology*, 70, 109-118.

Doff, A. (1991). *Teach English: A training course for teachers* (5th Ed.). Glasgow: Bell
&Bain Ltd.

Dong, A. (2561, 12 พฤษภาคม) เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เรื่อง ปัญหาการเรียนรายวิชาภาษาไทยเชิง
ธุรกิจ/Interviewer: Z. Fang. ทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

Dudley-Evans, T., & St. John, M. J. (2007). *Developments in English of Specific Purposes*.
Cambridge: Cambridge University Press.

Dudley-Evans, T., and St John, M. (1998). *Developments in ESP: A Multi-Disciplinary
Approach*. Cambridge: CUP.

Ellis, R. (1994). *The Study of Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University
Press.

Finocchiaro, M., & Sako, S. (1983). *Foreign language testing- a practical approach*. New
York: Regents Publishing

Finocchiaro, M. B. B., Christopher. (1983). *The Functional-Notional Approach: From
Theory to Practice*. Oxford: Oxford University Press.

Gardner, R. C. (1973). *Focus on the Learner: Pragmatic Perspectives for the Language
Teacher*. Rawley: Newbury House.

Gardner, R. C. L., W. E. (1972). *Attitudes and Motivation in Second Language Learning*.
Rowley, MA: Newbury House.

Geoffrey Broughton. (1980). *Teaching English as a Foreign Language* (2nd Ed.). London
and New York: University of London Institute of Education.

- Good, C. V. (1973). Dictionary of education. In P. D. Kappa (Ed.), *Dictionary of education*. New York: McGraw-hill.
- Harmer, J. (1982). What is Communicative? *English Language Teaching*, 24(April), 166-167.
- Harris, M., ; & McCann, Paul. (1994). *Assessment: Handbooks for the English classroom*. London, UK: Macmillan Education.
- Harris, P. D. (1988). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw-Hill.
- Heaton, J. B. (1990). *Classroom Testing* (2nd). New York: Longman.
- Herrmann, B. A. (1988). Two Approaches for Helping Poor Readers Become More Strategic. *The Reading Teacher*, 42(October), 24-28.
- Hunkins, F. P. (1993). *Curriculum Development: Program Improvement*. Columbus, Ohio: Merrill.
- Hutchinson, T. W., Alan. (1987). *English for specific purposes: A Learning-Centred Approach*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hymes, D. (1972). On Communicative Competence J. B. Pride. & J. Holmes *Sociolinguistics: Selected Readings* (pp. 269-263). Harmondsworth, England: Penguin
- Jakobovits, L. A. (1971). *A. Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. Rowley,MA: Newbury House Publishers.
- Johnson, K. M., Keith. (1981). *Communication in the classroom : applications and methods for a communicative approach*. London: Longman.
- Judd, E. L. (1989). *Language Planning and English Language Teaching*. Great Britain: Prince Hall International.
- Keith Johnson. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford: Pergamon.
- Krashen, S. (2009). *Principles and Practice in Second Language Acquisition* (First internet edition). California: University of Southern California.
- Kroll, B. (1998). Assessing Writing Abilities. *Annual Review of Applied Linguistics*, 18(2), 219-240.

- Lapp, D. F. J. (1986). *Teaching Students to Read*. New York: Macmillan.
- Likert, R. A. (1932). Technique for the Measurement of Attitude. *Archives Psychological*, 25(140), 1-55.
- Mackay, R. M., A. (1978). *English for Specific Purposes*. London: Longman
- Madsen, H. S. (1983). *Techniques in testing*. New York and Oxford: Oxford University Press.
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and Personality*. New York: Harper & Row Inc.
- Mauritz, J. J. (1977). Definitions and Models in Curriculum Theory H. M. K. A. A. Bellack *Curriculum and Evaluation* (pp. 3-19). Berkeley, Ca: McCutchan Publishing Corporation.
- Moller, A. D. (1980). Assessing proficiency in English for us in further study *Directions in language testing : Selected papers from the RELC Seminar on evaluation and measurement of language competence and performance*. Singapore: Singapore University Press.
- Murray, D. M. (1982). *Learning by Teaching: Selected Articles on Writing and Teaching* 1982. Montclair, N.J: Boynton/Cook.
- Odlin, T. (1989). *Language Transfer: Cross-linguistic Influence in Language Learning*. New York: Cambridge University Press.
- Office of the Leading Group for the Belt and Road Initiative. (2563). Belt and Road Portal. <https://www.yidaiyilu.gov.cn/ztindex.htm>
- Oliva, P. F. (1992). *Developing the Curriculum* (3rd). New York: Harper Collins Publisher.
- Paulston, R. G. (1994). MAPPING KNOWLEDGE PERSPECTIVES IN STUDIES OF EDUCATIONAL CHANGE' P. C. a. B. Schneider *Transforming Schools: Trends, Dilemmas and Prospects*. New York: Garland
- Provus, M. (1971). *Discrepancy Evaluation for Educational program Improvement and Assessment*. Berkeley, CA.: Mc Cutchan.
- Raimes, A. (1983). *Techniques in Teaching Writing*. New York: Oxford University Press.
- Raygor, A. L., & R. D. Raygor. (1985). *Effective Reading: Improving Reading Rates and Comprehension*. New York: McGrawHill Communication Skills Series.

- Rebecca M. Valette. (1977). *Modern Language Testing*. San Diego, California: Harcourt College.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2003). *Approaches and methods in language teaching*. New York: Cambridge University Press.
- Rivers, W. M. (1980). Hearing and Comprehending. *English Teaching Forum*, 28(4), 18-19.
- Rixon, S. (1986). *Developing Listening Skill*. London: Macmillan Publisher.
- Robinson, P. (1980). *ESP: English for Specific Purposes*. London: The Pitman Company.
- Robinson, P. (1991). *ESP Today: a Practitioner's Guide*. Hemel Hempstead: Prentice Hall International.
- Ruan, R. (2561, 12 พฤษภาคม 2561) เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เรื่อง ปัญหาการเรียนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ/Interviewer: Z. Fang. ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- Rubin, J. T. I. (1994). *How to be a More Successful Language Learner: Toward Learner Autonomy*. Boston: Heinle and Heinle Publishers.
- Rumelhart, D. E. (1977). Toward an Interactive Model of Reading . New York: Academic Press S. Domic *Attention and performance VI*. Hillsdale NJ: Lawrence Erlbaum Associatcs.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*. California: Addison-western Publishing Company.
- Savigon, S. J. (1997). *Communicative Competence Theory and Classroom Practice*. New York: McGraw Hill.
- Saylor, J. G., ;& Alexander, William M. (1974). *Planning Curriculum for School*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Saylor, J. G. A., William M. (1981). *Curriculum planning for better teaching and learning* (4). New York: Holt Rinehart and Winston.
- Scott, D. (2001). *Curriculum and Assessment*. London: Ablex Publishing
- Shen, Q. (2561, เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม) เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เรื่อง มาตรฐานและตัวบ่งชี้การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ/Interviewer: Z. Fang. ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- Shepherd, D. L. (1973). *Comprehensive high school reading methods*. Columbus, Ohio: Merrill.

- Smith, F. (1988). *Understanding Reading*. Hillsdale: Lawrence Erlbaum Associates.
- Stake, R. E. (2004). *Standards – Based & Responsive Evaluation*. USA: Sage publication.
- Stevens, P. (1977). Special purpose language learning: A perspective. *Language Teaching and Linguistic Abstracts*, 10(3), 145-163.
- Stevens, P. (1978). *New Orientations in the Teaching of English*. Oxford: OUP
- Stevens, P. (1988). ESP after twenty years: A re-appraisal M. Tickoo *ESP: State of the Art* Singapore: SEAMEO Regional Centre.
- Stevens, P. D. (1980). Who are applied linguists and what do they do? A British point of view offered upon the establishment of AAAL R. B. Kaplan *On the Scope of Applied Linguistics* (pp. 28-36). Rowley, MA: Newbury House.
- Stufflebeam, D. L., et al. (1971). *Educational Evaluation and Decision Making*. Itasca, Illinois: Peacock Publishing.
- Su, J. (2561, เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม) เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เรื่อง มาตรฐานและตัวบ่งชี้การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ/Interviewer: Z. Fang. ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- Taba, H. (1962). *Curriculum. Development: Theory and Practice*. New York: Harcourt Brace and World.
- Tiffin, J. M., Ernest J. (1968). *Industrial Psychology*. London: Crange Allen And Unwin, Ltd.
- Tricia Hedge. (2011). *Teaching and learning in the language classroom* (Vol. Oxford University Press): Oxford, New York.
- Tsitsopoulou, E. (1992). *Conversation class: English teaching forum*. New York: Oxford University.
- Tuckman, B. W. (1999). *Conducting Educational Research* (5th). U.S.A: Harcourt Brace Company.
- Tyler, R. W. (1949). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Illinois: Chicago University Press
- Tyler, R. W. (1986). Recollections of Fifty Years of Work in Curriculum *Journal of Thought*, 21(1), 70-74.
- Underhill, N. (2000). *Testing Spoken Language*. Oxford: Oxford University Press.
- Valette, R. M. D., R.S. (1972). *Modern Language Performance Objective and*

- Individualization: A handbook*. New York: Harcourt Brach Jovanovich.
- Vroom, V. H. (1994). *Work and Motivation*. New York: John Wiley & Sons.
- Wallerstein, H. (1971). Dictionary of Psychology. In *Dictionary of Psychology*. Maryland: Penguin Book Inc.
- White, R. S., & Karl, H. (1980). Reading, Writing, and Sentence Combining. *The Track Record. Reading Improvement*, 17(3), 226-232.
- Widdowson, H. G. (1981). *Teaching Language as Communication*. London: Oxford University Press.
- William Littlewood. (1981). *Communicative Language Teaching : An Introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Williams, E. (1994). *Reading in the language classroom* (Repr.): London : Macmillan.
- Yao, W. (2561). เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เรื่อง ปัญหาการเรียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ. In Z. Fang (Ed.). กรุงเทพฯ: ทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Yunnan University of Finance and Economics. (2563). แนะนำมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน. <http://th.ynufe.edu.cn/>
- Zais, R. S. (1976). *Curriculum: principles and foundations*. New York: Harper & Row.
- Zamel, V. (1987). Recent Research on Writing Pedagogy. *TESOL Quarterly*, 10(1), 67-77.
- Zhang, Y. (2557). การศึกษาปัญหา ความจำเป็น และความต้องการในการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยของครูอาสาสมัครชาวจีนในโรงเรียนไทย. *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, 33(1, มกราคม-มิถุนายน 2557), 57-75.
- Zi, L. (2561, 12 พฤษภาคม) เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เรื่อง ปัญหาการเรียนรายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ/ Interviewer: Z. Fang. ทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- เจิน, เ. (2559). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เอกภาษาไทย ระดับปริญญาตรี สาธารณรัฐประชาชนจีน. *วารสารสุทธิปริทัศน์* ปีที่ 30(ฉบับที่ 95 (ก.ค.-ก.ย. 2559)), หน้า 201-211.
- เป็นปลื้ม เขยชม. (2559). การศึกษาความต้องการในการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

- เรไร ไพรวรรณ. (2551). การเขียนเชิงธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- เสน่ห์ จัยโต. (2554). การฝึกอบรมเชิงระบบ : ทฤษฎีการเรียนรู้แนวใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 4). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ผู้จัดจำหน่าย.
- เอกฉัท จารุเมธีชน. (2549). ภาษาไทยธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 5 แก้ไขปรับปรุง). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- แก้วตา กรุงวงศ์. (2541). ภาษาไทยธุรกิจ. กรุงเทพฯ: บริษัทเฟลท์ ออฟเซท (1993) จำกัด.
- แน่นน้อย พงษ์สามารถ. (2519). จิตวิทยาอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- โสพิดา สุขช่วย, ท. (2555). ความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยของครูชาวต่างประเทศ ในจังหวัดภูเก็ต. (สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2555., กรุงเทพฯ.
- โอบัส แก้วจำปา. (2553). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กนกกาญจน์, จ. (2554). การศึกษาเจตคติและความต้องการของผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่น. (สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)) . มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2554., กรุงเทพฯ.
- กรีช ภัทรภาคิน. (2558). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. (ปริญญานิพนธ์ (กศ.ด. (การบริหารและการจัดการการศึกษา))). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กาญจนา ต้นโพธิ์. (2561). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- กาญจนา มีศิลป์วิทย์. (2557). ความรู้เบื้องต้นและทฤษฎีการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- กิตติชัย สุธาสิโนบล. (2561). เอกสารประกอบการสอนวิชา วกจ701 ทฤษฎีและปฏิบัติการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คันธรส วิทยาภิรมย์. (2016). การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นภาษาจีนธุรกิจเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม. วารสารจีนศึกษา ปีที่ 6(ฉบับที่ 6).
- จุลชีพ ชินวรรณ. (2553). 35 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีน พ.ศ. 2518-2553: อดีต ปัจจุบัน อนาคต (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โอเพ่นบุ๊กส์.
- ชนิดา จันทรธีรยุทธ. (2545). ความพึงพอใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกบัญชี ของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,

กรุงเทพฯ.

ชัยรัตน์ พรทิพย์วรเวทย์. (2559). 40 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ:

กรมเอเชียตะวันออก กระทรวงการต่างประเทศ.

ชิตากัญญา เล่าชู. (2554). การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาจีนต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจแขนง
ธุรกิจระหว่างประเทศที่จัดการเรียนการสอนด้วยภาษาไทยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวน
ดุสิต. (สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)). มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ, 2554., กรุงเทพฯ.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2560). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้จัดจำหน่าย.

ณัฐวิภา วิริยา. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาศาสตร์ประยุกต์เบื้องต้นเพื่อพัฒนา
คุณภาพของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา. (ดุขฎิณิพนธ์ ปร.ด. (หลักสูตรและ
การสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. (2562). การจัดกลุ่มอุตสาหกรรมและหมวดธุรกิจ.

https://www.set.or.th/th/regulations/simplified_regulations/industry_sector_p1.html

ทวีป อภิลิทธิ. (2552). เทคนิคการเป็นวิทยากรและการฝึกอบรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์. (2555). การประเมินหลักสูตรและการเรียนการสอน บัณฑิตศึกษา สาขาวิชา
ศึกษาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 5). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ทัศนัย ไชยโกษี. (2547). ปัญหาและความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาสาย
วิชาช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ. (สารนิพนธ์
ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ทัศนีย์ ธราพร. (2556). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมโดยใช้รูปแบบการ
สอนแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร. (ดุขฎิณิพนธ์ ปร.ด. (หลักสูตรและการ
สอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

ทิพพดี อ่องแสงคุณ. (2535). การสอนทักษะการอ่าน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์. (2554). ความหมายของการพูด ประมวลสาระชุดวิชาการจัดประสบการณ์การ
เรียนรู้ภาษาไทย หน่วยที่ 6 – 10. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ธัญญา สังขพันธานนท์. (2548). การพัฒนาทักษะการรับสาร. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นพดล จันทรเพ็ญ. (2557). หลักการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: เจเนซิส มีเดียคอม.

น้อย ศิริโชติ. (2524). เทคนิคการฝึกอบรม. สงขลา: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นิรมล ศตวุฒิ. (2543). การพัฒนาหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ประคอง นิมมานเหมินท์. (2552). บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 4 วัฒนธรรมการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: องค์การคำ ครูสภา.

ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2536). ภาษาไทยธุรกิจระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: สร้างสรรค์วิชาการ.

ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2553). การเขียนเพื่อธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 1). นนทบุรี: ฝ่ายตำรา สำนักวิชาการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ผะอบ โปชะกฤษณะ. (2554). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: อมรการพิมพ์.

พนมพร นิธิภูวี่. (2540). ภาษาไทยธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พัชนี มานะวานิชเจริญ. (2528). ตำราประกอบการเรียนมาตรฐานวิชาการใช้ภาษาไทยทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยพาณิชยกรรมบุรี.

พิทยา สุวคันธ์. (2549). การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีนในไทย และผลกระทบต่อความสัมพันธ์ไทย-จีน: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พิศเพลิน สงวนพงศ์. (2535). ภาษาไทยธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 5). อัญญา: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสกรี.

พิศเพลิน สงวนพงศ์. (2548). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 3). อัญญา: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสกรี.

พองรัตน์ ศรีนวลดี. (2546). ภาษาไทยธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, ค. ค. (2541). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สามัคคีสาร (ดอกหญ้า).

ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับ

- ราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ลัดดาวลย์ เพชรโรจน์. (2555). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรและการเรียนการสอน
ประยงค์ เนาวบุตร และคณะ การประเมินหลักสูตรและการเรียนการสอน (pp. 132-152).
นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรรณมน เพียรเสมอ. (2556). ภาษาไทยธุรกิจ. นครปฐม: โปรแกรมวิชาภาษาไทย คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- วรวิมล จิรสุจริตรวม. (2553). การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อพัฒนาทักษะภาวะผู้นำเยาวชนใน
โรงเรียนอาชีวศึกษาคาทอลิก. (ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา)).
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วารุณี อัสวโกติน. (2554). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ปริญญานิพนธ์ กศ.ด.
(การศึกษาผู้ใหญ่)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2533). การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2535). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน: ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554a). การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อาร์ แอนด์
เอ็น ปรีนท์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554b). นวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้สู่ความเป็นพลเมือง (พิมพ์ครั้งที่ 1).
กรุงเทพฯ: บริษัท อาร์ แอนด์ ปรีนท์
- วิน หนูบุตร. (2527). การใช้ภาษาไทยทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: พัทธอักษร.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
การศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศักดิ์ศรี ปาณะกุล. (2543). หลักสูตรและวิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ. (2543). ภาษาไทยธุรกิจ. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน. (2558). มณฑลยูนนาน ประตูสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียใต้.
http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/interesting-facts/detail.php?SECTION_ID=616&ID=15319

สัจด์ อุทรนันท์. (2532). พื้นฐานและหลักการพัฒนาลัทธิสูตร. กรุงเทพฯ: มิตรสยาม
สถานกงสุลใหญ่ไทย ณ นครคุนหมิง. (2561). งานเทศกาลไทย ณ นครคุนหมิง ครั้งที่ 10.

<http://www.thaiembassy.org/kunming/th/news/432/89665>

สถาบันภาษาไทยสิรินธร. (2562). คู่มือผู้เข้ารับการทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้พูด
ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (CU-TFL). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
สถิตาภรณ์ ศรีหิรัญ. (2557). การเขียนเพื่อธุรกิจและประชาสัมพันธ์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). พิษณุโลก:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สมบุญ พรธนาภพ, แ. ช. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.

สมพร หลิมเจริญ. (2552). การพัฒนาลัทธิสูตรเสริมเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 2. (ปริญญาณิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาลัทธิสูตร)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ, 2552., กรุงเทพฯ.

สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. (2563). โครงการพัฒนาระเบียง
เศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (อีอีซี) เป็นแผนยุทธศาสตร์ภายใต้ ไทยแลนด์ 4.0.

<https://www.eeco.or.th/th>

สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2560). คู่มือการสอบวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทย สํา
หรับชาวต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: กลุ่มประเมินคุณภาพการศึกษา สำนักทดสอบทาง
การศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

สิระ สมนาม, แ. (2552). ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาชาวจีนที่เรียน
ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันอุดมศึกษาเขต ภาคเหนือตอนบน.
วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น, 2(2), 80-83.

สุโขทัยธรรมมาธิราช. (2550). การพัฒนาลัทธิสูตรและสื่อการเรียนการสอน. นนทบุรี: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 7).
กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์. (2555). การพัฒนาลัทธิสูตรฝึกอบรมคําศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะ
การพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมคําศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะสังคม สําหรับ
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (ปริญญาณิพนธ์
กศ.ด. (ลัทธิสูตรและการสอน)). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและพัฒนาลัทธิสูตร. เชียงใหม่: เดอะโนว์เลจ เซ็น

เตอร์.

สุภา ปานเจริญ. (2543). การเขียนทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุภาพ รุ่งเจริญ. (2536). ภาษาไทยธุรกิจ 1-2. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

สุมิตร, ค. (2520). หลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: แผนกวิชาอุดมศึกษา คณะครู ศาสตราจารย์พาลงกรณมหาวิทยาลัย.

สุมิตร อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์. (2554). ทักษะการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี ซี.ซี. นอลลิคจิงคส์.

อภิชัย สมนาม. (2548). การสร้างศัพท์านุกรมคำศัพท์และสำนวนสำหรับผู้ประกอบการเพื่อการเรียน การสอนภาษาไทยธุรกิจระดับอุดมศึกษา. (ปริญญาชนิพนธ์ กศ.ม (การสอนภาษาไทย)). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

อรรถ ธีวภิเศก. (2559). การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างคุณลักษณะบุคคลแห่งการเรียนรู้สำหรับ นักเรียนระดับประถมศึกษา. (ปริญญาชนิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

อรุมา ถาวรสุขอนันต์. (2559). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการจีแพสที่มีต่อความสามารถ ในการเขียนเรียงความและเจตคติต่อการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ, กรุงเทพฯ.

อวยพร พานิช. (2547). การเขียนเพื่อการสื่อสารธุรกิจ: เอกสารการสอนชุดวิชา

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชาศิลปศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง). นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวการสร้างข้อทดสอบทางภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉริยา เพ็ชรอินทร์. (2555). การศึกษาความต้องการการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ของครูชาวต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร. (สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2555., กรุงเทพฯ.

อาทิตย์ โพธิ์ศรีทอง. (2559). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ ทางด้านดนตรีในศตวรรษที่ 21. (ปริญญาชนิพนธ์ ป.ร.ด. (วิทยาการทางการศึกษาและการ

- จัดการเรียนรู้)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2552). ความคาดหวังและความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการศึกษานในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 6(3), 69-86.
- อุปกิตศิลปสาร. (2545). หลักภาษาไทย : อักษรวิธี วจวิภาค วากยสัมพันธ์ จันทรลักษณ์ (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อุมาพร ร่วงน้อย. (2546). ความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาการบัญชี ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เขตการศึกษา 1 สังกัดกรมสามัญศึกษา. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- 云南财经大学教务处. (2016). 云南财经大学 2016 本科人才培养方案. 云南昆明: 云南财经大学教务处.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรพล วิบูลยศรีน อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทยและการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวิน แสงอาวุธ รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. รองศาสตราจารย์ จินตนา พุทธิเมตะ อดีตอาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ฤดี กมลสวัสดิ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
5. อาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โรจน์รัตนดำรง ไชยศรี อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินโครงร่างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

1. รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรพล วิบูลยศรีน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทยและการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวัน แสงอาวุธ	รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร.อิมธิรา อ่อนคำ	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
5. อาจารย์ ดร.นรุตม์ คุปต์ธนโรจน์	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

**รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินแบบทดสอบความสามารถ
ในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตร**

1. รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรพล วิบูลยศรีน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทยและการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวิน แสงอาวุธ	รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. อาจารย์ ดร.อิมธิรา อ่อนคำ	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
4. อาจารย์วชิรา เจริญจิตร	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
5. อาจารย์ สุธาร์ตน์ พญาแซม	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ Yunnan University of Finance and Economics, China

ภาคผนวก ข

แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาภาษาไทย
2. แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ใช้บัณฑิตชาวจีน
3. แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญการสอนสาขาวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ
4. แบบสอบถามความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ
สำหรับนักศึกษาจีน

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับบัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย

ข้อมูลในการสัมภาษณ์

วัน เวลาที่สัมภาษณ์.....

สถานที่สัมภาษณ์.....

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. แนะนำตัวผู้สัมภาษณ์และสอบถามข้อมูลทั่วไปของของผู้ให้สัมภาษณ์
2. อธิบายวัตถุประสงค์และความเป็นมาของการวิจัย
3. สัมภาษณ์และสอบถามข้อมูล เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
4. กล่าวขอบคุณและกล่าวปิดการสัมภาษณ์

ประเด็นการสัมภาษณ์

1. ด้านสภาพปัญหา และอุปสรรคในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของบัณฑิตชาวจีน
 - 1.1 เมื่อเข้ามาทำงานในหน่วยงานนี้ คุณคิดว่า คุณมีความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพียงพอที่จะสื่อสารและประสานงานกับคนไทยหรือไม่ อย่างไร
 - 1.2 คุณพบปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการฟังในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ และประสานงานกับคนไทยระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร
 - 1.3 คุณพบปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการพูดในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ และประสานงานกับคนไทยระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร
 - 1.4 คุณพบปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการอ่านในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ และประสานงานกับคนไทยระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร
 - 1.5 คุณพบปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการเขียนในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ และประสานงานกับคนไทยระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร
 - 1.6 คุณประสบปัญหาและอุปสรรคด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยในปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร

2. ด้านบริบท และสถานการณ์ของการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

2.1 คุณได้ใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยในบริบทอะไรบ้าง อย่างไร เช่น บริบทสถานที่ทำงาน งานสัมมนาธุรกิจ

2.2 คุณคิดว่า การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ นอกจากในบริบทดังกล่าวแล้ว คุณยังได้ใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในบริบทอื่นๆ หรือไม่ อย่างไร

2.3 คุณคิดว่าหน้าที่การงาน และชีวิตประจำวันมีความเชื่อมโยงกับธุรกิจ 28 หมวดตามการจัดกลุ่มอุตสาหกรรมและหมวดธุรกิจของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยหรือไม่ อย่างไร

2.4 คุณคิดว่า การจัดขอบเขตเนื้อหาให้ตรงตามสถานการณ์ของธุรกิจ 28 หมวดนี้จะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยหรือไม่ อย่างไร”

3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

3.1 คุณคิดว่า ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร จึงจะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนให้สอดคล้องกับการสื่อสารทางธุรกิจจริงในปัจจุบัน

3.2 คุณคิดว่า ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไรเพื่อให้นักศึกษาจีนใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามบริบททางธุรกิจและวัฒนธรรมไทย

3.3 คุณคิดว่า นอกจากต้องมีการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแล้ว ยังต้องมีการพัฒนาทักษะด้านใดอีกบ้างที่จะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสานงานระหว่างไทย-จีนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

คุณมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ อีกหรือไม่ อย่างไร เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

.....

.....

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ของบัณฑิตชาวจีน สำหรับผู้ใช้บัณฑิต

ข้อมูลในการสัมภาษณ์

วัน เวลาที่สัมภาษณ์.....

สถานที่สัมภาษณ์.....

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. แนะนำตัวผู้สัมภาษณ์และสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์
2. อธิบายวัตถุประสงค์และความเป็นมาของการวิจัย
3. สัมภาษณ์และสอบถามข้อมูล เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
4. กล่าวขอบคุณและกล่าวปิดการสัมภาษณ์

ประเด็นการสัมภาษณ์

1. ด้านสภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของบัณฑิตชาวจีน

1.1 ท่านคิดว่าบัณฑิตชาวจีนที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาและเข้ามาทำงานในหน่วยงานของท่านนั้น มีความรู้ และทักษะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพียงพอที่จะสื่อสารและประสานงานกับคนไทยในระหว่างปฏิบัติงานหรือไม่ อย่างไร

1.2 ท่านคิดว่า ในการปฏิบัติงาน บัณฑิตชาวจีนยังมีปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการฟังหรือไม่ อย่างไร

1.3 ท่านคิดว่า ในการปฏิบัติงาน บัณฑิตชาวจีนยังมีปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการพูดหรือไม่ อย่างไร

1.4 ท่านคิดว่า ในการปฏิบัติงาน บัณฑิตชาวจีนยังมีปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการอ่านหรือไม่ อย่างไร

1.5 ท่านคิดว่า ในการปฏิบัติงาน บัณฑิตชาวจีนยังมีปัญหา และอุปสรรคด้านทักษะการเขียนหรือไม่ อย่างไร

1.6 ท่านคิดว่า บัณฑิตชาวจีน ยังมีปัญหาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับคนไทยหรือไม่ และอย่างไร

2. ด้านบริบทในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และขอบเขตเนื้อหาที่เกี่ยวกับธุรกิจ

2.1 บัณฑิตชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทยที่เข้ามาทำงานในหน่วยงานของท่าน มักจะใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร และประสานงานทางธุรกิจกับคนไทยในบริบทใดบ้าง

2.2 ท่านคิดว่า กิจกรรมของท่านอยู่ในหมวดธุรกิจใดบ้างตามการจัดกลุ่มอุตสาหกรรม และหมวดธุรกิจของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (หมายเหตุ: ตามเอกสารประกอบการสัมมนา)

2.3 ท่านคิดว่าขอบเขตเนื้อหาควรจัดให้ตรงตามสถานการณ์ของธุรกิจ 28 หมวด เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของบัณฑิตชาวจีนหรือไม่ อย่างไร

3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

3.1 ท่านคิดว่า ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร จึงจะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของบัณฑิตชาวจีนให้สอดคล้องกับความต้องการเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบัน

3.2 ท่านคิดว่า ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไรเพื่อให้บัณฑิตชาวจีนใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามบริบททางธุรกิจและวัฒนธรรมไทย

3.3 ท่านคิดว่า นอกจากต้องมีการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแล้ว บัณฑิตชาวจีนยังต้องมีการพัฒนาทักษะด้านใดอีกบ้างที่จะช่วยเสริมสร้างการสื่อสาร และประสานงานด้านธุรกิจระหว่างไทย-จีนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ท่านมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ อีกหรือไม่ อย่างไร เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการ ใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

.....

.....

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ข้อมูลในการสัมภาษณ์

วัน เวลาที่สัมภาษณ์.....

สถานที่สัมภาษณ์.....

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. แนะนำตัวผู้สัมภาษณ์และสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์
2. อธิบายวัตถุประสงค์และความเป็นมาของการวิจัย
3. สัมภาษณ์และสอบถามข้อมูล เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
4. กล่าวขอบคุณและกล่าวปิดการสัมภาษณ์

ประเด็นการสัมภาษณ์

1. ด้านสภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาชาวจีน

1.1 ท่านคิดว่านักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 นั้นมีความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพียงพอที่จะสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยหรือไม่ อย่างไร

1.2 ท่านคิดว่านักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มีปัญหา และอุปสรรคในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟังหรือไม่ อย่างไร

1.3 ท่านคิดว่านักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มีปัญหา และอุปสรรคในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูดหรือไม่ อย่างไร

1.4 ท่านคิดว่านักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มีปัญหา และอุปสรรคในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน หรือไม่ อย่างไร

1.5 ท่านคิดว่านักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย มีปัญหา และอุปสรรคในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน หรือไม่ อย่างไร

1.6 ท่านคิดว่านักศึกษาจีนมีปัญหาและอุปสรรคด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับคนไทยหรือไม่ อย่างไร

2. ด้านบริบทในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ และขอบเขตเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ

2.1 ท่านคิดว่า การจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในบริบทอะไรบ้าง อย่างไร เช่น บริบทสถานที่ทำงาน การบริการ งานสัมมนาธุรกิจ การเดินทางเพื่อธุรกิจ

2.2 ท่านคิดว่า การจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในบริบทการแสดงโมติวีจิตหรือไม่ อย่างไร

2.3 นอกจากในบริบทดังกล่าวแล้ว ท่านคิดว่า ยังต้องพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยในบริบทอื่นๆ หรือไม่ อย่างไร

2.4 “โครงสร้างการจัดกลุ่มอุตสาหกรรมและหมวดธุรกิจของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” (หมายเหตุ: ตามเอกสารประกอบการสัมมนา) ได้แบ่งประเภทธุรกิจในประเทศไทยเป็น 28 หมวดธุรกิจ ท่านคิดว่า การเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนนั้น ควรจัดให้มีขอบเขตเนื้อหาตรงตามสถานการณ์ของ 28 หมวดธุรกิจนี้หรือไม่ อย่างไร

3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

3.1 ท่านคิดว่า ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร จึงจะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีนให้สอดคล้องกับการสื่อสารทางธุรกิจจริงในปัจจุบัน

3.2 ท่านคิดว่า ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไรเพื่อให้นักศึกษาจีนมีความเข้าใจในการใช้ถ้อยคำอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ธุรกิจต่าง ๆ

3.3 ท่านคิดว่า กิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน ควรเน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารทางธุรกิจด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมากน้อยอย่างไร เพราะเหตุใด

3.4 ท่านคิดว่า นักศึกษาจีนนอกจากมีทักษะการสื่อสารกับคนไทยแล้ว ก่อนสำเร็จการศึกษา นักศึกษาจีนยังต้องมีการพัฒนาด้านใดอีกบ้างที่จะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสาร และการประสานงานระหว่างไทย-จีนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

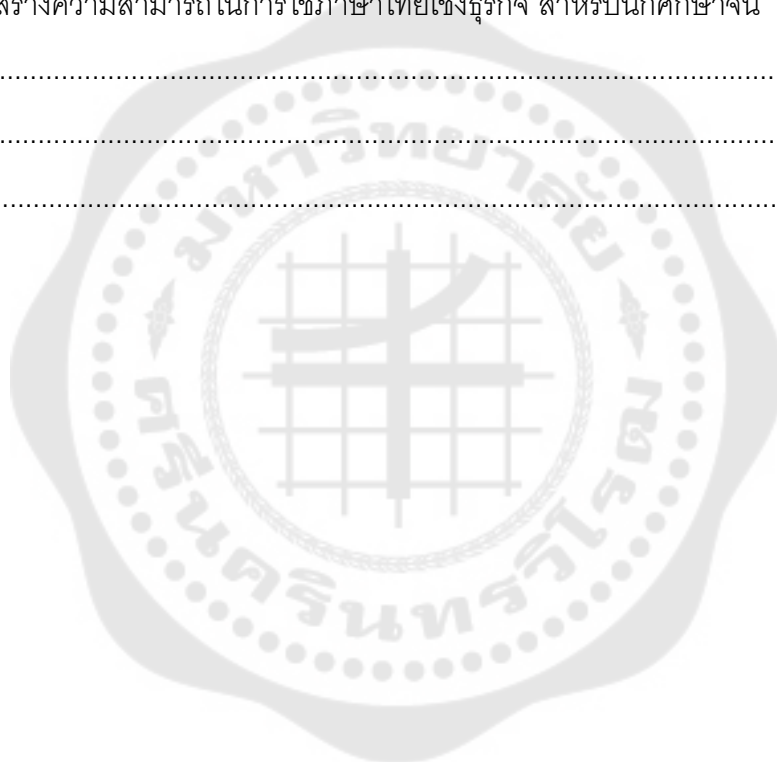
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ท่านมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ อีกหรือไม่ อย่างไร เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

.....

.....

.....

แบบสอบถามความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

เรียน นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

เนื่องด้วยผู้วิจัย MR. Fang Ziyu เป็นนิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย ปัจจุบันกำลังทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน” แบบสอบถามชุดนี้ จัดทำขึ้นเพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการและจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ และมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการวิจัยในครั้งนี้

ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณา และความร่วมมือจากนักศึกษา โปรดตอบข้อมูลในแบบสอบถามฉบับนี้ทุกข้อตามความเป็นจริงมากที่สุด และขอรับรองว่าข้อมูลส่วนตัวที่นักศึกษาให้มานั้นจะเก็บเป็นความลับอย่างเคร่งครัด และข้อมูลที่นักศึกษาตอบมาทั้งหมดจะนำไปใช้ในเชิงวิจัยและใช้สำหรับจัดทำสถิติในภาพรวม เพื่อการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น ทั้งนี้ แบบสอบถามฉบับนี้ได้ผ่านคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หมายเลขรับรอง SWUEC/X/G-135/2562

พร้อมกันนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือของนักศึกษามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

Mr. Fang Ziyu

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โทร.080-9588788

E-mail: 6999918@gmail.com

中国学生对商务泰语内容需求的问卷调查

亲爱的同学，你好！

本调查问卷是泰国诗娜卡琳大学教育科学与教学管理专业博士研究生方梓宇的博士论文课题“提升中国学生商务泰语应用能力的课程重构”资料收集的一部分，您的配合将有利于更好地了解学习到学习泰语的中国学生在学习和应用商务泰语过程中对商务泰语学习需求，问卷调查的信息收集和汇总将为后期的课程重构研究提供很高的参考价值。

请您根据最真实的情况完成以下问卷中的每一项提问。此次问卷调查结果仅作为博士论文课题的数据统计和分析，不会以任何形式公布或泄露任何个人信息。同时，本问卷调查已通过泰国诗娜卡琳威洛大学伦理道德委员会审核批准。批准文号：SWUEC/X/G-135/2562

十分感谢您参与此次调查。

方梓宇

泰国诗娜卡琳威洛大学教育学院
教育科学与教学管理专业博士研究生

电话.080-9588788 E-mail: 6999918@gmail.com

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 4 ตอน จำนวน 12 หน้า ดังนี้

说明：本问卷调查分为 4 个部分，共 12 页。

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

第一部分：基础信息

เป็นคำถามแบบปลายปิด โดยมีลักษณะคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Check-list) กับแบบเติมคำในช่องว่าง (Short Answer)

该部分为封闭式提问，请您从备选项中选择最符合的选项，选项中无符合的选项时请在空格处补充说明。

ตอนที่ 2 ความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

第二部分：商务泰语应用过程中遇到的问题

เป็นคำถามแบบปลายเปิด โดยมีลักษณะคำถามปลายเปิดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ดังนี้

该部分为封闭式提问，请您从评定量表中选择最符合的等级项。调查范围分为以下四个方面：

2.1 ความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง

商务泰语应用过程中听力方面的学习需求

2.2 ความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด

商务泰语应用过程中口语与会话方面的学习需求

2.3 ความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน

商务泰语应用过程中阅读方面的学习需求

2.4 ความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน

商务泰语应用过程中写作方面的学习需求

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

第三部分：意见和建议

เป็นคำถามแบบปลายเปิดที่ให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกรหรือความคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมต่อการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

该部分为开放式提问，请您为商务泰语应用能力的课程重构设计提出宝贵的意见和建议。

แบบสอบถาม 问卷

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป 第一部分：基础信息

คำชี้แจง กรุณาเลือกข้อมูลและเติมข้อความลงในช่องว่างตามข้อเท็จจริง

说明： 请选择与您真实情况相符的选项，并在选项前的方框里打钩，或在空白处填写补充内容。

1. เพศ 性别 ☐ ชาย 男 ☐ หญิง 女

2. นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ชั้น你现就读 ☐ ปีที่ 2 二年级 ☐ ปีที่ 3 三年级
☐ ปีที่ 4 四年级

3. เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว นักศึกษาต้องการประกอบอาชีพในหน่วยงานใด
您本科毕业后最理想的工作单位是

- ☐ หน่วยงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ/องค์การมหาชนในประเทศไทย
中国的政府部门/国营企业/事业单位
- ☐ บริษัทเอกชนในประเทศไทย 在中国的私营企业
- ☐ หน่วยงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ/องค์การมหาชนของไทยที่ประจำประเทศไทย
泰国驻华机构
- ☐ หน่วยงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ/องค์การมหาชนของจีนที่ประจำประเทศไทย
中国驻泰国机构
- ☐ บริษัทเอกชนในประเทศไทย 在泰国的私营企业
- ☐ องค์การอื่น ๆ (โปรดระบุ) 其他 (请注明) _____

ตอนที่ 2 ความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

第二部分：商务泰语应用需求

คำชี้แจง แบบสอบถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง 10 ข้อ 2) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด 10 ข้อ 3) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน 10 ข้อ 4) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 40 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์

ระดับความต้องการของนักศึกษาจีนต่อการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ดังนี้

说明：该部分调查内容是关于商务泰语应用中的学习需求。调查的内容共分为听力方面的需求10项、口语与会话方面的需求10项、阅读方面的需求10项、写作方面遇到的问题10项，四个方面，共计40项。评价等级标准如下：

5 หมายถึง ผู้ตอบมีระดับของมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด (> 80%)

5 非常需求 (需求率大于80%)

4 หมายถึง ผู้ตอบมีระดับของมีความต้องการจำเป็นมาก (61-80%)

4 比较需求 (需求率61-80%)

3 หมายถึง ผู้ตอบมีระดับของมีความต้องการจำเป็นปานกลาง (41-60%)

3 一般需求 (需求率41-60%)

2 หมายถึง ผู้ตอบมีระดับของมีความต้องการจำเป็นน้อย (21-40%)

2 不太需求 (需求率21-40%)

1 หมายถึง ผู้ตอบมีระดับของมีความต้องการจำเป็นน้อยที่สุด (< 20%)

1 没有需求 (需求率小于20%)

ทั้งนี้ ขอความกรุณานักศึกษาตอบคำถามทุกข้อ โดยเลือกระดับของความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด

按照以上标准，请您根据商务泰语学习需求，在每一项提问后的评定量表等级中选择对应的认同等级。

2.1 ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง

商务泰语应用过程中听力方面的学习需求

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการ 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
2.1.1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบททางเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีน ปัจจุบัน 商务泰语课程的听力内容，希望 <u>能符合</u> 当前中泰两国经济变化背景下商务沟通。					
2.1.2	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการฟังบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใน					

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการ 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
	สถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีน 商务泰语课程的听力内容，希望 <u>能侧重</u> 采用中泰商务真实场景中的会话、资讯及相关商务案例作为听力内容。					
2.1.3	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการฟังการใช้น้ำเสียง และสำเนียงการพูดภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的听力内容，希望 <u>能侧重</u> 如何去领会商务会话情景中泰国人说话时的自然语音语调。					
2.1.4	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการฟังการใช้อ้อยคำ ผ่านการสังเกตลีลา และกิริยาอาการการพูดของคนไทยตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的听力内容，希望 <u>能侧重</u> 如何去领会商务会话情景中泰国人说话时的言语风格、动作举止和使用的词汇。					
2.1.5	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการฟังการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的听力内容，希望 <u>能侧重</u> 商务情景中的英语外来词的应用。					
2.1.6	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการฟังการใช้อักษรย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的听力内容，希望 <u>能侧重</u> 商务情景中的泰语、英语词汇缩写的发音和使用规范。					
2.1.7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน 希望在国内可以获取到一些能提高商务泰语听力方面的泰语信息资源。					
2.1.8	มีความต้องการให้หลักสูตรมีในการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง 希望加强商务泰语行业词汇量知识学习来提高实际商务					

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการ 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
	场景中的听力能力。					
2.1.9	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง 希望加强泰语语法基础知识学习来提高实际的商务场景中的听力能力。					
2.1.10	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง 希望加强有关泰国各商务行业的基础知识学习来提高实际的商务场景中的听力能力。					

2.2 ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด 商务泰语应用过程中口语与会话方面的学习需求

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการ 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
2.2.1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการพูดให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน 商务泰语课程的口语内容，希望能符合当前中泰两国经济变化背景下商务沟通的需求。					
2.2.2	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในสถานการณ์ธุรกิจจริงระหว่างไทย-จีน 商务泰语课程的口语内容，希望能侧重在真实的中泰商务场景中的商务泰语口语话题。					
2.2.3	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้น้ำเสียง และสำเนียงอย่างเป็น					

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการ 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
	ธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的口语内容，希望 <u>能侧重</u> 商务情景会话时泰语会话时的自然语音语调。					
2.2.4	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้ถ้อยคำ สำนวน และกิริยาอาการตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的口语内容，希望 <u>能侧重</u> 在商务情景会话中的风格、感情色彩及词汇选用。					
2.2.5	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的口语内容，希望 <u>能侧重</u> 商务情景会话中的英语外来词发音和使用规范。					
2.2.6	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> ฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ 商务泰语课程的口语内容，希望能 <u>侧重</u> 商务情景中的泰语、英语缩写的发音和使用规范。					
2.2.7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน 希望在国内可以获取到一些能提高商务泰语口语方面的泰语信息资源。					
2.2.8	มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง 希望通过加强商务泰语行业词汇量知识学习来提高实际商务场景中的口语能力。					
2.2.9	มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง 希望通过加强泰语语法基础知识学习来提高实际的商务场景中的口语能力。					

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการ 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
2.2.10	มีความต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่างๆ ในประเทศไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง 希望通过加强有关泰国各商务行业的基础知识学习来提高实际的商务场景中的口语能力。					

2.3 ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน 商务泰语应用过程中阅读方面的学习需求

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการจำเป็น 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
2.3.1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีเนื้อหาของทักษะการอ่านวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน 商务泰语课程的阅读内容，希望能符合当前中泰两国经济变化背景下商务沟通的需求。					
2.3.2	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับการค้าการลงทุนในบริบททั้งไทยและจีน 商务泰语课程的阅读内容，希望能侧重中泰两国在商务贸易投资方面的知识。					
2.3.3	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับมารยาททางธุรกิจและวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน 商务泰语课程的阅读内容，希望能侧重中泰两国商务礼仪和文化方面知识。					
2.3.4	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ 商务泰语课程的阅读内容，希望能侧重商业诚信与道德方面知识。					

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการจำเป็น 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
2.3.5	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> การอ่านคำทับศัพท์ ภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ 商务泰语课程的阅读内容，希望 <u>能侧重</u> 商务领域中常用的 英语外来词知识。					
2.3.6	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> การอ่านคำย่อทั้ง ภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ 商务泰语课程的阅读内容，希望能 <u>侧重</u> 商务领域中常用的 泰语、英语的单词缩写方面知识。					
2.3.7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน 希望在中国能获取一些能提高商务泰语阅读方面的泰语 信息资源。					
2.3.8	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลัง คำศัพท์ภาษาไทยทางธุรกิจเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ 希望通过加强商务泰语行业词汇量知识学习来提高商务 文书、商务资讯、商务印刷刊物等泰语阅读理解的需求。					
2.3.9	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านหลัก ภาษาไทย เพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ 希望通过加强泰语语法基础知识学习来提高商务文书、 商务资讯、商务印刷刊物等泰语阅读理解的需求。					
2.3.10	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับ ภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศ ไทยเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ 希望通过加强有关泰国各商务行业的基础知识学习来提 高商务文书、商务资讯、商务印刷刊物等泰语阅读理解 的需求。					

2.4 ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน

商务泰语应用过程中写作方面的学习需求

ข้อที่ 題号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการจำเป็น 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
2.4.1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน 商务泰语课程的写作内容，希望 <u>符合</u> 当前中泰两国经济变化背景下商务沟通的写作需求。					
2.4.2	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> วิธีการใช้คำในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ 商务泰语课程的写作内容，希望能 <u>侧重</u> 商务泰语写作中的泰语商务单词词性的使用方法。					
2.4.3	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> วิธีการใช้ศัพท์และสำนวนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ 商务泰语课程的写作内容，希望能 <u>侧重</u> 商务泰语写作中泰语的词汇和谚语的使用方法。					
2.4.4	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> วิธีการใช้ประโยคในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ 商务泰语课程的写作内容，希望能 <u>侧重</u> 商务泰语写作中的泰语句子的使用方法。					
2.4.5	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> วิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ 商务泰语课程的写作内容，希望 <u>侧重</u> 商务泰语写作中的泰语的标点符号和空格的使用方法。					
2.4.6	มีความต้องการให้หลักสูตร <u>มุ่งเน้น</u> วิธีการใช้อักษรย่อในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ 商务泰语课程的写作内容，希望 <u>侧重</u> 商务泰语写作中的单词的缩写使用方法。					
2.4.7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน 希望在国内能获取一些能提高商务泰语写作方面的泰					

ข้อที่ 题号	รายการของความต้องการ 需求目录	ระดับความต้องการจำเป็น 需求等级				
		5 非常 需求	4 比较 需求	3 一般 需求	2 不太 需求	1 没有 需求
	语信息资源。					
2.4.8	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลัง คำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาการเขียน ภาษาไทยเชิงธุรกิจ 希望通过加强商务泰语行业词汇量知识学习来提高商务 泰语写作能力。					
2.4.9	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้าน หลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ 希望通过加强商务泰语语法基础知识学习来提高商务 泰语写作能力。					
2.4.10	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับ ภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศ ไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ 希望通过加强有关泰国各商务行业的基础知识学习来 提高商务泰语写作能力。					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

第三部分：意见和建议

คำชี้แจง ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

说明：请您为“提高中国学生商务泰语应用能力的课程重构”提出宝贵
意见和建议。

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

แบบประเมินของหลักสูตร

1. แบบประเมินโครงสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทย
เชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน
2. แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน
3. แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

แบบประเมินโครงร่าง

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษา
จีน

มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินนานาชาติ สาธารณรัฐประชาชนจีน

คำชี้แจง

แบบประเมินโครงร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินนานาชาติ สาธารณรัฐประชาชนจีน ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร

แบบประเมินแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. ประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร เป็นการพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ของโครงร่างหลักสูตรว่ามีความเหมาะสมเพียงใด
2. ประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของโครงร่างหลักสูตร เป็นการพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ของโครงร่างหลักสูตรว่ามีความสอดคล้องกันเพียงใด
3. ประเมินความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของโครงร่างหลักสูตร เป็นการพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ด้านเนื้อหากิจกรรมของโครงร่างหลักสูตรว่ามีความสอดคล้องกันเพียงใด

ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านและขอความกรุณาเขียนข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป และขอขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่กรุณาเสียสละเวลาในการประเมินร่างหลักสูตรและให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงร่างหลักสูตรให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

MR.FANG ZIYU

นิติระดับปริญญาเอก

สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.	สภาพปัญหาและความจำเป็นของหลักสูตร					
1.1	มีความสมเหตุสมผล					
1.2	มีความสอดคล้องกับสภาพความจำเป็นในสังคมปัจจุบัน					
1.3	มีความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตร					
2.	หลักการของหลักสูตร					
2.1	มีความเป็นไปได้					
2.2	สามารถนำไปใช้ได้จริง					
2.3	มีแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานรองรับ					
3.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตร					
3.1	มีความชัดเจน					
3.2	มีความเป็นไปได้					
3.3	เหมาะสมสำหรับนักศึกษาจีน					
4.	โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร					
4.1	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร					
4.2	ครอบคลุมบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ต้องการพัฒนา					
4.3	การจัดเรียงลำดับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม					
4.2	ระยะเวลาที่กำหนดมีความเหมาะสม					
5.	แผนการจัดการเรียนรู้					
5.1	มีความเป็นไปได้					
5.2	กิจกรรมมีความหลากหลาย					
5.3	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์					

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
5.4	เหมาะสมกับเวลา					

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
6.	กระบวนการการจัดกิจกรรม					
6.1	มีความเป็นไปได้					
6.2	ลำดับขั้นตอนได้เหมาะสม					
6.3	มีความเหมาะสมสำหรับนักศึกษาจีน					
6.4	มีความเป็นไปได้ในการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน					
7.	สื่อ/อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้					
7.1	ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร					
7.2	มีความหลากหลาย					
7.3	มีความเหมาะสมสำหรับนักศึกษาจีน					
8.	การวัดและประเมินผล					
8.1	ครอบคลุมสิ่งที่ต้องประเมิน					
8.2	สอดคล้องกับความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน					
8.3	สามารถตรวจสอบการบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ตอนที่ 2 แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของโครงร่างหลักสูตร

คำชี้แจง ขอความกรุณาท่านผู้เชี่ยวชาญ ช่วยพิจารณาข้อความสอดคล้องของร่าง

หลักสูตรแต่ละข้อว่า มีความสอดคล้องกันหรือไม่ ด้วยการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถาม โดยการ

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้ +1 หมายถึง สอดคล้อง
ให้ 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
ให้ -1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง

ข้อที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
1.	สภาพปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรกับหลักการของหลักสูตร			
2.	ปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร			
3.	ปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรกับโครงสร้างของหลักสูตร			
4.	หลักการของหลักสูตรกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร			
5.	หลักการของหลักสูตรกับโครงสร้างของหลักสูตร			
6.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกับแผนการจัดการเรียนรู้			
7.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกับกระบวนการจัดกิจกรรม			
8.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกับการวัดและประเมินผล			
9.	โครงสร้างของหลักสูตรกับวัตถุประสงค์			
10.	โครงสร้างของหลักสูตรกับกระบวนการเรียนรู้			
11.	โครงสร้างของหลักสูตรกับการวัดและประเมินผล			
12.	แผนการจัดการเรียนรู้กับโครงสร้างของหลักสูตร			
13.	แผนการจัดการเรียนรู้กับกระบวนการจัดกิจกรรม			
14.	กิจกรรมกับการวัดและประเมินผล			
15.	กระบวนการจัดกิจกรรมกับสื่อ/อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้			
16.	กระบวนการจัดกิจกรรมกับการวัดและประเมินผล			

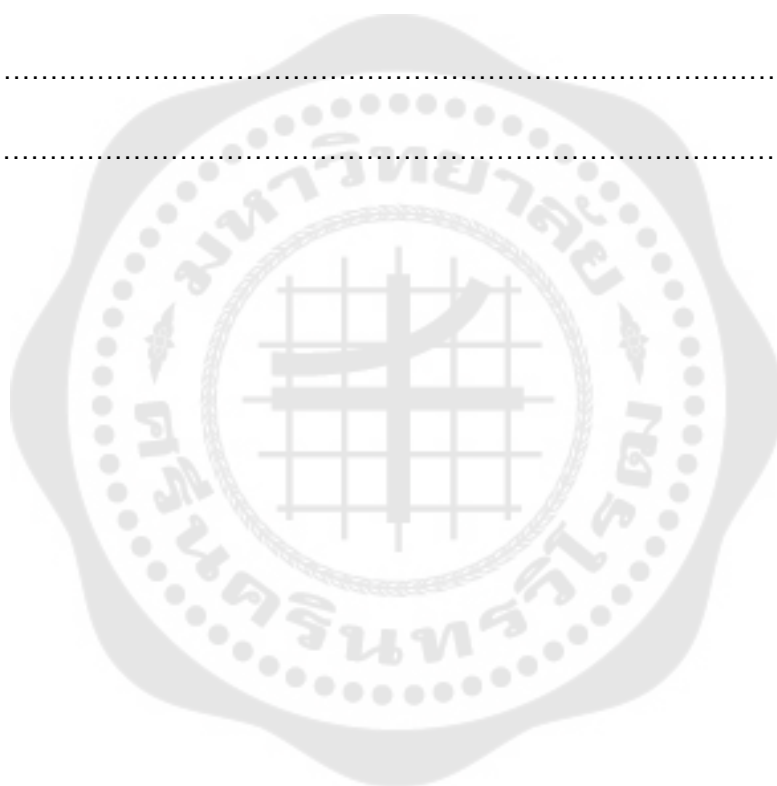
ข้อที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
17.	สื่อ/อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้กับการวัดและประเมินผล			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 แบบประเมินความสอดคล้องด้านเนื้อหากิจกรรมของโครงร่างหลักสูตร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน	สอดคล้อง +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ สอดคล้อง -1
1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน			
1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน			
1.2 คำศัพท์และวลี เรื่องสถานที่ทำงาน			
1.3 การฟัง - การพูด เรื่องสถานที่ทำงาน			
1.4 การอ่าน - การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน			
1.5 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องสถานที่ทำงาน			
2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ			
2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ			
2.2 คำศัพท์และวลี เรื่องการบริการ			
2.3 การฟัง - การพูด เรื่องการบริการ			
2.4 การอ่าน - การเขียน เรื่องการบริการ			
2.5 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการบริการ			
3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ			
3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ			
3.2 คำศัพท์และวลี เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ			
3.3 การฟัง - การพูด เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ			
3.4 การอ่าน - การเขียน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ			
3.5 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ			

รายการประเมิน	สอดคล้อง +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ สอดคล้อง -1
4. หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ			
4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ			
4.2 คำศัพท์และวลี เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ			
4.3 การฟัง – การพูด เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ			
4.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ			
4.5 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ			
5. หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย			
5.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย			
5.2 คำศัพท์และวลี เรื่องการค้าขาย			
5.3 การฟัง – การพูด เรื่อง การค้าขาย			
5.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการค้าขาย			
5.5 วิธีการใช้ภาษาไทยเรื่องการค้าขาย			
6. หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน			
6.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน			
6.2 คำศัพท์และวลี เรื่องการลงทุน			
6.3 การฟัง – การพูดเรื่องการลงทุน			
6.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการลงทุน			
6.5 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการลงทุน			

รายการประเมิน	สอดคล้อง +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ สอดคล้อง -1
7. หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต			
7.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต			
7.2 คำศัพท์และวลี เรื่อง การแสดงไมตรีจิต			
7.3 การฟัง – การพูด เรื่อง การแสดงไมตรีจิต			
7.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการแสดงไมตรีจิต			
7.5 การใช้ภาษาไทย เรื่องการแสดงไมตรีจิต			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน
(Pre-test/Post-test)

คำชี้แจง ให้นักศึกษาฟังข้อความ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องในข้อ 1-8

1. นครคุนหมิงเป็นเมืองที่มีลักษณะอย่างไร
 - A. เป็นเมืองที่สวยงาม
 - B. เป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรือง
 - C. เป็นเมืองที่สะอาด
 - D. เป็นเมืองที่เงียบสงบ
2. ถนนสาย R3A คุนหมิง-กรุงเทพฯ ตั้งแต่เปิดใช้จนถึงปัจจุบันมีระยะเวลาประมาณเท่าใด
 - A. 1 ทศวรรษ
 - B. 10 ทศวรรษ
 - C. 10 ศตวรรษ
 - D. 1 ศตวรรษ
3. การเดินทางโดยรถยนต์จากนครคุนหมิงไปกรุงเทพฯ โดยใช้ถนนสาย R3A ต้องผ่านประเทศใด
 - A. ประเทศเวียดนาม
 - B. ประเทศเมียนมา
 - C. ประเทศกัมพูชา
 - D. ประเทศลาว
4. จากมณฑลยูนนานสามารถขนส่งสินค้าไปยังประเทศไทย โดย _____
 - A. เรือ รถยนต์ รถไฟ และเครื่องบิน
 - B. เรือ รถยนต์ และเครื่องบิน
 - C. เรือ รถไฟ และเครื่องบิน
 - D. รถยนต์ และเครื่องบิน

5. รัฐบาลมณฑลยูนนานสนับสนุนและส่งเสริมให้คนจีนใช้ถนนสาย R3A อย่างเต็มที่เพื่ออะไร
- A. มุ่งสู่ความสำเร็จ
 - B. มุ่งสู่อาเซียน
 - C. มุ่งสู่นาคต
 - D. มุ่งสู่เวทีโลก
6. ข้อใดไม่ใช่จุดมุ่งหมายของนโยบายการพัฒนาถนนสาย R3A ของรัฐบาลจีน
- A. เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจการค้า
 - B. เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว
 - C. เพื่อส่งเสริมการลงทุน
 - D. เพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันภาคบริการ
7. ข้อใดไม่ใช่ประโยชน์ที่แท้จริงจากการเปิดใช้ถนนสาย R3A
- A. การค้าผักระหว่างไทยกับจีน
 - B. การค้าผลไม้ระหว่างไทยกับจีน
 - C. การค้าดอกไม้สดระหว่างไทยกับจีน
 - D. การค้าน้ำมันดิบระหว่างไทยกับจีน
8. ข้อใดไม่ใช่ภารกิจหลักในการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมและระบบโลจิสติกส์ในนครคุนหมิง
- A. การก่อสร้างรถไฟใต้ดินในนครคุนหมิง
 - B. การยกระดับประสิทธิภาพระบบอำนวยความสะดวกทางการค้า
 - C. การวางโครงข่ายคมนาคมเส้นทางรถไฟโดยมีคุนหมิงเป็นศูนย์กลาง
 - D. การพัฒนาและส่งเสริมให้สนามบินนานาชาติเป็นสนามบินศูนย์กลาง

คำชี้แจง ให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

9. เมื่อเริ่มงานสัมมนาพิธีกรควรกล่าวเปิดงานด้วยประโยคใดจึงจะเหมาะสม
 - A. สวัสดีค่ะ งานสัมมนานี้ขอต้อนรับทุกท่าน
 - B. สวัสดีค่ะ ดิฉันหลี่ ลีค่ะขอต้อนรับทุกท่าน เข้าสู่งานสัมมนา
 - C. สวัสดีค่ะ ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ขอต้อนรับทุกท่าน เข้าสู่งานสัมมนา
 - D. สวัสดีค่ะ ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์
10. เมื่อมีแขกมาเยือนบริษัทควรกล่าวต้อนรับด้วยประโยคใดจึงจะเหมาะสม
 - A. สวัสดีค่ะ ขอต้อนรับทุกท่านเข้ามาดูงานที่บริษัทซีซีเอสเอสเอสเอสเอส จำกัด (มหาชน)
 - B. สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่บริษัทซีซีเอสเอสเอสเอสเอส จำกัด (มหาชน)
 - C. สวัสดีค่ะ เราดีใจที่ขอต้อนรับทุกท่านสู่บริษัทซีซีเอสเอสเอสเอสเอส จำกัด (มหาชน)
 - D. สวัสดีค่ะ บริษัทซีซีเอสเอสเอสเอสเอส จำกัด (มหาชน) เป็นเกียรติมากต้อนรับท่านมาเยือน
11. ประโยคใดมีคำทับศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจมากที่สุด
 - A. กาแฟอราบิก้า รสชาติเข้มข้น หอมกรุ่น นุ่มละมุน
 - B. ชั้น 1 ถึงชั้น 4 นี้เป็นส่วนพับบลิคโซนหรือพื้นที่ส่วนรีเทล
 - C. ร้านสุกี้ชาบู ร้านปิ้งย่างซีฟู้ดทั้งแบบบุฟเฟ่ต์ และออลาคาร์ท
 - D. ห้องประชุมทั้งหมดนี้เป็นระบบสมาร์ต มีติดตั้ง พนักงานสามารถจองผ่านระบบได้
12. ประโยคใดมีคำทับศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจน้อยที่สุด
 - A. ชั้น 1 ถึงชั้น 4 มีสินค้าครบทุกไลฟ์สไตล์ และราคาก็พิเศษด้วย
 - B. ร้านกาแฟอราบิก้า ร้านเบเกอรี่ ร้านปิ้งย่างซีฟู้ด ร้านอาหารไทย
 - C. ร้านสุกี้พรีเมียม ร้านซีฟู้ดบริการทั้งแบบบุฟเฟ่ต์และออลาคาร์ท
 - D. ระหว่างอาคารซีซีเอสเอสเอสเอสเอสและโรงงานจะมีรถอีวีคาร์บริการให้กับพนักงานด้วย
13. ประโยคในข้อใดมีใจความเหมือนกับ “มีสินค้าครบทุกไลฟ์สไตล์และราคาก็พิเศษด้วย”
 - A. มีสินค้าแบบครบวงจรและราคาก็พิเศษด้วย
 - B. มีสินค้าครบทุกรูปแบบในการดำเนินชีวิตและราคาก็พิเศษด้วย
 - C. มีสินค้าครบทุกประเภทของชีวิตประจำวันและราคาก็พิเศษด้วย

- D. มีสินค้าต่างๆ ที่เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตและราคาก็พิเศษด้วย
14. ประโยคในข้อใดมีใจความเหมือนกับ “รองนายกรัฐมนตรีกล่าวปาฐกถาพิเศษ”
- รองนายกรัฐมนตรีกล่าวสุนทรพจน์พิเศษ
 - รองนายกรัฐมนตรีเสนอรายงานพิเศษ
 - รองนายกรัฐมนตรีเคยกล่าวในประชุมพิเศษ
 - รองนายกรัฐมนตรีแสดงความคิดเห็นพิเศษ
15. “ลูกค้าบางคนอาจหนักใจในการเสียเวลาเดินทางไปหน้าร้าน” จากประโยคข้างต้นมีความหมายเหมือนกับข้อใด
- ลูกค้าบางคนอาจกังวลใจในการเสียเวลาเดินทางไปหน้าร้าน
 - ลูกค้าบางคนอาจเสียใจในการเสียเวลาเดินทางไปหน้าร้าน
 - ลูกค้าบางคนอาจทำใจในการเสียเวลาเดินทางไปหน้าร้าน
 - ลูกค้าบางคนอาจขาดใจในการเสียเวลาเดินทางไปหน้าร้าน
16. ประโยคใดใช้คำว่า “ฝากท้อง” มีความหมายแตกต่างจากประโยคอื่น
- สามารถฝากท้องที่เซนแคนทิน
 - วันนี้หนูขอฝากท้องกับพี่นะคะ
 - ถ้าหิวมากก็ฝากท้องที่ร้านเบเกอร์รี่ก่อนนะ
 - การฝากท้องนั้น จะช่วยทำให้การตั้งครรภ์เป็นไปด้วยดี
17. คำว่า “ขึ้น” ในประโยคใดมีความหมายแตกต่างจากประโยคอื่น
- ผมเพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่า เขาจะออกเดินทางวันพรุ่งนี้
 - การแสดงโมตรี้จิตลักษณะนี้จะมีบทบาทเพิ่มขึ้น
 - ผมจะเอาเช็คของขวัญนี้ไปขึ้นเงินที่ธนาคาร
 - เรารับยื่นขึ้นเมื่อเห็นอาจารย์เดินเข้ามา
18. ประโยคใดใช้คำว่า “บรรจุ” มีความหมายแตกต่างจากประโยคอื่น
- พวงมาลัยเงินบรรจุในกล่องสำริดลงยา สีสลับ
 - คุณสามารถบรรจุข้อความลงในอีเมลได้มากกว่าพุดทางโทรศัพท์

- C. เธอกำลังเก็บข้าวของเครื่องใช้ชิ้นเล็กชิ้นน้อย**บรรจุลง**ในกระเป๋า
- D. เวลานี้ยังไม่มีตำแหน่งว่างที่จะ**บรรจุคุณ**เข้าทำงานที่นี่
19. ข้อใดไม่เหมาะสมที่จะใช้คำว่า “**นิยม**”
- A. คนไทยทั่วไป**นิยม**จ่ายของตามห้าง
- B. อาหารพวกนี้**นิยม**ต้องเก็บใส่ตู้เย็น ไม่งั้นเดียวจะขึ้นรา
- C. คนทำงานออฟฟิศ**นิยม**มาทานข้าวที่ฟู้ดคอร์ท
- D. พวกมาลัยเองคนไทยยังถือว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า**นิยม**นำไปใช้ในงานมงคลต่างๆ
20. ข้อใดไม่เหมาะสมที่จะใช้คำว่า “**ต่อ**”
- A. สินค้าตามห้าง**ต่อ**ราคาไม่ได้ แต่คุณภาพสินค้ารับประกันได้
- B. ถ้าไม่มีอะไรอีก ผมขอตัวกลับไปทำงาน**ต่อ**
- C. ฉันจะต้องไป**ต่อ**อายุหนังสือเดินทางวันพรุ่งนี้
- D. ถนนวงแหวนสายใหม่มีกำหนดว่าต้องสร้าง**ต่อ**ให้เสร็จสมบูรณ์ก่อน ค.ศ 2020 นี้
21. ข้อใดเหมาะสมที่จะใช้คำว่า “**ตรง**”
- A. **ตรง**ช่วงชายแดนประเทศลาวกับประเทศไทย
- B. มีสายการบินที่บิน**ตรง**จากกรุงเทพ ฯ ถึงฮ่องกงหรือเป่ล่า
- C. นัตุลกค้าพຽ່ນนี้เข้า ต้องไป**ตรง**เวลา
- D. ถูกทุกข้อ
22. ข้อใดมีใจความแตกต่างจากข้ออื่น
- A. มีไม้ประดับหลากหลายชนิดให้เลือกซื้อได้ตามสบาย
- B. มีไม้ประดับหลากหลายชนิดให้เลือกซื้อได้เท่าที่มีในร้าน
- C. มีไม้ประดับหลากหลายชนิดให้เลือกซื้อได้ตามความพอใจ
- D. มีไม้ประดับหลากหลายชนิดให้เลือกซื้อได้ตามใจชอบ
23. ข้อใดมีใจความแตกต่างจากข้ออื่น
- A. พี่ต่อราคาอย่างนี้ หนูก็ขาดทุนแย้ซี่คะ
- B. พี่ต่อราคาอย่างนี้ หนูก็ขาดทุนตายเลยคะ

- C. พี่ต่อราคาอย่างนี้ หนูก็ขาดทุนยับเยินนะคะ
- D. พี่ต่อราคาอย่างนี้ หนูก็ขาดทุนหมดเนื้อหมดตัว
24. ข้อใดมีใจความแตกต่างจากข้ออื่น
- A. เป็นไปได้ใช้เครื่องปรุรสรของเรบ้าง ไม่มากก็น้อย
- B. อาจจะได้ใช้เครื่องปรุรสรของเราเป็นส่วนผสมเข้าไปบ้าง ไม่มากก็น้อย
- C. น่าจะได้ใช้เครื่องปรุรสรของเราผสมเข้าไปบ้าง อย่างน้อยก็หนึ่งชนิด
- D. คงจะได้ใช้เครื่องปรุรสรของเราเต็มใส่เข้าไปบ้าง อย่างน้อยก็หนึ่งชนิด
25. ข้อใดมีใจความแตกต่างจากข้ออื่น
- A. เราต้องตั้งรับวิกฤติให้ดี
- B. เราต้องรับมือวิกฤติให้ดี
- C. เราต้องยอมรับวิกฤติให้ดี
- D. เราต้องเผชิญหน้าวิกฤติให้ดี
26. ข้อใดคือขั้นตอนการเข้ารับบริการที่ศูนย์บริการที่ถูกต้อง
- A. กดปุ่มรับบัตรคิว → นำสินค้าที่ซื้อให้กับพนักงานตรวจสอบเงื่อนไข → การรับประกัน
- B. นำสินค้าที่ซื้อให้กับพนักงานตรวจสอบเงื่อนไข → กดปุ่มรับบัตรคิว → การรับประกัน
- C. ให้พนักงานตรวจสอบสินค้า → พูดคุยถึงจุดประสงค์รับบริการ → การรับประกัน
- D. เช็ค serial number → กดปุ่มรับบัตรคิว → นำสินค้าที่ซื้อให้พนักงาน
27. มิติใหม่ของความสะดวกรวดเร็ว เข้าถึงลูกค้าง่ายๆ เพียงสแกน QR code ตรงกับบริการใด
- A. คิวอาร์โค้ด เพย์เมนต์
- B. บี วอลเล็ท แอปพลิเคชัน
- C. บี เมอแซนท์ แอปพลิเคชัน
- D. คิวอาร์โค้ด เพย์เมนต์ ออน อีดีซี
28. ข้อใดคือการเขียนที่อยู่ที่ต้องการในการส่งข้อมูลข่าวสารและบริการเชิงธุรกิจ
- A. เลขที่ 93 ถนนรัชดาภิเษก แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
- B. ถนนรัชดาภิเษก เลขที่ 93 แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร

C. กรุงเทพมหานคร ถนนรัชดาภิเษก เลขที่ 93 แขวงดินแดง เขตดินแดง

D. กรุงเทพมหานคร แขวงดินแดง เขตดินแดง ถนนรัชดาภิเษก เลขที่ 93

29. ข้อใดไม่ใช่ความหมายของการเขียนแสดงความปลอดภัย

A. การเขียนแสดงความยินดี

B. การเขียนอวยพรในโอกาสต่างๆ

C. การเขียนแสดงความเสียใจ

D. การเขียนเพื่อเสนอการกระชับความสัมพันธ์ทางธุรกิจ

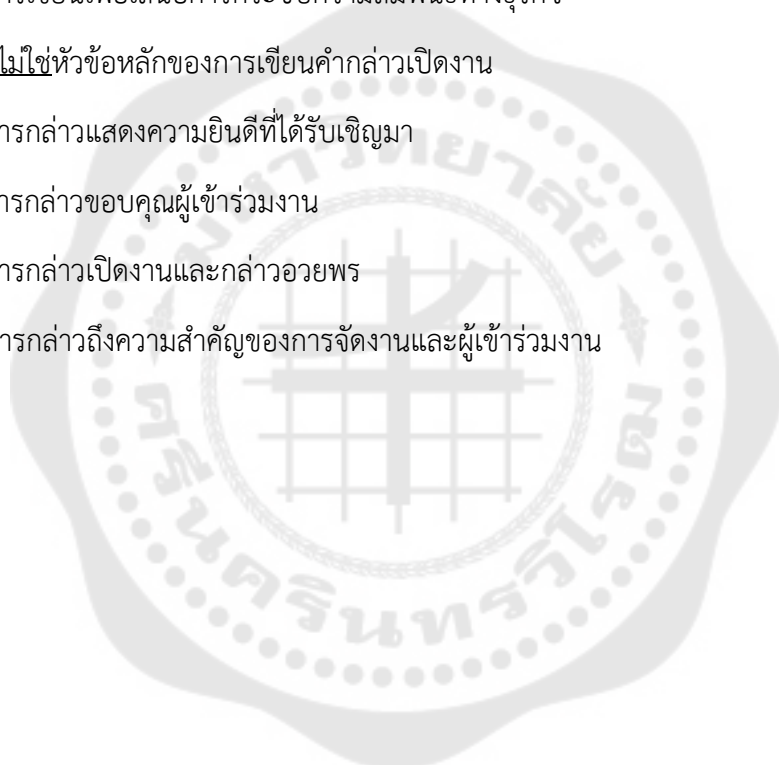
30. ข้อใดไม่ใช่หัวข้อหลักของการเขียนคำกล่าวเปิดงาน

A. การกล่าวแสดงความยินดีที่ได้รับเชิญมา

B. การกล่าวขอบคุณผู้เข้าร่วมงาน

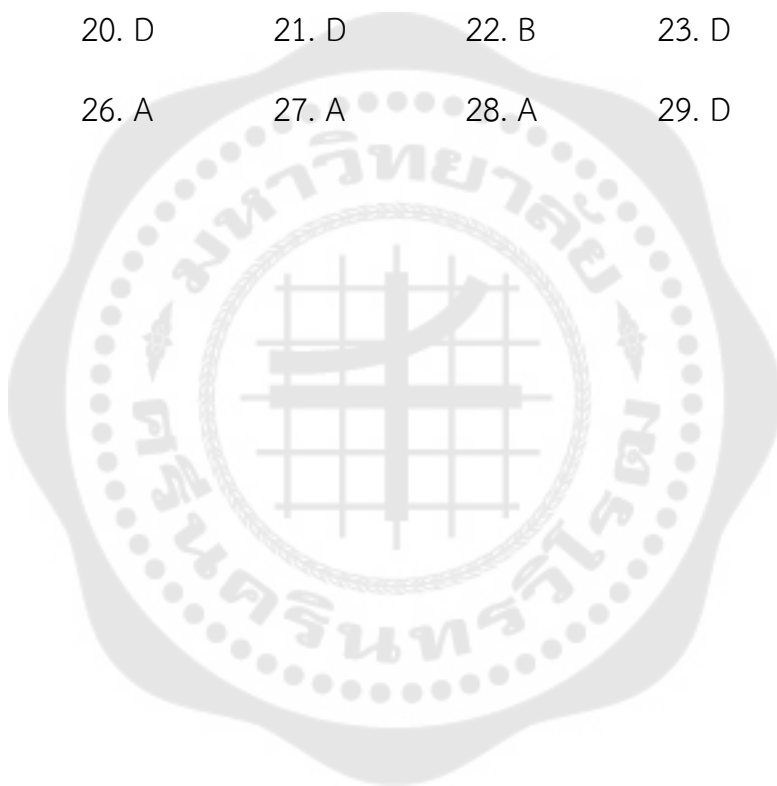
C. การกล่าวเปิดงานและกล่าวอวยพร

D. การกล่าวถึงความสำคัญของการจัดงานและผู้เข้าร่วมงาน

เฉลย

1. B	2. A	3. D	4. C	5. C	6. D
7. D	8. B	9. C	10. B	11. C	12. A
13. B	14. A	15. A	16. D	17. C	18. D
19. B	20. D	21. D	22. B	23. D	24. A
25. C	26. A	27. A	28. A	29. D	30. B

**แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิคอน**

แบบประเมินฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย กลุ่มทดลอง มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิคอนต่อหลักสูตรเสริม เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ แบบประเมินความพึงพอใจฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา 10 ข้อ ด้านอาจารย์ผู้สอน 10 ข้อ ด้านวิธีการสอน 10 ข้อ และด้านการประเมินผล 10 ข้อ รวมเป็นจำนวนทั้งหมด 40 ข้อ และผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์วัดระดับของความพึงพอใจไว้ดังนี้

- 5 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ทั้งนี้ ขอความกรุณานักศึกษาได้ตอบแบบประเมินฉบับนี้ทุกข้อ โดยเลือกคำตอบที่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด พร้อมกันนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน มา ณ โอกาสนี้

Mr. Fang Ziyu

นิสิตปริญญาเอก

สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนิอัน**

1. ด้านเนื้อหา

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1.	เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับสภาพหรือลักษณะการใช้ภาษาในการสื่อสาร และการประสานงานทางด้านธุรกิจระหว่างไทย-จีน					
2.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สามารถนำไปใช้ในการสื่อสาร และการประสานงานทางด้านธุรกิจระหว่างไทย-จีนจริงได้					
3.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ					
4.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมีเนื้อหาที่ต่อเนื่องกัน					
5.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมีความทันสมัย เหมาะสมกับบริบท และสถานการณ์ทางธุรกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน					
6.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมีส่วนช่วยให้นักศึกษาจีนตั้งมั่นในความยุติธรรมและควมมีคุณธรรม จริยธรรมทางธุรกิจ					
7.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ มุ่งเน้นให้นักศึกษาจีนเกิดแรงจูงใจในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสานงานกับคนไทยที่อยู่ในแวดวงธุรกิจต่างๆ					

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
8.	การเข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้หลักสูตรเสริมเสริมสร้าง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ทำให้ นักศึกษาจีนมีลักษณะมุ่งอนาคตในการประกอบอาชีพที่ ใช้ภาษาไทยในหน่วยงานต่างๆ ระหว่างไทย-จีน					
9.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถใน การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจช่วยให้นักศึกษาจีนสามารถนำ ความรู้ด้านหลักภาษาไปใช้ในการสื่อสาร และ ประสานงานในสถานการณ์ธุรกิจจริง					
10.	เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถใน การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจของแต่ละหน่วยการเรียนรู้มี ความสอดคล้องกัน					
	รวม					

2. ด้านอาจารย์ผู้สอน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
11.	อาจารย์ผู้สอนได้สอนตรงตามเนื้อหาของหลักสูตรเสริม เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ					
12.	อาจารย์ผู้สอนมีทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่มีประสิทธิภาพสูง					
13.	อาจารย์ผู้สอนมาสอนตรงเวลา					
14.	อาจารย์ผู้สอนเสียสละเวลาส่วนตัวอธิบายข้อสงสัยของ นักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรม ตามหลักสูตรเสริมเพื่อ เสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ					
15.	อาจารย์ผู้สอนมีความทุ่มเทและตั้งใจในการสอน					
16.	อาจารย์ผู้สอนให้กำลังใจเมื่อนักศึกษาจีนประสบปัญหา ในการเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ					

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
17.	อาจารย์ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาจีนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง					
18.	อาจารย์ผู้สอนมีเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมไม่เบื่อหน่าย					
19.	อาจารย์ผู้สอนให้ความสนใจกับนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง					
20.	อาจารย์ผู้สอนพยายามเสริมความรู้ด้านการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจให้กับนักศึกษาจีนอย่างมีคุณภาพ					
	รวม					

3. ด้านวิธีการสอน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
21.	กิจกรรมโดยยิ่ดนักศึกษาจีนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ โดยให้นักศึกษาจีนมีบทบาทในการแสดงออก โดยจะมีอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้แนะนำ					
22.	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักศึกษาจีนสนุกสนานในการเรียน					
23.	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน					
24.	กิจกรรมการเรียนรู้มีการสนับสนุนให้นักศึกษาจีนเห็นความสำคัญในใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ					
25.	อาจารย์ผู้สอนมีการนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการพูดคุยหรือเล่าเรื่องต่างๆ ในบริบททางธุรกิจระหว่างจีนไทยก่อนเริ่มกิจกรรมการเรียนรู้					
26.	อาจารย์ผู้สอนมีการทบทวนความรู้เดิมก่อนเริ่มกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยการถาม-ตอบปากเปล่า หรือทำ					

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	แบบทดสอบ					
27.	อาจารย์ผู้สอนยกตัวอย่างต่างๆ ที่เกี่ยวกับสถานการณ์ธุรกิจในสังคมไทยประกอบการอธิบายอย่างชัดเจน					
28.	อาจารย์ผู้สอนใช้คำถามกระตุ้นให้นักศึกษาจินตคิดและตัดสินใจด้วยตนเอง					
29.	อาจารย์ผู้สอนสรุปเนื้อหาการเรียนรู้ก่อนเลิกการเรียนรู้แต่ละครั้ง					
30.	อาจารย์ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักศึกษาจีนมีความกล้าที่จะแสดงออก					
	รวม					

4. ด้านประเมินผล

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
31.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงานมีความเหมาะสม					
32.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการมีความเหมาะสม					
33.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจมีความเหมาะสม					
34.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจมีความเหมาะสม					
35.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขายมีความเหมาะสม					
36.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุนมีความเหมาะสม					
37.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ					

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิตมีความเหมาะสม					
38.	ระยะเวลาทดสอบของแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความเหมาะสม					
39.	แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนหลังการใช้หลักสูตรมีความเหมาะสม					
40.	ระยะเวลาทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนหลังการใช้หลักสูตรมีความเหมาะสม					
	รวม					

ภาคผนวก ง

ผลประเมินของหลักสูตร

1. ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
2. ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน
3. คะแนนผลการทดสอบจากการทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาจีนสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 จำนวน 30 คน
4. ข้อมูลการวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนจากการทดลองใช้ (Try-out)
5. ผลการวิเคราะห์ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ
6. ผลการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

ตาราง 20 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม แบบสอบถามความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

ข้อที่	รายการ	ค่า IOC	ผลการประเมิน
1) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง			
1	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบททางเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	1.00	ใช้ได้
2	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีน	1.00	ใช้ได้
3	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้น้ำเสียง และสำเนียงการพูดภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	1.00	ใช้ได้
4	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้ถ้อยคำ ผ่านการสังเกตลีลา และกิริยาอาการการพูดของคนไทยตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	1.00	ใช้ได้
5	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	1.00	ใช้ได้
6	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการฟังการใช้คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	1.00	ใช้ได้
7	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน	1.00	ใช้ได้
8	มีความต้องการให้หลักสูตรมีในการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง	1.00	ใช้ได้
9	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง	1.00	ใช้ได้
10	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังในสถานการณ์ธุรกิจจริง	1.00	ใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	ค่า IOC	ผลการ ประเมิน
1) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด			
11	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการพูดให้สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีน ปัจจุบัน	1.00	ใช้ได้
12	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในสถานการณ์ธุรกิจจริงระหว่างไทย-จีน	1.00	ใช้ได้
13	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำเสี่ยง และสำเนียงอย่างเป็นธรรมชาติตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	1.00	ใช้ได้
14	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้ถ้อยคำ สั้น และกระชับตามบริบทธุรกิจต่างๆ	1.00	ใช้ได้
15	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ	1.00	ใช้ได้
16	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นฝึกทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจโดยใช้คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่างๆ	1.00	ใช้ได้
17	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน	1.00	ใช้ได้
18	มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง	1.00	ใช้ได้
19	มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้หลักภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง	0.80	ใช้ได้
20	มีความต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่างๆ ในประเทศไทย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในสถานการณ์ธุรกิจจริง	1.00	ใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	ค่า IOC	ผลการ ประเมิน
	1) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน		
21	มีความต้องการให้หลักสูตรมีเนื้อหาของทักษะการอ่านวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	1.00	ใช้ได้
22	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับการค้าการลงทุนในบริบททั้งไทยและจีน	1.00	ใช้ได้
23	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับมารยาททางธุรกิจและวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน	1.00	ใช้ได้
24	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านเอกสารเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
25	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
26	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นการอ่านคำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
27	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน	1.00	ใช้ได้
28	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยทางธุรกิจเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
29	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านหลักภาษาไทย เพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ	0.80	ใช้ได้
30	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาการอ่านเอกสาร บทความ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ	1.00	ใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	ค่า IOC	ผลการ ประเมิน
	1) ความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน		
31	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจที่สอดคล้องกับการสื่อสารเชิงธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในบริบทเศรษฐกิจระหว่างไทย-จีนปัจจุบัน	1.00	ใช้ได้
32	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้คำในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
33	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้ศัพท์และสำนวนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
34	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้ประโยคในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
35	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
36	มีความต้องการให้หลักสูตรมุ่งเน้นวิธีการใช้อักษรย่อในการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
37	มีความต้องการให้หลักสูตรระบุแหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจในประเทศจีน	1.00	ใช้ได้
38	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านคลังคำศัพท์ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
39	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ด้านหลักภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้
40	มีความต้องการให้หลักสูตรมีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมและประเภทธุรกิจต่าง ๆ ในประเทศไทยเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจ	1.00	ใช้ได้

ตาราง 21 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย
เชิงธุรกิจ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง
ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน สาธารณรัฐประชาชน
จีน

ข้อสอบ ที่	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5	IOC	ระดับ ความ สอดคล้อง
1	0	1	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
2	0	1	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
3	1	1	0	1	1	0.80	สอดคล้อง
4	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
5	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
6	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
7	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
8	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
9	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
10	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
11	0	1	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
12	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
13	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
14	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
15	1	1	0	1	1	0.80	สอดคล้อง
16	1	1	1	0	1	0.80	สอดคล้อง
17	1	1	0	1	1	0.80	สอดคล้อง
18	1	1	0	1	1	0.80	สอดคล้อง
19	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
20	0	1	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
21	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
22	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
23	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
24	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
25	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 21 (ต่อ)

ข้อสอบ ที่	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5	IOC	ระดับ ความ สอดคล้อง
26	1	1	0	1	1	0.80	สอดคล้อง
27	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
28	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
29	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
30	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
31	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
32	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
33	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
34	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
35	1	0	1	1	1	0.80	สอดคล้อง
36	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
37	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
38	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
39	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
40	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 22 คะแนนผลการทดสอบจากการทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาจีน
สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 จำนวน 30 คน

คนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 40)	คนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 40)
1	22	16	19
2	26	17	32
3	24	18	26
4	23	19	34
5	23	20	18
6	27	21	10
7	35	22	30
8	25	23	22
9	30	24	22
10	30	25	16
11	19	26	23
12	16	27	18
13	31	28	32
14	14	29	12
15	24	30	15
Mean = 23.27			
SD = 6.68			

ตาราง 23 ข้อมูลการวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ
นักศึกษาจีน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรจากการทดลองใช้ (Try-out)

ข้อสอบ	กลุ่มคะแนน	ข้อถูกและจำนวนผู้ตอบถูกของกลุ่ม คะแนนสูง-ต่ำ			
		A	B	C	D
ข้อที่ 1	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		7		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		3		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		10		
ข้อที่ 2	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	5			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	2			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	2			
ข้อที่ 3	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				7
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				4
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				12
ข้อที่ 4	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			6	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			3	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			4	
ข้อที่ 5	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			6	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			3	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			7	
ข้อที่ 6	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				7
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				3
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				11
ข้อที่ 7	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				8
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				2
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				9
ข้อที่ 8	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		6		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		3		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		10		

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อสอบ	กลุ่มคะแนน	ข้อถูกและจำนวนผู้ตอบถูกของกลุ่ม คะแนนสูง-ต่ำ			
		A	B	C	D
ข้อที่ 9	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		8		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		3		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		9		
ข้อที่ 10	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			5	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			2	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			7	
ข้อที่ 11	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		7		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		3		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		10		
ข้อที่ 12	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			7	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			1	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			6	
ข้อที่ 13	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	7			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	6			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	9			
ข้อที่ 14	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		7		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		2		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		11		
ข้อที่ 15	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	8			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	6			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	14			
ข้อที่ 16	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	2			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	2			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	4			

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อสอบ	กลุ่มคะแนน	ข้อถูกและจำนวนผู้ตอบถูกของกลุ่ม คะแนนสูง-ต่ำ			
		A	B	C	D
ข้อที่ 17	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				7
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				5
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				11
ข้อที่ 18	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			7	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			6	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			14	
ข้อที่ 19	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				5
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				2
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				8
ข้อที่ 20	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	8			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	3			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	8			
ข้อที่ 21	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		2		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		3		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		0		
ข้อที่ 22	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				5
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				2
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				4
ข้อที่ 23	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				6
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				2
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				8
ข้อที่ 24	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		8		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		5		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		11		

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อสอบ	กลุ่มคะแนน	ข้อถูกและจำนวนผู้ตอบถูกของกลุ่ม คะแนนสูง-ต่ำ			
		A	B	C	D
ข้อที่ 25	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				7
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				4
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				12
ข้อที่ 26	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			5	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			6	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			11	
ข้อที่ 27	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	4			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	1			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	4			
ข้อที่ 28	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			6	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			1	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			7	
ข้อที่ 29	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	6			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	5			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	7			
ข้อที่ 30	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				6
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				3
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				8
ข้อที่ 31	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				3
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				3
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				3
ข้อที่ 32	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				7
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				4
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				13

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อสอบ	กลุ่มคะแนน	ข้อถูกและจำนวนผู้ตอบถูกของกลุ่ม คะแนนสูง-ต่ำ			
		A	B	C	D
ข้อที่ 33	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	7			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	3			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	5			
ข้อที่ 34	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	7			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	1			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	10			
ข้อที่ 35	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		7		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		3		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		10		
ข้อที่ 36	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	8			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	2			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	3			
ข้อที่ 37	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน			7	
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน			2	
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน			7	
ข้อที่ 38	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน	8			
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน	1			
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน	5			
ข้อที่ 39	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน				7
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน				3
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน				12
ข้อที่ 40	กลุ่มคะแนนสูง 8 คน		8		
	กลุ่มคะแนนต่ำ 8 คน		1		
	กลุ่มคะแนนกลาง 14 คน		9		

ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจก่อนและหลังการใช้หลักสูตรจากการทำ Try-out

ข้อสอบ	ค่าความยากเฉพาะข้อถูก	ค่าอำนาจจำแนกเฉพาะข้อถูก	ผลการวิเคราะห์
ข้อที่ 1	0.63	0.50	ใช้ได้
ข้อที่ 2	0.44	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 3	0.69	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 4	0.56	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 5	0.56	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 6	0.63	0.50	ใช้ได้
ข้อที่ 7	0.63	0.75	ใช้ได้
ข้อที่ 8	0.56	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 9	0.69	0.63	ใช้ได้
ข้อที่ 10	0.44	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 11	0.63	0.50	ใช้ได้
ข้อที่ 12	0.50	0.75	ใช้ได้
ข้อที่ 13	0.81	0.13	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 14	0.56	0.63	ใช้ได้
ข้อที่ 15	0.88	0.25	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 16	0.25	0.00	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 17	0.75	0.25	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 18	0.81	0.13	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 19	0.44	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 20	0.69	0.63	ใช้ได้
ข้อที่ 21	0.31	-0.31	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 22	0.44	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 23	0.50	0.50	ใช้ได้
ข้อที่ 24	0.81	0.38	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 25	0.69	0.38	ใช้ได้

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อสอบ	ค่าความยากเฉพาะข้อถูก	ค่าอำนาจจำแนกเฉพาะข้อถูก	ผลการวิเคราะห์
ข้อที่ 26	0.69	-0.13	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 27	0.31	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 28	0.44	0.63	ใช้ได้
ข้อที่ 29	0.69	0.13	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 30	0.56	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 31	0.38	0.00	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 32	0.69	0.38	ใช้ได้
ข้อที่ 33	0.63	0.50	ใช้ได้
ข้อที่ 34	0.50	0.75	ใช้ได้
ข้อที่ 35	0.63	0.50	ใช้ได้
ข้อที่ 36	0.63	0.75	ใช้ได้
ข้อที่ 37	0.56	0.63	ใช้ได้
ข้อที่ 38	0.56	0.88	ใช้ได้
ข้อที่ 39	0.63	0.50	ใช้ได้
ข้อที่ 40	0.56	0.88	ใช้ได้

หมายเหตุ 1) ค่าความยากเฉพาะข้อถูก ค่าที่ยอมรับ 0.2-0.8

2) ค่าอำนาจจำแนกเฉพาะข้อถูก ค่าที่ยอมรับ 0.2-1.0

**ผลการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง
ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร**

ตาราง 25 การทดสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติของแบบทดสอบความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

Tests of Normality						
	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
pretest	0.097	25	.200 [*]	0.975	25	0.767
posttest	0.190	25	0.021	0.940	25	0.151
*. This is a lower bound of the true significance.						
a. Lilliefors Significance Correction						
One-Sample Statistics						
	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean		
pretest	25	15.2800	2.99333	0.59867		
posttest	25	27.8400	1.28062	0.25612		

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง
ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

One-Sample Test						
Test Value = 0						
VAR	99% Confidence Interval					
	of the Difference					
	t	df	Sig. (2- tailed)	Mean Difference	Lower	Upper
pretest	25.523	24	0.000	15.28000	14.0444	16.5156
posttest	108.697	24	0.000	27.84000	27.3114	28.3686

Paired Samples Statistics					
		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	pretest	15.2800	25	2.99333	0.59867
	posttest	27.8400	25	1.28062	0.25612

Paired Samples Test									
Paired Differences									
95% Confidence Interval									
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	of the Difference		t	df	Sig. (2- tailed)
					Lower	Upper			
Pair 1	pretest -	-12.56000	2.39931	0.47986	-13.55038	-11.56962	-26.174	24	0.000
	posttest								

ภาคผนวก จ

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ
สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถใน
การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน
商务泰语应用能力提高教程
(中国学生版)

จัดทำโดย FANG ZIYU
มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินยูนนาน

คำนำ

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ฉบับนี้ เป็นหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความรู้ ทักษะและเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจของนักศึกษาจีน และพร้อมให้นักศึกษาจีนสามารถนำความรู้ และทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทยเชิงธุรกิจไปประยุกต์ใช้ในการปฏิสัมพันธ์ร่วมมือทางการค้าและเศรษฐกิจ และภาคบริการต่างๆ เชิงธุรกิจระหว่างไทย-จีนที่จำเป็นต้องใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกันให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลด้านการค้า การลงทุนเชิงธุรกิจในอนาคต

ในการนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือจนทำให้การพัฒนาหลักสูตรฉบับนี้ลุล่วงด้วยดี รวมทั้งกรุณาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือเพื่อประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตร และให้คำแนะนำในการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบพระคุณนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ในปีการศึกษา 2563 ที่ให้ความร่วมมือเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองใช้เครื่องมือตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตร

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย สุธาสิโนบล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา ที่กรุณาตรวจสอบและให้เสนอแนะ แนะนำการพัฒนาหลักสูตรฉบับนี้มาเป็นอย่างดีในทุกขั้นตอนจนทำให้หลักสูตรฉบับนี้มีความสมบูรณ์คุณภาพที่ดีบรรลุตามวัตถุประสงค์

1. สภาพปัญหาและความจำเป็น

การใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจัดเป็นสื่อกลางที่สามารถอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร การประสานงาน และการเจรจาความร่วมมือทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่จากการสำรวจ สภาพการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในการประสานงานและอำนวยความสะดวกในงานสำคัญๆ เช่น Thailand Festival และงาน China-South Asia Expo ที่จัดขึ้นในนครคุนหมิง มณฑลยูนนาน พบว่า นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทย และสามารถใช้ภาษาไทย สื่อสารกับคนไทยในชีวิตประจำวันได้ดี แต่ยังมีประสบปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารแลกเปลี่ยน ข้อมูลและความคิดเห็นตามสถานการณ์ธุรกิจจริงอยู่หลายด้าน เพราะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจมัก มีคำศัพท์เฉพาะในแวดวงธุรกิจเท่านั้น รวมทั้งมีคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนมาก ทั้งคำที่เขียนเป็น ภาษาอังกฤษ และคำทับศัพท์ นอกจากนี้ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจำเป็นต้อง อาศัยความรู้ความเข้าใจบริบทธุรกิจ เช่น เศรษฐศาสตร์ การเงินและการบัญชี สถิติ กฎหมายธุรกิจ ฯลฯ รวมถึงภูมิหลังของประเภทธุรกิจนั้น ๆ โดยการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจที่ดีต้องใช้ภาษาที่กะทัดรัด ชัดเจน สละสลวย ข้อความที่ใช้ต้องตรงตามหลักภาษาไทย การพูดและการเขียนต้องใช้สำนวนที่ สุภาพ คำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟังและผู้อ่านเป็นสำคัญ ลักษณะการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจึงจัดเป็น ภาษาเฉพาะกิจ เป็นการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Thai for Specific Purposes) ซึ่งแตกต่าง จากการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันทั่วไป จึงทำให้นักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยไม่ สามารถใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจในการสื่อสาร และประสานงานตามบริบทธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ไม่เพียงแต่แสดงถึงบุคลิกภาพและ ศักยภาพในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเท่านั้น หากยังสะท้อนถึงคุณภาพและมาตรฐานการสอน ภาษาไทยของสถาบันอีกด้วย ดังนั้น หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิง ธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน จึงเป็นแนวทางในการเสริมสร้างความสามารถการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ ของนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 ซึ่งกำลังจะ สำเร็จการศึกษา และจะเตรียมตัวก้าวเข้าสู่เป็นบุคคลสำคัญในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในประเทศจีน และ ประเทศไทย

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน นี้ เป็นหลักสูตรที่เน้นการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เน้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เสริมสร้างความรู้ ทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ซึ่งหลักสูตรฉบับนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อกรอบ โครงสร้างหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยและมาตรฐานการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยต่าง ๆ ของ มหาวิทยาลัย แต่ถือเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้รายวิชาภาษาไทยเชิงธุรกิจมีประสิทธิภาพ และมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการแข่งขัน

ประกอบอาชีพที่ต้องใช้ความรู้ ทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นเครื่องมือเพื่อการติดต่อสื่อสารตามบริบทธุรกิจของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย

2. หลักการของหลักสูตร

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน มีหลักการของหลักสูตร ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรที่ใช้แนวคิดเพื่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (LANGUAGE FOR SPECIFIC PURPOSES) เพื่อเน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
2. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาจีนได้พัฒนาความรู้และทักษะในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจจากวิธีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ฉากสถานการณ์เป็นฐาน (SCENARIO-BASED LEARNING) เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย และสามารถนำความรู้และทักษะไปปรับใช้ในการสื่อสาร และการประสานงานตามสถานการณ์ธุรกิจต่างๆ ระหว่างไทย - จีนได้ พร้อมทั้งจะทำธุรกิจกับชาวไทยในอนาคตได้อย่างแท้จริง
3. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นพัฒนาความรู้คลั่งคำศัพท์ภาษาไทยทางธุรกิจ โดยบริบทการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจเพื่อการสื่อสาร และการประสานงานตามสถานการณ์ หรือวัตถุประสงค์เฉพาะต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม รวมทั้งพัฒนาความรู้พื้นฐานด้านวัฒนธรรม มารยาท คุณธรรม และจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจให้กับนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทย
4. เป็นหลักสูตรที่สามารถจัดกิจกรรมทั้งฝึกอบรมและนำไปใช้เป็นหลักสูตรเสริม โดยพิจารณาเนื้อหาที่สอดคล้องกับรายวิชาที่กำหนดในโครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย สำหรับนักศึกษาจีน

3. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

เพื่อให้นักศึกษาจีนมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจต่อไปนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการฟัง ประกอบด้วย สามารถฟังเข้าใจการใช้ภาษาไทยทั้งน้ำเสียง สำเนียง ถ้อยคำ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คำย่อ บทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีน
2. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการพูด ประกอบด้วย สามารถพูดภาษาไทยโดยใช้ น้ำเสียง สีลาและสำเนียงอย่างเป็นธรรมชาติ และการใช้ถ้อยคำ คำทับศัพท์ ภาษาอังกฤษ คำย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามบริบทธุรกิจต่าง ๆ อย่างถูกต้อง รวมทั้งสามารถพูดบทสนทนา กล่าวเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ธุรกิจระหว่างไทย-จีนได้

3. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการอ่าน ประกอบด้วย สามารถอ่านเข้าใจเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพธุรกิจ เศรษฐกิจปัจจุบัน รวมทั้งมารยาทและวัฒนธรรมทางธุรกิจ คุณธรรมและจริยธรรมทางธุรกิจ

4. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจด้านทักษะการเขียน ประกอบด้วย สามารถใช้คำศัพท์สำนวน อักษรย่อและประโยคทางธุรกิจในการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับธุรกิจ

4. โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ฉบับนี้ ได้กำหนดหน่วยการเรียนรู้ตามบริบท (Context) ของการใช้ภาษาเชิงธุรกิจ ดังนี้

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	เวลาที่ใช้จัดกิจกรรม (ชั่วโมง)
1	สถานที่ทำงาน	6 ชั่วโมง
2	การบริการ	6 ชั่วโมง
3	งานสัมมนาธุรกิจ	6 ชั่วโมง
4	การเดินทางเพื่อธุรกิจ	6 ชั่วโมง
5	การค้า	6 ชั่วโมง
6	การลงทุน	6 ชั่วโมง
7	การแสดงไมตรีจิต	6 ชั่วโมง
รวม		42 ชั่วโมง

เนื้อหาของหลักสูตร

เนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน ประกอบด้วย 7 หน่วยกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

- 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน
- 1.2 ใบความรู้ที่ 1.1 คำศัพท์และวลี เรื่องสถานที่ทำงาน
- 1.3 การฟัง - การพูดเรื่องสถานที่ทำงาน
 - 1.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “สำนักงานตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย”
 - 1.3.2 ใบงานที่ 1.1 การฟังเรื่องสถานที่ทำงาน
 - 1.3.3 ใบงานที่ 1.2 การพูดสนทนาเรื่องสถานที่ทำงาน

1.4. การอ่าน - การเขียนเรื่องสถานที่ทำงาน

1.4.1 ใบความรู้ที่ 1.2 แนะนำบริษัท

1.4.2 ใบงานที่ 1.3 การอ่าน เรื่องสถานที่ทำงาน

1.4.3 ใบงานที่ 1.4 การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน

1.5 ใบความรู้ที่ 1.3 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องสถานที่ทำงาน

1.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่

ทำงาน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การบริการ

2.2 ใบความรู้ที่ 2.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการบริการ

2.3 การฟัง – การพูด เรื่องการบริการ

2.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “การให้บริการของธนาคารกรุงเทพ”

2.3.2 ใบงานที่ 2.1 การฟัง เรื่องการบริการ

2.3.3 ใบงานที่ 2.2 การพูดสนทนา เรื่องการบริการ

2.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการบริการ

2.4.1 ใบความรู้ที่ 2.2 เรื่องการให้บริการเคลมสินค้า

2.4.2 ใบงานที่ 2.3 การอ่าน เรื่องการบริการ

2.4.3 ใบงานที่ 2.4 การเขียน เรื่องการบริการ

2.5 ใบความรู้ที่ 2.3 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการบริการ

2.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

การบริการ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ

3.2 ใบความรู้ที่ 3.1 คำศัพท์และวลี เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.3 การฟัง – การพูด เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “THAILAND 2020 ก้าวข้ามพายุเศรษฐกิจ”

3.3.2 ใบงานที่ 3.1 การฟัง เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.3.3 ใบงานที่ 3.2 การพูดสนทนา เรื่องสัมมนาธุรกิจ

3.4. การอ่าน – การเขียน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.4.1 ใบความรู้ที่ 3.2 เรื่อง งานสัมมนา ดิจิทัลมาร์เก็ตติ้ง 2020 สำหรับการค้าขายแดน

3.4.2 ใบงานที่ 3.3 การอ่าน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.4.3 ใบงานที่ 3.4 การเขียน เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.5 ใบความรู้ที่ 3.3 การใช้ภาษาไทย เรื่องงานสัมมนาธุรกิจ

3.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานสัมมนาธุรกิจ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.2 ใบความรู้ที่ 4.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.3 การฟัง – การพูด เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “เส้นทาง R3A คุณหมิง-กรุงเทพฯ”

4.3.2 ใบงานที่ 4.1 การฟัง เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.3.3 ใบงานที่ 4.2 การพูดสนทนา เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.4. การอ่าน – การเขียน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.4.1 ใบความรู้ที่ 4.2 เรื่อง ยินดีต้อนรับสู่บริษัทของเรา

4.4.2 ใบงานที่ 4.3 การอ่าน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.4.3 ใบงานที่ 4.4 การเขียน เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.5 ใบความรู้ที่ 4.3 การใช้ภาษาไทย เรื่องการเดินทางเพื่อธุรกิจ

4.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเดินทางเพื่อธุรกิจ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย

5.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้าขาย

5.2 ใบความรู้ที่ 5.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการค้าขาย

5.3 การฟัง – การพูด เรื่อง การค้าขาย

5.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “ตลาดโต้หวาน นครคุณหมิง”

5.3.2 ใบงานที่ 5.1 การฟัง เรื่องการค้าขาย

5.3.3 ใบงานที่ 5.2 การพูดสนทนา เรื่องการค้าขาย

5.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการค้าขาย

5.4.1 ใบความรู้ที่ 5.2 เรื่อง ตลาดกลางค้าส่งสินค้าเกษตรที่ครบวงจร

5.4.2 ใบงานที่ 5.3 การอ่าน เรื่องการค้าขาย

5.4.3 ใบงานที่ 5.4 การเขียน เรื่องการค้าขาย

5.5 ใบความรู้ที่ 5.3 การใช้ภาษาไทยเรื่องการค้าขาย

5.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การค้า

ขาย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน

6.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน

6.2 ใบความรู้ที่ 6.1 คำศัพท์และวลี เรื่องการลงทุน

6.3 การฟัง – การพูดเรื่องการลงทุน

6.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “นักลงทุนเงินสนใจลงทุนในไทย”

6.3.2 ใบงานที่ 6.1 การฟัง เรื่องการลงทุน

6.3.3 ใบงานที่ 6.2 การพูดสนทนา เรื่องการลงทุน

6.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการลงทุน

6.4.1 ใบความรู้ที่ 6.2 เรื่อง “การลงทุนในเขต EEC”

6.4.2 ใบงานที่ 6.3 การอ่าน เรื่องการลงทุน

6.4.3 ใบงานที่ 6.4 การเขียน เรื่องการลงทุน

6.5 ใบความรู้ที่ 6.3 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการลงทุน

6.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การลงทุน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต

7.1 แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดงไมตรีจิต

7.2 ใบความรู้ที่ 7.1 คำศัพท์และวลี เรื่อง การแสดงไมตรีจิต

7.3 การฟัง – การพูด เรื่อง การแสดงไมตรีจิต

7.3.1 สื่อ VIDEO เรื่อง “พวงมาลัยเงิน ของขวัญผู้นำอาเซียน”

7.3.2 ใบงานที่ 7.1 การฟังเรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.3.3 ใบงานที่ 7.2 การพูดสนทนาเรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.4 การอ่าน – การเขียน เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.4.1 ใบความรู้ที่ 7.2 เรื่อง “การแสดงไมตรีจิตในเขต EEC”

7.4.2 ใบงานที่ 7.3 การอ่าน เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.4.3 ใบงานที่ 7.4 การเขียน เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.5 ใบความรู้ที่ 7.3 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องการแสดงไมตรีจิต

7.6 แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การแสดง

ไมตรีจิต

5. แนวการจัดกิจกรรม

แนวการจัดกิจกรรมตามเนื้อหาในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนในแต่ละหน่วยมีความหลากหลายในกิจกรรมที่มีลักษณะการผสมผสานระหว่างกิจกรรมที่มีลักษณะเชิงการเรียนรู้รายบุคคล การเรียนรู้ร่วมกัน และบูรณาการผสมผสานการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้สมัยใหม่ ซึ่งมีลำดับขั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างแรงจูงใจเข้าสู่บทเรียน (LEARNING MOTIVATION) เป็นขั้นที่มุ่งสร้างความสนใจและสร้างสภาวะทางอารมณ์ที่ผ่อนคลาย มีความสุข เพื่อให้นักศึกษาจีนเข้าใจความหมายและตระหนักในความสำคัญของสิ่งที่กำลังที่จะเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นที่ 2 การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (EXPERIENCE SHARING) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาจีนได้ใช้การสื่อสารในการนำเสนอประสบการณ์ของตนเองหรือผู้อื่น

ขั้นที่ 3 การสร้างพลังร่วมกันฝึกคิดในการใช้ภาษา (COLLABORATIVE THINKING) เป็นขั้นที่เน้นให้นักศึกษาจีนสร้างพลังร่วมกันในการฝึกทักษะการคิดและทักษะทางภาษา

ขั้นที่ 4 การใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ (LANGUAGE CREATIVITY) เป็นขั้นที่เน้นให้นักศึกษาจีนทำกิจกรรมการฟัง การพูด และการอ่านแล้วร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับจากการทำกิจกรรม และสามารถนำภาษาเชิงสร้างสรรค์ในการเขียนตามสถานการณ์ธุรกิจได้

ขั้นที่ 5 สรุป ประเมิน สู่การประยุกต์ใช้ (EVALUATION & APPLYING) เป็นขั้นที่ผู้เรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้จากเรื่องที่เรียน ประเมินแนวทางที่เหมาะสม และร่วมกันบอกแนวทางการนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

6. สื่อ / อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้

สื่อ/อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ ประกอบการจัดกิจกรรมตามเนื้อหาในหลักสูตร ประกอบด้วย สื่อประเภทเอกสาร ได้แก่ สื่อ VIDEO คำศัพท์และวลี ใบงานการฟัง ใบงานการพูด ใบความรู้ ใบงานการอ่าน ใบงานการเขียน และสื่อประเภทโสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ CD-ROM วัสดุทัศนศึกษาประจำหน่วยการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ที่ใช้จัดกิจกรรมตามหลักสูตร ได้แก่ บริเวณมหาวิทยาลัย ห้องสมุด สถานที่ทำงานของบริษัท

7. แนวการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน กำหนดการประเมินเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร ดำเนินการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยใช้แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

ระยะที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร ดำเนินการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ โดยใช้แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

ระยะที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร ดำเนินการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่อหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีน

เอกสารประกอบ

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินฉุนนาน

สาธารณรัฐประชาชนจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

สถานที่ทำงาน

แผนการจัดการเรียนรู้ (สำหรับผู้สอน)
หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ สำหรับ
นักศึกษาจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

เวลา 6 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเตรียมตัวเข้าสู่บริบทและสภาพแวดล้อมในการประกอบอาชีพของนักศึกษาจีน สาขาวิชาภาษาไทยนั้น สถานที่ทำงานถือเป็นบ้านหลังที่ 2 ของพนักงาน ดังนั้น นักศึกษาจีนจำเป็นต้องพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภูมิหลังของสถานที่ทำงานในรูปแบบและลักษณะต่างๆ สามารถใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้อง และเหมาะสมตามวัฒนธรรมไทยในการสื่อสาร รวมทั้งสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ทำงานกับผู้ที่มาใช้บริการภายในองค์กร หรือผู้มาเยือน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ ความร่วมมือทางธุรกิจกับองค์กรนั้นให้เกิดความรู้สึกระประทับใจ และอยากจะเป็นคู่ธุรกิจกับองค์กรในโอกาสต่อไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนคำศัพท์ วลี และประโยคที่กำหนดไว้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนสารภาษาไทยที่เกี่ยวกับสถานที่ทำงานได้
3. เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถนำความรู้และทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทยที่เกี่ยวกับสถานที่ทำงานไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารตามบริบทธุรกิจที่เกี่ยวข้องได้

เนื้อหาสาระ

การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน

สื่อการเรียนการสอน

เอกสารประกอบ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

1. ใบความรู้ที่ 1.1 คำศัพท์และวลี เรื่องสถานที่ทำงาน
2. การฟัง – การพูด เรื่องสถานที่ทำงาน
 - 2.1 สื่อ Video เรื่อง “สำนักงานตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย”
 - 2.2 ใบงานที่ 1.1 การฟัง เรื่องสถานที่ทำงาน
 - 2.3 ใบงานที่ 1.2 การพูดสนทนา เรื่องสถานที่ทำงาน

3. การอ่าน – การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน
 - 3.1 ใบความรู้ที่ 1.2 แนะนำบริษัท
 - 3.2 ใบงานที่ 1.3 การอ่าน เรื่องสถานที่ทำงาน
 - 3.3 ใบงานที่ 1.4 การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน
4. ใบความรู้ที่ 1.3 การใช้ภาษาไทย เรื่องสถานที่ทำงาน
5. แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 การสร้างแรงจูงใจเข้าสู่บทเรียน (Learning Motivation) (45 นาที)

1. ผู้สอนกล่าวทักทายกับนักศึกษาจีน พร้อมทั้งอภิปรายเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน
2. ผู้สอนนำรูปภาพ และVDO สั้นๆ ที่เกี่ยวกับอาคารสำนักงานขององค์กรธุรกิจในประเทศไทยให้นักศึกษาดู พร้อมทั้งตั้งคำถาม เช่น อาคารนี้เป็นสำนักงานขององค์กรใด และการออกแบบของอาคารนี้มีลักษณะอย่างไร ผู้สอนกับนักศึกษาร่วมกันสนทนาถึงบรรยากาศสภาพแวดล้อมของสถานที่ทำงาน เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาทุกคนร่วมกันคิด ร่วมกันสนทนา และสร้างแรงจูงใจเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Experience Sharing) (90 นาที)

3. นักศึกษาสแกน QR-Code เพื่อดาวโหลด “ใบความรู้ที่ 1.1 คำศัพท์และวลีเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน”
4. ผู้สอนอธิบายวิธีการใช้คำศัพท์และวลีเกี่ยวกับสถานที่ทำงานตาม “ใบความรู้ที่ 1.1” และให้นักศึกษาสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการใช้คำศัพท์และวลีด้วยกัน พร้อมให้นักศึกษาฝึกพูดออกเสียงคำศัพท์และวลี ผู้สอนสังเกตการพูดออกเสียงของนักศึกษาและคอยแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ
5. ผู้สอนเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน เรื่อง “สำนักงานตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” ให้นักศึกษาฝึกทักษะการฟังและสังเกตการใช้ภาษาที่เกี่ยวกับสถานที่ทำงานในสื่อวิดีโอ และจับใจสำคัญของเนื้อเรื่องที่ฟัง
6. ผู้สอนแบ่งนักศึกษาเป็น 5 กลุ่ม และให้นักศึกษาทำกิจกรรม “ใบงาน 1.1 การฟังเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน” ผู้สอนเปิดโอกาสให้ตัวแทนนักศึกษาของกลุ่มออกมาหน้าชั้นเรียนบอกคำตอบที่เลือก และสรุปประเด็นของเรื่อง “สำนักงานตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน
7. ผู้สอนให้นักศึกษาทำกิจกรรม “ใบงาน 1.2 การพูดเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน” ให้นักศึกษาตอบคำถามการสนทนาเรื่องสถานที่ทำงาน ตัวแทนในกลุ่มจับคู่กันพูดสนทนาหน้าชั้นเรียน ผู้สอนสังเกตการออกเสียงของนักศึกษาทุกคน และคอยให้คำแนะนำ

8. ผู้สอนนำข้อมูลที่ได้จาก “ใบงาน 1.1 การฟังเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน” และ “ใบงาน 1.2 การพูดเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน” รวมทั้งประเด็นในการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ของนักศึกษามาอภิปรายเพื่อประมวลผล

ขั้นที่ 3 การสร้างพลังร่วมกันฝึกคิดในการใช้ภาษา (Collaborative Thinking) (90 นาที)

9. ผู้สอนแบ่งนักศึกษาเป็น 5 กลุ่ม และให้นักศึกษาทุกคนช่วยกันคิดตัวอย่างของบริษัทหรือองค์กรที่ประทับใจมาเสนอในชั้นเรียน ผู้สอนคอยให้คำปรึกษาด้านการใช้ภาษาไทยระหว่างการนำเสนอของนักศึกษา
10. นักศึกษาสแกน QR - Code เพื่อดาว์โหลด “ใบความรู้ที่ 1.2 แนะนำบริษัท” นักศึกษาร่วมกันฝึกทักษะการอ่าน และสรุปประเด็นสำคัญจากการอ่าน
11. นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรม “ใบงานที่ 1.3 การอ่านเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน” จากนั้นตัวแทนนักศึกษาออกมาเสนอคำตอบหน้าชั้นเรียน สำหรับกลุ่มที่ยังไม่เสนอคำตอบให้ร่วมกันคิด และพิจารณาการใช้ภาษาของกลุ่มที่กำลังนำเสนอ
12. ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานในบริษัทหรือองค์กรออกมาหน้าชั้นเรียน เล่าประสบการณ์ที่เกี่ยวกับสถานที่ทำงาน เพื่อให้นักศึกษาทุกคนเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และฝึกคิดการใช้ภาษาในการแนะนำบริษัท

ขั้นที่ 4 การใช้ภาษาสร้างสรรค์งานเขียน (Language Creativity) (45 นาที)

13. นักศึกษาทบทวนใบงานที่ 1.1-1.3 และใบความรู้ที่ 1.1-1.2 แล้วผู้สอนแบ่งนักศึกษาเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 2-3 คน ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มช่วยกันคิดและนำตัวอย่างของบริษัทหรือองค์กรที่ประทับใจมาทำกิจกรรม “ใบงานที่ 1.4 การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน” โดยใช้ภาษาไทยสร้างสรรค์งานเขียนตามหัวข้อ “แนะนำสถานที่ทำงาน”

ขั้นที่ 5 สรุป ประเมินสู่การประยุกต์ใช้ (Evaluation & Applying) (90 นาที)

14. ผู้สอนให้นักศึกษาร่วมกันอภิปรายแสดงความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนและทักษะที่เกี่ยวกับสถานที่ทำงาน พร้อมทั้ง สรุป
15. นักศึกษาสแกน QR - Code เพื่อดาว์โหลด “ใบความรู้ที่ 1.3 วิธีการใช้ภาษาไทยเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน” ผู้สอนอธิบาย เพื่อเชื่อมโยงสู่การประยุกต์ใช้
16. นักศึกษาทำ “แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน” เพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

การวัดและประเมินผล

แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

ใบความรู้ ประกอบการสอน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

ใบความรู้ที่ 1.1 คำศัพท์และวลี เรื่องสถานที่ทำงาน

ใบความรู้ที่ 1.2 การแนะนำบริษัท

ใบความรู้ที่ 1.3 วิธีการใช้ภาษาไทย เรื่องสถานที่ทำงาน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

ใบงาน 1.1 การฟัง เรื่องสถานที่ทำงาน

 ให้นักศึกษาดูและฟัง VDO แล้วเลือกคำตอบ ซึ่งเป็นคำที่ได้ยินจาก VDO เดิมลงในช่องว่าง

อาคารที่ทำการตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่เปิดให้บริการตั้งแต่ (1) 2559 ตั้งอยู่เลขที่ 93 ถนนรัชดาภิเษก แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพฯ สามารถเดินทางได้ (2) รถไฟฟ้าใต้ดิน ลักษณะตึกออกแบบเป็นรูปปลา (3) มาจากตราประจำตลาดหลักทรัพย์ที่เป็น (4) โบราณ ความคึกคักซึ่งมีลายสลักรูปปลาว่ายเวียน หมายถึง (5) ของ 2 สิ่งที่เป็นคู่และสิ่งตรงข้าม คือหยินกับ หยางซึ่งอุปมาถึง (6) ของการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ที่มีอุปสงค์และอุปทาน มีกำไรขาดทุน มี (7) และชบเซา ซึ่งเป็นสองสิ่งที่ทำลายผู้ลงทุน

กลุ่มอาคารที่อยู่ในพื้นที่กว่า 5 ไร่ ประกอบด้วย 3 อาคาร ได้แก่อาคารสำนักงานหรืออาคาร A สูง 29 ชั้น อาคารจอดรถหรืออาคาร C สูง 11 ชั้น รองรับรถได้ 400 คัน และอาคารบริการแก่ (8) หรืออาคาร B สูง 7 ชั้น ใช้เป็นสถานที่ให้ (9) ในตลาดทุน เช่น ศูนย์บริการผู้ลงทุน พิพิธภัณฑ์เรียนรู้การลงทุนหรือ อินเวสต์สตอรี (INVESTORY) มีความทันสมัยที่สุดในประเทศไทย ใช้การ์ตูนอนิเมชั่น และเกมให้ผู้เข้าชมมีส่วนร่วมในกิจกรรม และสามารถตรวจสอบ (10) ทางการเงินและความพร้อมทางการเงินสำหรับ (11) ได้เปิดให้บริการในวันอังคารถึงวันอาทิตย์ ตั้งแต่ 9.30 น ถึง (12) .

นอกจากนี้ยังมีห้องสมุด (13) พื้นที่ให้บริการใหญ่กว่าเดิม มีความทันสมัยให้บริการหนังสือ e-book มีหนังสือความรู้ด้านการลงทุน โดยร้อยละ 80 เป็นหนังสือลิขสิทธิ์ของตลาดหลักทรัพย์ (14) ชื่อลิขสิทธิ์มาให้บริการ สำหรับตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่นี้เริ่ม (15) เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 256 ออกแบบและก่อสร้างได้มาตรฐาน LEED ของสถาบัน (16) แห่งประเทศสหรัฐอเมริกาในระดับโกลด์ ถือเป็นอาคารสำนักงาน (17) แห่งแรก ที่เป็นอาคารสูงในประเทศไทยที่ได้รับการประเมินในระดับนี้ การออกแบบโครงสร้างและใช้ (18) ทางเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น ผนังอาคารออกแบบเป็น (19) บางส่วนมีผนัง 2 ชั้นเพื่อระบายความร้อนออกไปนอกอาคาร ระบบการบริหารจัดการอาคาร (20) ด้วยระบบคอมพิวเตอร์และยังเป็นอาคารประหยัดพลังงานอีกด้วย

1. A. สิ้นปี	B. กลางปี	C. ปลายปี	D. ต้นปี
2. A. ด้วย	B. โดย	C. นั่ง	D. ผ่าน
3. A. แรงกระตุ้น	B. แรงดึงดูดใจ	C. แรงบันดาลใจ	D. แรงจูงใจ

4. A. ชามวงกลม	B. จานวงกลม	C. รั้ววงกลม	D. รูปวงกลม
5. A. ความสม่ำเสมอ	B. ความอุดมสมบูรณ์	C. ความสมดุล	D. ความสมหวัง
6. A. คุณธรรม	B. จริยธรรม	C. สัจธรรม	D. ยุติธรรม
7. A. ความกระชับ	B. ความสนุกสนาน	C. ความมีชีวิตชีวา	D. ความคึกคัก
8. A. สาธารณประโยชน์	B. สาธารณชน	C. สาธารณสถาน	D. สาธารณสุข
9. A. บริการธุรกรรม	B. บริการเสริม	C. บริการสาธารณะ	D. บริการพิเศษ
10. A. ความมั่นคง	B. ความมั่นใจ	C. ความมั่งคั่ง	D. ความมั่งมี
11. A. เกษียนวัย	B. วัยเกษียน	C. วัยทำงาน	D. วัยชรา
12. A. 4 ทุ่ม	B. 3 ทุ่ม	C. 2 ทุ่ม	D. 1 ทุ่ม
13. A. ร้ารวย	B. มารวย	C. พารวย	D. คนรวย
14. A. ที่เหลือ	B. ส่วนที่เหลือ	C. เศษที่เหลือ	D. มีเหลือ
15. A. ก่อตั้ง	B. ก่อเกิด	C. ก่อสร้าง	D. ก่อกำเนิด
16. A. สถาอาคารขาว	B. สถาอาคารเขียว	C. สถาอาคารสูง	D. สถาอาคาร
17. A. ต้นแบบ	B. ตัวอย่าง	C. ต้นฉบับ	D. ต้นคิด
18. A. สร้างสรรค์	B. นวัตกรรม	C. สิ่งใหม่	D. ของใหม่
19. A. กระจกกันฉนวน	B. กระจกกันความหนาว	C. กระจกกันไฟ	D. กระจกกันน้ำ
20. A. ครอบครอง	B. เคลือบคลุม	C. ควบคุม	D. คุ้มครอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน
ใบงานที่ 1.2 การพูด เรื่องสถานที่ทำงาน

 ให้นักศึกษาตอบคำถามของบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วจับคู่ฝึกพูดสนทนา

1. A: ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยตั้งอยู่ที่ไหน และเปิดให้บริการเมื่อไรคะ

B:

.....

2. A: คุณลักษณะการออกแบบของตึกอาคารที่ทำการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ไม่เหมือนอาคารทั่วไปเลยใช่ไหมคะ

B:

.....

3. A: ปลาตู้อุปมาหมายถึงอะไรคะ

B:

.....

4. A: กลุ่มอาคารตลาดหลักทรัพย์ประกอบด้วยอาคารอะไรบ้างคะ

B:

.....

5. A: ได้ยินว่าตลาดหลักทรัพย์มีพิพิธภัณฑ์เรียนรู้การลงทุนที่ทันสมัยมากใช่ไหมคะ

B:

.....

6. A: ห้องสมุดตลาดหลักทรัพย์เป็นอย่างไร และมีหนังสืออะไรบ้างคะ

B:

7. A: เห็นหน้าตึกอาคารตลาดหลักทรัพย์ติดป้าย “LEED” คือรางวัลอะไรคะ

B:

8. A: อาคารตลาดหลักทรัพย์ได้มาตรฐาน LEED ใช้ไหมคะ

B:

9. A: เห็นอาคารตลาดหลักทรัพย์มีการออกแบบโครงสร้างและการใช้นวัตกรรมทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยนะคะ

B:

10. A: ทำไมจึงกล่าวว่าอาคารตลาดหลักทรัพย์เป็นอาคารประหยัดพลังงานคะ

B:

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน
ใบงานที่ 1.3 การอ่าน เรื่องสถานที่ทำงาน

 ให้นักศึกษาอ่านใบความรู้ที่ 1.2 แล้วตอบคำถามต่อไปนี้

1. สำนักงานใหญ่ของบริษัทซีซีเอสคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ตั้งอยู่ที่ไหน

.....

2. ไปบริษัทซีซีเอสโดยรถไฟฟ้าใต้ดิน MRT หรือรถไฟฟ้า BTS สามารถลงที่สถานีใด

.....

3. อาคารสำนักงานใหญ่ของบริษัทซีซีเอสคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) สูงกี่ชั้น

.....

4. อาคารสำนักงานใหญ่ของบริษัทซีซีเอสคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) มีพื้นที่ใช้สอยเท่าไร

.....

5. ทำไมกล่าวว่าชั้น 1 ถึงชั้น 4 ของอาคารซีซีเอสทาวเวอร์เป็นพื้นที่ส่วนรีเทล

.....

6. ในร้านสะดวกซื้อ มีสิ่งที่น่าสนใจคืออะไร

.....

7. เชื่อกันว่าดื่มกาแฟอราบิก้าเป็นประจำ จะมีประโยชน์ต่อร่างกายอย่างไร

.....

8. นอกจากร้านสะดวกซื้อ และร้านกาแฟแล้วชั้น 1 ถึงชั้น 4 ยังมีอะไรอีกบ้าง

.....

9. ระบบลิฟท์ความเร็วสูงหมายถึงอะไร

.....

10. ชั้น 5 และชั้น 6 ของอาคารสำนักงานใหญ่ซีซีเอสมีอะไรบ้าง

11. ชั้นที่ 7 ของอาคารสำนักงานใหญ่ซีซีเอสเป็นแผนกอะไร

12. ในห้องสมุดซีซีเอสมีอะไรบ้าง

13. ลักษณะเด่นของฟิตเนสเซ็นเตอร์ในอาคารสำนักงานใหญ่ซีซีเอสคืออะไร

14. อาคารสำนักงานใหญ่ซีซีเอสได้รับรางวัลมาตรฐานอะไร

15. อาคารสำนักงานใหญ่ซีซีเอสนอกจากจะเป็นอาคารที่ทันสมัยแล้ว ยังเป็นอาคารลักษณะใด

16. ในโซนออฟฟิศได้เตรียมอะไรให้กับพนักงาน

17. ชั้น 20 เป็นที่ทำการของใคร

18. ระหว่างอาคารซีซีเอสทาวเวอร์และโรงงานจะมีรถประเภทใดคอยให้บริการพนักงาน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน
ใบงานที่ 1.4 การเขียน เรื่องสถานที่ทำงาน

✍ ให้นักศึกษาเขียน “แนะนำสถานที่ทำงาน” แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยกำหนด
เนื้อหา ดังนี้

1. ชื่อสถานที่ทำงาน และที่ตั้งของสถานที่ทำงาน
2. สถานที่ทำงานประกอบด้วยอาคารอะไรบ้าง (หากมีหลายอาคาร)
3. สถานที่ทำงานประกอบด้วยหน่วยงานอะไรบ้าง
4. สถานที่ทำงานมีอะไรที่น่าสนใจบ้าง
5. สิ่งอำนวยความสะดวกให้กับพนักงาน หรือผู้ที่มาติดต่อมีอะไรบ้าง

แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

1. ให้นักศึกษาดูและฟัง VDO แล้วเลือกคำตอบให้ถูกต้อง (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. ตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่เปิดให้บริการเมื่อไร ()
 - A. ต้นปี ค.ศ 2019
 - B. ต้นปี ค.ศ 2015
 - C. ต้นปี ค.ศ 2016
 - D. ต้นปี ค.ศ 2018
2. ตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่ก่อสร้างเมื่อไร ()
 - A. เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2013
 - B. เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2013
 - C. เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2013
 - D. เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2013
3. การออกแบบและก่อสร้างของตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่ได้มาตรฐาน LEED ระดับใด ()
 - A. ระดับเซอร์ติไฟด์
 - B. ระดับโกลด์
 - C. ระดับแพลทินัม
 - D. ระดับซิลเวอร์
4. มาตรฐาน LEED ออกโดยสถาบันใด
 - A. สถาบันสภาอาคารเขียวแห่งประเทศไทย
 - B. สถาบันสิ่งแวดล้อมสีเขียวแห่งประเทศไทย
 - C. สถาบันผู้นำอาคารสีเขียวแห่งประเทศไทย
 - D. สถาบันพลังงานสีเขียวแห่งประเทศไทย
5. อาคารบางส่วนได้ออกแบบผนังเป็น 2 ชั้นเพื่ออะไร
 - A. ระบายน้ำ
 - B. ระบายความร้อน
 - C. ระบายอากาศ
 - D. ระบายความเย็น
6. การออกแบบของตึกตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่มีลักษณะเป็นอย่างไร
 - A. เป็นรูปนกฮูก
 - B. เป็นรูปกา
 - C. เป็นรูปปลา
 - D. เป็นรูปปาก
7. ตราประจำตลาดหลักทรัพย์มีความหมายอย่างไร
 - A. ความซับซ้อนของ 2 สิ่งที่เป็นคู่
 - B. รูปปลาว่ายเวียน
 - C. ความสมดุลของ 2 สิ่งที่เป็นคู่
 - D. ความคึกคักของ 2 สิ่งที่เป็นคู่
8. ตลาดหลักทรัพย์แห่งใหม่ประกอบด้วยอาคารอะไรบ้าง
 - A. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารบริการ
 - B. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารบริหาร
 - C. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารพิพิธภัณฑ์
 - D. อาคารสำนักงาน อาคารจอดรถ อาคารห้องสมุดมารวย
9. พิพิธภัณฑ์เรียนรู้การลงทุนหรืออินเวสต์สตอรี (INVESTORY) ตั้งอยู่ที่อาคารใด
 - A. อาคารสำนักงาน
 - B. อาคารห้องสมุดมารวย

C. อาคารจอดรถ

D. อาคารบริการแก่สาธารณชน

10. พิพิธภัณฑ์เรียนรู้การลงทุนเปิดให้บริการวันไหนบ้าง

A. วันจันทร์ถึงวันอาทิตย์

B. วันจันทร์ถึงวันเสาร์

C. วันจันทร์ถึงวันศุกร์

D. วันอังคารถึงวันอาทิตย์

2. ให้นักศึกษาอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

พื้นที่การทำงานในบริษัท DTAC จะไม่มีขีดจำกัด สามารถนั่งทำงานที่ไหนก็ได้ทั้งบริษัท ทำให้การทำงานไม่จำเจอีกต่อไป โต๊ะและเก้าอี้ถูกออกแบบให้รองรับกับสรีระเหมาะสมกับการใช้งาน

DTAC มีวิธีคลายเครียดให้กับพนักงาน โดยการสร้างสไลเดอร์ (slider) จากชั้น 32 ลงมาที่ชั้น 31 เอาละถ้าเครียดก็ไปสไลด์เลย

การออกแบบของออฟฟิศใช้ว่าจะเก๋อย่างเดียวยังคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมอีกด้วยค่ะ พรหมที่ใช้ทั้งหมดทำจากขวดน้ำพลาสติกรีไซเคิล กระจกเป็นแบบ 2 ชั้นกันความร้อน ไม่ให้แอร์ทำงานหนักจนเกินไปและใช้หลอดประหยัดไฟ T5 ซึ่งเป็นหลอดไฟที่ดีที่สุดในขณะนี้

ถ้าพนักงานอยากรู้อะไรเพิ่มเติม ก็สามารถมาที่คลังความรู้ หรือจะเรียกว่าห้องไลบรารี (library) ก็ได้ ซึ่งที่นี่จะมีหนังสือให้เลือกมากมายหลายรูปแบบเลยละ และ 1 ครั้งพนักงานสามารถยืมได้ถึง 3 เล่มเลย

1. พื้นที่การทำงานในบริษัท DTAC จะเป็นอย่างไร

A. ไม่มีข้อจำกัด

B. ไม่มีขีดจำกัด

C. มีขีดจำกัด

D. มีข้อจำกัด

2. ในบริษัท DTAC สามารถนั่งทำงานที่ไหนได้

A. นั่งที่ไหนก็ได้ทั้งบริษัท

B. ไม่มีที่นั่ง

C. นั่งในออฟฟิศ

D. นั่งกับพื้น

3. ในบริษัท DTAC นั่งทำงานที่ไหนก็ได้ทั้งบริษัท ทำให้การทำงานเป็นอย่างไร

A. มีความสุขตลอด

B. ไม่สะดวกในการทำงาน

C. ไม่จำเจอีกต่อไป

D. ไม่อยากทำงานต่อไป

4. โต๊ะและเก้าอี้ในบริษัท DTAC ถูกออกแบบให้รองรับกับสิ่งใด

A. สรีระเหมาะสมกับการใช้งาน

B. บรรยากาศเหมาะสมกับการใช้งาน

C. ความขนาดเหมาะสมกับการใช้งาน

D. ความชอบเหมาะสมกับการใช้งาน

5. DTAC มีวิธีคลายเครียดให้กับพนักงานอย่างไร

A. การตั้งโต๊ะและเก้าอี้ที่รองรับกับสรีระให้กับพนักงาน

B. การสร้างสไลเดอร์จากชั้น 32 ลงมาที่ชั้น 31 ให้กับพนักงาน

C. การสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับพนักงาน

- D. การใช้หลอดประหยัดไฟ T5
6. พรหมที่ใช้ทั้งหมดทำจากอะไร
A. ขวดน้ำพลาสติกรีไซเคิล B. พลาสติกรีไซเคิล C. กระดาษรีไซเคิล D. ผ้ารีไซเคิล
7. กระจกเป็นแบบ 2 ชั้นกันอะไร
A. น้ำ B. ความร้อน C. ความเย็น D. ฝุ่น
8. หลอดไฟที่ดีที่สุดขณะนี้คืออะไร
A. หลอดประหยัดไฟ T6 B. หลอดประหยัดไฟ T5
C. หลอดประหยัดไฟ T4 D. หลอดประหยัดไฟ T3
9. พนักงานอยากหาความรู้เพิ่มเติม ก็สามารถมาที่
A. ห้องทำงาน B. ห้องพัก C. ห้องประชุม D. ห้องโถงบาร์
10. พนักงานสามารถยืมหนังสือ 1 ครั้งได้ถึงกี่เล่ม
A. ไม่จำกัด B. 3 เล่ม C. 2 เล่ม D. 1 เล่ม

3. ให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. ข้อใดคือการเขียนที่อยู่ที่ถูกต้องในการส่งข้อมูลข่าวสารและบริการเชิงธุรกิจ ()
A. กรุงเทพมหานคร ถนนรัชดาภิเษก เลขที่ 93 แขวงดินแดง เขตดินแดง
B. ถนนรัชดาภิเษก เลขที่ 93 แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
C. เลขที่ 93 ถนนรัชดาภิเษก แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
D. กรุงเทพมหานคร แขวงดินแดง เขตดินแดง ถนนรัชดาภิเษก เลขที่ 93
2. ข้อใดคือการแบ่งระดับมาตรฐาน LEED ที่ถูกต้อง
A. ระดับทองถิ่น ระดับภูมิภาค ระดับชาติ และระดับสากล
B. ระดับปานกลาง ระดับดี ระดับดีมาก และระดับดีเยี่ยม
C. ระดับพื้นฐาน ระดับกลาง ระดับสูง และระดับพิเศษ
D. ระดับเซอร์ติไฟด์ ระดับซิลเวอร์ ระดับโพลด์ และระดับแพลทินัม
3. ประโยคใดใช้คำว่า “ฝากท้อง” มีความหมายแตกต่างจากประโยคอื่น ()
A. สามารถฝากท้องที่โซนแคนทีนนี้
B. วันนี้หนูขอฝากท้องกับพี่นะคะ
C. ถ้าหิวมากก็ฝากท้องที่ร้านเบเกอรี่ก่อนนะครับ
D. การฝากท้องนั้น จะช่วยให้การตั้งครรภ์เป็นไปด้วยดี
4. ประโยคในข้อใดมีใจความเหมือนกับ “การตกแต่งของตลาดหลักทรัพย์แห่งนี้ดูหรูมาก” ()
A. การตกแต่งของตลาดหลักทรัพย์แห่งนี้ดูสูงมาก
B. การตกแต่งของตลาดหลักทรัพย์แห่งนี้ดูใหญ่มาก
C. การตกแต่งของตลาดค้าหุ้นแห่งนี้ดูหรูหรามาก

- D. การตกแต่งของตลาดหลักทรัพย์แห่งนี้ดูกว้างมาก
5. ประโยคในข้อใดมีความเหมือนกับ “มีความสมดุลในทุกๆ ด้าน” ()
- A. มีความยิ่งใหญ่ในทุกๆ ด้าน
- B. มีบาลานซ์ในทุกๆ ด้าน
- C. มีความเหมาะสมในทุกๆ ด้าน
- B. มีความเหมือนกันในทุกๆ ด้าน
6. คำว่า “**ประกอบ**” ในประโยคใดมีความหมายแตกต่างจากประโยคอื่น ()
- A. เอกสาร**ประกอบ**การประชุมฉบับนี้สำคัญมากสำหรับนักวิชาการไทย
- B. ข้าวกล่องนี้เป็น RTE พร้อมรับประทานค่ะ ไม่ต้อง**ประกอบ**เอง
- C. หนังสือ**ประกอบ**การอบรมภาษาไทยเชิงธุรกิจสำหรับผู้เรียนต่างชาติ
- D. สไลด์นี้หากมีวิดีโอมา**ประกอบ**ด้วย จะทำให้ผู้ฟังการบรรยายเข้าใจมากยิ่งขึ้น
7. บริษัทอุตสาหกรรมเหล็กกล้าปักกิ่ง _____ บริษัทในเครือกว่า 20 บริษัท ()
- A. ประกอบ B. ประกอบด้วย
- C. ประกอบกับ D. ประกอบการ
8. อุตสาหกรรม _____ รถยนต์ของไทย ส่วนใหญ่จะ _____ รถยนต์ของญี่ปุ่น ()
- A. ประกอบ B. ประกอบด้วย
- C. ประกอบกับ D. ประกอบการ
9. กระเพาะผมไม่ค่อยดีอยู่แล้ว _____ งานกดดันมาก จึงทำให้เป็นกรดไหลย้อน
- A. ประกอบ B. ประกอบด้วย
- C. ประกอบกับ D. ประกอบการ
10. คำว่า “**พิเศษ**” ในประโยคใดมีความหมายแตกต่างจากประโยคอื่น ()
- A. รัฐให้สิทธิ**พิเศษ**แก่นักธุรกิจต่างชาติที่เข้ามาลงทุนหลายประการ
- B. ปีใหม่นี้บริษัทจะมีของขวัญ**พิเศษ**ให้พนักงานทุกคน
- C. ในที่ทำงานสิ่งที่ต้องเตือนกันเป็น**พิเศษ**คือทำอะไรอย่าล้ำเส้นผู้อื่น
- D. นายสุทธิชัยเคยทำหน้าที่ทูต**พิเศษ**ของไทยเจรจากับฝ่ายจีนหลายครั้ง

เกณฑ์ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงธุรกิจ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 สถานที่ทำงาน

1. ให้นักศึกษาดูและฟัง VDO แล้วเลือกคำตอบให้ถูกต้อง

(ข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. A	2. D	3. B	4. A	5. B
6. C	7. C	8. A	9. D	10. D

2. ให้นักศึกษาอ่านบทความต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบให้ถูกต้อง

(ข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. B	2. A	3. C	4. A	5. B
6. A	7. B	8. B	9. D	10. B

3. ให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

(ข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. C	2. D	3. D	4. C	5. B
6. B	7. B	8. A	9. C	10. C

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	FANG ZIYU
วัน เดือน ปี เกิด	14 July 1982
สถานที่เกิด	YUNNAN, CHINA
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2548 ศิลปศาสตรบัณฑิต (B.A) สาขาวิชาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ (Teaching Chinese as a Foreign Language) จากมหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐ ประชาชนจีน (Beijing Language and Culture University P.R.China) พ.ศ. 2552 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (M.A) สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ (Teaching Thai as a Foreign Language) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2564 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (Ph.D.) สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ (Educational Science and Learning Management) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	237 Longquan Road, Kunming, Yunnan, China, 650221